

Copyright © 1996 by Nora Roberts All rights reserved

ISBN 80-7249-029-X

Translation © Ingrid Vichnarová, 1998

Všem irským přátelům na obou stranách Atlantiku

***Poznám svou lásku po chůzi, nekráčí, tančí, zdá se,
poznám svou lásku po řeči, po jejím sladkém hlase***

Irská balada

Prolog

Amandě se zdál děsivý sen. Zjevil se jí Colin a jeho drahý, milovaný obličej byl zdrčen zármutkem. Mandy, řekl. Nikdy jí neřekl jinak než Mandy. Mandy, moje Mandy, drahoušek Mandy. Ale jeho hlasu chyběla něha, jeho oči se na ni nesmály.

Mandy, nemůžeme tomu zabránit. Mrzí mě to. Mandy, moje Mandy, tolik mi chybíš. Ale věřil jsem, že nebudeš muset odejít tak záhy po mně. Naše holčička - pro ni je to tak kruté. A bude to ještě krutější. Musíš jí to říct - však ty víš co.

Pak se na ni usmál, ale byl to přesmutný úsměv, a jeho tělo i jeho tvář, blízká a zřetelná, začala blednout a vytrácet se - přestože se jí zdálo, že stačí natáhnout ruku a dotkne se ho.

Musíš jí to říct, opakoval. Vždycky jsme věděli, že jí to jednou řekneš. Musí vědět, odkud pochází, co je zač. Ale řekni jí, Mandy, řekni jí, ať nikdy nezapomene, že jsem ji měl rád. Měl jsem svou malou holčičku rád.

Ach, nechod' pryč, Coline! Zasténala ze spaní, zmírajíc touhou po něm. Zůstaň se mnou. Miluji tě, Coline. Můj drahý Coline. Miluji tě za vše, čím jsi byl a co jsi nám dal.

Ale nedokázala ho přivolat zpět, ani zastavit ten sen.

Ach, taková krása, znovu vidím Irsko, pomyslela si, vznášejíc se jako lehounký opar nad zelenými stráněmi, jež si pamatovala z oněch dávných dob. Viděla třpyt řeky jako stříbrnou, zářivou stužku převázanou kolem vzácného daru. A tamhle už je Tommy, drahoušek Tommy, a čeká na ni. Otáčí se k ní, aby se na ni usmál, přivítal ji. Pročpak je v něm tolik zármutku, když se vrátila a cítí se tak mladá, plná elánu a tolik zamilovaná?

Myslela jsem, že už tě nikdy neuvidím. Měla udýchaný hlas a někde pod povrchem v něm bublal smích. Tommy, vrátila jsem se k tobě.

Jen na ni upřeně zíral. Namáhavě, lopotně se prodírala tím prosluněným oparem, ale nedosáhla na něho. Zato slyšela jeho hlas, jasný a sladký jako vždy.

Miluji tě, Amando. Pořád. Neuplynul den, abych na tebe nemyslel a nevzpomínal na vše, co jsme zde našli.

Odvrátil se od ní a pohlédl na klidně plynoucí řeku s měkkými, zelenými břehy.

Dala jsi jí jméno podle té řeky, na památku chvil, jež jsme u ní prožili.

Je tak krásná, Tommy. Chytrá, silná. Byl bys na ni pyšný.

Taky, že jsem. A jen mě mrzí... Ale ne, to nešlo. Věděli jsme to. Tys to věděla. Vzdychl a otočil se k ní. Dobře ses o ni postarala, Amando. Na to nikdy nezapomeň. Ale teď ji opouštíš. Trápí tě to, a tvoje trápení umocňuje i to, co jsi před ní celá léta tajila. Musíš jí to říct, musíš jí prozradit, kde má kořeny. A také jí řekni, nějak jí to sděl, že jsem ji měl rád. Tak rád bych jí byl projevil své city, ale nebylo to možné.

Já to sama nezvládnou, pomyslela si, probírajíc se ze snu, když jeho obraz pobledl. Ach, dobrotivý Bože, nedopusť, abych to musela zvládnout sama.

„Mami.“ Něžnými, roztřesenými prsty hladila Shannon matčin potem zbrocený obličej. „Mami, probuď se. Je to jen sen. Ošklivý sen.“ Věděla, jaké to je, být sužována sny, znala ten strach z probuzení - dnes a denně se probouzela plná strachu, že máma umřela. V jejím hlase zaznělo zoufalství. Teď ne, modlila se v duchu. Ještě ne. „Musíš se probudit.“

„Shannon! Jsou pryč. Jsou oba pryč. Vzali mi je!“

„Pst! Nebreč. Prosím tě, nebreč. Otevři oči a podívej se na mě.“

Amandina víčka se zachvěla. Její oči tonuly v zármutku. „Promiň.

Promiň. Celý život jsem usilovala jen o tvoje dobro.“

„Já vím. To víš, že ano.“ Horečně ji napadlo, jestli to blouznění neznamená, že se rakovina šíří i do mozku. Cožpak jí nestačilo, že už si vzala matčiny kosti? Shannon proklínala tu krutou, nenasytnou nemoc a proklínala Boha, ale když promluvila, zněl její hlas konejšivě. „Nic se neděje. Jsem tady. Jsem u tebe.“

Amanda se s vypětím vůle zhluboka nadechla, aby se uklidnila. Hlavou sejí míhaly obrazy - Colina, Tommy-ho, její drahé holčičky. S jakou úzkostí se na ni upíraly Shannoniny oči - jaké zdrcení vyjadřovaly, když se poprvé vrátila do Columbusu.

„Nic se neděje.“ Amanda by snesla modré z nebe, jen aby zaplašila ten úděs z dceřiných očí. „Samozřejmě jsi tady. Jsem tak ráda, že jsi tady.“ A tak mě mrzí, drahoušku, že tě musím opustit. „Vylekala jsem tě. To mě mrzí.“

Byla to pravda - ten strach uvízl Shannon někde hluboko v hrdle a svíral je jako ocelová obruč, ale zavrtěla hlavou, aby to popřela. Na strach byla dnes už téměř zvyklá - stal se jejím nerozlučným druhem od chvíle, co v kanceláři v New Yorku zvedla sluchátko a dozvěděla se, že máma umírá. „Máš bolesti?“

„Ne ne, netrap se." Amanda znovu vzdychla. I když cítila bolest, strašlivou bolest, připadala si najednou silnější. Potřebovala sílu, pokud měla dokázat, co si předsevzala. Tutlala to tajemství několik týdnů, co u ní Shannon byla - stejně jako je před ní tutlala celý život. Ale nyní musí s pravdou ven. Už nezbývalo mnoho času. „Mohla bych poprosit o trochu vody, zlato?"

„Jistěže." Shannon zvedla džbánec u postele, nalila vodu do plastického kelímku a pak matce podala brčko.

Opatrně nadzvedla horní část nemocničního lůžka, aby se Amandě leželo pohodlněji. Obývací pokoj v jejich krásném domě v Columbusu byl přestavěný na hospic. Bylo to Amandino i Shannonino přání, aby mohla přijít domů, až se bude blížít konec.

Ze sterea se linuly něžné tóny hudby. Kniha, kterou si Shannon přinesla, aby mohla matce předčítat, ležela na zemi, kam ji před chvilkou v panice upustila. Shýbla se, aby ji zvedla, a měla co dělat, aby se nezhroutila.

Když byla sama, namlouvala si, že se matčin stav každým dnem zlepšuje. Ale stačil jediný pohled na její po-pelavou pleť, na vrásky utrpení, na postupné chřadnutí, aby věděla své.

Pro mámu se nedalo dělat nic víc, než jí poslední chvíle co nejvíc zpříjemnit a trpce spoléhat na to, že morfium bolest alespoň zmírní, když už ji nedokáže potlačit úplně. Potřebuju minutku o samotě, uvědomila si Shannon, když se jí začala zmocňovat panika. Jen minutku, abych sebrala poslední zbytky odvahy. „Jdu si namočit žínku, abych ti omyla tvář."

„Díky." Získám alespoň trochu času, pomyslela si Amanda, když hleděla za rychle odcházející Shannon -prosím tě, Bože, dej, abych našla ta správná slova.

Kapitola první

Na tuto chvíli se Amanda připravovala už léta; věděla, že jednou přijde, ačkoli si toužebně přála, aby se jí mohla vyhnout. Co bylo čestné a správné vůči jednomu z mužů, jehož milovala, bylo nespravedlivé vůči tomu druhému -ať už se rozhodla, jak chtěla.

Ale teď nebyla vhodná chvíle, aby na ně brala ohledy. Nemohla ani příliš hloubat nad vlastní ostudou.

Myslet mohla pouze na Shannon. Myslet na ni a trápit se pro ni.

Pro svou krásnou, oslnivou dcerušku, která jí celý život dělala samou radost, na kterou byla tolik pyšná. Zaplavila ji vysoká, zpěněná vlna bolesti, ale ona jen zatnula zuby. Věděla, že co nevidět zažije jinak bolestnou chvíli - až se dceři svěří se svým tajemstvím a připomene si vše, co se událo v Irsku před těmi dávnými lety. Z celého srdce si přála, aby našla způsob, jak tuto bolest zmírnit.

Pozorovala dceru, jak vchází do pokoje, sledovala ty hbité, elegantní pohyby, tu nervózní energii doutnající pod povrchem. Má pohyby po otci, blesko Amandě hlavou. Ne po Colinovi. Drahý, hodný Colin měl těžkou chůzi a byl neohrabaný jako přerostlé štěně.

Zato Tommy měl chůzi lehkou a půvabnou jako gazela.

Shannon po otci zdědila i oči - onu svěží, mechovou zeleň, průzračnou jako jezero zalité sluncem. Husté kaštanové vlasy, jež jí v hedvábné vlně ovíjely šíji, byly dalším dědictvím z Irska. Zato tvar obličeje, porcelánová pleť a jemná, plná ústa byly matčíným darem - Amanda si to alespoň ráda namlouvala.

Pevnou vůli, ctižádost a vyrovnanou sebedůvěru v ní však vypěstoval Colin, Bůh mu žehnej, pomyslela si Amanda.

Usmála se, když jí Shannon otírala zpocený, ulepený obličej. „Ani jsem ti pořádně neřekla, jak jsem na tebe pyšná, Shannon.“

„Ale to víš, že řekla.“

„Ne, dávala jsem ti najevo, jak jsem zklamaná, že sis nevybrala dráhu malířky. To bylo ode mě sobecké. Vždyť vím sama nejlíp, že žena si musí zvolit vlastní cestu.“

„Nikdy jsi mě přece nepřemlouvala, abych nechodila do New Yorku ani abych nepracovala v reklamě. A malovat jsem stejně nepřestala,“ dodala s povzbudivým úsměvem. „Právě jsem dokončila zátiší, které se ti možná bude líbit.“

Proč jen s sebou to plátno nevzala? Hrome, proč ji nenapadlo udělat mámě radost a sbalit pár maleb nebo alespoň skicář?

„Tenhle patří mezi mé nejmilejší.“ Amanda ukázala na portrét na zdi.

„Obraz tvého otce, jak spí v lehátku na zahradě.“

„A sbírá síly na sekání trávníku,“ řekla Shannon a uchichtla se. Odložila žínku a sedla si na židli vedle postele. „A pokaždé, když jsme mu vyčetly, proč si na to nenajme nějakou výpomoc, prohlásil, že je to pro něj báječná rozcvička, vyšel ven a usnul.“

„Byl veselý a rozdával smích. To mi chybí.“ Dotkla se Shannonina zápěstí. „Vím, že tobě taky.“

„Pořád mám pocit, že každou chvíli vtrhne do dveří. ‚Mandy, Shannon,‘ zvolá, ‚hod’te se do parády, právě jsem jednomu klientovi vydělal deset tisíc na trhu, zvu vás na dobrou večeři!‘“

„Hrozně rád vydělával peníze,“ pronesla Amanda zasněně. „Bral to jako hru. Nepočítal dolary a centy, nebylo v něm ani stopy po hamižnosti nebo sobectví. Prostě ho to bavilo. Stejně tak ho bavilo stěhovat se každou chvíli z místa na místo. ‚Ve kterém městě to roztočíme, Mandy? Co kdybychom zkusili Colorado? Nebo co bys řekla Memphisu?‘“

Potřásla hlavou a vyprskla smíchy. Ach, bylo báječné smát se, alespoň na chvíličku předstírat, že si povídají jako za starých časů. „Až nakonec, když jsme se přestěhovali sem, jsem prohlásila, že už mám kočovného života plné zuby. Tohle byl náš domov. A on se usadil, jako by jen byl čekal na pravou chvíli a pravé místo.“

„Miloval tenhle dům,“ vzpomínala Shannon. „A já taky. Mně to věčné stěhování nevadilo. Táta to vždycky vzal jako velké dobrodružství. Ale vzpomínám si, že když jsme tady bydleli asi týden, napadlo mě: tentokrát chci zůstat.“ Usmála se na matku. „Asi jsme to cítili všichni stejně.“

„Byl by pro tebe hory přenášel, rval se třeba s tygry.“ Amandin hlas se zachvěl, ale hned se ovládla. „Víš, Shannon, opravdu to víš, jak moc tě měl rád?“

„Ano.“ Zvedla matčinu dlaň a přitiskla si ji k tváři. „Vím.“

„Zapamatuj si to. Nikdy na to nezapomeň. Musím ti říct něco, Shannon, co tě možná zabolí, rozzlobí a zmáte. Je mi to líto.“ Nadechla se.

Ten sen nebyl jen plný lásky a zármutku. Zazněla v něm i naléhavost. Amanda věděla, že už jí nezbývají ani ty kratičké tři týdny, které jí slíbil lékař.

„Mami, já to chápu. Ale pořád ještě je naděje. Naděje nikdy neumírá.“

„To nemá nic společného s tímhle,“ zvolala netrpělivě a gestem ruky obsáhla celý provizorní nemocniční pokoj. „Týká se to dávnější doby, mnohem dávnější. Když jsem jela s jednou kamarádkou do Irska a navštívila jsem hrabství Claře.“

„Já nevěděla, žeš byla v Irsku.“ Shannon to náhle připadalo podivné.

„Tolik jsme cestovali, a přece jsme tam nikdy nejeli - a přitom oba s tátou máte irské kořeny. Mě Irsko odjakživa lákalo - bůhví proč mě to tam táhne.“

„Opravdu?“ zeptala se Amanda dojatě.

„Neumím to vysvětlit,“ zamumlala Shannon. Připadalo jí to pošetilé, a jelikož nepatřila mezi ty, kdo mluví o snech, mávla nad tím rukou a usmála se. „Vždycky jsem si říkala, že až si jednou dopřeju pořádně dlouhou dovolenou, pojedu do Irska. Ale když mě teď povýšili a máme nové zákazníky.“ Pokrčila rameny a zahнала myšlenku na dlouhou dovolenou v Irsku. „Zkrátka a dobře, vždycky, když jsem navrhla, že bychom mohli do Irska, tys jen potřásla hlavou a prohlásilas, že na světě je přece tolik jiných krásných míst.“

„Bála jsem se tam vrátit a Colin to chápal.“ Amanda sevřela rty a upřela na Shannon úpěnlivý pohled. „Bud' tak hodná, zůstaň u mě a poslouchej. A prosím tě, snaž se mě pochopit.“

Shannon cítila, jak se jí znovu zmocňuje strach. Co může být horší než smrt? blesklo jí hlavou. A proč se tolik bojí slyšet to?

Ale zůstala sedět s matčinou rukou v dlaních. „Jsi rozrušená,“ namítla.

„A přitom víš, jak je důležité, abys byla klidná.“

„A uplatňovala tvůrčí fantazii,“ doplnila ji Amanda s náznakem úsměvu.

„Působí to. Vítězství ducha nad hmotou. Tolik jsem o tom četla.“

„Já vím.“ Z Amandiny tváře se vytratila poslední stopa úsměvu. „Když jsem byla o pár let starší než ty, rozjela jsem se s jednou dobrou přítelkyní - jmenovala se Kathleen Reillyová - do Irska. Bylo to pro nás veliké dobrodružství. Byly jsme už dospělé, ale obě jsme pocházely z přísných rodin. Ta moje byla tak přísná, tak zásadová, že jsem k takovému kroku našla kuráž teprve ve třiceti.“

Natočila hlavu tak, aby mohla pozorovat Shannonin obličej. „Ty bys to nepochopila. Byla jsi vždycky tak sebejistá, tak odvážná! Ale když mi bylo tolik co tobě, ještě jsem se ani nepokoušela přemoci vlastní zbabělost.“

„Tys přece nikdy nebyla zbabělá!“

„Ale ano, byla,“ řekla Amanda tiše. „Byla. Moji rodiče byli Irové každým coulem, pobožní jako tři papežové dohromady. Jejich největší zklamání - z důvodů spíš prestižních než náboženských - bylo, že si ani jedno z dětí nevybralo dráhu duchovního pastýře.“

„Ale tys přece žádné sourozence neměla,“ skočila jí Shannon do řeči.

„Jedna z mých lží. Tvrdila jsem ti, že nemám rodinu, ale to nebyla pravda. Měla jsem dva bratry a jednu sestru, a od chvíle, co ses měla narodit, jsme se až dodnes neviděli a neřekli si jediné slovo.“

„Ale proč?“ zvolala Shannon, ale hned se zase ovládla. „Promiň. Pokračuj.“

„Vždycky jsi byla dobrou posluchačkou. Naučil tě to tvůj táta.“ Na okamžik se odmlčela; myslela na Colina a modlila se, aby to, co nyní chtěla udělat, bylo správné pro všechny. „V mé rodině nepanovaly dobré vztahy, Shannon. V našem domě vládla jakási, strohost, odměřenost a zkostnatělé lpění na pravidlech a zásadách. Přes silné námitky a zákazy jsem odešla z domu a odjela s Kate do Irska. Byly jsme rozrušené jako školačky na výletě. Nej dřív do Dublinu. Pak jsme jezdily podle mapy nebo rovnou za nosem. Poprvé v životě jsem se cítila svobodná.“

Je tak snadné vybavit si to všechno, blesklo Amandě hlavou. Vzpomínky vyplouvaly na povrch, jasné a průzračné jako křišťál, přestože je dlouhá léta v sobě potlačovala a dusila. Katein bublavý smích, skytání autíčka, které si pronajaly, silničky, po nichž bloudily.

A její první užaslý pohled na úbočí, na hory i na strmě čnějící útesy na západě. A pocit, že se vrací domů, jaký nikdy předtím ani potom nezakusila.

„Chtěly jsme vidět všechno, co bylo k vidění, a když jsme dorazily do nejzápadnějších končin, natrefily jsme na roztomilý penzion s výhledem na řeku Shannon. Ubytovaly jsme se tam a měly jsme v plánu odtamtud vyjíždět na krátké, jednodenní výlety do okolí. Na Mohrské útesy, do Galwaye, na pláž u Ballybunnionu. Chtěly jsme objevovat další kouzelná místa, na která člověk natrefí vždycky, když to nejméně čeká.“

Upřela na dceru ostrý, jasný pohled. „Ach, moc bych si přála, aby ses tam jela podívat a sama na vlastní oči poznala kouzlo těch míst - moře, které se s duněním tříští o útesy, zelená pole, vlahý, deštěm nasáklý vzduch před bouřkou nebo ostrý vítr od Atlantiku. A to světlo - jako pozlacená perla.“

Popisuje to s takovou láskou, pomyslela si Shannon udiveně, s takovou touhou, o níž neměla nikdy ani zdání. „A přece ses tam už nikdy nevrátila.“

„Ne,“ vzdychla Amanda. „Už jsem se tam nevrátila. Přemýšlela jsi někdy o tom, zlato moje, jak to přijde, že člověk má vše pečlivě naplánováno, ví, co se bude dít zítra a pozítří a další dny, a pak se přihodí něco - maličkost, zdánlivě bezvýznamná drobnost -, co změní všechny plány. Život pak už není ani na vteřinu stejný jako předtím.“

Bylo to spíš konstatování než otázka. A tak Shannon čekala, jaká že drobnost změnila matčiny plány

Bolest se pokoušela připlazit zpátky - nenápadně, záludně. Amanda zavřela oči a soustředila všechnu sílu, aby ji zahнала do kouta. Slíbila si, že se jí bude bránit, dokud nedokončí, co začala. „Jednou dopoledne - bylo pozdní léto a přehánky se střídaly s lijáky - nebylo Kate dobře.

Rozhodla se, že zůstane v posteli, aby se rychle zotavila; chtěla si číst a tak trochu se hýčkat. Mnou zmítal neklid, táhlo mě to někam ven. A tak jsem nasedla do auta a vyjela jsem. Bezcílně jsem bloumala krajinou, až jsem dojela k Loop Headu. Když jsem vykročila k útesům, slyšela jsem hukot vln tříštících se o skály. Foukal silný vítr a svištěl v trávě. Cítila jsem vůni moře a deště. Ve vzduchu bylo napětí, jakási mohutná síla - stejná jako mořský příboj.

Zahlédla jsem nějakého muže,“ pokračovala pomaleji. „Stál těsně na kraji srázu, v místě, kde země padala do moře. Hleděl na zpěněné vlny, do dešťových mraků - na západ, směrem k Americe. Nebylo tam živé duše, jen on; choulil se do mokré bundy, promoklou čepici měl naraženou do čela. Otočil se, jako by čekal jen na mě, a usmál se.“

Shannon náhle chtěla vstát, říct matce, že je načase přestat, odpočívat, dělat cokoli, jen aby zastavila ten příval slov. Ruce mimoděk sevřela v pěst. Jiná, mnohem silnější pěst jí sevřela žaludek.

„Nebyl to žádný mladík,“ řekla Amanda něžně, „ale byl hezký. Měl takové smutné, ztracené oči. Usmál se, popřál mi dobré jitro a prý - jaký to dnes máme krásný den, zatímco nás bičoval déšť a tváře nám ošlehával vítr. Zasmála jsem se, protože mi náhle připadalo, že je opravdu krásně. Ačkoli jsem už tenkrát byla zvyklá na melodický irský přízvuk, on měl hlas tak okouzující, že bych ho byla mohla poslouchat celé hodiny. A tak jsme tam stáli a povídali si, o mých cestách, o Americe. Vyprávěl mi, že je farmář, a prý se mu moc nedaří; mrzelo ho to, protože měl dvě dcerušky, o které se staral. Když o nich mluvil, obličeje se mu rozzářil a smutek byl ten tam. Jeho Maggie Mae a Brie, jak jim říkal. O své paní toho moc nenapovídal.

A pak vyšlo slunce,“ pokračovala Amanda a vzdychla. „Pomalu vycházelo zpod mraků - nenápadně jimi proklouzávalo v tenkých, zlatých prouzcích. Procházeli jsme se po úzkém chodníku a povídali si, jako bychom se znali odjakživa. A já jsem se do něho zamilovala - tam

na těch vysokých, dunících útesech. Mělo mě to vyděsit." Vrhla na Shannon nejistý pohled, váhavě k ní napřáhla ruku. „Styděla jsem se, protože byl ženatý a měl děti. Ale byla jsem přesvědčená, že to cítím pouze já - a kolik asi může být hříchu v duši staré panny, oslněné po ránu pohledným mužským?"

S úlevou postřehla, že se dceřiny prsty proplétají s jejími. „Ale necítila jsem to jen já. Potkali jsme se znovu-ach, čistou náhodou a nevinně. V hospodě, pak znovu na útesech, a jednou mě vzal i s Kate na pout' u Ennisu. Nevinné to však nemohlo zůstat dlouho. Už jsme nebyli děti, a to, co jsme k sobě cítili, bylo tak ohromné, tak významné a - věř mi - správné. Kate to věděla; musel to poznat každý, kdo se na nás jen podíval. Domlouvala mi jako správná kamarádka. Ale já ho milovala, a nikdy jsem nebyla tak šťastná jako ve chvílích, kdy byl se mnou. Nikdy mi nic nesliboval. Měli jsme své sny, ale nic jsme si neslibovali. Byl připoutaný ke své ženě, která ho nemilovala, a k dětem, které zbožňoval."

Navlhčila si suché rty a usrkla trochu vody z kelímku, který jí Shannon beze slova podala. Na okamžik se odmlčela, protože nejtěžší část vyprávění měla před sebou. „Věděla jsem, co dělám, Shannon, opravdu jsem to zapříčinila spíš já než on, že se z nás stali milenci. Byl to první muž, který se mě dotkl, a když se tak konečně stalo, bylo to s takovou něhou, ohleduplností a láskou, že jsme pak oba plakali jako malé děti. Neboť jsme pochopili, že jsme se našli příliš pozdě a že je to beznadějně. Přesto jsme spřádali bláznivé plány. On chtěl najít způsob, jak zaopatřit svou ženu, pak prý vezme obě dcerušky za mnou, do Ameriky, kde budeme žít jako rodina. Zoufale toužil po skutečné rodině, stejně jako já. Povídali jsme si v tom pokoji s výhledem na řeku a předstírali jsme, že je to navždycky. Měli jsme pro sebe tři týdny, a každý den byl krásnější než ten předcházející, ale taky trýznivější. Musela jsem odjet a opustit jeho i Irsko. Řekl mi, že bude chodit k Loop Headu, kde jsme se poznali, a dívat se přes moře k New Yorku, ke mně.

Jmenoval se Thomas Concannon - sedlák, který toužil být básníkem."

„Tys ho," Shannon se zadrhl hlas, „tys ho potom už neviděla?"

„Ne. Chvíli jsme si psali." Amanda stiskla rty a upřeně jí hleděla do očí.

„Krátko poté, co jsem se vrátila do New Yorku, jsem zjistila, že s ním čekám dítě."

Shannon prudce zavrtěla hlavou v instinktivním odmítavém gestu.

Zděsila se. „Těhotná?" Splašené srdce jí tlouklo jako o závod. Opět potřásla hlavou a snažila se vytrhnout ze sevření matčiny dlaně.

Pochopila vše, aniž muselo být vyřčeno jediné slovo - věděla to. „Ne."

„Byla jsem uchválena." Amandino sevření zesílilo, i když ji to stálo nadlidské úsilí. „Od první chvíle, co jsem to věděla jistě, jsem byla nadšením bez sebe. Nevěřila jsem, že budu mít dítě, že najdu někoho, kdo mě bude milovat natolik, aby mi dal tento dar. Ach, tolik jsem po tom dítěti toužila, milovala je, děkovala za ně Bohu! Mou radost kalila pouze lítost nad tím, že se z té krásy, která vzešla z našeho milování, nikdy nebudu moci radovat společně s Tommym. Když jsem mu tu báječnou novinu napsala, odpověděl mi zoufalým dopisem. Byl odhodlán odejít od rodiny a přijet za mnou. Báł se o mě, měl strach, jak to všechno zvládnou sama. Věděla jsem, že bude chtít přijet, a lákalo mě to. Ale to by nebylo správné, Shannon, třebaže jsem ani na vteřinu nelitovala, že jsem ho milovala. A tak jsem mu odepsala a v tom dopise na rozloučenou jsem mu poprvé a naposledy lhala: řekla jsem mu, že strach nemám, že už nejsem sama a že odjíždím pryč."

„Jsi unavená." Shannon se horečně pokoušela zastavit tu zpověď. Její svět se hroutil, a ona byla odhodlaná bojovat, aby se jí nesepsal k nohám. „Už mluvíš moc dlouho. Je čas vzít si léky."

„Byl by tě miloval," zvolala Amanda prudce, „kdyby měl šanci. Ve svém srdci vím, že tě miloval, i když tě v životě nespátřil."

„Přestaň!" Shannon se vytrhla z matčina sevření a vstala. Zvedala se v ní vlna nevolnosti, tváře měla studené a pleť napjatou jako struna. „Já to nechci slyšet. Tohle nemám zapotřebí."

„Ale ano, musíš mě vyslechnout! Mrzí mě, že ti to způsobuje bolest, ale musíš znát celou pravdu. Opravdu jsem odjela," drmolila horečně dál.

„Naši se zhrozili a byli bez sebe vzteky, když jsem jim oznámila, že jsem těhotná. Chtěli, abych odjela, porodila tě a dala tě pryč, tiše a diskrétně, aby se zabránilo skandálu a ostudě. Já bych byla radši umřela, než abych se tě vzdala. Byla jsi moje a byla jsi Tommyho. U nás doma zazněla hrozná slova, výhrůžky, ultimata. Vydělili mě a můj otec, všemi mastmi mazaný podnikatel, zablokoval můj bankovní účet, takže jsem neměla přístup k penězům, které mi odkázala babička. Pro něj totiž peníze nebyly hrou. Byl to prostředek moci.

Opustila jsem ten dům beze špetky lítosti, s penězi, které jsem měla v peněžence, a s jedním kufrem."

Shannon měla pocit, jako by se topila a nemohla se nadechnout. Přesto jí v mysli vytanul jasný obraz její matky - mladé, těhotné, téměř bez haléře, v ruce jediný kufřík. „To ti nikdo nepomohl?"

„Kate by to jistě byla ráda udělala, ale věděla jsem, že by si za to vytrpěla své. Byl to můj úděl a moje volba, se vší hanbou, se vší radostí. Nasedla jsem na první vlak, který jel na sever, a sehnala jsem si práci servírky v jednom zimním letovisku v Catskillském pohoří. A tam jsem potkala Colina Bodinea."

Amanda se odmlčela. Shannon se otočila a přešla ke skomírajícímu ohni v krbu. Ticho v pokoji narušovalo jen syčení žhavých uhlíků a svištění větru za okny. Ale pod tím tichem Amanda vycítila bouři, která běsnila v dítěti, jež milovala více než vlastní život. Trpěla i ona, neboť věděla, že ta bouře se přežene i přes ni.

„Byl tam s rodiči na prázdninách. Já si ho moc nevšímala. Byl to jen jeden z mnoha bohatých a privilegovaných, které jsem obsluhovala. Tu a tam prohodil nějaký žertík a já jsem se usmála, jak se ode mě čekalo. Duchem jsem byla jinde - abych pracovala a dostala zapláceno, a myslela jsem na dítě, které ve mně rostlo. Pak se jednou odpoledne strhla pořádná bouřka. Většina hostů se rozhodla, že nikam nepůjde, a objednali si oběd na pokoj. A tak jsem roznášela jídlo, spěchala jsem s podnosem do jedné chatky, protože jsem věděla, že dostanu vyhubováno, když jídlo vystydne a host si bude stěžovat. Vtom se na mě na rohu vyřítil Colin, zmoklý jako slepice, a srazil mě na zem. Byl tak nemotorný. Bůh mu žehnej."

Shannon štípaly v očích slzy, když civěla do ohně. „Vyprávěl mi, jak se s tebou seznámil - že do tebe vrazil a tys upadla."

„Přesně tak. Vždycky jsme ti říkali pravdu - když jsme mohli. Natáhla jsem se do bláta jak široká tak dlouhá, podnos mi vypadl z rukou a jídlo se rozletělo na všechny strany. On se začal omlouvat a pomáhal mi vstát. Já jen hleděla na to dopuštění, záda mě bolela od nošení těžkých podnosů a byla jsem tak utahaná, že jsem nebyla schopna udržet se na nohou. Propukla jsem v pláč. Seděla jsem v blátě a brečela jsem a brečela a brečela. Nemohla jsem přestat. I když mě zvedl a odnesl do svého pokoje, nemohla jsem přestat. Byl tak hodný, posadil mě na židli, třebaže jsem byla celá zablácená, přikryl mě dekou a seděl tam, konejšivě mě

poplácával po ruce, dokud jsem se nevybrečela. Tolik jsem se styděla, a on byl tak laskavý. Nechtěl mě pustit, dokud jsem mu neslíbila, že s ním půjdu na večeři."

Mělo to znít romanticky a sladce, přemítala Shannon rozrušeně. Ale neznělo. Bylo to zruďné. „Nevěděl, že jsi těhotná."

Amanda sebou trhla, když v dceřině hlase zaslechla výčitku, a vzápětí jí projela další vlna bolesti. „Ne, tenkrát ještě ne. Nebylo to na mně znát, a taky jsem to pečlivě tajila, jinak bych byla přišla o práci. Tenkrát byla jiná doba, a neprovdaná těhotná servírka by ve světě boháčů nevydržela dlouho."

„Dovolilas mu, aby se do tebe zamiloval." Shannonin hlas zněl studeně, stejně studeně jako led, kterým jako by měla pokrytou kůži. „A přitom jsi čekala dítě s jiným."

A to dítě jsem byla já, pomyslela si zničeně.

„Byla jsem už dospělá žena," pronesla Amanda opatrně; zkoumavě si prohlížela dceřin obličej a srdce jí pukalo nad tím, co z něj vyčetla. „A nikdo mě vlastně opravdu nemiloval. S Tommym to bylo rychlé a omračující jako zásah blesku. Když jsem potkala Colina, ještě jsem byla tou láskou oslepena. Pořád jsem po ní toužila, pořád jsem do ní byla pohroužena. Vše, co jsem cítila k Tommymu, jsem soustředila na dítě, které jsme spolu stvořili. Mohla bych ti říct, že jsem si zpočátku myslela, že Colin je ke mně jen laskavý. A po pravdě řečeno, taky jsem si to opravdu myslela. Ale záhy jsem pochopila, že je za tím něco víc."

„A nezabránilas mu v tom."

„Možná jsem mohla," řekla Amanda a dlouze, předlouze si vzdychla.

„Nevím. Celý následující týden mi každý den daroval kytku a nějakou roztomilou, nepotřebnou věcičku, které dával tak rád. Dělal všechno, jen aby byl se mnou. Když jsem měla deset minut volno, přišel za mnou. A přece mi trvalo několik dní, než mi došlo, že se mi dvoří. Vyděsilo mě to. Říkala jsem si - takový báječný mužský, který se ke mně chová tak laskavě, a neví, že čekám dítě s jiným. A tak jsem mu to vyklopila, od začátku až do konce, a byla jsem si jistá, že tím to skončí a mně zbudou oči pro pláč, protože to byl první přítel, kterého jsem od chvíle, co jsem v New Yorku opustila Kate, měla. Vyslechl si mě, jak to uměl jen on - bez přerušování, bez otázek, bez ztracování. Když jsem domluvila, rozbřečela jsem se, on mě vzal za ruku a povídá: „Měla by sis mě vzít, Mandy, abych se mohl postarat o tebe i o dítě."

Shannon mamě zápasila se slzami; vytryskly jí a stékaly po tvářích, když se otočila k matce. Ona měla obličej také zalitý slzami, ale Shannon nepřipustila, aby ji zviklaly. Její svět se už nehroutil; ležel v troskách.

„Prostě jen tak? Jak to mohlo být tak prosté?"

„Miloval mě. Bylo to pokořující, když jsem poznala, že mě miluje.

Pochopitelně jsem ho odmítla. Co jiného jsem měla dělat? Myslela jsem, že je jen pošetile galantní, nebo že zcela ztratil rozum. Ale on naléhal a nedal se zastrašit, ani když mě popadl vztek a řekla jsem mu, ať mě nechá na pokoji." Při té vzpomínce se chabě pousmála. „Jako bych byla skálou a on vlnou, která se přes ni nekonečně trpělivě přelévá, dokud nezlomí její odpor. Přinesl mi věci na miminko. Umíš si představit chlapa, který se ženě dvoří tím, že jí nosí dárky pro její nenarozené dítě? Jednoho dne za mnou přišel a oznámil mi, že si jdeme hned teď vyřizovat povolení k sňatku, abych si došla pro kabelku. Poslechla jsem ho. Dva dny nato jsem byla vdaná."

Ostre si změřila dceru; její další otázku předvídala, a tak na ni odpověděla dřív, než ji Shannon stihla položit. „Nebudu ti lhát a tvrdit, že jsem ho tehdy milovala. Ale byl mi drahý a měla jsem ho ráda -

takového muže nebylo možné si neoblíbit. A byla jsem mu vděčná. Jeho rodiče to pořádně vykojelo, jakpak by ne, ale on tvrdil, že je přivede k rozumu. Věřím, že by se mu to bývalo podařilo, nebýt toho, že cestou domů měli autonehodu a oba zahynuli. A tak jsme zbyli jen my dva a ty. Slíbila jsem si, že mu budu dobrou ženou, že mu vytvořím domov a budu s ním sdílet lože. Přísahala jsem si, že už nebudu vzpomínat na Tommyho, ale to nešlo. Trvalo mi léta, než jsem pochopila, že vzpomínat na prvního muže, kterého jsem milovala, není žádný hřích a žádná hanba, a že tím neporušuji věrnost svému manželovi.

„Nebyl to můj otec," procedila Shannon skrz ledové rty. „Byl to tvůj manžel, ale nebyl to můj táta."

„Ale ovšemže byl!" Poprvé zazněl v Amandině hlase nádech hněvu. „Už nikdy nevypust' z úst takovou nehoráznost!"

„Vždyť jsi mi právě vykládala něco jiného, nebo ne?" zvolala Shannon trpce.

„Měl tě rád, když jsem tě ještě nosila pod srdcem, vzal nás obě za své, bez váhání či falešné hrdosti," drmolila Amanda tak rychle, jak jen jí bolest dovoľovala. „Povídám ti, zahanbovalo mě, že vzdychám po muži, kterého mít nemůžu, zatímco vedle sebe mám chlapa se srdcem ze zlata. V den, kdy ses narodila a já se dívala, jak tě drží v těch svých velkých, neohrabaných rukou, viděla jsem, jak se tváří užasle a pyšně zároveň a něžně si tě tiskne k sobě, jako bys byla ze skla - v ten den jsem se do něho zamilovala. Od onoho dne až dodnes jsem ho milovala, jak jen umí žena muže milovat. A on ti byl otcem, jakým chtěl být Tommy a nemohl. Litovali jsme jen jednoho - že jsme nemohli mít víc dětí, abychom se s nimi podělili o štěstí, které jsme prožívali s tebou."

„Chceš, abych se s tímhle smířila?" Dávat najevo hněv bylo méně bolestné než pociťovat zármutek. Shannon nehnuté zírala na ženu na posteli, která jí byla náhle cizí, stejně jako se ona odcizila sama sobě.

„Abych žila dál, jako by se nic nestalo, nic nezměnilo?"

„Chci, aby sis dopřála čas, aby ses s tím smířila, přijala to a pochopila. A chci, abys mi věřila, že jsme tě milovali - my všichni."

Její svět jí ležel roztržštěný u nohou, každá vzpomínka, vše, čemu dosud věřila - to všechno bylo rozbité na marné kousky. „Abych se smířila? A s čím? Že jsi spala s ženatým chlapem a otěhotněla jsi, a pak ses provdala za prvního, kdo tě požádal o ruku, aby ses zachránila? Abych přijala všechny lži, kterými jste mě celý život krmili? Takový podvod!"

„Máš právo zlobit se." Amanda potlačovala tělesnou bolest i duševní trýzeň.

„Zlobit se? To zdaleka nevystihuje to, co cítím. Bože, jak jsi to jen mohla udělat?!" Prudce se otočila; zmítalo jí zděšení i zahořkllost. „Jak jsi to přede mnou dokázala celá ta léta tajit, udržovat mě v přesvědčení, že jsem někdo jiný?"

„Na tom, kdo jsi, se nic nezměnilo," zvolala Amanda zoufale. „Udělalí jsme s Colinem, co jsme pokládali za správné a pro tebe za nejlepší! Nevěděli jsme, jak a kdy ti to říct. My oba."

„Vy jste se o tom dohadovali?" Shannon, zcela zahlcená vlastními zviřenými emocemi, se zuřivě obrátila na křehkou ženu na posteli. Najednou se jí zmocnilo hrůzné, děsivé nutkání popadnout to scvrklé tělo a zatřást jím. „Tak kdypak to řekneme Shannon? Je dnes ten pravý den, abychom jí oznámili, že je takovým menším omylem stvořeným na západním pobřeží Irska? Nebo si to necháme až na zítřek?"

„Žádný omyl, ani náhodou. Zázrak! Krucinál, Shannon." Zmlkla, když jí zalomcovala bolest, vyrazila jí dech a drásala jí útroby jako drápy šelmy. Zamlžilo se jí před očima, svět kolem zpopelavěl. Ucítla, jak jí nějaká

ruka nadzvedává hlavu, do úst jí vkládá tabletu a zaslechla dceřin hlas, náhle tichý a konejšivý.

„Napij se trochu vody. Ještě trošku. Tak, to je ono. A teď se opři a zavři oči.“

„Shannon.“ Když napřáhla ruku, sevřela ji dceřina dlaň.

„Jsem tady, u tebe. Bolest za chvíličku pomine. Pomine, a ty si zdřímněš.“

Bolest se vytrácela, místo ní ji obestřela mlha únavy. Nemám dost času - to bylo jediné, na co Amanda dokázala myslet. Proč nikdy není dost času?

„Potlač v sobě nenávist,“ zamumlala, když klouzala do té mlhy. „Prosím tě, přestaň mě nenávidět a měj mě ráda.“

Shannon seděla, ochromená vlastním zármutkem, dlouho poté, co její matka usnula.

Už se neprobudila.

Kapitola druhá

Zatímco na jedné straně Atlantiku se dcera Torna Concannonova vyrovnávala s bolestí smrti, jiní plesali radostí z nového života.

Brianna Concannonová-Thaneová chovala v náruči dcerušku a prohlížela si její nádherné modré oči s neuvěřitelně dlouhými řasami, drobounké prsty s dokonalými nehtíky, rty jako růžové poupátko, které se na ni zcela určitě usmály - to by jí nikdo na světě nedokázal vymluvit.

Neuplynula ani hodina, a už zapomněla na všechnu námahu a vyčerpání z porodu, na všechny pot i obavy, jak to dopadne.

Držela v náruči své dítě.

„Je opravdická,“ pronesl Grayson Thane slavnostně a nesměle přejel prstem po tvářičce miminka. „Je naše.“ Polkl. Kayla, pomyslel si. Moje dcera Kayla. Připadala mu tak malinká, křehounká a bezmocná.

„Myslíte, že mě bude mít ráda?“

Jeho švagrová, která obdivovala miminko přes jeho rameno, se pobaveně uchichtla. „No, my tě rádi máme -většinou. Je podobná tobě, Brie,“ usoudila Maggie a objala Graye kolem pasu. „Vlasy má po tobě. Teď jsou sice zrzavější, ale vsadím se, že brzo dostanou ten tvůj zlatavý odstín.“

Briannu ta představa nadchla a zazubila se. Pohládila dcerku po hlavičce a něžně se dotkla měkkého místa na temeni. „Myslíš?“

„Po mně má možná bradu,“ řekl Gray s nadějí v hlase.

„Typický mužský!“ Maggie zamrkala na manžela stojícího na opačné straně postele; Rogan Sweeney se na ni spiklenecky usmál. „Ženská musí snášet těhotenství, ranní nevolnosti i oteklé kotníky. Poslední měsíce sotva chodí, jen se kolébá jako kachna a pak si vytrpí tu hrůzu porodu.“

„Ten mi radši nepřipomínej.“ Gray se při té vzpomínce otrásl, a ani se to nenamáhal skrýt. Brianna to už hodila za hlavu, ale on ne. Byl si jist, že vzpomínky na porod ho budou ve snách pronásledovat ještě léta. Jako spisovatel dosud pokládal zrození nového života za pouhou zápletku, přechod z jednoho výjevu do druhého. Už nikdy to nedokáže vnímat stejně.

Maggie neodolala a v očích jí zaplály poťouchlé ohýnky. Graye měla moc ráda, takže pokládala za čestnou povinnost dobírat si ho při každé

příležitosti. „Kolik že hodin to trvalo? Moment. Osmnáct. Osmnáct hodin ses trápila, Brie."

Při pohledu na zbledlého Graye Brianna stěží potlačila úsměv.

„Víceméně. Mně to ovšem připadalo jako celá věčnost, všichni jste do mě hučeli, ať dýchám, a chudák Gray se málem překysličil, když se mi snažil předvést, jak to mám dělat."

„Mužský si posedí osm hodin v práci, a pak ještě dokáže kňourat, jak je utahaný." Maggie si odhrnula z čela zářivě rudý pramen. „A přitom nás, ženy, označuje za slabší pohlaví."

„Ode mě to věru neuslyšíš." Rogan se na ni usmál. Narození Kayly mu připomnělo chvíle, kdy přicházel na svět jeho syn Liam, a jak jeho žena bojovala jako lvice, aby to dokázala. Ale nikdo nepomyslí na to, co si musí vytrpět otec. „Co tvoje ruka, Graysone?"

Gray sraštil čelo a zahýbal prsty, které mu jeho paní během jedné zvlášť silné kontrakce sevřela jako ve svěráku. „Zlomenou ji snad nemám."

„Ovládl ses a mužně jsi potlačil řev," připomněla mu Maggie. „Ale oči ti šly šejdrem, když tě pořádně zmáčkla."

„Alespoň tě neproklínala," podotkl Rogan; podíval se na svou ženu a vyčítavě po vytáhl obočí. „Ty nadávky, kterými mě počastovala Margaret Mary, když Liam přicházel na svět, byly rozhodně nápadité. A nedají se opakovat."

„Zkus vytlačit čtyři kila, Sweeney, a budeš koukat, jaké nadávky ti přinese slina na jazyk. A co z něj vypadlo, když se pak podíval na Liama?" zvolala Maggie rozhorleně. „Ze to miminko má nos po něm!"

„Taky že má."

„Ale teď už je to dobré, vid'?" V náhlé panice se Gray podíval na svou ženu. Byla ještě pobledlá, ale oči měla opět jasné. Onen nepřítomný, soustředěný pohled byl ten-tam. „Vid'?"

„Nic mi není." Konejšivě ho pohládila po tváři, kterou tak milovala - rty básníka a oči se zlatými skvrnkami. „A ten slib, že už se mě v životě nedotkneš, nemusíš dodržet. Dal jsi mi ho v zápalu okamžiku." Zasmála se a něžně k sobě přivinula děťátko. „Slyšela jsi ho, Maggie, jak křičel na toho doktora? ‚My jsme si to rozmysleli,‘ hulákal. ‚Žádný mimino nebude. Klid'te se mi z cesty, já si svou paní odvedu domů' "

„Tobě se to řekne!" Gray se znovu osmělil a přejel prstem po drobné hlavičce. „Tys na to nemusela koukat! Chlap snáší porod mnohem hůř."

„A nakonec se nám nedostane ani nejmenšího uznání," dodal Rogan.

Když Maggie vyprskla smíchy, vztáhl k ní ruku. „Máme spoustu zařizování, Maggie."

„To je fakt. Ještě se na vás přijdeme podívat."

Když osaměli, Brianna se na něj zářivě usmála. „A je z nás rodina, Graysone!"

Za hodinu se Graysona zmocnil strach; podezíravě sledoval sestřičku, jak odnáší dítě někam pryč. „Měl bych na ni jít dohlídnout. Měla takový divný pohled, vůbec se mi nelíbil."

„Ne aby ses s ní popral, táto!"

„Táta." Zazubil se od ucha k uchu a pohlédl na svou ženu. „Tak mi bude říkat, vid'?" Je to hračka. Možná, že by to dokázala vyslovit už teď, co myslíš?"

„Ach, určitě!" Brianna se smíchem vzala jeho obličej do dlaní, když se nad ní sklonil, aby ji políbil. „Je to chytrá hlavinka, ta naše Kayla."

„Kayla Thaneová." Zkusil to znovu a zašklebil se. „Kayla Margaret Thaneová, první žena na postu prezidenta Spojených států. V Irsku už

prezidentku měli," dodal. „Ale ať si vybere, co bude chtít. Moc ti to sluší, Brianno."

Znovu ji políbil, sám udiven pravdou svých slov. Oči jí svítily, zlaté vlasy s růžovým nádechem měla rozhozené na polštáři. Byla sice pobledlá, ale růžičky na tvářích jí znovu začínaly rozkvétat.

„Musíš být utahaná. Měla by sis dát dvacet."

„Já, a spát?" Obrátila oči v sloup a přitáhla ho k sobě, aby ji znovu políbil. „Ty snad žertuješ. Mám pocit, že nemusím spát celé dny, tolik mám v sobě energie. Zato mám hlad jako vlk. Dala bych nevím co za obrovský hamburger a hromadu hranolků."

„Ty chceš jíst?" Užasle na ni zamrkal. „To je ženská! Nechceš snad potom jít orat pole?"

„No, to prozatím vynechám," řekla suše. „Ale dovol, abych ti připomněla, že jsem nejedla už víc než čtyřadvacet hodin! Nedošel bys za někým, aby mi něco přinesli?"

„Nemocniční šlichtu? Pro matku mého dítěte? Ani za nic na světě!" Není to paráda? pomyslel si. Sotva si zvykl říkat „moje paní", a teď už vyslovuje kouzelná slůvka „moje dítě". Moje dcera. „Jdu ti koupit ten největší a nejlepší hamburger na západním pobřeží Irska."

Brianna se se smíchem opřela o polštář a dívala se za ním, jak pádí z pokoje. Co to bylo za úžasný rok, napadlo ji. Právě tak dlouho se znali, tak dlouho ho milovala. A nyní jsou rodina.

Navzdory předešlým prohlášením jí náhle ztěžkla víčka a usnula.

Když se omámeně probírala ze sna, uviděla Graye, jak sedí na okraji postele a pozoruje ji.

„Ona taky spala," ozval se. Brianna ho vzala za ruku; přitiskl si její dlaň ke rtům. „Tak dlouho jsem je otravoval, až mi dovolili pochovat ji.

Prohodili sice pár zajímavých poznámek o Ameríkanech, ale celkem vzato se mnou měli svatou trpělivost. Ona se na mě podívala, Brie, koukla se rovnou na mě! Poznala mě a ovinula mi prstíky - má tak rozkošné prstíky - kolem mého prstu a držela ho."

Zmlkl a zasněnou radost v očích vystřídala panika. „Ty pláčeš! Proč pláčeš? Něco tě bolí. Seženu doktora. Hned někoho zavolám!"

„Ne." Brianna popotáhla a přitiskla si tvář k jeho rameni. „Nic mě nebolí. Já jen, žeš mě tak dojal, Graysone! Když vidím, jak se tváříš, když o ní mluvíš. Dojímá mě to k slzám."

„Netušil jsem, že to bude takové," zamumlal, pohladil ji po vlasech a přivinul ji k sobě. „Nevěděl jsem, že mě to tak zmůže. Bude ze mě dobrý otec."

Řekl to s takovým zanícením a s tak dojemným podtónem strachu, až ji to rozesmálo. „Já vím."

Jak by mohl selhat, pomyslel si, když ona mu tak bezmezně věří?

„Přinesl jsem ti hamburger a pár dalších věcí.

„Díky." Pohodlně se opřela; znovu popotáhla a utřela si oči. Když se rozhlédla kolem sebe, opět zamrkala a opět se rozbřečela. „Ach, Graysone, ty jsi přece takový blázeň!"

Celý pokoj napěchoval květinami - v květináčích, ve vázách i v koších; u stropu poletovaly desítky balónků ve změti barev a tvarů. U nohou postele stál obrovský fialový pes a šklebil se na ni.

„Ten pes je pro Kaylu," řekl jí; z krabičky tahal papírové ubrousky a cpal jí je do ruky. „Tak ne aby sis ho chtěla nechat. Ten hamburger ti už možná vystydl a ujedl jsem ti trochu hranolků. Ale je tam pro tebe kus čokoládového dortu, když mi za něj nebudeš nadávat."

Setřela si čerstvé slzy. „Tak nejdřív chci ten dort."

„Máš ho mít."

„Ale koukejme! Ty už se krmíš?" Vešla Maggie s kyticí narcisů, za ní její manžel, ukrytý za plyšovým medvídkem.

„Ahoj, mamino!" Rogan Sweeney se naklonil nad postelí a políbil švagrovou. Pak zamrkal na Graye. „Táto!"

„Měla hlad," ušklíbl se Gray.

„A nedám vám ochutnat ani kousíček." Brianna se hladově zakousla do dortu.

„Byli jsme se na ni podívat." Maggie se posadila na židli. „Můžu vám říct, zcela nezaujatě, že je to nejhezčí miminko v celý porodnici. Má po tobě vlasy, Brie, zlatavě růžový, a po Grayovi ty hezké rty."

„Pozdravuje tě Murphy a oběma vám blahopřeje," přerušil ji Rogan a postavil medvěda vedle psa. „Před chvilkou jsme mu volali a oznámili mu tu novinu. Říkal, že to oslaví s Liamem - pustí se do těch koláčků, cos napekla, než to na tebe přišlo, Brie!"

„Je od něj moc hezký, že se stará o Liama, když jste pryč."

Maggie mávla nad Brianninou vděčností rukou. „Murphy to nedělá z dobroty srdce - toho kluka by měl u sebe nejradší od rána do večera, kdybych mu to dovolila. Náramně si spolu užívají, a než se zeptáš, v tvém penzionu běží všechno jako na drátkách. O hosty se stará paní O'Malleyová. Jen nechápu, proč jsi brala objednávky, když jsi věděla, že to čekáš každým dnem."

„Řekla bych, že ze stejného důvodu, proč ses ty nemohla do poslední chvíle odtrhnout od svého skla a my tě museli doslova unést, abys Liama vůbec porodila," prohodila Brianna suše. „Je to moje živobytí. Co máma a Lottie? Už odešly domů?"

„Před malou chvilkou." Maggie se kvůli Brianně nepřestala usmívat. Jejich matka si jako obvykle pořád na něco stěžovala a bála se, aby v nemocnici nechytila nějakou infekci. To nebylo nic nového. „Nakoukly sem, a když viděly, že spíš, Lottie řekla, že odveze mámu domů a přijdou se na tebe a na Kaylu podívat zase zítra."

Maggie se odmlčela a pohlédla na Rogana. Ten jí nepatrným kývnutím hlavy naznačil, aby sama rozhodla, jestli se má se sestrou podělit o další novinu. Jelikož Maggie svou sestru znala, vstala, sedla si z druhé strany na postel proti Grayovi a vzala Briannu za ruku.

„Je dobře, že je pryč. Ne, nedívej se tak na mě, nemyslím to ve zlém. Máme pro tebe novinu a bude lepší, když se to máma zatím nedozví. Ten detektiv, kterého najal Rogan, možná už našel Amandu. Počkej, ještě se neraduj. Už jsme to jednou zažili."

„Ale tentokrát to možná vyjde."

Brianna na chvíli zavřela oči. Víc než před rokem našla tři dopisy, které tátovi napsala Amanda Doughertyová. Milostná psaníčka, která ji šokovala a ohromila. Když se z nich dozvěděla, že z té lásky vzešlo dítě, začalo dlouhé, nervy drásající pátrání po ženě, kterou její otec miloval, a po dítěti, jež nikdy nepoznal.

„Možná." Gray opatrně volil slova, aby svou ženu opět neviděl zklamanou. „Brie, víš přece, kolikrát jsme od chvíle, co se našel ten rodný list, uvízli ve slepé uličce."

„Víme, že máme sestru," řekla Brianna odhodlaně. „Víme, jak se jmenuje, víme, že Amanda se vdala a že se pak stěhovali z místa na místo. Hledání nám ztěžuje právě to jejich věčné stěhování. Ale dříve nebo později je najdeme." Stiskla Maggiinu ruku. „Snad právě tentokrát to vyjde."

„Snad." Maggie se s tou možností teprve vyrovnávala. Nebyla si tak zcela jista, jestli vůbec touží najít ženu, která je její nevlastní sestrou.

„Ten detektiv je teď na cestě do města Columbus ve státě Ohio. Ať už tak nebo tak, brzo se dozvíme, jak pořídl.“

„Táta by si byl přál, abychom je našly,“ pronesla Brianna tiše. „Určitě by ho bylo potěšilo, kdyby viděl, že jsme se o to alespoň pokusily.“

Maggie přikývla a vstala. „No, daly jsme věci do pohybu, tak je teď nebudeme zastavovat.“ Jen doufala, že ta lavina nakonec nikoho nesmete. „Ty by ses ale měla radovat ze své nové rodinky, a netrápit se rodinou, kterou možná nikdy nenajdeme.“

„Dej mi vědět, jakmile se něco dozvíš,“ kladla jí Brianna na srdce.

„Dobrá, ale ty to teď pusť z hlavy!“ Maggie se s úsměvem rozhlédla po pokoji. „Hele, nechceš, abychom pár kyttek odvezli a hezky je naaranžovali u vás, až přijedeš s miminkem domů?“

Brianna s trochou námahy zaplašila zbytek otázek, které jí vířily hlavou. Stejně na ně prozatím nikdo neznal odpověď. „Byla bych ti moc vděčná. Gray se nechal unést.“

„Co by sis ještě přála, Brianno?“ Rogan rozjařeně přijímal květiny, které mu jeho choť vršila v náručí. „Ještě kousek durtu?“

Brianna se podívala na talíř a zarděla se. „Snědla jsem ho do posledního drobku, co? Ne, díky, to mi prozatím stačí. Běžte domů, oba, ať se trochu vyspíte.“

„Tak jo. Zavolám ti,“ slíbila Maggie. Jen co s Roganem vyšli z pokoje, v očích se jí opět objevila starost. „Trápí mě, že do toho vkládá takové naděje, tolik věří, že ta naše dlouho ztracená sestřička netouží po ničem jiném, než abychom ji s otevřenou náručí přivítaly.“

„Ona už jednou taková je a jiná nebude, Maggie.“

„Svatá Brianna,“ povzdechla si Maggie. „Nesnesla bych, kdyby jí tohle nějak ublížilo, Rogane. Když na ní vidím, jak už si to všechno maluje - v představách i v srdci. Já vím, že to ode mě není hezké, ale hrozně lituju, že ty dopisy našla.“

„Netrap se tím,“ řekl Rogan při pohledu na její utrápenou tvář a stiskl tlačítko u výtahu.

„Tady nejde jen o mé trápení,“ zamumlala Maggie. „Hlavně ona by se tím teď neměla zabývat. Musí myslet na mimino a Gray možná za pár měsíců odjede na to propagační turné další knížky.“

„Já myslel, že to zruší.“ Z obrovské kytice v jeho náručí začalo vypadávat několik květín; Rogan je zastrčil zpět do bezpečí.

„On to chce zrušit, ale ona ho v jednom kuse přemlouvá, aby jel. Nesnese pomyšlení, že by cokoli narušilo jeho práci.“ Maggie vrhla netrpělivý a rozmrzelý pohled na dveře výtahu. „Je si zatraceně jista, že zvládne mimino, penzion, všechny ty odporné hosty, a navrch tuhle Amandu Doughertyovou-Bodineovou.“

„Oba víme, že Brianna je dost silná, aby zvládla všechno, ať už se stane cokoli. Stejně jako ty.“

Maggie chtěla něco namítnout, ale jeho pobavený úsměv zapůsobil jako zklidňující balzám. „Možná máš pravdu.“ Vrhla na něho rozšafný pohled. „Pro jednu.“ Vzala mu z náruče pár kyttek. „A dnes je až moc krásný den na to, abychom ho promarnili starostmi o něco, co se možná ani nestane. Máme rozkošnou neteřinku, Sweeney.“

„To tedy jo. Zdá se mi, že má bradíčku po tobě, Margaret Mary.“

„Mně se taky zdá.“ Nastoupili do výtahu. Jak je to prosté, přemítala, zapomenout na všechnu bolest a pamatovat si jen radost. „A taky jsem si říkala, že teď, když se Liam začíná batolit, bychom mohli začít pracovat na bratříčkovi nebo sestřičce, co říkáš?“

Rogan se ušklíbl a přes kyticí narcisů ji políbil. „A víš, že mě to taky napadlo?“

Kapitola třetí

Já jsem vzkříšení i život...

Shannon ta slova znala - a jako všechna slova z úst kněze měla i tato přinášet útěchu, úlevu, snad i naději. Naslouchala jim u matčina hrobu; byl nádherný jarní den. Předtím je slyšela v přeplněném, sluncem zalitém kostelíku během pohřební bohoslužby; znala je od útlého mládí. Klekala si, vstávala a sedala si, dokonce i odpovídala, jak jednou částí mysli mechanicky sledovala obřad.

Ale necítila ani útěchu, ani úlevu, ani naději.

Nebyl to jen sen, celý ten výjev byl až příliš skutečný. Kněz v černé sutaně, jeho krásný sytý baryton, desítky a desítky truchlících, třpytivá sluneční záře odrážející se od měděných rukojetí rakve zasypané záplavou květin. Někdo naříkal, někde zpívali ptáci.

Pohrbívala matku.

Vedle čerstvě vykopané jámy byl úhledný hrob s novým náhrobkem - hrob muže, o němž se celý život domnívala, že je jejím otcem.

Slušelo by se prolévat slzy. Ale ona už všechny vyplakala.

Slušelo by se šeptat modlitby. Ale žádná ji nenapadala. chvilí, kdy rozpálená hněvem vešla do matčiny ložnice. Myslela si, že máma spí. Ale hlavou se jí honilo tolik otázek, tolik požadavků, jež nestrpěly odkladu, že se rozhodla vzbudit ji.

Něžně, vzpomněla si. Díky Bohu byla alespoň něžná. Ale její matka se neprobudila, nepohnula se.

Shannon propadla panice. Už nebyla něžná - trásla jí, volala, žadonila.

Pak, ochromená hrůzou a žalem, nebyla schopna ničeho.

Následoval chvatný telefonát na pohotovost, nekonečná, děsivá jízda sanitkou do nemocnice. A čekání, znovu to hrozné čekání.

Nyní čekání skončilo. Amanda upadla do komatu, ze kterého už se neprohrála.

A po smrti, jak pravil kněz, našla život věčný.

Všichni jí říkali, že je to požehnání. Tvrdil jí to ošetřující lékař i sestřičky, nekonečně milé a laskavé. Přátelé a sousedé, kteří za ní přišli, ji ujišťovali, že je to tak lepší. Posledních osmačtyřicet hodin prý alespoň necítila bolest a netrpěla. Jednoduše usnula, zatímco jí tělo a mozek definitivně vypověděly službu.

Trpí pouze živí, pomyslela si Shannon. Jen živé sužují výčitky svědomí, trýzní je bolest a nezodpovězené otázky.

„Už je s Colinem," zamumlal někdo.

Shannon se s vypětím vůle vrátila do přítomnosti a shledala, že je po všem. Začínali k ní přistupovat lidé. Musí přijmout jejich projevy soustrasti, slova útěchy, jejich vlastní zármutek - stejně jako to učinila v pohřební síni.

Mnozí půjdou s ní domů, pochopitelně. Byla na to připravena, zařídila vše do nejmenších podrobností. Podrobnosti mi koneckonců jdou nejlíp, pomyslela si, zatímco mechanicky přijímala kondolence a odpovídala na ně.

Pohřeb proběhl tiše a bez okázalosti. Matka by si jistě byla přála prostý, skromný obřad, a Shannon se vynasnažila, aby jí vyhověla a dostála své poslední povinnosti.

Stála tam netečně, zatímco vlhkým jarním vzduchem se nesl kněžův hlas, a v duchu jí vytanula vzpomínka na Prostá rakev, správné květiny, správná hudba, katolický obřad přesně podle liturgie.

A pohoštění, samozřejmě. Trochu jí sice vadilo, že je na takovou událost objednáva ze zásilkové firmy, ale neměla prostě čas ani energii připravovat jídlo pro všechny přátele a sousedy, kteří k nim měli přijít z hřbitova.

Pak konečně osaměla. Na okamžik nebyla schopna myslet - co vlastně chce? Co je správné? Slzy ani modlitby nepřicházely. Váhavě se dotkla rakve, ale cítila jen dřevo zahřáté sluncem, vdechovala těžkou vůni růží. „Promiň,“ zamumlala. „Ty poslední chvíle jsme měly prožít jinak. Ale já nevím, jak to vyřešit, jak to změnit. A taky nevím, jak se mám rozloučit - s vámi oběma.“

Civěla na náhrobek po levé straně.

Colin Alan Bodine Milovaný manžel a otec

Dokonce i ta poslední, do žuly vyrytá slova lžou, pomyslela si zdrceně.

Jak tam postávala nad hroby dvou lidí, které celý život měla tolik ráda, náhle zalitovala, že nebyla ušetřena pravdy.

Tuto sobeckou lítost si bude vyčítat do smrti.

Otočila se a vydala se k čekajícímu autu.

Připadalo jí jako věčnost, než se smuteční hosté začali vytrácet a dům konečně ztichl. Amanda byla mezi lidmi oblíbená a všichni, kdo ji měli rádi, se sešli v jejím domě. Shannon se rozloučila s posledním hostem, poděkovala za poslední projev soustrasti, a pak konečně, konečně zavřela dveře a osaměla.

Když vykročila k otcově pracovně, náhle na ni padla velká únava.

Za těch jedenáct měsíců, které uplynuly od Colinovy nenadálé smrti, se v jeho pracovně mnoho nezměnilo. Velký starožitný stůl už sice nebyl zavalený papíry a dopisy, ale pořád ještě na něm stál počítač, modem, fax a další vybavení, které měl Colin jako makléř a finanční poradce k dispozici. Často o nich mluvil jako o svých hračkách a Amanda si je nechala, i když mezitím už dala pryč jeho obleky, boty i výstřední vázanky.

Na policích zůstaly všechny knihy - daňové zákony, reality, účetnictví. Shannon se unaveně svezla na velkou koženou židli, kterou mu darovala před pěti lety ke Dni otců. Židle se mu moc líbila, vzpomněla si, když přejela dlaní po hladké vínově červené kůži. Ta udrží i koně, smál se, přitáhl si Shannon k sobě a posadil šiji na klín.

Chtěla si namlouvat, že ho tam pořád ještě cítí. Ale nešlo to. Necítila nic, a to ji víc než mše, víc než hřbitov dovedlo k poznání, že je sama.

Skutečně, doopravdy sama.

Nikdy nebylo na nic dost času, pomyslela si otupěle. Kdyby to byla věděla dřív. Nebyla si jista, co tím myslí -zda matčinu nemoc, nebo ty lži. Kdybych to byla věděla, pomyslela si znovu a záměrně se soustředila na máminu nemoc. Mohlo se zkusit leccos - alternativní léky, vitaminové koncentráty, všechny ty drobné a prosté naděje, o nichž se dočetla v knihách o homeopatii. Nebyl čas dát jim možnost, aby zabraly.

Shannon o tom věděla jen pár týdnů. Máma před ní svou nemoc tajila, stejně jako před ní tajila jiné věci.

Nesvěřila se mi s ničím, přemýšlela Shannon a hořkost v ní zápasila se smutkem. Nesvěřila se vlastní dceři.

A tak poslední slova, která matce řekla, byla vyřčena v hněvu a v rozčilení. Už nikdy je nevezme zpátky.

S pěstmi zaťatými proti neviditelnému nepříteli Shannon vstala a otočila se zády ke stolu. Měla na všechno mít víc času, krucinál! Potřebovala víc času, aby se pokusila pochopit, nebo se s tím alespoň naučila žít.

Konečně se dostavily slzy - horké a bezmocné. Hluboko v srdci cítila

Shannon šířavou lítostí, že máma neuměla dřív, než jí to všechno řekla. A nenáviděla se za to.

Když vyplakala všechny slzy, věděla, že se musí prospat. Mechanicky vyšla nahoru, opláchla si horké tváře studenou vodou a lehla si oblečená na postel.

Bude muset prodat dům, napadlo ji. A nábytek. Bude muset vyřídít spoustu papírování.

Mámě ani nestihla říct, že ji má ráda.

S tou tíhou na duši, zcela vyčerpaná, usnula.

Vždycky, když si Shannon odpoledne zdřímla, byla pak jako omámená.

Dělávala to, jen když byla nemocná, a stonala zřídka. Když se vypořádala z postele, v domě bylo ticho. Pohled na hodinky jí napověděl, že nespala ani hodinu, a přece byla celá strnulá a otupělá.

Uvařím si kávu, řekla si; pak se posadí a promyslí, co udělá s máminými věcmi i s domem, který kdysi měla ráda.

Když scházela dolů, rozezněl se zvonek. Mohla se jen modlit, aby to nebyl nějaký soused, který to s ní myslí dobře a chce jí nabídnout pomoc nebo společnost. V tu chvíli netoužila ani po jednom, ani po druhém. Ale muže stojícího ve dveřích neznala. Byl to prošedivělý pán střední, zavalité postavy s pronikavými očima. Když jí upřeně pohlédl do tváře, vykolejilo ji to.

„Hledám Amandu Doughertyovou-Bodineovou.“

„Ano, toto je dům Bodineových,“ přikývla a v duchu se horečně pokoušela někam ho zařadit. Obchodní cestující? To se jí nezdálo. „Já jsem její dcera. Co si přejete?“

Jeho výraz se nezměnil, ale Shannon vycítila, jak zbystril pozornost. „Jen pár minut času paní Bodineové, pokud se jí to hodí. Jsem John Hobbs.“

„Nezlobte se, pane Hobbsi, ale nepřicházíte ve vhodnou chvíli. Dnes dopoledne jsem matku pohřbila, takže kdybyste mě laskavě omluvil.“

„To je mi líto.“ Přidržel dveře, které Shannon chtěla zavřít. „Před chvílí jsem přijel z New Yorku. O smrti vaší matky jsem nevěděl.“ Hobbs si musel všechno rychle promyslet a pozměnit plány. Ted', když byl tak blízko cíle, nemohl jednoduše odejít. „Vy jste Shannon Bodineová?“

„Správně. Co byste rád, pane Hobbsi?“

„Jen pár minutek vašeho času,“ řekl nonšalantně, „pokud se vám to hodí. Rád bych si s vámi domluvil schůzku na některý z nejbližších dnů.“

Shannon si odhrnula vlasy rozčuchané spánkem. „Za pár dnů odjíždím do New Yorku.“

„Moc rád bych se tam s vámi sešel.“

Přimhouřila oči a pokoušela se setřást pocit otupělosti a dezorientace.

„Vy jste se s mou matkou znal, pane Hobbsi?“

„Ne, slečno Bodineová.“

„Pak se domnívám, že nemáme o čem diskutovat. Omluvte mě.“

„Mám jisté informace, a moji klienti mě pověřili, abych si o nich promluvil s paní Amandou Doughertyovou-Bodineovou.“ Hobbs pořád přidržoval dveře dlaní a měřil si Shannon zkoumavým pohledem.

„Klienti?“ Shannon to mimoděk zaujalo. „Týká se to mého otce?“

Hobbs na okamžik zaváhal, ale Shannon to postřehla. A rozbušilo se jí srdce. „Týká se to vaší rodiny, ano. Byl bych rád, kdybychom si domluvili schůzku, abych mohl své klienty zpravit o úmrtí paní Bodineové.“

„Kdo jsou ti vaši klienti, pane Hobbsi? Ne, neříkejte mi, že to je důvěrné,“ vyštěkla. „Přijďte si sem v den matčina pohřbu, abyste si s ní promluvil o něčem, co se týká mé rodiny. Já jsem teď jediný člen této“

rodiny, pane Hobbsi, takže vaše informace se nepochybně týkají i mě. Takže kdo jsou vaši klienti?"

„Musím si zatelefonovat - ze svého vozu. Mohla byste chvilinku počkat?"

„Tak dobrá," přikývla impulsivně. „Počkám."

Když vykročil k tmavému sedanu stojícímu u chodníku, zavřela za ním.

Nabyla pocitu, že tu kávu bude opravdu potřebovat.

Nezdržel se dlouho. Zazvonil, právě když vychutnávala první horký doušek. Se šálkem v ruce mu šla otevřít.

„Slečno Bodineová, můj klient mě pověřil, abych celou záležitost vyřídil podle vlastního uvážení." Sáhl do kapsy, vytáhl vizitku a podal ji Shannon.

„Doubleday Investigations," přečetla nahlas. „New York." Povytáhla obočí. „Jste hodně daleko od domova, pane Hobbsi."

„Díky své práci jsem stále na cestách. Ani tento případ není výjimkou. Rád bych šel dál, slečno Bodineová. Nebo se můžeme někde sejít, pokud je vám to milejší."

Měla nutkání zabouchnout mu dveře před nosem. Ne že by měla strach, že jí ublíží. To zbabělé nutkání vyvěralo z něčeho hlubšího, a jelikož pochopila jeho příčinu, ignorovala je.

„Zrovna jsem si uvařila kávu. Pojd'te dál."

„Jste moc hodná." Když krácel za Shannon, ze zvyku, vypěstovaného dlouhými lety praxe, si zkoumavě prohlížel dům; vnímal ten nevítaný luxus i vytríbený vkus. Vše, co se za poslední měsíce o Bodineových dozvěděl, se v zařízení domu odráželo. Byla to kdysi milá, zámožná rodina s úzkými svazky, bez okázalosti a snobství.

„Prožíváte těžké chvíle, slečno Bodineová," pronesl Hobbs, když u stolu usedal na židli, kterou mu Shannon nabídl. „Doufám, že vám je neztížíím ještě víc."

„Přede dvěma dny mi umřela máma, pane Hobbsi, takže sotva mi je můžete ztížit víc, než už jsou. Mléko, cukr?"

„Ne, díky, já piju černou." Prohlížel šiji, když mu připravovala kávu. Klidná, vyrovnaná, přemítal. To mu usnadní práci. „Byla vaše matka nemocná, slečno Bodineová?"

„Měla rakovinu," odpověděla úsečně.

Netouží po projevech soustrasti, usoudil. „Zastupuji Rogana Sweeneyho," řekl místo toho, „jeho ženu a její rodinu."

„Rogana Sweeneyho?" Shannon si sedla ke stolu, pořád ještě ve střehu.

„To jméno pochopitelně znám. Světová galerie má pobočku v New Yorku. Hlavní sídlo má..." Odmlčela se a rychle položila šálek na stůl.

Dřív, než se jí stihly rozklepat ruce. V Irsku, dodala v duchu. V Irsku.

„Takže víte, o co jde." Hobbs to vyčetl z jejího pohledu. To mu také usnadní práci. „Moji klienti se báli, že možná nebudete znát všechny okolnosti."

Shannon byla odhodlána neztratit půdu pod nohama; opět uchopila šálek.

„Co má Rogan Sweeney společného se mnou?"

„Jeho manželkou je Margaret Mary Concannonová, nejstarší dcera zesnulého Thomase Concannona z hrabství Clare v Irsku."

„Concannon." Shannon pevně zavřela oči, aby potlačila nutkání otrást se odporem. „Aha." Když znovu otevřela oči, objevila se v nich pobavená ironie. „Předpokládám, že vás najali, abyste mě našel. Případá mi divné, že se o to tak zajímají - po všech těch letech."

„Původně si mě najali, abych našel vaši matku, slečno Bodineová. Mohu vám říct, že moji klienti se o její i vaší existenci dozvěděli teprve před rokem. Vypátrat Amandu Doughertyovou však bylo těžší, než se

původně předpokládalo. Jak možná víte, opustila náhle rodičovský dům v New Yorku, aniž by příbuzným naznačila, kam má namířeno."

„Řekla bych, že to tehdy ani nevěděla; její rodiče ji totiž vyhodili, protože byla těhotná." Shannon odstrčila šálek s kávou a sepjala ruce. „O co vašim klientům vlastně jde?"

„Hlavním cílem bylo navázat spojení s vaší matkou a oznámit jí, že děti zesnulého pana Concannonova našly dopisy, které mu napsala, a s jejím svolením pak navázat kontakt s vámi."

„Zesnulého pana Concannonova? Takže je mrtev." Dlaní si třela spánky.

„Ano, to už jste vlastně říkal. Je po smrti. Všichni jsou po smrti. No, pane Hobbsi, teď jste mě našel, takže svou práci jste odvedl. Můžete svým klientům vzkázat, že jste se mnou mluvil a že o žádné další kontakty nemám zájem."

„Ale vaše sestry..."

Její pohled zledověl. „Já nemám žádné sestry."

Hobbs jen pokýval hlavou. „Paní Sweeneyová a paní Thaneová se s vámi možná budou chtít spojit osobně."

„V tom jim nejspíš nemůžu zabránit, vidíte? Ale můžete jim vyřídit, že nemám zájem navazovat styky s ženami, které neznám. Na tom nic nezmění ani to, co se před osmadvaceti lety stalo mezi jejich otcem a mou matkou. Takže..." Náhle zmlkla a zbystřila pozornost. „Řekl jste Margaret Mary Concannonová? Ta výtvarnice?"

„Ano, její sklářské výrobky jsou docela známé."

„To jsou slabá slova," zamumlala Shannon. Byla na jedné výstavě M. M. Concannonové v newyorské pobočce Světové galerie, a dokonce měla v úmyslu koupit si jeden z vystavovaných exemplářů. Nyní ji ta představa téměř rozesmála. „No není to legrační? Můžete vyřídit Margaret Mary Concannonové a její sestře..."

„Brianně. Brianně Concannonové-Thaneové. Vede v Clare útulný penzion. Možná jste slyšela také o jejím manželovi. Je to úspěšný spisovatel, píše detektivky."

„Grayson Thane?!" Když Hobbs přikývl, měla co dělat, aby nevybuchla smíchy. „No, zdá se, že obě udělaly slušnou partii. Budiž jim přáno. Řekněte jim, ať žijí dál jako dosud, stejně jako to hodlám učinit já."

Vstala. „Ještě něco, pane Hobbsi?"

„Mám se vás zeptat, jestli chcete zpátky matčiny dopisy, a pokud ano, jestli by vám vadilo, kdyby si moji klienti pořídili jejich kopie."

„Já je ale nechci. Nic nechci." Náhle v ní vzplanul hněv a jen s vypětím vůle se ovládla. „To, co se stalo, není ani jejich, ani moje vina," dodala s povzdechem. „Nevím, jak se na celou záležitost dívají ony, pane Hobbsi, a ani mě to nezajímá. Ale ať je k tomu přiměla zvědavost, výčitky svědomí nebo smysl pro rodinné závazky, vyřídte jim, aby to nechaly plavat."

Hobbs se také zvedl. „Soudě podle času, námahy i peněz, které vynaložily, aby vás našly, bych řekl, že je k tomu přiměly všechny tři pohnutky najednou. A možná ještě něco víc. Ale vyřídím jim to." Když jí podal ruku, překvapilo ji to natolik, že mu jí potrásla. „Kdybyste si to náhodou rozmyslela nebo jste se chtěla na něco zeptat, můžete mi zavolat na číslo uvedené na vizitce. Ještě dnes večer odlétám zpátky do New Yorku."

Jeho odměřený tón ji zamrzl, i když nevěděla proč. „Mám právo na soukromí."

„Jistěže." Přikývl. „Nemusíte mě vyprovázet, slečno Bodineová. Díky za váš čas i za kávu."

K čertu s ním - to byla jediná souvislá myšlenka, na jakou se vmohla, když bez dalších slov vyšel z kuchyně. K čertu s ním, k čertu s jeho věcností i s jemným náznakem odsudku.

A k čertu i s nimi. K čertu s dcerami Thomase Concannonů! Nenáviděla je za to, že ji vyhledaly, aby ukojily vlastní zvědavost, aby ukojily její zvědavost.

Netoužila po nich. Nepotřebovala je. Jen ať si zůstanou v tom svém Irsku a vedou dál příjemný život po boku skvělých manželů. Ona má vlastní život, a je nejvyšší čas, aby posbírala jeho střepečky.

Ucítila, jak jí po tvářích kanou slzy; setřela je a popadla telefonní seznam. Rychle jím zalistovala, prstem přejela po stránce a vytočila číslo.

„Ano. Chci nabídnout do prodeje dům. Okamžitě.“

Za týden byla Shannon zpátky v New Yorku. Doufala, že dům se prodá rychle. O peníze jí rozhodně nešlo. Zjistila, že je bohatá. Po matčině smrti zdědila bezmála půl milionu dolarů v investicích, které za ta léta podnikl její otec. Když k nim připočetla dřívější dědictví, uvědomila si, že už nikdy si nebude muset lámat hlavu nad něčím tak triviálním, jako jsou peníze.

Aby k nim přišla, stačilo osiřet.

Přesto však byla natolik dcerou Colina Bodinea, aby věděla, že dům se musí prodat a že jí vynese značné jmění. Část zařízení, které neměla to Vše jí vycházelo, naplňovaly se všechny její tužby a potřeby.

Jen netušila, že teď jí bude v práci všechno připadat nicotné, nepodstatné a bezvýznamné. Náhle jí na práci přestalo záležet - zcela a dokonale. Nezajímalo ji rýsovací prkno, nelákaly ji tužky ani štětce. Lhostejná jí byla i významná zakázka, kterou si vybojovala právě v den, kdy jí zavolali z Columbusu, a byla nucena předat ji jiné kolegyni. Teď jí to bylo jedno. Povýšení, o němž tolik usilovala, ztratilo na lesku i na významu. Život, který dosud vedla, uspořádaný a do nejmenších podrobností rozvržený, jako by náhle patřil někomu jinému.

Přistihla se, jak civí na plátno s obrazem otce spícího na zahradě. Obraz byl ještě opřen o zeď, dosud neměla sílu pověsit si ho. Z důvodů, které sama nechápala, už vůbec netoužila po tom, aby ten obraz visel v její kanceláři.

„Shannon?“ Do kanceláře nakoukla půvabná, elegantně oblečená žena. Lily byla její asistentka, jedna z běžných známých. Shannon si začínala uvědomovat, že jsou jí patrně souzeny jen běžné známosti - žádná hluboká, trvalá přátelství. „Nechceš si chvilku odpočinout?“

„Nedělám nic, po čem bych potřebovala odpočívat.“

„No tak!“ Lily vešla dovnitř, přistoupila k Shannon a pohlédla ji po rameni. „Dopřej si přece trochu času. Vždyť jsi zpátky jen pár dní.“

„Neměla jsem tak chvátat.“ Shannon podrážděně vstala od stolu. „Stejně jsem tady k ničemu.“

„Prožíváš těžké chvíle.“

„To jo.“

„Nechceš, abych zrušila odpolední jednání?“

„Jednou se ke své práci vrátit musím.“ Civěla z okna a nevnímala nádherný výhled na New York, o němž kdysi tolik snila. „Ale zruš oběd s Todem. Nemám na nikoho náladu.“ srdce prodat ani věnovat, uložila do úschovy. Může přece ještě chvíli vyčkat, než se rozhodne, jak naloží s každou vázou a každou lampou.

Z domu si odnesla jen několik věcí, k nimž ji pojila sentimentální pouta. Patřily k nim všechny obrazy, které rodičům za ta léta namalovala.

S nimi se rozloučit nedokázala.

I když jí její nadřízený nabídl volno až do konce týdne, vrátila se do práce hned druhý den po návratu z Columbusu. Byla přesvědčená, že jí to pomůže, že práce zahojí všechny rány.

Bylo nutné začít vyřizovat novou zakázku. Právě na ní začala pracovat, když ji z ní odvolali. Měla jen necelé dva týdny na to, aby si zvykla na povýšení, na nové břímě odpovědnosti, na nové postavení ve firmě.

O tuto odpovědnost a o toto postavení usilovala od chvíle, co do firmy nastoupila. Nyní šplhala nahoru po žebříčku - přesně takovým svižným, stálým tempem, které si sama určila. Patřila jí prostorná rohová kancelář, diář měla zaplněný schůzkami a prezentacemi. Její jméno znal sám generální ředitel firmy, uznával její práci a Shannon věděla, že s ní má větší plány.

Lily našpulila rty a poznamenala si to do notesu. „Pohádali jste se?“

„Řekněme, že začínám mít dojem, že náš vztah nemá budoucnost.

Kromě toho mám tolik restů, že nemám čas na dlouhé obědy.“

„Jak myslíš.“

Shannon se odvrátila od okna. „Ani jsem ti nepoděkovala za všechnu práci, kterou jsi odvedla místo mě, když jsem byla pryč. Prohlédla jsem si pár věcí a musím ti říct, že ses opravdu vytáhla.“

„Od toho jsem přece placená.“ Lily zalistrovala v notesu. „Ta zakázka pro Mincka potřebuje dotáhnout do konce a v Rightwayi pořád nejsou s návrhy spokojeni. Tilghman-ton si myslí, že by se to mohlo podařit tobě. Dnes ráno mě požádal, abych ti vzkázala, aby ses na ně podívala a navrhla něco nového - do konce týdne.“

„Dobrá.“ Přikývla a přistoupila ke stolu. „Takový tvrdý oříšek je možná přesně to, co potřebuju. Tak se nejdřív podíváme na Rightway, Lily. Mincka probereme později“

„Máš to mít.“ Lily zamířila ke dveřím. „Jo, abych nezapomněla: Rightway chce něco tradičního, ale přitom jiného, jemného, avšak odvážného, sexy, ale decentního.“

„No bodejt'. Už vytahuju z kufříku kouzelný proutek.“

„Jsem ráda, že jsi zpátky, Shannon.“

Když se za ní zavřely dveře, Shannon zhluboka vydechla. Je prima být zpátky, ne?

Určitě.

Ulice bičoval déšť. Po nanicovatém, desetihodinovém dni, který skončil hádkou s mužem, o němž se dosud domnívala, že je do něj zamilovaná - nebo se alespoň pokoušela namluvit si to - pozorovala Shannon ten liják z okénka taxíku, který ji vezl domů.

Rozhodnutí vrátit se tak rychle do práce bylo zřejmě správné. Běžné úkoly, vysoké nároky i nutnost soustředění jí pomáhaly zaplašit zármutek, alespoň zčásti. Alespoň dočasně. Moc to potřebuji, připomínala si v duchu. Potřebovala ďábelské pracovní nasazení, které jí vysloužilo nynější postavení ve firmě Ry-Tilghmanton.

Nyní měla jen práci a kariéru. Nezbyla ani iluze uspokojivého vztahu, která by vyplňovala soukromý koutek jejího života.

Ale udělala dobře, že se s Todem rozešla. Nebyli si vzájemně ničím víc než atraktivními rekvizitami. A život, jak teď náhle zjistila, je příliš krátký na pošetilá, neuvážená rozhodnutí.

Na rohu ulice zaplatila za taxík a vběhla do činžovního domu, ve kterém bydlela; na vrátného vrhla rychlý úsměv. Ze zvyku vyzvedla poštu a ve výtahu přelétla obálky.

Nad dopisem z Irska ustrnula.

Tlumeně zaklela a honem ho strčila pod ostatní poštu; odemkla a hodila hromádku na stůl. I když jí srdce tlouklo až někde v krku, dodržela obvyklý postup: pověsila kabát, zula se, nalila si obvyklou sklenku vína. Teprve pak se posadila ke stolku u okna s výhledem na Madison Avenue a začala se probírat poštou.

Po chvilce neodolala a obálku s dopisem od Brianny Concannonové-Thaneové přece jen roztrhla.

Milá Shannon,

zpráva o smrti Tvé matky mě velice zarmoutila. Jistě ještě truchlíš, a já sotva umím nalézt slova, která by Ti přinesla útěchu. Z dopisů, které napsala mému otci, vím, že to byla laskavá, mimořádná žena, a mrzí mě, že jsem ji nikdy nepoznala, abych jí to mohla říct osobně.

Navštívil Tě Roganův agent, pan Hobbs. Z jeho zprávy jsem vyrozuměla, že jsi o vztahu mezi svou matkou a mým otcem věděla. Domnívám se, že Ti to způsobilo určitou bolest, a je mi to líto.

Taky si říkám, že můj dopis Ti asi nebude příliš vhod. Ale musela jsem Ti napsat, alespoň jednou.

Tvůj otec, tedy manžel Tvé matky, Tě určitě měl moc rád. Nechci zasahovat do těchto citů, ani do Tvých vzpomínek na něho, které Ti jistě jsou nesmírně drahé. Chci Ti jen nabídnout možnost poznat druhou část Tvé rodiny a Tvého dědictví. Můj otec nebyl jednoduchý člověk, ale měl dobré srdce a na Tvou matku nikdy nezapomněl. Našla jsem její dopisy, které mu napsala, dlouho po jeho smrti, pořád převázané stužkou, kterou je svázel on.

Chtěla bych se o něj s Tebou podělit, a jestli si to nepřeješ, nabídnout Ti alespoň příležitost uvidět Irsko, kde jsi byla počata. Kdybys po tom někdy zatoužila, byla bych moc ráda, kdybys přijela a chvilku u nás pobyla. Když nic jiného, tak zdejší krajina je ideálním místem, kde lze ulevit zármutku.

Nic mi nedlužíš, Shannon. A možná si říkáš, že já Ti taky nic nedlužím. Ale jestliže jsi svou matku milovala takjako já svého otce, víš, že něco dlužíme my jim. Možná, že když se z nás stanou přítelkyně, když už ne sestry, vrátíme jim alespoň kousek z toho, co oni obětovali pro nás.

Moje pozvání platí pořád. Kdykoli zatoužíš přijet, přivítáme Tě s otevřenou náručí.

Srdečně zdraví Brianna.

Shannon si dopis přečetla dvakrát. Odložila ho, pak ho znovu zvedla a znovu přečetla. Je ta žena skutečně tak prostá, tak nesobecká, tak ochotná otevřít jí své srdce a svůj domov?

Shannon netoužila po Briannině srdci ani po jejím domově.

A přece... A přece. Cožpak chce popřít i sama sobě, že právě o tom celou dobu uvažovala? O výletě do Irska, o tom, že nahlédne do minulosti.

Pohrávala si s myšlenkou, že se tam rozjede, aniž by vyhledala kohokoli z rodiny Concannonů.

Protože má strach? napadlo ji. Ano, možná proto, že má strach. Nebo proto, že netouží po tom, aby na ni někdo dotíral, vyptával se, něco od ní chtěl.

Žena, která jí napsala ty řádky, od ní nic takového nežádala. A nabízela mnohem víc.

Možná ji vezmu za slovo, přemítala Shannon.

Ale možná taky ne.

Kapitola čtvrtá

„Nechápu, proč z toho děláš takovou vědu!" divila se Maggie. „Vypadá to, jako by ses chystala uvítat Její Veličenstvo!"

„Chci, aby se u mě cítila jako doma." Brianna postavila vázu s tulipány na toaletní stůlek, pak si to rozmyslela a odnesla ji na stůlek u okna.

„Jede za námi takovou dálku! Tak ať se u nás cítí pohodlně."

„Jak vidím, vysmýčila jsi celý dům od půdy až po sklep, a to dvakrát, nanosila jsi sem květin na pět svateb a napekla jsi tolik zákusků a dortů, že bys jimi nakrmila armádu," drmolila Maggie. Mezitím přistoupila k oknu, odhrnula krajkovou záclonu a vyhlédla ke kopcům.

„Koleduješ si o velké zklamání, Brie."

„A ty sis zas umanula, že se z jejího příchodu nebudeš radovat."

„Její dopis, kde přijímá tvoje pozvání, nehýřil zrovna vzrušením a radostí, nebo snad ano?"

Brianna přestala natřásat stokrát natřesené polštáře na posteli a vrhla zkoumavý pohled na sestřina strnulá záda. „Je odstrčená a osamělá, Maggie. My dvě jsme měly vždycky jedna druhou, a až odjede, taky to tak zůstane. Navíc jí před necelým měsícem umřela máma. Nečekala jsem žádné květnaté výlevy. Jsem ráda, že se vůbec rozhodla přijet."

„Panu Hobbsovi prý řekla, že s námi nechce mít nic společného."

„Ach, ty jsi snad v životě neřekla nic, co bys později nechtěla vzít zpátky?"

To na Maggiině tváři vyvolalo úsměv. „Na nic si v tuto chvíli nemůžu vzpomenout." Když se otočila k Brianně, pořád se usmívala. „Kolik máme ještě času, než ji vyzvedneme na letišti?"

„Ještě chvíli. Musím nejdřív nakojit Kaylu, a pak se chci převléknout."

Když postřehla Maggiin výraz, pohoršené si odfrkla. „Nepřivítám sestru, kterou jsem v životě neviděla, v zástěře a umolousaných kalhotách."

„No, já se převlékat nehodlám!" Maggie mávla rukou nad nadměrně velkou košilí nedbale zastrčenou do starých džínů.

„Jak myslíš," zvolala Brianna vesele a vykročila ke dveřím. „Ale možná by sis měla učesat to vrabčí hnízdo, co máš na hlavě."

Maggie uraženě našpulila rty, ale pak se na sebe podívala do zrcadla nad toaletním stolem. Výstižné přirovnání, pomyslela si pobaveně při pohledu na rozčuchanou změť zrzavých kudrn.

„Pracovala jsem," zvolala a přidala do kroku, aby dohnala Briannu ještě pod schody. „Sklářským píšťalám je fuk, jestli jsem učesaná nebo ne. Já se na rozdíl od tebe nemusím od rána do večera stýkat s lidmi."

„A oni jsou určitě rádi. Udělej si sendvič nebo něco, Margaret Mary," dodala a vtrhla do kuchyně. „Vypadáš vyzáběle."

„To věru nejsem." Maggie sice hudrovala, ale měla hlad, a tak popadla bochník chleba. „Ale asi jsem těhotná."

Brianna zůstala stát a vytřeštila na ni oči. „Cože? Ach, Maggie!"

„Jestli jo, tak je to tvoje vina," zamumlala Maggie a se svařtělým obočím zabořila nůž do čerstvého tmavého chleba.

Brianna vyprskla smíchy a vroucně sestru objala.

„To je nesmírně zajímavé tvrzení! Jsem si jista, že by zaujalo lékařské autority na celém světě!"

Maggie naklonila hlavu na stranu a v očích jí vzplály veselé ohýnky. „No tak mi pověz, kdo teď nedávno měl miminko, ha? A kdo mi dal pochovat tu nádhernou holčičku jen pár minut po jejím narození, takže jsem úplně ztratila hlavu?"

„Ale snad by ti nevadilo, kdybys čekala druhé dítě, že ne?" Brianna se odtáhla a nervózně si okusovala ret. „Rogan má určitě radost!"

„Ještě jsem mu to neřekla. Nevím to jistě. Ale cítím to." Instinktivně si přitiskla dlaň na břicho. „To víš, že by mi to nevadilo, jen si tě dobírám. Doufám, že jsem těhotná." poplácala Briannu po tváři a vrátila se k přípravě sendviče. „Dneska ráno mi bylo špatně."

„Ach!" V Brianniných očích se zaleskly slzy. „To je báječné!"

Maggie něco zabručela a otevřela lednici. „Jsem asi cvok, ale souhlasím s tebou. Nikomu nic neříkej, ani Grayovi, dokud to nebude jisté."

„Neřeknu - pokud si ten sendvič sníš vsedě a dáš si k němu šálek čaje."

„To není špatný kšeft. Tak běž, nakrm mou neterinku a převlékni se, ať nepřijedeme pozdě na letiště a nezmeškáme přílet královny!"

Brianna měla na jazyku štiplavou odpověď, ale místo toho se zhluboka nadechla a proklouzla dveřmi, které spojovaly její pokoje s kuchyní. Když se vloni vdala, pokoje rozšířili. Všechny místnosti v patře i v přestavěném podkroví sloužily hostům penzionu Trnková chaloupka. Ale prostory za kuchyní obývala Brianna se svou rodinou.

Dokud zde Brianna žila sama, stačil jí malý salonek a ložnička. Teď k nim dali přistavět druhý pokoj - světlou, slunnou dětskou ložnici se širokými dvojitými okny s výhledem na vzdálené kopce i na rozkvetlý mandlovník, který zasadil Murphy v den, kdy se Kayla narodila.

Nad postýlkou byla zavěšena pestrobarevná menažerie jednorožců, okřídlených koní a vodních vil - Maggiin umělecký výtvar se jemně pohupoval, cinkal a odrážel sluneční paprsky v reji světél a barev, který upřeně pozorovalo děťátko ležící pod ním.

„Zlatíčko moje," zamumlala Brianna. Opět ji zaplavila vlna silných citů, nevšední pocit zázraku. Její dítě. Konečně její dítě. „Koukáš na ta světýlka, broučku? Hezká, vid'?" Tetička Maggie má moc šikovné ruce!" Zvedla Kaylu do náručí a s rozkoší vdechovala onu jedinečnou vůni novorozeněte. „Dnes se seznámíš s další tetou. S tetičkou Shannon z Ameriky. To bude prima, vid'?"

Vzala Kaylu na loket a druhou rukou si rozepnula blůzu; pak se posadila do houpací židle. Podívala se na strop a usmála se; věděla, že Gray je nahoře ve své pracovně a píše o vraždách a o násilí.

„Tak, tumáš," řekla chlácholivě; tělem jí projelo vzrušení, když se Kayliny rtíky pevně přisály k její bradavce. „A když se hezky napapáš a já tě přebalím, tak tě chvilku pohlídá tatínek. Jen na chvilíčku. Tys tak vyrostla! A to je ti teprve měsíc! Dnes přesně na den."

Gray je pozoroval ode dveří, dojatě a pokorně. Nikdo by mu neuměl popsat a vylicít, jaké to je, dívat se na svou ženu a na dítě. Mít ženu a dítě. Kayla měla pěstičku položenou na křivce matčina prsu - slonovina na pozadí slonoviny. Slunce si pohrávalo s jejich vlasy; leskly se v úplně stejném odstínu. Hleděly si do očí, propojené poutem, které si uměl pouze představit.

Pak Brianna zvedla hlavu a usmála se na něho. „Já myslela, že pracuješ!"

„Slyšel jsem vás v domácím telefonu." Ukázal na malý monitor; trval na tom, aby je rozvedli po celém domě. Přistoupil k nim a dřepel si před židli. „Mám doma dvě nádherné ženské."

Brianna se k němu s veselým smíchem naklonila. „Polib mě, Graysone." S chutí ji poslechl; pak se rty zlehka dotkl Kayliny hlavičky. „Má hlad." „Apetit zdědila po tatínkovi." Což zavedlo Brianniny myšlenky k praktičtější věci. „Nechala jsem ti kus studeného masa, ráno jsem napekla čerstvý chleba. Když to stihnu, něco ti připravím."

„S tím si nedělej starosti. A pokud se někdo z hostů vrátí dřív než ty, nabídnou mu koláčky a uvařím čaj."

„Stává se z tebe výborný hoteliér, Graysone. Ale nechci tě vytrhovat od práce."

„Práce mi jde od ruky."

„To vidím. Netváříš se jako morous a taky jsem tě neslyšela nervózně přecházet sem a tam."

„Jde o vraždu, co vypadá jako sebevražda," zamrkal na ni. „Nebo naopak. Mám z toho velkou radost." Roztržitě jí přejel prstem po prsu, těsně nad hlavičkou své dcerky. Hleděl přitom na Briannu, a tak mu neušel ten rychlý záblesk rozkoše v jejích očích. „Až se s tebou budu zase milovat, Brianno, bude to jako poprvé."

Přerývané vydechla. „Není od tebe fér takhle mě svádět, když kojím naši ratolest."

„Svádět tě je vždycky fér." Zvedl ruku, aby se ve slunci zalesklo zlato jeho snubního prstenu. „Jsme manžele."

„Krot' své vášně, Graysone Thane," volala Maggie z vedlejšího pokoje.

„Za chvíli vyrazíme na letiště!"

„Ty musíš zkazit každou radost," zabručel a s úšklebkem se vztyčil.

„Mám neblahé tušení, že mi zanedlouho bude ztrpčovat život ne jedna, ale hned dvě švagrové."

Ale Gray byl to poslední, na co Shannon v tu chvíli myslela. Z okénka v letadle pod sebou viděla Irsko - zelené stráně a černé útesy. Byl to úchvatný pohled, i když trochu děsivý, a podivně povědomý.

Už teď litovala, že se rozhodla jet.

Neohlížeje se zpátky, napomenula se v duchu. Nemá nejmenší smysl o tom uvažovat. Pravda, rozhodla se sice impulsivně, pod tíhou vlastních výčitek a zármutku a také pod vlivem prostého, chápavého tónu Briannina dopisu. Ale nakonec se podle toho impulsu zařídila, v práci si vzala dovolenou, zamkla byt a nastoupila do letadla na tři tisíce mil dlouhou cestu, která už za pár minut měla být u konce.

Už si přestala klást otázky, co si od toho slibuje, čeho tím chce dosáhnout. Odpovědi neznala. Věděla jen, že to potřebuje. Možná aby uviděla, co kdysi vídala máma. Sužovaly ji pochybnosti — trápilo ji, že zrazuje jediného otce, kterého znala, bála se, že se náhle ocitne v zajetí příbuzných, které netouží přijmout za své.

Potřásla hlavou a vyndala z kabelky pudřenku. Napsala jsem jí to přece jasně, připomněla si, zatímco si upravovala mejkap. Dopis proškrtala a přepisovala třikrát, než s ním byla natolik spokojená, aby ho mohla Brianně odeslat. Byl zdvořilý, lehce chladný a věcný.

Přesně tak měla v úmyslu chovat se i nadále.

Když se podvozek dotkl země, měla co dělat, aby sebou netrhla. Je přece dost času, abych se ovládla a uklidnila, ujišťovala se v duchu. Za ta léta cestování s rodiči jí už zevšedněla rutina vystupování, celní a pasové prohlídky. Absolvovala ji zcela mechanicky, zatímco se pokoušela uklidnit.

Nakonec se připojila k davu proudícímu k hlavnímu terminálu; vrátilo se jí klidné sebevědomí spolu s přesvědčením, že má situaci pod kontrolou a že je lehce nad věcí.

Vtom je zahlédla a okamžitě poznala - s tím nepočítala a trochu ji to vykolejilo. Nechápala, odkud se v ní vzala ta naprostá jistota, že ony dvě ženy čekající mezi davy ostatních jsou sestry Concannonovy. Mohla si sice namlouvat, že je poznala podle smetanové pleti, zelených očí a zrzavých vlasů. Byly si podobné, i když ta vyšší měla měkčí, něžnější rysy a její vlasy měly odstín spíš zlatavý, zatímco ta druhá byla jako doruda rozpálený plamen.

Ale nepoznala je podle pleti, ani podle podobných rysů, když kolem nich stály davy lidí, kteří plakali a smáli se a objímali. Bylo to hluboké, pudové, zcela iracionální poznání, které ji bůhvíproč zbolelo.

Stačil jen okamžik, aby si je změřila - tu vyšší, jako ze škatulky v prostých modrých šatech, i tu druhou, překvapivě elegantní ve vytahané košili a v ošoupaných džínsech. Vzápětí postřehla, že i ony ji poznaly - jedna se na ni zářivě usmála, druhá si ji chladně změřila.

„Shannon! Shannon Bodineová!" Brianna nezaváhala ani na okamžik; impulsivně se k Shannon přihnala a políbila ji na tvář. „Vítáme tě v Irsku. Já jsem Brianna."

„Moc mě těší." Shannon byla ráda, že rukama svírá držadlo vozíku se zavazadly. Vtom ji Brianna jemně, ale rázně odstrčila a chopila se vozíku sama.

„To je Maggie. Jsme tak rády, že jsi přijela!"

„Určitě budeš ráda, až vypadneme z toho davu." Maggie naklonila hlavu na stranu; rozhodla se, že konečný úsudek o té chladné ženě v drahém kalhotovém kostýmu si nechá na později. „Přes oceán je dlouhá cesta."

„Jsem zvyklá cestovat."

„Ale je to pořád stejně vzrušující, vid'?" švitořila Brianna, i když měla nervy na pochodu. „Maggie se už něco najezdila - mnohem víc než já. Pokaždé, když nastupuju do letadla, tak si připadám, jako bych byla někdo úplně jiný. Měla jsi příjemnou cestu?"

„Ušlo to."

Brianna už si začínala zoufat, že ze Shannon nedostane víc než holou oznamovací větu; rozpovídala se o počasí — bylo hezky — i o jízdě k jejímu penzionu - našťastí milosrdně krátké. Shannon a Maggie, které jí kráčely po boku, na sebe vrhaly nedůvěřivé pohledy.

„Hned dostaneš něco na zub," drmolila Brianna dál, když nakládaly Shannonina zavazadla do auta. „Nebo si můžeš nejdřív odpočinout, jestli jsi unavená."

„Nedělej si se mnou starosti," odvětila Shannon tak kategoricky, že Maggie vyprskla smíchy.

„Dělat si s někým starosti, na to je naše Brie kadet. Sedni si dopředu," dodala ledově. „Jako host."

To je ale mrcha, usoudila Shannon; pohodila hlavou, vystrčila bradu, jak měla ve zvyku i Maggie, a sedla si na místo spolujezdce.

Brianna pevně stiskla rty. Na rodinné rozepře byla zvyklá, snad až příliš zvyklá. Přesto to pořád ještě bolelo. „Takže tys ještě nikdy nebyla v Irsku, Shannon?"

„Ne." Úsečná odpověď ji zamrzela. Náhle se Shannon zdálo, že je stejně kousavá jako Maggie; aby otupila hrot svých slov, uvolněně se opřela a dodala: „Co jsem však viděla ze vzduchu, mě uchvátilo."

„Můj manžel už sjezdil celý svět, ale říká, že Irsko je nejkrásnější země, jakou kdy viděl." Brianna vrhla na Shannon rychlý úsměv; právě vyjížděly z letiště. „Ale teď je to jeho domov, takže je zaujatý."

„Jsi vdaná za Graysona Thanea, že?“

„Jo. Koncem června to bude rok. Přijel do Irska, do Clare, aby našel inspiraci pro svou knížku. Už brzo vyjde. Grayson teď pochopitelně pracuje na další, ve které s chutí zamordovává jednu postavu za druhou.“

„Jeho knihy se mi líbí.“ Bezpečné téma, usoudila Shannon. Jednoduché.

„Můj táta byl jeho velkým obdivovatelem.“

V tu chvíli nastalo husté, tíživé ticho.

„Musela to pro tebe být krutá rána,“ pronesla nakonec Brianna opatrně.

„Ztratit oba rodiče tak rychle po sobě. Doufám, že chvíle strávené u nás ti alespoň trochu pomohou zahojit tu ránu.“

„Děkuju.“ Shannon odvrátila hlavu a zahleděla se na ubíhající krajinu.

Byla vsutku malebná, to se nedalo popřít; i v tom, jak slunce vykukovalo zpod mraků a pozlacovalo vzduch, bylo něco zvláštního, přímo kouzelného.

„Roganův agent říkal, že jsi reklamní návrhářka,“ prohodila Maggie spíše ze zvědavosti než ze slušnosti. „To je pravda.“

„Takže prodáváš věci, nabízíš je trhu.“

Shannon udíveně zvedla obočí. V Maggiině hlase postřehla jemný podtón opovržení. „V jistém smyslu ano.“

Otočila se a upřela na Maggie chladný pohled. „Ty taky prodáváš věci. Nabízíš je trhu.“

„Ne.“ Maggiin úsměv byl zdvořilý. „Já je tvořím. Prodej má na starosti někdo jiný.“

„To je zajímavé, vidíte,“ vložila se do toho rychle Brianna, „že jste obě umělkyně.“

„Spíš divné,“ zamručela Maggie a pokrčila rameny, když na ni Brianna ve zpětném zrcátku vrhla varovný pohled.

Shannon si založila ruce na hrudi. Ona měla alespoň slušné vychování.

„Jak je to od tebe daleko do města, Brianno? Říkala jsem si, že si pronajmu auto.“

„Bydlíme dost daleko od vsi. Tady auta nepronajímají. Ale beze všeho si můžeš půjčovat tohle, když budeš chtít.“

„Nechci ti brát tvoje auto.“

„Já toho moc nenajezdím a Gray má vlastní vůz, takže žádná potíž.“

Určitě se budeš chtít podívat po památkách, po krajině a tak. Někdo z nás ti jistě rád ukáže okolí, ale lidi někdy radši bloumají po přírodě sami.

Tohle je naše vesnička,“ dodala.

Opravdu vesnička, nic víc, přemítala Shannon sklíčeně. Malá víska s úzkými, svažujícími se uličkami lemovanými krámky a domky.

Okouzující, to jistě, a malebná. A také nevyhovující, pomyslela si a v duchu si povzdechla: bez divadla, bez galerií, bez bufetů. Bez lidí.

Nějaký muž vzhlédl, když zaslechl příjíždějící auto, ušklíbl se s cigaretou přilepenou ke spodnímu rtu a zamával jim.

Brianna jeho pozdrav opětovala a z otevřeného okénka zavolala: „Dobrý den přeju, Matthewe Feeney!“

„Prokristapána, nezastavuj, Brie,“ prosila ji Maggie, i když mu taky zamávala. „Jinak se s námi dá do řeči a přestane mlít až za týden.“

„Já zastavovat nechci. Shannon touží po odpočinku, ne po vesnických drbech. Jen bych ráda věděla, jestli si jeho sestra Colleen bere toho Angličana, toho obchodníka.“

„Asi bude muset, podle toho, co jsem zaslechla,“ řekla Maggie, předklonila se a opřela si ruce o přední sedadlo. | „On jí totiž už prodal něco, co mu holka bude muset splatit za devět měsíců.“

„Colleen je v tom?“

„Jo, ten Anglán si nedával pozor, a její táta ho teď jednou rukou drží pod krkem a druhou zařizuje, aby se v kostele honem přečetly ohlášky. Tuhle mi všechno vyprávěl Murphy v hospodě.“

Shannon to mimoděk zaujalo. „Chceš snad říct, že toho chlápka přinutí, aby si ji vzal?“

„Ach, přinutit je trochu silné slovo,“ řekla Maggie potůchle. „Spíš doporučí. Důrazně doporučí a vyloží mu všechny přednosti rozumné volby mezi manželským slibem a rozmláceným obličejem.“

„Trochu staromódní řešení, nemyslíš? Vždyť ona za to může stejně jako on.“

krku stejně jako on ji. A oběma nezbude nic jiného, než se s tím smířit.“

„Jo, a mezitím budou mít šest dětí, a pak se rozvedou,“ pronesla Shannon úsečně.

„No, takhle riskujeme všichni, ne?“ Maggie se znovu pohodlně opřela.

„A my, Irové, se pyšníme tím, že riskujeme víc a ve vážnějších věcech než většina ostatních lidí.“

To je pravda, pomyslela si Shannon a opět zvedla bradu. S tou jejich IRA, se zákazem antikoncepce a s manželstvími, ze kterých není úniku. Zaplaťbůh, že je tady jen jako turistka.

Když se silnice zúžila, srdce jí začalo tlouct až někde v krku. Klikatá silnička se vřezávala do hustého tunelu živého plotu vysazeného tak blízko u kraje, že se vůz občas otřel o jeho větve. Tu a tam se v zelené hradbě na okamžik otevřel výhled na domek nebo na stodolu.

Shannon se pokoušela nemyslet na to, co by se mohlo stát, kdyby v protisměru potkaly jiný vůz.

Pak Brianna vyjela ze zatáčky, a svět se náhle otevřel.

Shannon se mimoděk předklonila a s očima rozšířenýma úžasem a s pusou dokořán vstřebávala tu nádheru.

Údolí vypadalo jako namalovaný obraz. Nemohlo být skutečné. Před ní se zvedaly nekonečné hřbety zelených kopců a úbočí, tu a tam přetáté kamennými zídkami, jinde rozkrojené pásy hnědé země a jako přicukrované pestrobarevnými flíčky luk a lučního kvítí.

Domečky jako pro panenky a stodůlky oživovaly celou scenerii v místech vybraných okem umělce; kolem se pohybovaly tečky pasoucího se dobytka, vlnily se pruhy pověšeného prádla.

Na jedné vyvýšenině zahlédla zříceninu hradu; stráž pod ním byla poseta rozkutáleným kamením, vedle něj strmě čněla vysoká zeď, která jakoby zakleta unikla zubu času.

Slunce vše zalévalo zlatem a odráželo se v tenké stužce stříbrné řeky.

A celá ta nádhera, do posledního stébla trávy, byla uhnížděna pod oblohou tak sytější modrou, že vyhlížela jako natřená rukou malíře.

Poprvé po dlouhých dnech a týdnech Shannon zapomněla na žal, na výčitky svědomí i na trápení. Dokázala jen nehnuté zírat, usmívat se od ucha k uchu a vychutnávat někde v koutku srdce zvláštní vědomí, že od samého začátku tušila, že přesně tohle tady uvidí, že tohle někdo uchystal jen a jen pro ni.

„Nádhera, co?“ zamumlala Brianna a zpomalila, aby se Shannon mohla dosyta vynadávat.

„Ano. V životě jsem neviděla nic tak nádherného. Už chápu, proč si to tady máma tolik zamilovala.“

S tou myšlenkou se vrátil i zármutek a zabodl se jí do duše; rychle odvrátila pohled.

Ale nový výhled nebyl o nic méně půvabný. Trnková chaloupka jí vlídně kynula na uvítanou; okna svítila na slunci a slída v kamenné podezdívce

se matně leskla. Za živým plotem, který se už už chystal rozkvést, ležela skvostná zahrada.

Jen co Brianna zastavila za elegantním mercedesem-kabrioletem, ozval se radostný psí štěkot.

„To bude Concobar, můj pes," vysvětlovala. Když viděla, jak Shannon kulí oči na psa, který se na ně vyřítil, vybuchla smíchy. „Je to kus chlapa, ten náš Con, ale je neškodný. Nebojíš se psů, že ne?"

„Obvykle ne."

„Sedni!" poručila mu Brianna, když vystoupila z auta. „A chovej se slušně!"

Pes okamžitě poslechl a zavrtěl huňatým šedivým ocasem, aby ukázal, jakou má radost a jak se umí ovládat. Pozoroval Shannon, jak opatrně vylézá z auta, a pak zvedl tlapu.

„Tak jo." Shannon se zhluboka nadechla a potřásla mu jí. „Ty jsi ale fešák!" Odhodlala se a pohladila ho po hlavě. Když se otočila k autu, viděla, jak Maggie a Brianna vybalují z kufru její zavazadla. „Nechte to, já to vezmu!"

„Ale jdi, to nic není." Brianna popadla kufry a na tak drobnou žínku s nimi překvapivě lehce vykročila k domu. „Vítáme tě v Trnkové chaloupce, Shannon. Doufám, že se u nás budeš cítit dobře."

S těmito slovy otevřela hlavní dveře a rázem vypukl blázinec.

„Okamžitě se vrať, ty d'áblíku! No tak, myslím to vážně, Liame. Tvoje máma mě za to bude skalpovat!"

Shannon pozorovala černovlasé batole, jak leze v předsíní na krátkých, ale přímo zázračně rychlých nožkách; za sebou nechávalo souvislou stopu drobečků ze sušenek, které svíralo v pěstičkách. Jeho zvonivý smích se odrážel od zdí. Za ním se hnal mladý muž s nesmírně utrpeným výrazem ve tváři a s brečícím miminkem v náruči.

Jakmile hošík zahlédl společnost, jeho andělská tvářička, umatlaná od jídla, se celá rozzářila. Napřáhl buclaté ručičky. „Máma."

„Máma, to víš, že jo." Jediným nacvičeným pohybem zvedla Maggie synka do náruče. „Jen se na sebe koukni, Liame Sweeney, nemáš na sobě kouska čistého. A cpeš se sušenkami před svačinou."

Mrňous se ušklíbl a oči mu jen hrály. „Pusu."

„Celý tatínek. Všechno vyžehlí pusinky." Ale poslechla ho. Hned potom se otočila a upřela vražedný pohled na Graye. „No tak, co mi povíš na svou obhajobu, Grayson Thane?"

„Prohlašuji, že jsem nevinný, a doznávám se k chvilkovému pomatení smyslu." Gray si přehodil miminko z jedné ruky do druhé, konejšil je a poplácával, zatímco si odhrnoval vlasy z čela. „Já za nic nemůžu.

Roganovi zavolali, ať přijde do galerie, a Murphy něco venku oře či co, a tak mě najali, abych hlídal tu desetikilovou pohromu. Pak se rozbředla Kayla a Liam někde vyšťoural sušenky. Ach, ta kuchyně, Brie, radši tam snad ani nechod'." „Opravdu?"

„To mi věř. A obývací pokoj je trochu... no, jen jsme spolu blbli.

Koupím ti novou vázu."

Brianniny oči se zúžily do nebezpečné štěrbin. „Snad jste nerozbili tu waterfordskou!"

„Ehm." Jako tonoucí chytající se stébla obrátil Gray pozornost k Shannon. „Ahoj. Prosím tě, hrozně se za tohle omlouvám. Já jsem Gray."

„Náramně mě těší." Malinko sebou trhla, když kolem jejích nohou proletěl Con a vrhl se na drobečky na podlaze. Vzápětí sebou trhla podruhé - to když se k ní naklonil Liam a zabořil jí dlaň do vlasů.

„Pusu," nařídil.

„Ach." Shannon to trochu vyvedlo z míry. Váhavě se dotkla jeho našpulených umolousaných rtůků. „Čokoládový dort."
„Ten jsem pekla včera." Brianna se nad svým mužem slitovala a vzala mu Kaylu z rukou. „A podle toho, jak Liam vypadá, bych řekla, že z něj zbyly jen drobčky."

„Chtěl jsem ho trochu zabavit," pronesl Gray na svou obranu. „Kayla potřebovala přebalit, do toho zvonil telefon. Ježíši, Brie, jak je možné, že dvě děti znamenají víc práce než dvakrát jedno dítě?"

„To je prostě jedna z nevysvětlitelných záhad. Tak už se netrap, Graysone, a odnes, prosím tě, Shannonina zavazadla do jejího pokoje."

„Beze všeho. Jinak tady bývá fakt klid," ujišťoval ji. „Normálně. Jo, Brie, tu skvrnu na koberci v salonku ti pak vysvětlím."

Brianna si se svráštělým obočím prohlížela zkázu v pokoji, který před jejím odjezdem přímo svítil čistotou.

„Koukej si najít hodně pádné vysvětlení. Shannon, moc se omlouvám."

„To nic." Shannon to naopak přišlo vhod. Hlučné, neokázalé uvítání ji uklidnilo víc než nejvybranější mravy. „To je tvoje miminko?"

„Naše dceruška Kayla." Brianna poodstoupila, aby se Shannon mohla lépe podívat. „Zrovna dneska jí je měsíc."

„Je nádherná." Poněkud škrobeněji se otočila k Maggii. „A tvůj syn?"

„Jo, tenhle rošťák. Liame, hezky pozdrav." Náhle nevěděla, jak dál.

„Slečnu Bodineovou," rozhodla se nakonec.

„Shannon." Smířlivě se na Maggii usmála. „Ahoj, Liame!"

Odpověděl něco, co by vyžadovalo tlumočníka, ale zářivý úsměv byl víc než výmluvný.

„Jdu ho umýt, Brie. Dej mi Kaylu, přebalím ji, a ty běž ukázat Shannon její pokoj."

„To budeš hodná." Podala Kaylu Maggii, a ta vykročila do kuchyně s oběma dětmi v náručí.

„Čoko," dožadoval se Liam zcela zřetelně.

„Ani mě nenapadne, hošánku," zněla odpověď jeho matky.

„Tak!" Brianna si hrábla do vlasů, které jí vyklouzávaly ze sponek.

„Pojď, ukážu ti tvůj pokoj. Budeš bydlet v podkroví. Jsou to sice dvě patra, ale je to můj parádní pokoj a budeš v něm mít soukromí." Na schodech se ohlédla přes rameno. „Kdyby se ti nechtělo šlapat tolik schodů, klidně tě můžu přestěhovat jinam."

„Mně schody nevadí." Shannon byla opět nesvá. S údivem si uvědomila, že je mnohem snazší čelit Maggiině neomalenosti než Briannině srdečnosti.

„Pokoj je hotový jen pár měsíců. Dala jsem ho přestavět z půdy."

„Je to krásný dům."

„Díky. Něco jsem upravila po tátově smrti, když mi dům odkázal. Pak jsem si otevřela penzion. Když jsme se s Grayem vzali, potřebovali jsme víc místa - pracovnu, kde by mohl psát, a dětský pokoj. Naše pokoje jsou v prvním patře, za kuchyňkou."

„Kde je Kayla?" zeptal se Gray, když je cestou dolů potkal na schodech.

„Má ji Maggie." Brianna ho pohladila po tváři; bylo to gesto tak přirozené a tak časté, že si ho ani neuvědomovala. „Měl by ses jít projít, Graysone, trochu si provětrat hlavu."

„Asi máš pravdu. Jsem moc rád, že jsi přijela, Shannon."

„Díky." Povytáhla obočí, když Gray políbil svou ženu. Nebyl to letmý polibek, který manžel normálně vtiskne své ženě, když jde na procházku.

„Vrátím se ke svačině," slíbil a seběhl dolů.

Brianna vyšla o patro výš; dveře do pokoje byly dokořán a zvaly dál.

Pokoj předčil všechna Shannonina očekávání. Byl prostorný a vzdušný, velkými obloukovými okny a světlíky v šikmých zdech proudilo dovnitř slunce. U jedné stěny stál stolek, u druhé velká mosazná postel. Ve vlahém jarním vánku se vlnily krajkové záclony, které barevně ladily s krémovým přehozem na posteli.

Ve vázách omamně voněly čerstvé květiny, každý povrch se přímo blýskal.

Shannon se usmála stejně vroucně jako při pohledu na údolí. „Je to krásný pokoj. Opravdu překrásný, Brianno.“

„Chtěla jsem z toho mít něco extra. Z tamhletěch oken máš výhled na Murphyho statek a na kopce za ním.“

„Kdo je Murphy?“

„Ach, náš kamarád, soused. Murphy Muldoon. Jeho pozemky začínají hned za mou zahradou. Určitě ho brzo potkáš. Často k nám zajde.“

Brianna neustále přecházela po pokoji, upravovala stínítka na lampičkách, uhlazovala přehoz na posteli. „V tomhle pokoji budeš mít větší soukromí, než bys měla jinde, je taky větší než ostatní. Koupelnu máš tady. Grayson nastudoval pár knížek a vyprojektoval celý pokoj spolu s Murphym.“

„Já myslěla, že ten Murphy je farmář.“

„To ano, ale je moc šikovný na spoustu dalších věcí.“

„Ach.“ Shannon si zálibně prohlížela malou, nablýskanou koupelníčku se staromódní vanou na lvích nohách, umyvadlem na stojanu a s ozdobnými froté ručníky načebranými na mosazných tyčích a kroužcích. „Jako pro panenku.“

„Ano, to je fakt.“ Brianna nervózně sepjala ruce; žádný jiný host ji tolik nevyváděl z míry. „Mám ti pomoci vybalit, nebo si chceš nejdřív odpočinout?“

„S vybalováním mi pomáhat nemusíš, díky. Asi si ze všeho nejdřív vlezu do té vany.“

„Jen si posluž, jako doma. Tamhle v koši jsou další ručníky, jinak myslím, že všechno potřebné najdeš sama.“ Opět zaváhala. „Svačinu ti mám donést nahoru?“

Bylo by snazší, kdybych na to kývla, pomyslela si Shannon. Mohla bych si udělat pohodlí a uzavřít se před celým světem.

„Ne, já přijdu dolů.“

„Nemusíš vůbec spěchat.“ Brianna položila Shannon ruku na rameno, aby ji ujistila, že tím nemínila pouze dochvilnost u jídla. „Budu dole, kdybys něco potřebovala.“

„Díky.“

Když se za Briannou zavřely dveře, Shannon konečně osaměla. Sedla si na okraj postele, svésila ramena a zavřela oči.

Byla v Irsku a neměla potuchy, co dál.

Kapitola pátá

„Tak co, jaká je ta tvoje sestřička z Ameriky?“ Murphy Muldoon byl u Brianny jako doma, a tak si bez okolků vzal jeden ze zákusků se šlehačkou, které Brianna kladla na podnos.

Byl to vysoký, šlachovitý chlap s hřívou rozčuchaných černých vlasů, které přímo volaly po ostříhání.

„Dej ty pracky pryč!“ zvolala Brianna a plácla ho po ruce. „Počkej, až budu podávat svačinu.“

„To jich na mě moc nezbude." Zazubil se na ni, sytě modré oči mu jen svítily. Pak si nacpal zákusek do úst. „Je tak hezká jako ty, Brie?" „Nemysli si, že mě lichotkami obměkčíš; před svačinou už nedostaneš ani kousek." Ale v jejím hlase zazníval smích. „Hezká není to pravé slovo. Je krásná. Vlasy nemá tak ohnivě rudé jako Maggie, jsou víc do kaštanová, jako srst té tvé kobyly, co ji máš tak rád. Oči má po tátovi - i když by to neslyšela ráda - světle zelené. Vysoká asi jako já, štíhlá. A asi bys řekl uhlazená. Dokonce i po té dlouhé cestě vypadala jako ze škatulky."

„Maggie říká, že je to psí čumák." Jelikož Brianna hlídala zákusky jako kvočna právě vylíhlá kuřata, Murphy se odevzdaně posadil a čekal na svačinu.

„Je trochu odměřená," opravila ho Brianna. „To jen Maggie si ji nechce oblíbit. Je taky smutná a snaží se to zakrýt chladem." To Brianna chápala naprosto dokonale. „Ale měl jsi ji vidět, když jsme vyjely na silnici nad údolím - celá se rozzářila."

„Tam je docela hezký výhled, to je fakt." Murphy si nalil čaj a protáhl si záda. Trochu ho bolela, protože od časného rána oral. Ale takovou bolest měl rád - bolest po poctivé celodenní dřině. „V New York City na něco takového sotva připadne."

„Ty o New Yorku vždycky mluvíš, jako by byl na jiné planetě, a ne hned za mořem."

„Co se mě týče, může si klidně ležet třeba na Měsíci."

Brianna na něj přes rameno vrhla pobavený úsměv. Byl leď hezčí, než býval jako kluk. A ženy ve vsi si už tehdy rády povídaly o jeho andělské tvářičce. Teď v ní bylo spíš hodně ďábelského - v těch uhrančivě modrých očích i v prchavém darebáckém úsměvu.

Život venku mu svědčil, ošlehal mu tváře a zvýraznil ostře řezané rysy, které přitahovaly ženské pohledy. Z toho si však Murphy těžkou hlavu nedělal. Jeho nepoddajná kštice se vzpírala každému hřebenu. Měl pevné tělo se svalnatými pažemi, širokými rameny a úzkými boky. Brianna věděla, že je silný jako leckterý z jeho milovaných koní, a mnohem něžnější.

Navzdory síle a ošlehaným, drsným rysům v něm bylo něco poetického. Má takové zasněné oči, pomyslela si Brianna láskyplně.

„Co na mě tak vejráš?" Přejel si prsty po bradě. „Mám snad na puse šlehačku?"

„Ne, jen mi přišlo líto, že takový hezký mužský nemá ženu, která by se těšila z jeho krásy."

Rozpačitě se ušklíbl. „Čím to je, že jen co se ženská vdá, tak si myslí, že by do toho chomoutu měli vlízt všichni ostatní?"

„Poněvadž je šťastná." Podívala se na Kaylu, která ležela v kolébce a spokojeně si vrněla. „Nemyslíš, že je čím dál víc podobná Graysonovi?"

„Ne, je to celá maminka. Vid', zlatíčko?" Sklonil se nad ni a polechtal ji po bradičce. „Jak to provedeš s mámou, Brie?"

„Prozatím nijak." Nervózně si zamnula ruce; toužebně si přála, aby na to nemusela myslet. „Jednou jí to říct musím, to je jasné, ale chci dopřát Shannon chvíli klidu, než vypukne bouře."

„Bude to parádní vichřice, to si piš. Víš určitě, že o celé záležitosti nic neví? Ze nemá ponětí, že její manžel měl jinou a zplodil s ní dítě?"

„Jsem si tím jista, jako že se Brianna jmenuje." Vzdechla si a dál prostírala k rodinné svačině. „Vždyť víš, jaké to mezi nimi bylo. Kdyby to máma byla věděla, tak by to měl dnes a denně na talíři; otloukala by mu to o hlavu až do konce jeho života."

„To máš pravdu, Brie.“ Murphy jí přejel hřbetem ruky po tváři a počkal, až se mu podívá do očí. „Neber si to všechno jen na svá bedra. Nejsi v tom sama.“

„Já vím. Ale trápí mě to, Murphy. Mezi mnou a mámou pořád ještě vládnou napjaté vztahy a mezi ní a Maggií to taky občas pěkně zaskřípe. Nevím, jestli tímhle nepřilijeme oleje do ohně. Ale nemohly jsme se zachovat jinak. Táta by si byl přál, aby sem přijela a poznala rodinu.“
„Tak to prozatím hod' za hlavu.“ V jedné ruce držel šálek, druhou ji k sobě přivinul a sklonil hlavu, aby ji políbil na tvář.
Pak se mu náhle před očima zatočil svět.

Ve dveřích stála vidina, nadpozemské mámení, a upírala na něj chladné, nádherné zelené oči. Pleť měla jako alabastr, jak o tom četl v knížkách, hladkou jako čerstvě nadojené mléko. Vlasy jí zářily a v měkkých vlnách jí lemovaly tvář i vysoko zdviženou bradu.

Královna vil - na nic jiného se nevzmohl. V ten okamžik mu učarovala.
„Ach, Shannon!“ Při pohledu na nevlastní sestru zalil Briannu rozpačitý ruměnec. Kolik toho slyšela? Co teď? S tím? Jak se má zachovat? „Za chvilku jsem hotová. Říkala jsem si, že můžeme posvětit tady. Hostům obvykle prostírám v salonu.“

„Já zůstanu v kuchyni.“ Slyšela toho hodně, a ještě si rozmyslí, jak se zachová. Ted' však byla její pozornost upřena na muže, který na ni zíral, jako by v životě neviděl ženskou.

„Shannon Bodineová, to je náš dobrý přítel a soused Murphy Muldoon.“
„Těší mě.“

Zdálo se, že dočista ztratil řeč. Přikývl a jen matně si uvědomoval, že se nejspíš chová jako úplný pitomec.

„Murphy, šel bys, prosím tě, říct ostatním, že se podává svačina?“ Když se nedočkala odpovědi, zvědavě se po něm ohlédla. „Murphy?“

„Copak?“ Zamrkal, odkašlal si a přešlapoval na místě. „Jo, řeknu jim to.“ Odtrhl oči od vidiny a nechápavě civěl na Briannu. „Co mám říct? A komu?“

Brianna vyprskla smíchy a popostrčila ho ke dveřím. „Snad mi tady nebudeš spát vestoje jako ti tví koně! Běž říct Graysonovi a Maggií a Liamovi, že se podává svačina.“ Vystrčila ho ze dveří a pak za ním zavřela. „Vsadím se, že dřel na poli od svítání, a teď je vyřízený. Obvykle mu to docela pálí.“

Shannon o tom měla své pochybnosti. „Farmaří?“

„Jo, a náramně úspěšně, a taky chová koně. Pro nás s Maggií je skoro jako brácha.“ Pohlédla Shannon do očí. „Murphymu se můžu svěřit naprosto se vším, a mám jistotu, že to u něj zůstane.“

„Chápu.“ Shannon zůstala stát na prahu. „Takže jsi měla pocit, že se mu můžeš svěřit i s touhle záležitostí.“

Brianna tiše vzdychla a postavila na stůl konvici s čajem. „Neznáš mě, Shannon, ani Murphyho, ani nikoho z nás. Nebylo by ode mě poctivé, kdybych po tobě chtěla, abys důvěřovala lidem, které neznáš. Ani to neudělám. Místo toho tě poprosím, aby ses posadila a popřeju ti dobrou chuť.“

Shannon naklonila hlavu na stranu. „Dovedeš být pěkně chladná.“

„Maggie je zase samý oheň.“

„Nemá mě ráda.“

„Ted' momentálně ne.“

Shannon to bůhvíproč rozesmálo. „Fajn! Já ji taky nemám ráda. Co je ke svačině?“

„Sendviče se sýrem a s paštikou, koláčky, sušenky, zákusky se šlehačkou, jablkový závin.“

Shannon vešla do kuchyně a prohlížela si prostřený stůl. „Tohle připravuješ každé odpoledne?“

„Já ráda vařím a pečou.“ Usmála se a utřela si ruce do zástěrky. „A taky jsem tě chtěla jaksepatří uvítat.“

„Jsi umíněná, co?“

„V naší rodině je umíněnost dědičná. A, už jdou. Maggie, dohlídni, prosím tě, na ty mužské, ať si umejou ruce. Já musím prostřít v salonku.“

„Zákusky se šlehačkou!“ Gray se na ně okamžitě vrhl. „Kdes je měla schované?“

„Se špinavýma rukama nebudeš sahat na moje jídlo,“ pronesla Brianna klidně, zatímco nakládala vše potřebné na servírovací stolek. „Posluž si, Shannon. Hned jsem zpátky, jen co obsloužím hosty.“

„Posaď se,“ vybídla ji Maggie, když umyla svého synka u kuchyňského dřezu. Pak ho posadila do vysoké židličky a podala mu sendvič. „Sladíš čaj?“

„Ne, díky,“ odvětila Shannon stejně škrobeně. „Piju ho hořký a bez mléka.“

„Náramně si pochutnáš, uvidíš,“ řekl Gray a naložil si vrchovatý talíř. „V New Yorku je sice možná pár nejlepších restaurací na světě, ale v životě jsi nejedla takové dobroty, jaké umí uvařit Brianna. Děláš u Ry-Tilghman-ona?“ zeptal se a beze slova začal obsluhovat i Shannon.

„Ach ano, ale ne moc dlouho - jsem tam něco přes pět let.“

„Mají dobrou pověst. Špička ve svém oboru.“ S chutí se zakousl do sendviče. „Kde jsi studovala?“

„Na Carnegie Mellon v Pittsburghu.“

„Mmm. To sis nemohla vybrat líp. Kousek od školy je pekařství, asi tak půl míle. Majitelé jsou manželé, Židé. Pečou báječné rumové perníčky.“

„Znám to pekařství.“ Při té vzpomínce se usmála; bylo příjemné povídat si s krajanem. „Chodila jsem tam neděli co neděli, celé čtyři roky.“

Jelikož Maggie měla plné ruce práce s Liamem a Murphy byl schopen pouze na ni němě civět, Shannon vůbec netrápilo, že si jich nevšímá a baví se s Grayem. „Brianna mi říkala, že jsi sem přijel hledat inspiraci pro knížku. Znamená to, že i ta další se odehrává tady?“

„Jo. Vyjde za pár měsíců.“

„Už se na ni těším. Moc ráda čtu tvoje knížky.“

„Zařídím, abys dostala signální výtisk.“ Když se miminko začalo neklidně vrtět, Gray ho vzal do náruče, kde se okamžitě zklidnilo.

Shannon dojedla sendvič - byl moc dobrý a utišil hlad, který náhle pocítila. Briannino kuchařské umění ji zatím uspokojilo, ale rozhodně nenadchlo; spíš ze zdvořilosti než ze zájmu proto ochutnala zákusek. Její chuťové buňky okamžitě signalizovaly rozkoš - akutní a hříšnou. Gray se jen ušklíbl, když slastně přivřela oči. „K čemu je člověku nebe, vid’?“

„Neruš mě,“ zamumlala. „Prožívám zjevení.“

„Jo, na Brianniných zákuscích je něco přímo posvátného.“ Gray si vzal další.

„Čuně!“ Maggie nad ním ohrnula nos. „Nesněž je všechny, ať jich můžu pár vzít Roganovi!“

„Proč někdy nenapečeš sama?“

„Proč bych to dělala?“ Maggie si samolibě slízla z palce šlehačku. „Stačí pár kroků, a můžu si dát u vás!“

„Ty bydlíš někde poblíž?“ Ta představa zkalila Shannon radost.

„Jo, je to kousek.“ Maggiin chabý úsměv naznačoval, že zcela chápe Shannoniny pocity.

„Rogan ji občas někam vytáhne," vložil se do řeči Gray. „Do Dublinu nebo do některé své galerie. Pak je tady svatý klid." Nenápadně strčil Liamovi do ruky krémovou sušenku.

„Ale jsem tady dost často, abych na všechno dohlédla a nedovolila, abyste z Brianny sedřeli kůži."

„Brianna se umí ohlídat sama," pronesla dotyčná, když vešla do kuchyně.

„Grayi, nech pár zákusků Roganovi."

„Vidíš?"

Gray se zašklebil na Maggii a přitáhl svou ženu na židli vedle sebe. „Ty nemáš hlad, Murphy?"

Ten upřený pohled bez jediného mrknutí začínal Shannon znervózňovat; zabubnovala prsty po stole. „Pan Muldoon nemá na jídlo ani pomyšlení, když na mě tak civí."

„Ten neotesanec!" zabručela Maggie a dloubla do Murphyho loktem.

„Moc se omlouvám." Murphy chvatně popadl hrnek, až z něho vyšplouchl čaj. „Trochu jsem se zamyslel. Už musím jít." Když se vrátí na svá pole, možná se mu vrátí zdravý rozum. „Dík za čaj, Brie. Vítejte v Irsku, slečno Bodineová."

Popadl čepici, narazil si ji na hlavu a spěchal pryč. „No, věru jsem nemyslela, že se dočkám dne, kdy se, Murphy Muldoon zvedne od plného talíře." Maggie za raženě vstala a odnesla ho na servírovací pult. „Vezmu to Roganovi."

„Ano, buď tak hodná," přikývla Brianna roztržitě. „Myslíte, že na něj něco leze? Nebyl ve své kůži!"

Podle Shannon vypadal docela zdravě. Pokrčila rameny, podivného pana Muldoona hodila za hlavu a v klidu dopila čaj.

Později, když zářivě modré nebe začínalo šednout, si šla Shannon prohlédnout Brianninu zahradu za domem. Přála si to její hostitelka; po večeri v rodinném kruhu všechny jemně, ale kategoricky vystřadila z kuchyně. Shannon neměla mytí nádobí příliš v lásce, a tak uvítala návrh, aby šla trochu na vzduch a vychutnala si podvečerní klid.

Přímo ideální místo na nicnedělání, usoudila Shannon, když obcházela skleník a zvědavě nakukovala dovnitř. I když, jak se zdálo, Brianna se sotva kdy oddávala lenošení a pohodlnosti.

Co všechno stihá, pomyslela si Shannon obdivně. Vaří, vede malý, exkluzivní hotel, pečuje o mimino, zahradničí, hýčká velice přitažlivého muže, a při tom všem ještě stihne vypadat jako vystřižená ze žurnálu

Idyla irského venkova.

Když obešla skleník, zahlédla u záhonu fialek a letniček malebné posezení. Uvelebila se na pohodlné dřevěné židli a rozhodla se, že nebude přemýšlet ani o Brianně, ani o Maggii, ani o domácnosti, která se měla stát jejím dočasným útočištěm. Na chvíli, jen na kratičkou chvíli zatoužila nemyslet vůbec na nic.

Vdechovala vlhký, vůněmi prosycený vzduch a naslouchala jemnému cinkání skleněných vil zavěšených v jednom okně. Zdálo se jí, že někde v dálce zabučela kráva byl to zvuk jejímu světu stejně cizí jako pověsti o skřítcích a o vílách.

Patrně Murphyho statek, usoudila. Jako farmář je na tom doufejme lépe než jako společník, přemítala.

Zalila ji vlna únavy z časového rozdílu, kterou se celé hodiny pokoušela překonat. Ted' se jí přestala vzpírat; únava ji přikryla pláštěm a otupila hroty všech starostí.

Začalo se jí zdát o muži na bílém koni. Černé vlasy mu vlály a tmavý plášť se vzdouval ve větru; byl zmáčený deštěm, který v divokých proudech padal z olovené oblohy.

Vtom nebe jako kopí rozčísil blesk a ozářil jeho obličej - keltsky výrazné lícní kosti, kobaltové oči irského válečníka. Na jeho krku se zaleskla měděná spona pláště; z kovu plasticky vystupovala vztyčená hlava koně. Bílý hřebec, jako by ho chtěl napodobit, se vzepjal, vyplašeně kolem sebe tloukl, pak tryskem vyrazil; zpod kopyt mu odletovaly kusy hlíny. Cválali přímo na ni, člověk a zvíře, oba stejně nebezpeční, oba stejně úchvatní. Zachytila záblesk meče, matný lesk brnění postříkaného blátem.

Její srdce odpovědělo na dunění hromu; tvář jí ošlehával ledový déšť. Ale nebylo v ní ani špetky strachu. S vysoko zdviženou hlavou pozorovala, jak k ní pádí, a její oči, přimhouřené proti dešti, se zeleně leskly.

Těsně před ní se kůň zapřel nohama do země a ve spršce bláta a vody zastavil těsně před ní. Muž v sedle na ni dychtivě shlížel z té výšky a na jeho tváři pohrával vítězoslavný úsměv.

Zaslechla svůj hlas, který jí náhle připadal cizí. „Tak ses tedy vrátil...”

Shannon se s trhnutím probírala, otřesená a zmatená tmi podivným snem, tak průzračně živým a působivým. Jako bych ani neusnula, spíše se na něco rozpomínala, přemítala a odhrnula si vlasy z obličeje.

Ani se té myšlence nestihla zasmát, když vtom jí srdce poskočilo a začalo tlouct jako splašené. Necelý metr před ní stál muž a pozoroval ji.

„Moc se omlouvám.” Murphy vykročil ze stínů, které se začaly prodlužovat. „Nechtěl jsem vás polekat. Myslel jsem, že jste si zdřímla.” Shannon pomyslela, že se propadne hanbou. Škrobeně se napřímila. „Takže jste mě přišel znovu okukovat, pane Muldoone?”

„Ne. Totiž, já.” Znechuceně vydechl. Cožpak si už stokrát nevynadal kvůli tomu, jak se choval? Ať se propadne, jestli mu i podruhé ztěžkne jazyk a on bude jen přiirouble zírat! „Nechtěl jsem vás polekat,” spustil znovu. „Na okamžik se mi zdálo, že jste se probudila a oslovila mě, ale asi jsem se mýlil.” Zkusil na ni vrhnout úsměv, kterým okouzloval ženy. „Abych pravdu řekl, slečno Bodineová, přišel jsem se omluvit, že jsem z vás u svačiny nemohl spustit oči. Bylo to ode mě neomalené.”

„Tak jo. Zapomeňte na to.” A jdi pryč, pomyslela si podrážděně.

„Asi to způsobily vaše oči.” Věděl, že to bylo něco víc. V tom okamžiku, kdy vzhlédl a uviděl ji, věděl přesně, co to je. Spatřil ženu, na kterou čekal.

„Moje oči?” zvolala rozmrzele.

„Máte oči jako víla. Průzračné jako studánka, zelené jako mech a plné kouzel.”

Ted' vůbec nemluví jako trouba, uvědomila si a zpozorněla. Měl zvučný, melodický hlas, který hladil a konejšil, něžně se vtíral do ženské mysli a dával jí zapomenout na vše ostatní. „To je zajímavé, pane Muldoone.”

„Murphy, pokud vám to nevadí. Vždyť jsme vlastně sousedé.”

„Ne, to nejsme. Ale klidně vám můžu říkat Murphy. Tak, a teď mě laskavě omluvte.” Chtěla vstát, ale místo toho se schoulila na židli a přidušeně vyjekla. Ze stínů se na ni vyřítilo něco hladkého a rychlého. A vrčelo to.

„Cone.” Stačilo, aby Murphy tiše vyslovil ty dvě slabi ky, a pes se smykem zastavil a svěsil ocas. „Nechtěl vás vyděsit.” Murphy položil ruku na psí hlavu. „Vrací se ze své večerní pochůzky a občas, když mě potká, si chce hrát. On nevrčel, to spíš něco povídal.”

„Povídál?“ Zavřela oči a čekala, až se jí trochu utiší srdce. Psi, co umějí mluvit - tak to je to poslední, co dnešnímu večeru scházelo. Con přitápal k ní, položil jí hlavu do klína a upřel na ni oduševnělé oči. I ledovec by roztál. „Tak ty se mi teď omlouváš, žes mě tak vylekal, co?“ Zvedla hlavu a podívala se na Murphyho. „Vy dva jste opravdu povedená dvojice.“

„Řekl bych, že oba umíme být občas neohrabaní.“ Elegantním pohybem, který ho usvědčoval ze lži, vytáhl kytíčku polního kvítí, kterou ukrýval za zády. „Vítám vás v hrabství Claře, slečno Bodineová. Ať je váš pobyt u nás stejně sladký a pestrý jako tyhle květiny, ale ať vydrží déle.“

Shannon to vyvedlo z míry a proti její vůli i okouzlo. „Říkala jsem si, že jste divný člověk, Murphy,“ zamumlala. „Zdá se, že jsem měla pravdu.“ Usmála se a vstala. „Díky.“

„No, jak tak koukám, na tohle se budu vždycky těšit. Na váš úsměv,“ dodal, když nechápavě zvedla obočí. „Na ten se vyplatí čekat. Dobrou noc, Shannon. Hezky se vyspěte. A zapamatujte si, co se vám bude zdát. Sny, co se zdají lidem poprvé někde jinde, se obvykle vyplní.“

Odešel a proměnil se v stín. Když pes vykročil za ním, vyřkl pár tichých slov, a Con zůstal stát a počkal na Shannon.

Zatímco její smysly lechtala vůně květin, které svírala v dlaních, muž jménem Murphy splynul s nocí.

„No, tak tomu říkám udělat dojem,“ řekla Shannon psovi a pak zavrtěla hlavou. „Asi je načase jít na kutě. Musím být utahanější, než jsem si myslela.“

Kapitola šestá

Bouře a bílí koně. Drsně krásní chlapi a kruh vztyčených kamenů.

Shannon, pronásledovaná sny, strávila neklidnou noc.

Probudil ji chlad. To bylo zvláštní, protože uhlíky v malém krbu na druhém konci pokoje pořád rudě žhnuly a byla až po bradu zachumlaná pod tlustou, měkkou přikrývkou. Přesto cítila, že má tváře studené jako led, a měla co dělat, aby se nerozklepala zimou.

Navíc jí připadalo, že má tváře nejen studené, ale i mokré, což bylo ještě zvláštnější - jako by stála někde v silném lijáku; musela si sáhnout na tvář, aby se přesvědčila, že je to vskutku jen zdání.

Posadila se na posteli a prohrábla si vlasy. Dosud nikdy se jí nezdály tak živé sny, a nebyla si jista, zda netouží, aby se jí zdály častěji.

Ale sny ne sny - teď byla vzhůru. Ze zkušenosti věděla, že nemá smysl zachumlat se zpátky a zkusit znovu usnout. Kdyby byla v New Yorku, vůbec by jí to nevadilo. Měla vždycky spoustu práce a obvykle vstávala brzo, aby všechno stihla.

Než odešla do práce, vždycky se našla nějaká nevyřízená korespondence, nedopsaný referát nebo běžné domácí povinnosti. Poté obvykle nahlédla do svého digitálního diáře, jaké schůzky a povinnosti má pro ten den naplánované a jaké společenské rozptýlení ji ten večer čeká. Z ranního televizního vysílání se dozvěděla o aktuálním dění i o tom, jaké bude počasí, a pak už jen popadla kufřík nebo tašku se cvičebním úborem - to podle dne v týdnu - a vyrazila svižným krokem do své kanceláře o šest bloků dál.

Vedla spokojený, do poslední minutky organizovaný život mladé ženy se slibnou kariérou a pomalu šplhala po společenském žebříčku. Vedla jej už víc než pět let.

Ale tady? S povzdechem pohlédla k oknu; za ním se rýsovalo ještě potměnělé západní nebe. Nečekaly ji žádné smluvené schůzky ani předváděčky, nehrozily žádné termíny. Vytrhla se ze zaběhaného rytmu, narušila stereotyp, který jí vyhovoval, který ji uklidňoval.

Co asi dělají lidé na irském venkově, když svítá? Vy[^] lezla z postele, rozhrábla oheň v krbu, pak přešla k oknu a schoulila se na sedátku před ním.

V řídnoucí tmě rozeznávala pole, stíny kamenných zídek, obrysy domů a přístavků; sytá modř nebe začínala blednout. Pobaveně naslouchala kokrhání kohouta.

Možná, že přijme Brianninu nabídku, půjčí si její auto a někam vyjede. Kamkoli. Tyhle končiny Irska jsou proslulé přírodními krásami. Když už tady je, proč by si je neprohlédla? Třeba se jí nějaká scenerie zalíbí natolik, že se pustí do malování.

V koupelně zatáhla závěs kolem staromódní vany na nohách a s rozkoší vychutnávala silný, horký proud ze sprchy. Oblékla si tmavý rolák a džínky a málem sáhla po kabelce; pak si uvědomila, že ji prozatím nebude potřebovat.

Rozhodla se, že vezme Briannu za slovo a bude se zde cítit jako doma; vydala se tedy po schodech dolů, aby si uvařila kávu.

V domě bylo takové ticho, jako by v něm nebylo ani; živáčka. Věděla, že ve druhém patře bydlí hosté, ale slyšela jen tiché vrzání schodů pod nohama. Když její pohled zabloudil k oknu rámujiícímu úchvatný rozbrěsk na východě, zůstala stát. Na obzoru se válela hustá, tmavá mračna postříkaná vírem rudých skvrn. Na nebi si proráželo cestu světlo a rudými plameny nenasytně olizovalo jemnou modř a krotké odstíny růžové. Mračna se pohnula, plula jako hořící bárka a nebe pomalu světlalo.

Poprvé po dlouhých měsících Shannon zatoužila malovat. Před odjezdem si spíš ze zvyku než z touhy přibalila pár malířských potřeb. Teď tomu byla ráda a přemítala, jak daleko asi bude muset zajet, aby si dokoupila všechno ostatní, co bude potřebovat.

Potěšená tím nápadem i vyhlídkou na bohulibou činorodost, sešla do kuchyně.

Když v ní našla Briannu s rukama po lokty zabořenýma v těstě na chléb, překvapilo ji to víc, než mělo. „Já myslela, že všichni ještě spí!“

„Á, dobré jitro! Jsi ranní ptáče!“ Brianna se na ni usmála a dál usilovně hnětla těsto. „Stejně jako Kayla, a ta má vždycky hlad jako vlk. Jestli máš chuť na kávu nebo na čaj - uvařila jsem obojí Graysonovi.“

„On už je taky vzhůru?“ Moc samoty si tady po ránu neužiju, napadlo Shannon.

„Ach, už několik hodin píše. Občas to dělává, když ho kopne múza.

Hned ti udělám snídani, jen co dám vykynout těsto.“

„Ne, mně postačí kafe.“ Nalila si plný šálek a pak zůstala rozpačitě stát; nevěděla, co dál. „Takže ty si pečeš vlastní chleba?“

„Ano. Uklidňuje mě to. Tak si dej alespoň topinku. Od včerejška jich zbylo víc než dost.“

„Trochu později. Napadlo mě, že bych si mohla vyjet, třeba na útesy nebo tak.“

„Ach, jistěže se budeš chtít podívat po památkách.“ Brianna zručně uplácala z těsta kouli a vložila ji do velké mísy. „Klíčky jsou tamhle na háčku. Jen si posluž, kdykoli tě popadne toulavá nálada. Vyspala ses dobře?“

„No, mně se totiž zdálo...“ Odmlčela se. Náhle se s údivem přistihla, že by se Brianně klidně svěřila se svými sny. „Ano, v pokoji mám veškeré

pohodlí." Opět se jí zmocnil neklid a napila se kávy. „Je tady někde poblíž nějaké fitcentrum?"

Brianna přikryla těsto utěrkou, pak přešla k dřezu a, opláchla si ruce. „Fitcentrum? Co to jako má být?"

Shannon otevřela ústa, pak je zavřela a vyprskla smíchy. „Neříkej mi, že nevíš, co je to fitcentrum! Tělocvična, posilovna, klub zdraví a tak podobně. Já chodím cvičit-tak třikrát, čtyřikrát týdně. Rotopedy, ribstoly, činky."

„Aha." Brianna postavila na kamna litinovou pánev. „Ne, tady kolem nic takového nemáme. Rotoped - na tom se dělá jako že se šlape na kole?"

„Jo"

„No, tady si místo toho můžeš vyjít na procházku. Od toho máme pole. A čerstvý vzduch. Dnešní ráno je na ranní rozcvičku jako stvořené, i když odpoledne má sprchnout. Radši si vezmi bundu." Pokynula hlavou k lehké džínové bundě pověšené na kolíčku na dveřích do zahrady.

„Bundu?"

„Je tam chladno." Brianna položila na rozpálenou pánev plátek slaniny.

„Na procházce ti vyhládne. Nasnídáš se, až se vrátíš."

Shannon se zakabonila a upřela zkoumavý pohled na Briannina záda. Zdá se, že na tu procházku budu muset, napadlo ji pobaveně. Postavila hrnek na stůl a popadla bundu. „Za chvíli jsem zpátky."

„Jen žádný spěch, užij si to," řekla Brianna bodře.

Shannon nepatřila mezi lidi, kteří rádi tráví co nejvíce času venku. Na pěší túry si nikdy moc nepotrpěla. Volné chvíle mnohem raději trávila v civilizovaném prostředí dobře vybaveného fitcentra - voda v lahvích, ranní zprávy v televizi, stroje, které člověku řekly, jak si vede. Padesát minut třikrát týdně na sobě tvrdě pracovala, s chutí udržovala svou štíhlou postavu ve výtečné formě a čerpala tam duševní energii.

Ale nikdy nechápala lidi, kteří nazuli pohorky a s batohem na zádech šlapali po turistických pěšinách nebo zlézali hory.

Její vnitřní sebekázeň jí však nedovolovala ohrnovat nos ani nad takovou rozcvičkou. A navíc stačil jediný den v Trnkové chaloupce, aby pochopila, že s Brianninou kuchyní bude mít její linie potíže.

Tak co, pořádně se projdu, rozhodla se a strčila ruce do kapes půjčené bundy; bylo opravdu chladno. Svěží ranní chlad odvál poslední zbytky nevyspalosti a únavy z časového posunu.

Prošla kolem zahrádky obsypané prvosenkami nasáklými rosou a pak kolem skleníku; náhle zatoužila nakouknout dovnitř, co se skrývá za jeho tvrzeným sklem. Nad tím, co spatřila, užasla. S mámou kdysi často navštěvovaly pěstitelské školky profesionálních zahrádkářů, ale tak skvěle rozčleněný skleník s tak širokou škálou druhů neviděla ani jednou.

Skleník na ni udělal ohromný dojem; otočila se a zůstala stát. Je tady všechno tak obrovské, rozlehlé, pomyslela si při pohledu na nedozírné dálavy krajiny. Tak prázdné. Mimoděk se pod teplou bundou schoulila. Nevadilo ji razit si cestu newyorskými davy a uhlídat si alespoň kousek osobního prostoru. Hluk dopravy, trubení aut, zvýšené hlasy - to vše bylo důvěrně známé a milé; toto třpytivé, všeobjímající ticho ji tísnilo a skličovalo.

„Není nad to, zaběhat si v Central Parku," zamumlala; zvuk vlastního hlasu ji trochu uklidnil. Jít dál jí však nahánělo menší strach než vrátit se do Brianniny kuchyně, tak sebrala odvahu a vykročila.

V tichu začínala rozeznávat zvuky: zpěv ptáků, vzdálený hukot nějakého stroje, ozvěnu psiho štěkotu. Přesto na ni naprostá samota působila

tajemně, až strašidelně. Raději přidala do kroku; pomalou chůzí si tělo pořádně neprotáhne.

Když došla k první kamenné zídce, měla na vybranou: buďto ji přelézt, nebo obejít. Pokrčila rameny a přelezla

Ji-

Na poli rostla pšenice a vlnila se v ranním vánku; uprostřed pole stál osamělý strom. I když sejí zdál jako úplný kmet, jeho listy se leskly tou nejsvěžejší jarní zelení. Na vysoké pokroucené větvi seděl pták a zpíval tklivou píseň.

Dívala se, naslouchala a v duchu litovala, že si s sebou nevzala náčrtník. Bude se sem muset vrátit. Už ani nepamatovala, kdy měla naposledy příležitost malovat skutečnou krajinu. .

Zvláštní, pomyslela si a znovu vykročila. Teprve teď si uvědomila, jak po tom touží. Bylo to však pochopitelné - každého, kdo měl alespoň špetku estetického cítění a kreslířského nadání, musely v takovémto prostředí svědit prsty. Ty barvy a tvary, to úchvatné světlo. Otočila se a ještě jednou se zahleděla na strom z jiného úhlu.

Budu sem chodit každé ráno, předsevzala si a s očima pořád upřenýma na strom přelezla další zídku.

Měla štěstí, že nevrátila rovnou do krávy.

„Ježíši Kriste!“ Polekaně couvla a narazila na tvrdý kámen. Kráva upírala na vetřelkyni nevzrušený pohled a švihala ocasem. „Ty jsi ale macek!“ Vyšplhala se zpátky na zídku a tam si ulehčeně oddechla.

„Netušila jsem, že jsou krávy tak obrovské.“

Opatrně se rozhlédla; pole bylo poseto pasoucími se, kravami - vypasenými černobílými stračenami s mírnými očima. Jelikož o ni nejevily příliš velký zájem, usoudila, že nemusí na zídce stát, a posadila se na ni. „Myslím, že moje ranní túra tady končí. Tak co, neza-bučíš na mě nebo tak něco?“

Nejbližší kráva místo odpovědi majestátně popošla a začala se opět pást. To Shannon uklidnilo a důkladně se rozhlédla po pastvině. Ten pohled jí na tváři vyloudil úsměv.

„Telátka!“ Rozesmála se a chtěla seskočit, aby zblízka vychutnala skotačení nohatých telat kolem flegmatických dospělých. Pak však opatrně pohlédla do očí nejbližší sousedky. Nevěděla, jestli krávy náhodou nekoušou. „No nic, radši se na vás budu dívat odsud.“

Náhle se jí zachtělo krávu pohladit, dotknout se jí. Natáhla ruku a nespouštěla z ní oči. Předklonila se, ale zůstala sedět na zídce. Když se kráve ten pohyb nebude zamlouvat, honem seskočí na druhou stranu. Zena, která třikrát týdně cvičí a posiluje, snad umí utíkat rychleji než kráva, přemítala Shannon.

Když sejí dotkla prsty, ucítila pevnou, tuhou srst; kráve to očividně nevadilo. Dodala si odvahy, předklonila se i přejela jí dlaní po hřbetě.

„Tahle se nechává hladit ráda,“ ozval se za ní Murphy.

Shannonin výkřik vylekal několik krav; nervózně popoběhly a podrážděně zabučely, ale po chvíli se zklidnily. Murphy se jen chechtal a pevně svíral Shannonino rameno, aby nepřepadla a nenatloukla si.

„Jen klid. Vy nejste ženská, ale uzlíček nervů!“

„Já myslela, že jsem sama.“ Nevěděla, zda se má víc stydět za to, že tak vyjekla, nebo za to, že ji někdo přistihl, jak hladí krávu.

„Vyhnal jsem koně na pastvu, a když jsem se vracel, tak jsem vás zahlídl.“ Ležerně se vyhoupl na zídku, usadil se s tváří otočenou na opačnou stranu a zapálil si cigaretu. „Ráno jako malovaný, co?“

Místo odpovědi jen zabručela a mimoděk sebou trhla. Použil toho přirovnání čirou náhodou, nebo umí číst myšlenky? Raději zavedla řeč jinam. „Vy se o všechny ty krávy staráte sám?“

„Ach, občas mi někdo píchne, když je třeba. Jen se nebojte, klidně šiji pohlad'te. Nevadí jí to.“

„Já ji nehladila.“ Na záchranu důstojnosti bylo sice trochu pozdě, ale přece jen se o to pokusila. „Jen jsem byla zvědavá, jakou mají na dotek srst.“

„Vy jste si nikdy nesáhla na krávu?“ Ta představa ho pobavila a ušklíbl se. „V Americe jich přece máte mraky, jak jsem slyšel.“

„Jistěže máme v Americe krávy. Jenže na Páté Avenue jich člověk moc nepotká!“ Hodila po něm očkem. Pořád se usmíval a hleděl na strom, který to vlastně všechno spí skal. „Proč jste ten strom nepokácel? Stojí přímo uprostřed vaší pšenice!“

„Mně nepřekáží, můžu bez potíží sít a orat kolem něj,“ řekl Murphy nenuceně. „A je tady už dýl než já.“ V tu chvíli se však zajímal víc o ni než o stromy. Ucítil vůni -decentní, nevtravou, a přece smyslnou a hříšnou; byla to nějaká záludná ženská vůně, která muže omámí a upoutá. A cožpak není prima, že na ni zrovna myslel, když kráčel po poli? A vtom ji spatřil - byla tam, jako by na něj čekala.

„Vaše první ráno v Claře se moc vyvedlo, vidíte? Ale odpoledne asi bude pršet.“

Brianna tvrdila totéž, vzpomněla si Shannon a zakabonila se na bezmračné modré nebe. „Jak to víte?“

„Vy jste neviděla východ slunce?“

Ani se nestihla zamyslet, jak to spolu souvisí, a Murphy už ji bral za bradu a otáčel jí obličej k západu.

„Od moře,“ ukázal prstem, „se ženou mraky. Kolem poledne dorazí sem a přinesou déšť. Žádnou bouřku, jen takovou přeháňku. Na bouřku je ve vzduchu moc velký klid.“

Ruka na jejím obličejí byla tvrdá jako skála a jemná jako voda. Ucítla vůně i pachy farmy - koní, hlíny, trávy. Náhleji připadalo mnohem moudřejší soustředit se na oblohu.

„Farmáři se asi musí naučit vyznat se v počasí.“

„To se nedá naučit. To člověk zkrátka ví.“ Prsty jí zlehka přešel po vlasech, pak svěsil ruce. To gesto, jeho nenucená intimita, ji přiměly otočit k němu hlavu.

Seděli sice obráceni proti sobě, s nohama na opačných stranách zídky, ale dotýkali se boky. A teď si hleděli do očí. Ty jeho měly barvu skla, jež sbírala její matka - pohárů a váz, které Shannon tak opatrně sbalila a odvezla do New Yorku. Kobaltovou.

Nebylo v nich ani špetky stydlivosti či plachosti, které /. nich vyčetla včera. Byly to oči sebevědomého, se sebou spokojeného muže, jenž za nimi ukrýval nebezpečné myšlenky. Mátly ji a vyváděly z míry.

Byl v pokušení políbit ji. Malinko se předklonit a přiložit rty na její. Jen jednou. Zlehýnka. Kdyby to byla jiná žena, byl by to udělal. Věděl však, že kdyby to byla jiná žena, neměl by takovou chuť líbat se s ní.

„Vy máte obličej, Shannon, který se mužskému zaseje clo myslí a tam rozkvete.“

To je tím hlasem, přemítala, tím zpěvavým irským přízvukem, který má sílu změnit i takové pošetilé tvrzení v poezii. Aby unikla jeho kouzlu, odvrátila pohled zpět do bezpečí pasoucích se krav.

„Užíváte zemědělská přirovnání.“

„To je fakt. Rád bych vám něco ukázal. Půjdete se mnou?“

„Měla bych se vrátit.“

Ale on už vstával a podával jí ruku, jako by to byla ta i nepřírozenější věc pod sluncem. „Není to daleko.“ Shýbl se a utrl modrý kvítek rostoucí ze škvíry ve zdi. Nepodal jí ho však, jak čekala, ale zastrčil jí ho za ucho. Bůhvíproč ji to dojalo. Bez přemýšlení vykročila vedle něj. „Cožpak nemáte nic na práci? Já myslela, že farmáři jsou pořád v jednom kole.“ „No, občas si vyšetřím volnou chvíli. Tamhle je Con.“ Murphy ukázal prstem. „Honí zajíce.“

Při pohledu na šedého psa, jak peláší přes pole za rozmazanou hnědou šmouhou, vyprskla smíchy. Pak však úzkostně sevřela Murphyho dlaň. „On ho zabije.“

„Jo, kdyby ho chytil, tak nejspíš ano. Ale na to bych nevsadil ani zlámanou grešli.“

Lovec i lovené zvíře pádili přes návrší a zmizeli mezi řídkými stromy, kde se sluneční paprsky odrážely v slabých odlescích rosy.

„Tam ho ztratí, jako vždycky. Ale honičce neodolá, žene ho k tomu pud, stejně jako zajíce žene pud sebezáchovy vzít nohy na ramena.“

„Když ho zavoláte, tak se vrátí,“ naléhala Shannon. „Vrátí se a nechá ho na pokoji.“

Murphy ji poslechl a hvízdal. Za chvíli se k nim Con přihnul. Byl udýchaný a vesele na ně vyplazoval jazyk.

„Děkuju.“

Murphy opět vykročil. Nemělo smysl vykládat jí, že se Con vyřítí za prvním zajícem, kterého ucítí. „Vždycky jste bydlela ve městě?“

„Bud' to přímo ve městě, anebo někde poblíž. Často jsme se stěnovali, ale pokaždé jsme se usadili blízko nějakého většího centra.“ Zvedla hlavu. Připadal jí vyšší, když tak kráčeli bok po boku. Nebo to bylo držením těla, tím, jak si hrdě vykračoval po vlastní půdě. „A vy bydlíte pořád tady?“

„Odjakživa. Část polí, co sousedila s našimi pozemky, kdysi patřila Concannonovým. Jenže Tomovi farmaření nikdy nepřišlo k srdci, a tak je během let postupně odprodal mému tátovi a potom mně. Moje polnosti teď leží mezi zbytky půdy Concannonových.“

Svraštila obočí a přejížděla očima rozlehlou krajinu.

Neuměla ani přibližně odhadnout plošnou výměru či rozeznat hranice pozemků. „Je to pořádný kus země.“

„Jo, stačí mi.“ Přistoupil k zídce, přeskočil ji, a pak vzal Shannon jednoduše kolem pasu a přenesl ji, jako by byla pírko. „Tady je to. Tohle jsem vám chtěl ukázat.“

Ještě se ani nestihla vzpamatovat ze šoku nad jeho silou, když pohlédla směrem, kterým ukazoval, a uviděla kamenný kruh. V prvním okamžiku necítila ani překvapení, ani bázeň, ani radost. Prostě to přijala jako hotovou věc.

Později ji napadlo, že ani nemohla být překvapená, jelikož věděla, že tam ten kruh je. Viděla ho ve snech.

„To je nádherná!“ Teprve teď se jí zmocnila radost -náhlá a prudká.

Zastínila si oči, zaklonila hlavu a prohlížela si kruh okem umělce - jeho obrysy a tvary, barvy a strukturu.

Kruh nebyl velký a několik kamenů, které kdysi sloužily jako svrchní kvádry, leželo na zemi. Přesto působil majestátně a magicky, jak tam tak stál uprostřed zeleného pole, s koňmi pasoucími se opodál.

„Dosud jsem něco takového viděla jen na obrázcích.“ Mimoděk propletla své prsty s Murphyho a horečně ho táhla blíž. „O vztyčených kamenech se vypráví spousta různých legend a teorií, vidíte? Kosmické lodi a druidové, zamrzlí obři a tančící víly. Nevíte, jak je ten kruh starý?“

„Asi jako ty víly, řekl bych.“

To ji rozesmálo. „Kdoví, jestli se tady klaněli bohům, nebo pořádali krvavé obětní rituály." Při té představě se otřásla. Pak natáhla ruku a dotkla se nejbližšího kamene.

Jen co si na něj jemně sáhla, prudce ruku odtáhla a vytřeštila oči. Z kamene sálalo zvláštní teplo - až příliš velké teplo na tak chladné ráno.

Murphy ji upřeně pozoroval. „Je to zvláštní pocit, dotýkat se jich, co?" „Já... Na okamžik se mi zdálo, že se dotýkám něčeho, co dýchá." Hned se za ta slova zastyděla a odhodlaně přitiskla na kámen celou dlaň. Ucítila jemné zachvění, nebo jí to namluvily její předrážděné nervy? „Je tady cítit taková zvláštní síla. Snad v samotných kamenech, nebo možná v tom místě, které si někdo pro jejich stavbu vybral." „Já takovým věcem moc nevěřím."

„Ale jděte. Na to je ve vás až moc irské krve, abyste tomu nevěřila." Jemně ji protáhl kamenným obloukem a dovedl ji do středu kruhu.

^x Shannon, odhodlána zachovat si chladnou hlavu, zkřížila ruce na hrudi a poodstoupila od něj. „Chtěla bych si to namalovat, pokud mi to dovolíte."

„Ten kruh mi nepatří. Stojí sice na mém pozemku, ale patří sám sobě. Klidně si ho namalujte, jestli vás to láká."

„Moc." Přešla do vnitřního kruhu. „Znám lidi, kteří by dali nevím co, jen aby tohle viděli na vlastní oči a mohli tady chvilku postát. To jsou typy, co jezdí do Sedonny, hledají vzdušné víry a mají strach o svoje čakry."

Murphy se ušklíbl a poškrábal se na bradě. „O tom jsem něco četl. Zajímavé. Nemyslíte, že jsou místa a věci, které v sobě uchovávají staré vzpomínky? I sílu, která z nich sálá?"

Tady, uprostřed kruhu, si to docela uměla představit. Ale nepoddala se tomu. „Rozhodně pochybuju o tom, že když si pověším kolem krku nějaký hezký kamínek, tak mi to zlepší můj sexuální život." Pobaveně se na něj ohlédla přes rameno. „A pochybuju, že tomu uvěří farmář."

„No, neřekl bych, že by mi nějaký řetízek kolem krku zpříjemnil život v posteli. Tam se spoléhám spíš sám na sebe."

„To nepochybně," zamumlala Shannon a otočila se, aby pohladila jeden z kamenů. „Stojí tady Odnepaměti, nikdo neví, kdo je postavil, a hlavně proč. Je to prostě zázrak. Kdoví..." Zmlkla, zadržela dech a naslouchala.

„Slyšel jste to?"

Stál vedle ní, čekal a pozoroval. „Co jste zaslechla, Shannon?"

Náhle jí vyschlo v krku; odkašlala si. „Musel to být nějaký pták. Na okamžik to znělo, jako by někdo naříkal."

Murphy jí položil ruku na vlasy a zlehka po nich přešel prsty, stejně jako před chvílí. „Já ji taky slyšel. A ještě pár dalších lidí. Vaše sestry. Necukejte se," zamumlal a otočil ji k sobě. „Krev není voda a je marné se tomu bránit. Ta dívka tady pláče, protože přišla o milého. Tak se to alespoň vypráví."

„Byl to pták," trvala Shannon na svém.

„Byli prokleti, abyste věděla," pokračoval, jako by ji neslyšel. „On byl jen chudý rolník, ona dcera velkostatkáře. Ale tady se scházeli, milovali a počali dítě. Tak se to vypráví."

Z jeho slov jí běhal mráz po zádech; měla co dělat, aby se neroztřásla.

„Legenda, Murphy?" zvolala nuceně. „Vůbec se nedivím, že se o takovémhle místě traduje spousta legend a báchorek!"

„Taky že jo. Tahle je smutná, jak už to většinou bývá. On jí řekl, aby tady na něho počkala, chtěli spolu utéct. Ale chytili ho a zabili. A když ji druhý den tady našel její otec, byla mrtvá stejně jako její milý, a tváře měla ještě zmáčené od slz."

„A teď tady pochopitelně straší."

Usmál se; cynický tón jejích slov ho neurazil. „Milovala ho. Může jen čekat.“ Murphy vzal její dlaně do svých, aby je zahřál. „Gray měl v úmyslu umístit sem vraždu, ale rozmyslel si to. Řekl mi, že to není místo pro krev. Takže se neobjeví v jeho knížce, ale na vašem plátně. Bude to tak lepší.“

„Jestli se k tomu dostanu.“ Měla se mu vysmeknout, ale teplo jeho dlaní jí bylo víc než příjemné. „Pokud se rozhodnu, že se tady vážně pustím do malování, musím si nejdřív nakoupit barvy, štětce a tak. Měla bych se vrátit. Zdržuju vás od práce a Brianna mi zřejmě už potřetí ohřívá snídani.“

Ale on se na ni jen díval, vychutnával teplo jejích dlaní, tváře ruměnné větrem, těkavý puls na jejích zápěstích, zákmit neklidu v jejích očích. „Jsem rád, že jsem vás našel sedět na své zídce, Shannon Bodineová. Alespoň budu mít po zbytek dne na co vzpomínat.“

Cítila, jak se jí podlamují kolena, a rozzlobilo ji to. Napřímila se a vzdorovitě zvedla hlavu. „Murphy, vy se mnou flirtujete?“ „Zdá se, že ano.“

„To mi sice lichotí, ale já na to fakt nemám čas. A pořád mě držíte za ruce.“

„Já vím.“ S očima upřenýma na její tvář zvedl její dlaně a přitiskl šije ke rtům. Když je pustil, vrhl na ni rychlý, odzbrojující úsměv. „Přijďte zas někdy na procházku, Shannon.“

Chvilku zůstala stát, když se otočil a vyšel z kruhu. Pak neodolala, přiskočila k jednomu oblouku a pozorovala ho, jak píská na psa a kráčí po svém poli.

Muž, kterého není radno podcenit, přemítala. Dívala se za ním, dokud nezmezil za návrším, a mimoděk si při tom třela zahřátý hřbet ruky o tváře.

Kapitola sedmá

Shannon váhala, jestli má přijmout pozvání k první návštěvě irské hospody. Ne že by se na ni netěšila; měla ráda nové věci, nová místa, nové lidi. Ale i kdyby chtěla odmítnout, nešlo to; nakonec ji od toho odradila Briannina očividná radost z toho, že si večer někam vyjdou. Přesto se jí ale trochu přičila představa, že do hospody vezmou i miminko.

„Ach, ty už jsi hotová!“ Brianna vzhledla, když se na schodech objevila Shannon. „Omlouvám se, ale nestíhám. Malá měla hlad, pak potřebovala přebalit.“ Držela Kaylu v náruči a rytmicky se pohupovala; ve druhé ruce balancovala podnos se dvěma hrnkami. „Pak si zas stěžovaly sestry, že je škrábe v krku, a chtěly, abych jim uvařila punč.“

„Sestry?“

„Freemontovy, z modrého pokoje. Ach, tys je možná ještě nepotkala. Přijely teprve dnes. Zřejmě je zastihl déšť a nastydly se.“ Brianna obrátila oči v sloup. „Jezdí sem pravidelně, a tak se jim snažím vyhovět, i když si v jednom kuse na něco stěžují. Ale ty tři dny v roce, co tady tráví, nedělají prakticky nic jiného. Gray říká, že je to tím, že spolu prožily celý život a jak živý neměly pořádného chlapa.“

Zarazila se, zrudla a pak se rozpačitě usmála, když Shannon vybuchla smíchy. „Asi bych tak neměla mluvit o hostech. Ale hlavní je, že mám trochu zpoždění, takže mohla bys chvíličku počkat?“

„Ale ovšemže. Můžu...“

„Ach, do toho všeho ještě zvoní telefon! Do háje s ním, nech ho zvonit.“

„Kde je Gray?“

„Určitě ohledává nějaké místo činu nebo zrovna někoho morduje.“

Zavrčel na mě, když jsem strčila hlavu do dveří, takže ten mi momentálně nepomůže.“

„Aha. Tak s čím ti můžu pomoci já?“

„Byla bych ti moc vděčná, kdybys mohla na chvilku podržet malou, jen co odnesu nahoru čaj a prohodím pár slov se sestrami Freemontovými.“ Brianně se šibalsky zaleskly oči. „Nepotrvá to dlouho; uvařila jsem jim pořádně silný punč.“

„Jasně, vezmu ti ji.“ Shannon vzala Kaylu opatrně do náruče. Miminko jí připadalo děsivě malinké a křehké. „V tomhle nemám moc praxe. Většina žen, co znám, se soustředí na svou kariéru a dítě buď nechťejí vůbec, anebo to pořád odkládají.“

„Věčná škoda, že mužský to mají pořád ještě snazší a můžou dělat obojí zároveň, co? Trochu ji pohoupej a procházej se s ní. Je neklidná - asi se už stejně jako já nemůže dočkat, až uslyší hudbu a užije si trochu společnosti.“

Se záviděníhodnou ladností vyběhla Brianna s punčem na podnose po schodech.

„Neklidná, Kaylinko?“ Shannon prošla předsíní do salonku. „Ten pocit moc dobře znám.“ Okouzleně přejela prstem po tvářičce děťátka a ucítila náhlý nával radosti, když jej sevřela drobná pěstička. „Hm, ty máš ale sílu! Žádná padavka, co? Tvoje maminka taky není žádná padavka, to se musí nechat.“

Neodolala a políbila ji na čítko, pak na sevřenou pěstičku a nadšeně naslouchala Kaylině bublavému smíchu.

„Je bezvadná, co?“

Shannon zasněně vzhledla a usmála se na Graye, který vešel do pokoje.

„Je rozkošná. Člověku nedojde, jak jsou mrňavý, dokud je nedrží v náručí.“

„Už trochu vyrostla.“ Sklonil se nad dcerkou a zazubil se na ni. „Když se narodila, vypadala jako mrňavá navzte-kaná víla. V životě na to nezapomenu.“

„Teď je hrozně podobná mamince. Což mi připomnělo - Brianna je nahoře a opíjí sestry Freemontovy.“

„To je dobře.“ Graye to zřejmě vůbec nepřekvapilo; jen pokýval hlavou.

„Doufám, že to udělá pořádně, jinak ji budou šikanovat tři dny.“

„Mně připadá, že to ani nikdo nemusí dělat za ni, že se šikanuje sama.“

„Ona už je taková. Dáš si něco k pití, než půjdeme, nebo radši počkáš na půllitřík kvalitního čepovaného pivka?“

„Počkám, díky. Ty jdeš s námi? Já myslela, že někoho vraždíš.“

„Dnes večer ne. Už jsou všichni mrtví.“ Gray zvažoval, zda si nalít sklenku whisky, ale pak to zavrhl. Dnes měl chuť na guinness. „Brie říkala, že tady chceš trochu malovat.“

„Asi ano. Někaké věci jsem si už přivezla, pro začátek mi to postačí.“

Houpala miminko v náručí, mimovolně napodobujíc Brianniny pohyby.

„Říkala, abych si půjčila auto a zkusila něco přikoupit v Ennisu.“

„Spíš bys uspěla v Galwayi, ale možná všechno seženeš i tam.“

„Nechce se mi půjčovat si její auto,“ vyhrkla Shannon. „Bojíš se řídit vlevo?“

„To taky, ale hlavně mi vadí, že si jen tak půjčím cizí auto.“

Gray se zamyšleně opřel o opěradlo gauče. „Chceš slyšet radu od krajana?“

„Proč ne?“

„Zdejší lidé mají úplně jinou náuru. Podělí se s každým o všechno, včetně sebe, dají ti nebo půjčí, oč je požádáš, ale ani si o to nemusíš říct. Když ti Brie podá klíčky od svého vozu, tak vůbec nepřemýšlí o tom, jestli jsi pojištěná, jak umíš řídit, jestli jsi někdy nezpůsobila nějakou dopravní nehodu - přemýšlí jen o tom, že někdo potřebuje vůz. A to je pro ni nejdůležitější.“

„Pro mě to není tak snadné. Já jsem nepřijela proto, abych se stala součástí velké, štedré rodiny.“

„Tak proč jsi přijela?“

„Protože nevím, kdo jsem.“ Podala mu dítě. V duchu zuřila, že to z ní vyletělo, že to v ní dřímalo a jen číhalo na svou chvíli. „Netoužím prožívat krizi totožnosti.“

„Ani se ti nedivím,“ prohodil Gray nenucené. „Já ji taky kdysi prožil.“ Zaslechl hlas své ženy, trpělivý, konejšivý. „Proč si nedopřeješ pár dní oddechu? Objevuj krásy zdejší přírody, přiber pár kilo z Brianniny kuchyně. Podle mých zkušeností se odpovědi obvykle dostavují, když je člověk nejmín čeká.“

„Pracovní, nebo osobní?“

Vstal a přátelsky ji poplácal po tváři. „Obojí. Hej, Brie, tak jdeme nebo ne?“

„Jen co si skočím pro kabelku.“ Brianna chvatně vešla dovnitř a uhladila si vlasy. „Ach, Grayi, tak ty jdeš taky?“

„Myslíš, že bych si nechal ujít večerní povyražení s tebou?“ Volnou rukou ji objal kolem pasu a strhl ji s sebou do rychlého valčíku.

Rozzářila se štěstím. „Já myslela, že chceš pracovat.“

„Práce mi neuteče.“ Sklonil se nad jejími rozesmátými rty.

Shannon počítala do tří, pak ještě jednou, a pak si od kašlala. „Snad abych počkala venku, v autě. Se zavřenýma očima.“

„Nech toho, Grayson! Přivádíš Shannon do rozpaků!“

„Ale jdi. Ona jen žálí.“ Zamrkal na ženu, kterou už pokládal za švagrovou. „Tak pojď, kočička, ať ti taky najdeme chlapa.“

„Ne, díky. Zrovna jsem se jednoho zbavila.“

„Ano?“ Graye to okamžitě zaujalo; podal miminko své ženě, aby mohl vzít Shannon kolem pasu. „Vyprávěj, přeháněj! Za drby tady dáme modré z nebe!“

„Prosím tě, nech ji na pokoji!“ zvolala Brianna se smíchem. „Hele, nic mu neříkej, jinak se to začas dočteš v jeho knížce.“

„Tohle by nebylo příliš zajímavé čtení,“ usoudila Shannon a vyšla ven, do vlhkého vzduchu. Pršelo už od odpoledne - přesně, jak předpověděla Brianna i Murphy.

„Já umím podat všechno zajímavě.“ Gray galantně otevřel dvířka své paní, pak se ušklíbl. „Tak proč jsi ho pustila k vodě?“

„Já ho k vodě nepustila.“ Bylo to všechno tak absurdní, že jí to pozvedlo náladu. Shannon vklouzla na zadní sedadlo a potřásla hlavou. „Rozešli jsme se po vzájemné dohodě.“

„Jo, jo, pustila jsi ho k vodě, už je mi to jasný!“ Gray zabubnoval prsty po sedadle a vyjel autem na silnici. „Ženský vždycky mluví afektovaně, když chlapovi zlomí srdce.“

„Tak jo, vylepším to.“ Shannon vrhla na Graye zářivý úsměv ve zpětném zrcátku. „Plazil se, žebal, žadonil. Myslím, že dokonce i brečel. Ale se mnou to ani nehnulo a podpatkem jsem rozšlápla jeho krvácející srdce. Teď si oholil hlavu, vzdal se veškerých světských statků a vstoupil do malé náboženské sekty v Mosambiku.“

„Jak neotřepané!“

„Rozhodně zábavnější, než jak to doopravdy bylo. Ve skutečnosti jsme měli společné jen dvě věci: lásku k thajské kuchyni a kancelář. Ale klidně můžeš literárně zpracovat verzi, která se ti zamlouvá víc.“

„Takže jsi bez něho šťastnější,“ řekla Brianna smílivě. „A to je nejdůležitější.“

Shannon trochu udivila prostá pravda těch slov. „Ano, to je fakt.“ Stejně tak bylo mnohem prostší, než čekala, pohodlně se opřít a užívat si večera.

O'Malleyova hospoda... Když Shannon vešla dovnitř, zdálo se jí, že se jako mávnutím kouzelného proutku ocitla ve starém černobílém filmu s Patem O'Brienem v hlavní roli. Vzduch prosycený cigaretovým dýmem, pošmourné barvy, dřevo nasáklé kouřem, muži sklonění nad velkými sklenicemi černého piva, ženský smích, mumraj hlasů, v pozadí tóny dud.

Za barem byla zavěšená televize; dávali nějaký sportovní přenos, zvuk byl však vypnutý. Podsaditý chlap v bílé zástěře zvedl hlavu a široce se na ně usmál, zatímco roztočil další půllitr.

„Tak, konečně jste nám přinesli ukázat tu malou!“ Odložil sklenici, aby sedla pěna. „Pojď blíž, Brie, ať se můžeme pokochat!“

Brianna postavila Kaylu v přenosné kolébce na bar. „Má ten čepeček, co mi dala tvoje paní, Time.“

„Ta je rozkošná!“ Tlustým palcem polechtal Kaylu pod bradičkou. „Jako by ti z oka vypadla, Brianno!“

„Já s tím taky měl co do činění,“ poznamenal Gray, když se kolem miminka utvořil hlouček.

„O tom není sporu,“ přikývl Tim. „Ale dobrotivej pánbíček na to ve své nekonečný moudrosti nedbal a dal holčičce do vínku maminčinu andělskou tvářičku. Dáš si pívko, Grayi?“

„To víš, že jo, guinness. Co si dáš, Shannon?“

Podívala se na pivo, které Tim O'Malley právě načepoval. „Něco menšího než tohle.“

„Takže jedno velké a jedno malé pivo,“ objednal Gray. „A pro novopečenou maminku něco nealko.“

„Shannon, ten pán, co ti točí guinness, je Tim O'Malley.“ Brianna položila Shannon ruku na rameno. „Time, to je moje... můj host, Shannon Bodineová z New Yorku.“

„Z New Yorku!“ Tim vrhl na Shannon široký úsměv, zatímco jeho ruce se jen míhaly. „Mám v New Yorku pár bratranců. Neznáte náhodou Francise O'Malleyho, řezníka?“

„Ne, bohužel ne.“

„Bodineová.“ Muž na barové židli vedle Shannon dlouze, zamyšleně popotáhl z cigarety a vyfoukl kouř. „Před pár lety jsem znal nějakou Kateřinu Bodineovou, tamhle z Kilkelly. Pěkná vám byla jako čerstvý mlíčko. Nejste náhodou příbuzný?“

Shannon se na něho nejistě usmála. „Nevím o tom.“

„Shannon je v Irsku poprvé,“ vysvětlovala Brianna. V hloučku to chápavě zahučelo.

„Já znal Bodineovy z Dublinu,“ ozval se muž na konci baru hlasem roztřeseným stářím. „Čtyři bráchové, hotový poprat se natotata. Říkali jsme jim bláznivý Bodineovi. Všichni mužský postupem času utekli a vstoupili do IRA. To mohlo bejt tak... v sedmatřicátým.“

„V pětatřicátým,“ opravila ho žena vedle něj a zamrkala na Shannon; dobrácký obličej měla zbrázděný vráskami. „Párkrát jsem si vyšla s Paddym Bodinem, a tuhle Johnny se kvůli mně popral a natrhli mu ret.“

„Chlap si musí umět ubránit, co mu patří." Starý John Conroy vzal svou ženu za ruku a pevně ji stiskl kostnatou dlaní. „Nebylo v Dublinu hezčí holky než Nellinka Brianová. A teď je moje."

Shannon se usmála, když jí Gray podal pivo. Těm starouškům bylo určitě kolem devadesáti, a přitom se drželi za ruce a flirtovali spolu jako novomanželé.

„Dejte sem to miminko!" Z místnosti za barem vyšla žena a utírala si ruce do zástěry. „Běž si sednout ke sto lu," řekla Brianně a odstrčila ji.

„Já si ji vezmu k sobě a budu ji kapku rozmazlovat."

Brianna věděla, že nemá smysl něco namítat; představila proto Shannon Timově ženě a pozorovala, jak jí unáší dítě pryč. „No, tak se posadíme. Stejně mi malou nevydá, dokud nepůjdeme domů."

Shannon se otočila a uviděla Murphyho.

Seděl tam u skomírajícího ohně celou dobu a pozoroval ji, zatímco hrál tichou melodii na tahací harmoniku. Když ji uviděl, mozek se mu opět zamlžil a jazyk mu ztěžkl, takže byl rád, že měl čas vzpamatovat se, než jí Gray přivedl k jeho stolu.

„Budeš nás dnes bavit, Murphy?" zeptala se ho Brianna, když si sedala.

„Většinou bavím jen sám sebe." S úlevou zjistil, že se mu nerozklepaly prsty, když Gray vmáčkl Shannon na židli vedle něho. Najeden předlouhý okamžik neviděl nic, jen její oči - bledé, jasné a ve střehu.

„Dobrý večer, Shannon."

„Murphy." Gray jí přistrčil židli hned vedle Murphyho; byla by si raději sedla co nejdál od něho, ale věděla, že by to vypadalo trapně. Zároveň jí připadalo pošetilé, že jí na tom tak záleží. „Kde jste se naučil hrát?"

„Ale, tak různě..."

„Murphy má nadání od pánaboha," řekla Brianna pyšně. „Zahraje ti, co si zamaneš, na každém hudebním nástroji, který mu podáš."

„Vážně?" Jeho dlouhé prsty si se složitými knoflíky nástroje pohrávaly rozhodně zručně a odborně, ani přitom nemusel koukat, kam sáhne.

Nespouštěl oči ze Shannon. „Sedlák-hudebník," zamumlala.

„Máte ráda hudbu?" zeptal se jí.

„Jistěže. Kdo by neměl rád hudbu?"

Neodpověděl, zvedl půllitr a napil se. Asi si bude muset zvyknout na to, že mu vyschne v krku pokaždé, když bude Shannon nablízku. „Chcete něco zahrát?"

Pokrčila rameny. „O irské hudbě toho moc nevím."

Gray se předklonil. „Ne aby sis dala zahrát ‚Danny boy', " varoval ji šepem.

Murphy se na něho zašklebil. „Ach, ti Amíci!" zvolal vesele a poručil si uvolnit se. „Jmenujete se Shannon Bodineová, a neznáte irskou hudbu?" „Vždycky jsem radši poslouchala Percyho Sledge, Are-Ihu Franklinovou a tak."

Spustil novou melodii; díval se na ni a v koutcích mu pohrával lehký úsměv. Když vyprskla smíchy, zazubil se.

„Tak to je poprvé, co slyším ‚Když muž miluje ženu' na tahací harmoniku."

„To je koncertní harmonika." Ohlédl se, když zaslechl hlasité výsknutí.

„A, tamhle jde můj kámoš!"

Přihnal se k němu malý Liam Sweeney, vyšplhal se mu na klín a upřel na něj dychtivý pohled. „Bonbon."

„Chceš, aby mi tvoje maminka znovu stáhla kůži z těla?" Rozhlédl se, ale když viděl, že Maggie se zastavila u baru, sáhl do kapsy a vyndal zabalený citrónový drops. „Šup tam s ním, než nás uvidí máma!"

Byla to zřejmě zaběhaná rutina, usoudila Shannon. Liam se přitulil k Murphymu a s jazýčkem mezi drobnými zoubky se pustil do rozbalování.

„Takže celá rodina vyrazila do hospody, jak koukám!" Přistoupila k nim Maggie a položila ruku na opěradlo Brianniny židle. „Kde máš malou?" „Unesla mi ji Diedre." Brianna se automaticky pošoupla, aby si Maggie mohla přistavit další židli.

„Ahoj, Shannon." Byl to zdvořilý a odměřený pozdrav; pak Maggie sklouzla pohledem na svého synka a podezíravě přimhouřila oči. „Co to máš, Liame?"

„Nic." Přes svůj citrónový drops na ni vrhl zářivý úsměv.

„Já ti dám že nic! Murphy, zaplatíš za jeho první plombu." Pak se její pozornost obrátila jinam. Ke stolu přistoupil vysoký tmavovlasý muž se dvěma hrnkami v jedné ruce a s püllitrem ve druhé. „Shannon Bodineová, můj manžel, Rogan Sweeney."

„Moc mě těší." Rogan postavil pití na stůl, podal jí ruku a šarmantně se na ni usmál. Jestli cítil zvědavost, uměl ji dobře skrýt. „Jak se vám u nás líbí?"

„Rozkukávám se." Naklonila hlavu na stranu. „Že jsem tady, za to zřejmě můžu poděkovat vám."

„Jen nepřímo." Přitáhl si židli, a tak se Shannon musela přisunout ještě o pár centimetrů blíž k Murphymu. „Hobbs mi říkal, že pracujete pro Ry-Tilghmantona. My jsme v Americe dosud využívali služeb Pryce Agency."

Shannon povytáhla obočí. „My jsme lepší."

Rogan se usmál. „Možná o tom budeme uvažovat."

„Tohle není obchodní jednání," postěžovala si jeho paní. „Murphy, zahraj něco od podlahy!"

S vervou spustil rejdrováka; z malého nástroje vyhazoval rychlé, složité tóny. Tlumený hovor kolem občas přerušily výbuchy smíchu; někdo začal tleskat do rytmu, když muž v širokém klobouku předvedl cestou k baru několik rychlých tanečních kroků folklorního tance.

„Tančíte?" Murphyho rty byly tak blízko jejího ucha; že cítila na pleti jeho dech.

„Tohle neumím." Uhnula a uchopila sklenici; posloužila jí jako bariéra.

„Vy patrně ano. To patří k věci, že?"

Nachýlil hlavu na stranu - pobaveně i zvědavě zároveň. „Myslíte k Irům?"

„Jistě. Tančíte..." Pokynula sklenicí. „Pijete, perete se,; píšete melancholickou prózu i poezii. A potrpíte si na pověst trpících rebelů s tvrdou pěstí."

Chvilku se nad tím zamyslel. „No, rebelové jsme, to je fakt, a vytrpěli jsme si pohříchu dost. Zdá se, že vy jste ztratila kontakt se svými kořeny."

„Nikdy jsem žádné neměla. Táta byl přistěhovalec třeetí nebo čtvrté generace, a máma, pokud vím, žádnou rodinu neměla."

V jejích očích se objevil zármutek; i když mu jí bylo líto, nemohl to nechat bez odpovědi.

„A přece si myslíte, že znáte Irsko i Iry." K tanci se /vedl další pár, a tak začal hrát další písničku, aby jim vyhověl. „Viděla jste pár filmů s Jimmym Cagneyem, co dávají pozdě v noci v televizi, poslouchala jste Pata O'Briena v roli kněze." Když se zachmuřila ještě víc, pousmál se. „Jo, a taky jste si v den svatého Patricka nenechala ujít průvod po té vaší Páté Avenue."

„No a?"

„To vám přece o nás nic neřekne! Jestli chcete opravdu poznat Iry, Shannon, pak poslouchejte naši hudbu. Její melodii, její slova, pokud je melodie má. Když se do ní opravdu zaposloucháte, možná začnete chápat, co jsme zač. Hudba je srdcem každého národa, každé kultury, protože ze srdce vychází.“

To ji mimoděk zaujalo; pohlédla na jeho míhající se prsty. „Takže si mám myslet, že Irové jsou bezstarostní a lehkonozí.“

„Jedna melodie neobsáhne celý příběh.“ Dítě na jeho klíně podřimovalo, ale on hrál dál; plynule přešel do něčeho náhle tak smutného, náhle tak něžného, že Shannon nevěřičně zamrkala.

Něco v jejím srdci se pohnulo, když se Brianna přidala a začala tiše zpívat. Přidávali se další a vyprávěli příběh o chrabřém vojákovi odsouzeném k záhubě, který se jmenoval James Connolly a zemřel jako mučedník za vlast.

Když píseň skončila, Rogan vzal spícího hošíka na klín a Murphy sáhl po sklenici. „Nezpíváme jen ryčné pochody, jak vidíte!“

Byla hluboce dojatá a nebyla si jista, zda je jí to vhod. „Co je mi to za zvláštní kulturu, že skládá kouzelné písně o popravě?“

„My na své hrdiny nezapomínáme,“ odsekla Maggie. „Cožpak u vás neudělali z bitevních polí turistické atrakce? Z vašeho Gettysburgu a tak podobně?“

Shannon upřela na Maggie chladný pohled a přikývla. „Jedna nula pro tebe.“

„A většina z nás se ráda tváří, že bychom byli bojovali za Jih,“ dodal Gray.

„Za otrokářství!“ usmála se Maggie pohrdavě. „My o tom víme své - víc, než vy si umíte představit!“

„Za otrokářství ne.“ Gray se přitočil k Maggie, potěšen, že se schyluje k debatě. „Za způsob života.“

„Teď si na chvíli vystačí sami,“ zamumlal Rogan, když se jeho paní pustila do živé polemiky se švagrem. „Máte nějaké speciální přání, Shannon, co byste tady v Irsku chtěla vidět nebo zažít? Velice rádi vám vyjdeme vstříc.“

Měl trochu jiný přízvuk, postřehla Shannon. Uhlazenější, s výslovností absolventa vybrané soukromé školy. „Asi bych měla vidět běžné turistické atrakce. A taky musím navštívit alespoň jednu zříceninu, bez toho bych patrně nemohla odjet.“

„Gray píše o jedné kousek odsud v další knize,“ poznamenal Murphy. „Ano, ano.“ Brianna se ohlédla přes rameno; pokoušej la se zaplašit rostoucí neklid, že jí Diedre ještě nevrátila malou. „Umístil tam jednu ohavnou vraždu. Skočím se podívat, jak se daří Kayle. Dáš si ještě jedno, Murphy?“

„Proč ne? Díky.“

„Shannon?“

Shannon s údivem zjistila, že má sklenici prázdnou,! „Ale ano, dám.“

„Já pro to dojdu.“ Rogan podal Liama své ženě, vstal a poplácal Briannu po tváři. „Ty běž za malou.“

„Znáte tuhle?“ zeptal se Murphy a opět začal hrát.

Trvalo jí to jen chvíličku. „Scarborough!“ Připomněla jí to Simona a Garfunkel z rozhlasové stanice vysílající evergreeny. „Zpíváte, Shannon?“

„Asi jako každý, kdo má sprchu a rádio.“ Fascinovaně se k němu naklonila. „Jak víte, které knoflíky máte mačkat?“

„Nejprve si musíte rozmyslet, kterou písničku chcete zahrát. Tu máte.“

„Ne, já..." Ale on už ji objal kolem ramen, vzal ji za ruce a pod svými dlaněmi je přiložil k nástroji.

„Musíte si to nejdřív osahat." Vedl jí prsty ke knoflíkům, jemně přitlačil a otevřel měchy. Zazněl dlouhý, čistý akord; Shannon se usmála.

„To je jen jeden."

„Když umíte zahrát jeden, zvládnete i další." Na potvrzení svých slov stlačil měchy a vyloudil jiný tón. „Chce to jen chtít a cvičit."

Zkusmo přejela prsty po knoflících a trhla sebou, když se z nástroje ozvala nesourodá změť tónů. „Myslím, že to chce taky talent." Pak se znovu zasmála, když stiskl svými prsty její, a nástroj opět ožil harmonickou melodií. „A hbité prsty. Jak to, že nemusíte koukat na prsty?"

Pohybem hlavy si odhrnula vlasy z obličeje a pohlédla mu do tváře; v očích jí pořád ještě tančily jiskřičky smíchu. Když se jejich oči setkaly, rozbušilo se jí srdce - stejně divoce jako melodie, ale rozhodně ne tak příjemně.

„Je to otázka citu." Přitlačil na její znehybnělé prsty a znovu změnil náladu hudby. Zazněly tklivé, romantické tóny. „Co cítíte?"

„Že si se mnou někdo pohrává stejně mazaně jako s tímhle malým nástrojem." Přimhouřila oči a zkoumala to. Seděli blízko sebe - tak blízko, že se to dalo považovat za objetí. Jeho ruce, ty drsné, hbité ruce spočívaly nepokrytě majetnický na jejích. „Umíš v tom náramně chodit, Murphy."

„Zdá se mi, že to neříkáš jako poklonu."

„Ne, to je konstatování." S úžasem si uvědomila, jak jí na hrdle tepe puls. V tom důvěrném objetí mu mimoděk začala tykat, a on toho hodlal jaksepatří využít. Oči mu zabloudily k jejím ústům a spočinuly tam; jeho touha přísát se na ně byla téměř hmatatelná. „Ne," hlesla tiše, zato rezolutně.

„Jak je libo." Odtrhl pohled od jejích rtů; z jeho očí vyčetla jemnou, prostou sílu, která provokovala. „Taky si nechám náš první polibek na soukromější prostředí. Abych si ho mohl hezky v klidu vychutnat."

O tom nepochybovala. Už se sice neprojevoval tak liknavě a těžkopádně jako zpočátku, ale vycítila, že bude zřejmě velice důkladný. „Tím naše první lekce končí." Aby získala nějaký odstup, odhodlaně vymanila ruce zpod jeho dlaní.

„Dáme si další, kdy jen budeš chtít." Pomalu, ležérně sundal ruku z jejích ramen, odložil harmoniku a dopil pivo. „Máš v sobě hudbu, Shannon. Jen jsi jí dosud nedovolila zaznít."

„Myslím, že zůstanu u toho rádia, díky." Vstala; byla rozčilenější, než si byla ochotna přiznat. „Omluvte mě." Vydala se hledat toaletu, aby se trochu uklidnila.

Murphy postavil na stůl prázdný půllitr; na jeho tváři pohrával záhadný úsměv. Když zachytil Maggiin zamračený upřený pohled, tázavě zvedl obočí.

„Co máš za lubem, Murphy?" zeptala se naléhavě.

„Mám za lubem dát si další pivo - až mi ho Rogan přinese."

„Nehraj na mě habaďůru, hošánku!" Nevěděla, jestli v ní doutná hněv nebo starost, ale ani jedno, ani druhé ji nijak neuklidňovalo. „Já vím, že se rád koukneš na pěknou ženskou, ale takhle jsem tě ještě koukat neviděla."

„Že by?"

„Přestaň do něho rejpat, Maggie." Gray se pohupoval na židli. „Proč by ji nezkusil sbalit? Je to přece kočka, ne?"

„Zavři zobák, Grayson. Tuhle se radši sbalit nepokoušej, radím ti dobře, Murphy Muldoone!"

Pozoroval ji a jen zamumlal: „Díky," když Rogan postavil na stůl další rundu. „Máš snad něco proti tomu, abych se seznámil s tvou sestrou, Maggie Mae?"

Naklonila se k němu; oči jí pronikavě svítily. „Já jen nechci, abys došel ke srázu, ze kterého se určitě zřítiš do hlubin. Ona mezi nás nepatří, a určitěji nebude zajímat nějaký sedlák ze západního Irska, i když je to po čertech hezkej mužskej."

Murphy chvíli mlčel; věděl, že Maggie bude hořet nedočkavostí, a tak si pomalu, rozvázně vyndal cigaretu, zapálil ji a pořádně z ní potáhl. „Je to od tebe moc milý, Maggie, že máš o mě takovou starost. Ale je to můj sráz, a taky můj pád."

„Jestli si myslíš, že budu nečinně přihlížet, jak ze sebe děláš vola a klidně si necháš zlomit srdce, tak to se pleteš."

„Do toho ti nic není, Margaret Mary," vmísil se do hovoru Rogan a jako hromosvod svedl na sebe veškerý hněv své choti.

„Že ne? Tak to bych se na to podívala! Znáám tohohle slabomyslného blázna celičský život a mám ho ráda, i když jen pánbůh ví proč. A nebyť mě a Brianny, tak by tady ta Američanka nebyla!"

„Ta Američanka je tvoje sestra," poznamenal Gray. „Což znamená, že je patrně stejně nedůtklivá a svéhlavá jako ty."

Než na něj Maggie stihlá vycenit zuby, Murphy zvedl ruku ve smířlivém gestu. „Maggie má pravdu. Máš právo mi do toho mluvit, protože jsem tvůj přítel a ona je tvoje sestra. Ale stejně je to spíš moje věc."

Ocelový podtón v jeho tichém hlase utišil její hněv; vystřídala ho ustaranost. „Murphy, ona se za pár dní vrátí tam, odkud přijela."

„Pokud se mi nepodaří rozmluvit jí to."

Popadla ho za ruce, jako by mu tím dotekem chtěla vlít trochu rozumu.

„Vždyť ji vůbec neznáš!"

„Některé věci člověk pozná hned." Propletl své prsty s jejími, protože pouto mezi nimi bylo hluboké a silné. „Čekám na ni celý život, Maggie, a teď je tady. Víc vědět nepotřebuju."

Z jeho očí vyčetla neotřesitelnou víru ve vyřčená slova, a bezmocně zavřela oči. „Ztratil jsi rozum, a já ti ho neumím vrátit."

„Ne, neumíš. Dokonce ani ty ne."

Těžce vzdychla. „Tak jo, až tedy spadneš až na samé dno a budeš tam ležet celý pochroumaný, tak ti přijdu ošetřit rány. Teď už radši odvezu Liama domů, Sweeney." Vstala a vzala spící dítě do náruče. „Asi nemá smysl prosit tě, abys mu domluvil," dodala směrem ke Grayovi. „Mužský obvykle hezkou tvářičku neprokouknou."

Když se otočila, uviděla Shannon u baru v družném hovoru s manželi Conroyovými. Maggie a Shannon si vyměnily ostré pohledy, a Maggie pak se synkem v náručí vyšla s hospody.

„Ty dvě mají víc společného, než si uvědomují nebo chtějí připustit."

Gray pozoroval Shannon, jak civí na zavřené dveře a pak se opět věnuje oběma stařečkům.

„A právě to společné staví mezi ně zeď a podráždí jim nohy."

Gray přikývl, pak na Murphyho vrhl zkoumavý pohled. „Tak co, zakoukal ses do té hezké tvářičky, Murphy?"

Spíše ze zvyku než z úmyslu zabrnkal Murphy krátkou melodií. „Zčásti." Jeho rty se zvlínily v úsměvu, ale pohled jeho očí byl zasněný a hluboký. „Na tu tvářičku jsem čekal dlouho, až ji znovu uvidím."

Nenechám se Maggii ani zastrašit, ani odradit, umínila si později toho večera Shannon, když se chystala do postele. Ta žena na ni nasadila

detektivy, dala po ní pátrat, a nyní, když se Shannon velkodušně rozhodla, že se s Con-cannonovými přece jen setká, se k ní Maggie chová jako k vetřelkyni.

No co, zůstane tady, dokud bude chtít, do toho si mluvit nenechá. Pár týdnů, přemítala Shannon. Nejdéle tři. A nepřipustí, aby jí to někdo znechucoval studenými pohledy a neomalenými poznámkami. Margaret Mary Con-cannonová nakonec bude nucena uznat, že Amerika vychovává ještě tvrdší národy, než je ta její.

A ten farmář ji taky nevyděsí. Šarm a krása nepatří mezi zbraně, z nichž by měla strach. V životě už poznala hezkou řádku šarmantních, krásných mužů.

Možná, že dosud nepotkala nikoho s Murphyho stylem, ani s oním zvláštním fluidem klidu a vyrovnanosti, které ho obklopovalo, ale nedá se tím vyvést z míry. Rozhodně ne.

Vlezla si do postele a přikryla se až po bradu. Venku vytrvale přšelo a vzduch byl vlhký a studený. Přesto však s až dětinskou rozkoší vychutnávala teplo přikrývky a bubnování deště na střechu; na nočním stolku stál hrnek s horkým čajem, který jí Brianna vnutila.

Zítra se vydám na průzkum, slíbila si v duchu Shannon. Spolkne hrdost a půjčí si auto. Dokoupí, co potřebuje k malování, projde pár krámků, navštíví některou zříceninu. S rodiči se za celý život najezdila po světě víc než dost, než aby ji zneklidňovalo pomyšlení na to, že se bude potloukat po cizí zemi úplně sama.

Právě po tom toužila ze všeho nejvíc: být celý den sama, aby nikdo nesledoval každý její pohyb, nerozpítvával každé její slovo. Ještě víc se zachumlala do přikrývky a její myšlenky se zatoulaly k lidem, které teď poznala.

Brianna - vzorná hospodyňka. Novopečená manželka a maminka. A podnikatelka, připomněla si Shannon. Šikovná, nadaná podnikatelka. Laskavá a dobrosrdečná, to jistě, jen v jejích očích občas kmitla jakási ustaranost, jakési skryté trápení.

Gray - její krajan. Zoviální a srdečný - alespoň na povrchu. Přátelský, bystrý, okouzlený svou paní i dcerkou. Očividně spokojený natolik, aby oželel rušný život slavného spisovatele ve velkém městě.

Maggie. Shannon se automaticky zamračila. Podezřavá, výbušná, upřímná, až to hraničí s drzostí. Shannon tak trochu zamrzelo, že tyto vlastnosti uznává. Nepochybně milující žena a matka, bezesporu velký umělecký talent. A taky přemrštěně ochránářská a až za hrob loajální, napadlo Shannon.

Rogan-kultivovaný, uhlazený, vybraného chování. Ve svém oboru patrně výkonný a všemi mastmi mazaný podnikatel, který umí řídit organizaci uznávanou po celém světě. A taky musí mít smysl pro humor a trpělivost přímo jobovskou, když žije s Maggii.

Pak zde byl Murphy, dobrý přítel a soused. Farmář s nadáním pro hudbu a flirtování. Výjimečně krásný chlap, který si na nic nehraje - přesto však ani zdaleka ne tak jednoduchý, jak působí na první pohled. Napadlo ji, že dosud v životě nepotkala muže tak vyhraněně svého a osobitého.

Chce mě políbit, přemítala, když jí ztěžkla víčka. Někde v soukromí...

Kde si to bude moct v klidu vychutnat... To by mohlo být docela zajímavé.

Muž bez viditelné námahy krotil nedočkavého koně. Všechno kolem pořád ošlehával zmrzlý déšť a tloukl do země, jako by z nebe padaly oblázky. Bílý hřebec zafřkal a kolem jeho nozder se vytvořil oblak ledové páry. Muž a žena si hleděli do očí. „Tys na mě čekal.“

Cítila, jak těžčeji tluče srdce. Zmocňovala se jí touha, ukrutná touha, která sváděla marný zápas s hrdostí. „To, že se procházím po vlastním poli, ještě neznamená, že na někoho čekám.“

Zasmál se a zvuk jeho sytého, bezstarostného smíchu se ozvěnou odrážel od okolních kopců. V úpatí jednoho z nich stál kamenný kruh a čekal.

„Čekal jsi..." S elegantní úklonou, jako by chtěl poprosit o tanec, se k ní naklonil, jednou rukou ji strhl k sobě a vysadil na sedlo před sebe. „Polib mě," nařídil jí a zabořil jí prsty v rukavicích do vlasů. „A pořádně.“

Ovinula mu paže kolem krku a přitáhla ho k sobě, až ucítila na řadrech tlak brnění na jeho hrudi. Její ústa byla stejně hladová, zoufalá a drsná jako jeho. Tlumeně zaklel a přikryl ji svým pláštěm.

„Kristepane, kvůli tomuhle rád zapomenu na každou studenou, zablácenou míli, kterou jsem musel urazit!"

„Tak zůstaň, proboha!" Znovu ho strhla do náruče a přitiskla hladové rty na jeho ústa. „Zůstaň!"

Shannon ve spánku sténala a převalovala se, zmítána rozkoší i zoufalstvím. Neboť i ve spánku věděla, že ten muž u ní nezůstane.

Kapitola osmá

Příští den strávila Shannon v příjemném osamění, které jí pomohlo znovu nabýt ztracené rovnováhy. Ráno bylo sice vlhké, ale obloha se pomalu vyjasňovala a okolní krajina se jako vykoupaná skvěla v průzračném světle. Hlohové keře lemující silnici byly obsypané bílými květy, fuchsiové ploty byly jako pokropené krůpějkami krve. Zahrádky hýřily barvami květin slunících se ve vodnatém světle. Pozadí této úchvatné krajiny podtrhovala sytá zeleň kopců a úbočí.

Udělala několik fotek, pohrávající si s myšlenkou, že nejlepší z nich jí poslouží jako základ pro skici a malby.

Orientace na irských silnicích i řízení vlevo jí sice dávaly trochu zabrat, ale nepřipouštěla si to.

V úzkých uličkách Ennisu nakoupila pohlednice a suvenýry pro známé doma, kteří se domnívali, že si užívá dlouho zaslouženou dovolenou.

Teprve teď si uvědomila, že mezi těmi známými nemá nikoho tak důvěrně blízkého, komu by se mohla svěřit s pravým účelem své cesty do Irska; bylo to skličující pomyšlení.

Vždycky u ní byla na prvním místě práce, do níž ji neustále poháněla pílě a ctižádost. Byla to věru smutná charakteristika jejího života. Práce tvořila obrovský díl jejího já- at' už skutečného, či smyšleného. Nyní, když se od ní beze zbytku a záměrně odpoutala, si připadala jako osamělý trosečník unášený proudem v moři pochybností o sobě samé.

Jestliže není původem Shannon Bodineová a povoláním slibná mladá reklamní návrhářka, kdo tedy vlastně je?

Nemanželská dcera nějakého anonymního Ira, plod jeho tajného poměru s osamělou ženou prožívající vlastní osobní odyseu?

To bylo bolestné pomyšlení, které jí nedávalo spát. Nechtělo se jí věřit, že je tak nezralá a tak malodušná, aby ji krutá pravda o jejím narození mohla natolik vykolejit. Vždyť je dospělá!

A přece ji to trápilo. Stála na pusté pláži, vítr jí rozfoukával vlasy a hlavou jí vířily rozhárané myšlenky. Rostlo v ní přesvědčení, že kdyby jí to byli řekli jako malé holce, kdyby procházela životem s vědomím, že

Colin Bodine si ji dobrovolně zvolil za potomka, ale nezplodil ji, asi by ji dnes ta pravda tolik nebolela.

Nemohla na tom ale už nic změnit - ani na pravdě, ani na způsobu, jakým se ji dozvěděla. Měla jen jedinou možnost - smířit se s ní. A skrze toto smíření se smířit i sama se sebou.

„Dneska je moře pořádně rozbouřené.“

Shannon se polekaně otočila; vyděsil ji hlas i stařena, která stála přímo za ní. Neslyšela nikoho přicházet, ale příboj se s hlasitým řevem a hukotem tříštil o skály, a její myšlenky se zatoulaly bůhvíkam.

„Ano, pořádně.“ Shannon zvlínila rty ve zdvořilém, odměřeném úsměvu, který měla vyhrazený pro cizí lidi. „Ale je tady krásně.“

„Někdo má tu divokost rád.“ Žena se choulila v plášti s kapuci a hleděla na moře bystrýma, pronikavýma očima, které se příliš nehodily k obličejí zbrzděnému vráskami. „Někdo zas má rád božský klid. Na světě je obojího požehnaně, takže si může každý vybrat.“ Pak pohléd debaty s kolemjdoucími. „Řekla bych, že většina lidí má ráda trochu z toho i z onoho, podle nálady. Jak se tomu tady říká? Jmenuje se to vůbec nějak?“ „Někteří tomu říkají Morianina pláž, podle ženy, která utonula v příboji, když jí při požáru zahynul manžel a tři synové. Jak vidíte, nedopřála si dost času na rozmyšlenou, ani aby si uvědomila, že nic, dobré či špatné, není navěky.“

„Smutné jméno pro tak krásný kout země.“

„Ano. A je dobré tu a tam se zastavit a dlouze se zamyslet nad tím, co skutečně přetrvává.“ Přitočila se k Shannon a oblažila ji laskavým úsměvem. „Čím je člověk starší, tím déle přemýšlí.“

„Já jsem se dnes už dlouze napřemýšlela víc než dost.“ Shannon opětovala její úsměv. „Ale teď se musím vrátit.“

„Tak, tak, máte před sebou dlouhou cestu. Ale nakonec dorazíte k cíli, holčičko, a přitom nezapomenete, odkud jste přišla.“

Podivná osůbka, pomyslela si Shannon, když začala stoupat po mírné, kamenité pěšině k silnici. Usoudila, že to bude další irská specialita - vést hlubokomyslnou konverzaci i o tak prozaické věci, jako je hezká vyhlídka. Když došla k silnici, napadlo ji, že ta žena je stará a osamělá a že by se možná ráda svezla tam, kam měla namířeno.

Otočila se k moři s myšlenkou, že jí to nabídne. A uviděla jen prázdnou pláž.

Přeběhl jí mráz po zádech, ale pak jen pokrčila rameny. Ta žena si patrně šla po svém, to bylo všechno. A byl už nejvyšší čas otočit vůz a vrátit ho majitelce.

Briannu našla v kuchyni; seděla tam pro změnu sama a popíjela čaj.

„Á, už ses vrátila.“ Brianna se nuceně usmála, pak vstala a nalila další hrnek. „Jak se ti projížďka líbila?“

„Moc, děkuju.“ Shannon pečlivě pověsila klíčky od auta zpět na háček.

„Dokoupila jsem všechno, co potřebuju k malování, takže zítra můžu začít. Vpředu jsem si všimla nějakého cizího auta.“

„Hosté, odpoledne přijeli z Německa.“

„Ten tvůj penzion - to jsou učiněné Spojené národy.“ Na Brianninu rozržitou odpověď jen udiveně po vytáhla obočí. Sice ji příliš neznala, ale utrápenou duší rozpoznala na první pohled. „Stalo se něco?“

Brianna nervózně sepjala ruce; když se při tomto navyklém gestu přistihla, svěřila je. „Posadila by ses na chvíli, Shannon? Doufala jsem, že ti dopřeju pár dní, než si s tebou promluví o jedné věci, ale... Mám něco na srdci.“

„Dobrá,“ přikývla Shannon a sedla si. „Tak ven s tím.“

„Nedala by sis něco k čaji? Mám sušenky nebo...“

„Nevykrucuj se, Brianno.“

Brianna vzdychla a posadila se. „Jsem rozený zbabělec. Chci si s tebou promluvit o své matce.“

Shannon seděla nehnuté, ale instinktivně se obrnila neviditelným kruňýřem — obranným i útočným. V jejím hlase to bylo znát. „Tak dobrá. Obě víme, že tady nejsem proto, abych chodila po památkách. Co mi o tom chceš říct?“

„Zlobíš se, a já ti to nemůžu mít za zlé. Než bude po všem, budeš ještě naštvanější.“ Brianna na okamžik civěla do hrnku. „Hněv a hořkost - z těch pocitů mám největší hrůzu a zbaběle před nimi utíkám. Ale tohle už nejde odkládat. Co nevidět se tady stává. Už mi došly výmluvy, kterými jsem jí v tom dosud bránila. Nemůžu jí lhát, Shannon, a předstírat, že nejsi nic víc než běžný host.“

„Proč bys to dělala?“

„Ona o tom neví, neví vůbec o ničem.“ Brianna zvedla utrápenou tvář. „Neví o tátovi, o tvé matce. Ani o tobě.“

Shannon se pokusila o chabý úsměv. „Ty tomu fakt věříš? Z toho, co jsem zatím poznala, bych řekla, že ženy obvykle vytuší manželovu nevěru.“

„Věřím tomu naprosto a beze zbytku. Kdyby to máma byla vytušila, měla by proti němu v ruce ideální zbraň.“ Bylo bolestné to přiznat, ostudné o tom mluvit, ale neviděla jiné východisko. „Ani jedinkrát v životě jsem neviděla, že by si projevili lásku. Jejich vztah - to byla jen povinnost, chladná povinnost bez špetky citu. A horká, palčivá zášť.“ Shannon o tom nechtěla nic slyšet; do toho jí přece nic není - alespoň se pokoušela přesvědčit o tom sebe samu. Uchopila hrnek. „Tak proč se nerozvedli?“

„Jo, to je složité,“ vzdychla Brianna. „Církev, děti. Dokonce i železná košile zvyku. Máma jím pohrdala a vůbec to neskrývala - a abych byla objektivní, musím uznat, že k tomu měla své důvody. Táta neuměl hospodařit s penězi, ani je moc neuměl vydělávat. Pro ni však byly peníze důležité, stejně jako všechno, co se za ně dá koupit. Když se potkali, měla před sebou slibnou pěveckou kariéru a v sobě velkou ctižádost někam to dotáhnout. Vůbec netoužila někde se usadit a vlastnit kus pole. Ale zajiskřilo to mezi nimi a z té jiskry vzešla Maggie.“

„Aha.“ Jak se zdálo, Shannon měla s nevlastní sestrou společného víc, než si zprvu uvědomovala. „On už to nejspíš měl ve zvyku - nedávat si při milování pozor!“ prohodila chmurně.

V Brianniných očích vzplál prudký hněv; Shannon na tuto nečekanou proměnu jen užasle zírala. „Nemáš právo tohle říkat! Ne, dokonce ani ty na to nemáš právo, protože jsi ho neznala. Byl to muž nesmírně laskavý a měl dobré srdce. Více než dvacet let se vzdával všech snů, aby vychoval své děti. Miloval Maggii, jak jen táta dovede milovat své dítě. Ale máma pak Maggii i jemu až do poslední chvíle vyčítala, že jí zpackal život.“

Spala s ním, aby zplodila mě - z povinnosti. Především ovšem z povinnosti vůči církvi. Neumím si představit studenější lože než to, do kterého musel uléhat můj - náš - táta.“

„Nemůžeš přece vědět, co bylo mezi nimi, než jsi přišla na svět,“ namítla Shannon.

„Vím to až moc dobře. Sama mi to řekla. Prý to bylo její pokání za hřích, který spáchala. Její náhrada. Jen co zjistila, že mě čeká, usoudila, že za dvěma ložnicemi už jeho ženou být nemusí.“

Shannon zavrtěla hlavou. Pro Briannu muselo být stejně ponižující mluvit o takových věcech, jako pro ni bylo naslouchat jim. Ale Brianna se netvářila ponížene, jak Shannon postřehla. Spíš jí lomcoval chladný,

potlačovaný hněv. „Nezlob se, ale já absolutně nechápu, jak můžou dva lidé za takových podmínek žít pod jednou střechou.“

„Tohle není Amerika. Tohle je Irsko, navíc Irsko z dob před víc než dvaceti lety. Vykládám ti to všechno, abys pochopila, že v tomhle domě bylo hodně bolesti. Táta si to zčásti způsobil sám, o tom není sporu. Ale v mámě zůstala spousta hořkosti a něco v ní ji nutí, aby si v tom libovala. Kdyby byla věděla, nebo jen tušila, že nalezl štěstí a lásku s jinou, byla by ho tím přivedla do hrobu. Neuměla by si pomoci, ani by neviděla jediný důvod, proč by se měla ovládnout.“

„A teď se to tedy bude muset dozvědět.“

„Teď se to bude muset dozvědět,“ přikývla Brianna. „Bude to pro ni krutá rána. A bude se ti snažit ublížit.“

„Ona mi nemůže ublížit. Omlouvám se, jestli ti to připadá kruté a bezohledné, ale její city i způsob, jakým je dává najevo, jsou mi naprosto cizí a lhostejné.“

„To je možná pravda.“ Brianna se zhluboka nadechla. „Je teď lepší, klidnější, než bývala. Koupily jsme jí domek u Ennisu, navíc jsme jí našly báječnou společnost. Lottie je zdravotní sestra, je už v důchodu - což se náram ně hodí, protože máma je neustále přesvědčená, že je hrozně nemocná. Vnoučata ji taky trochu obměkčila, i když to na sobě nechce nechat znát.“

„A ty se bojíš, že tohle opět vyvolá staré duchy.“

„Já se nebojím, já to vím. Dala bych nevímco za to, abych tě mohla ušetřit jejího hněvu a všech těch trapných scén, Shannon.“

„Já se jím umím ubránit sama.“

Briannin úzkostný obličej se uvolnil do úsměvu. „Pak tě poprosím o laskavost. Ať řekne nebo udělá cokoli, nepřipusť, aby tě to znechutilo a odradilo. Jsi tady jen krátce, a já bych si přála, abychom se poznaly lip.“

„Chtěla jsem se zdržet tak dva tři týdny,“ prohlásila Shannon suše.

„Nevidím důvod, proč bych na tom něco měnila.“

„To jsem moc ráda. Takže...“ Nervózně se odmlčela, když zaslechla otevírání dveří a zvýšené ženské hlasy. „Ach, už jsou tady.“

„A ty s ní chceš nejdřív promluvit o samotě.“

„Ano, jestli ti to nevádí.“

„Já si první dějství nechám ujít docela ráda.“ Shannon vstala, předstírajíc klid, který už necítila. „Půjdu ven.“

Na chvíli si připadala, jako by opouštěla potápějící se loď, ale okamžitě tu myšlenku zaplašila. Je to přece Briannina matka, napomínala se v duchu, když vykročila po zahradní cestičce. Briannin problém.

Tušila, že asi dojde ke scéně - plné irských emocí, hněvu a zoufalství. Po tom rozhodně netoužila. Díkybohu ji vychovali ve Státech, a to dva klidní, rozumní lidé, kteří nepodléhali výkyvům nálad a nenechávali se unést.

Zhluboka se nadechla; když se rozhlédla kolem, spatřila Murphyho, jak kráčí po nejbližším poli a míří k penzionu.

Má úžasnou chůzi, napadlo ji. Nevykračoval si pyšně jako páv, ale nesl se hrdě a důstojně, a z každého dlouhého ho kroku číselo sebevědomí.

Musela uznat, že je radost na něj hledět, pozorovat tu syrovou mužnost každého jeho pohybu.

Oživlý obraz, přemítala. Irský Muž. Ano, to je ono - dlouhé svalnaté paže pod pracovní košilí s vyhrnutými rukávy, vybledlé, stokrát vyprané džíny, holínky, které ušly stovky mil. Čapka naražená do čela sice stínila oči, a přece nedokázala ztlumit jejich sytou, nápadnou modř. Téměř mytický krásný obličej.

Muž s velkým M, napadlo ji. Ani z nablýskaného šéfa firmy, krácejícího po Madison Avenue v obleku za tisíc dolarů a s tuctem modrých růží by nevyzařovala taková aura úspěšnosti jako z Murphyho Muldoona, bloumajícího po poli v obnošených botách a s kytíčkou polního kvítí.

„Je příjemné potkat ženu, která se na člověka usmívá.“

„Přemýšlela jsem, že vypadáš jako dokument. Irský sedlák kráčí po svém pozemku.“

To ho vyvedlo z míry. „Moje pozemky končí tamhle u té zdi.“

„Jak se zdá, vůbec to nehraje roli.“ Shannon, pobavená jeho reakcí, upřela pohled na kytky, které držel v ruce. „Neříká se tomuhle nošení dříví do lesa?“

„Ale tyhle jsou z mého pozemku. Jelikož jsem myslel na tebe, natrhal jsem je cestou.“

„Jsou krásné. Díky.“ A jako každá žena, i Shannon do nich zabořila obličej. „Ten dům, co vidím z okna svého pokoje, je tvůj? Takový velký, kamenný, se spoustou komínů?“

„Ano.“

„Pro jednoho člověka zbytečně velký, nemyslíš? A kolem ta spousta přístavků...“

„Statek potřebuje pár stodol a stájí a tak. Přijď se někdy podívat, provedu tě.“

„Možná přijdu.“ Když zaslechla první zvýšený hlas, ohlédla se zpět k domu. Tušila, že nebude poslední. „Takže dorazila Maeve,“ zamumlal Murphy. „Paní Concannonová.“

„Ano, je tady.“ Vtom ji něco napadlo; otočila se k Murphymu a zkoumavě mu pohlédla do očí. „A ty taky. Jdeš jen tak náhodou kolem?“

„To bych neřekl. Maggie mi volala, že se něco seme-le.“

Pocit opovržení ji zaplavil stejně náhle jako nečekaný obranný instinkt.

„Měla přijít i ona, neměla v tom nechat plavat Briannu samotnou.“

„Je tam. To křičí ona.“ Nenucené ji vzal za ruku a vedl ji dál od domu, jako by ji chtěl té scény ušetřit. „Maggie a její matka se do sebe pustí jako fúrie. Maggie bude útočit a nepřipustí, aby si Maeve vylila zlost na Brianně.“

„Proč by jim to ta žena měla mít za zlé?“ divila se Shannon. „Ony s tím přece neměly nic společného!“

Murphy chvilku mlčel; poodstoupil a prohlížel si rozkvetlou trnku. „Měli tě tvoji rodiče rádi, Shannon?“

„Jistěže.“

„A ani jedinkrát jsi neměla proč o tom zapochybovat nebo se nad jejich láskou zamyslet a hledat na ní chyby?“

Netrpělivě potřásla hlavou; zneklidněla, protože dům náhle hrozivě ztichl. „Ne. Měli jsme se rádi.“

„U nás to bylo taky tak.“ Jako by měli všechen čas světa, sedl si do trávy, přitáhl ji k sobě a opřel se o lokty. „Člověka ani nenapadlo přemýšlet o tom, jaké má vlastně štěstí - bral jsem to jako samozřejmost. Každý pohlavek i každé pohlazení, kterého se mi dostalo od mámy, měly v sobě lásku. Jedno i druhé ve stejné míře.“

Roztržitě vzal Shannon za ruku a hrál si s jejími prsty „Nikdy jsem o tom moc nepřemýšlel. Ale vedle nás žily Maggie a Brie, a mně po čase došlo, že jsou o mateřskou lásku ochuzeny. Jen Tom je uměl mít doopravdy rád.“ Murphyho oči zasvítily při té vzpomínce. „Jeho holčičky byly jeho největší potěšení. Maeve lásku dávat neuměla.“

Někdy si říkám, že čím víc je on měl rád, tím víc si ona umiňovala, že je ráda mít nebude. Aby je všechny potrestala, sebe nevyjímajíc.“

„Líčíš ji jako příšernou semetricku.“

„Je spíš jen nešťastná." Zvedl její dlaň a roztržitě se jí dotkl rty. „Ty sis taky užila nešťastných dnů, Shannon. Ale jsi dost silná a chytrá, abys zaplašila smutek, aby se ti stal pouhou vzpomínkou."

„Ze o tom nic nevím!"

„Ale já to vím." Vstal a podal jí ruku. „Půjdu s tebou. Už je tam nějakou dobu ticho, takže je načase."

Dovolila mu, aby jí pomohl na nohy. „Tohle není moje záležitost, Murphy. Zdá se mi, že by bylo pro všechny strany lepší, kdybych se do toho nemíchala."

Upřený pohled jeho očí potemněl a zpřísněl. „Stůj při sestrách, Shannon. Nezklam mě ani sebe."

„Krucinál." Pod jeho zkoumavým pohledem se jí podlamovala kolena; zastyděla se za svou slabost. „Krucinál, tak dobrá. Půjdu tam. Ale tebe s sebou nepotřebuju."

„Stejně s tebou půjdu." Vzal ji za ruku a vedl ji k domu.

Je pošetilé děsit se toho, napomínala se v duchu Shannon. Ta žena jí přece nemůže udělat ani říct nic, co by na jejím názoru něco změnilo. Ale svaly měla napjaté jako struny a ramena strnulá, když s Murphys v patách překročila práh kuchyňských dveří.

Okamžitěji napadlo, že žena sedící za stolem nevypadá jako něčí oběť. Oči jí žhnuly a rysy její tváře vyjadřovaly postoj nesmiřitelného soudce, který už vyřkl rozsudek. Ruce bez prstenů měla sepnuté, ale určitě se nemodlila; kotníky na prstech byly zbělelé křečí vzteklého stisku.

Druhá žena vedle ní byla kulatější a měla něžnější rysy, len oči jí ustaraně těkaly. Sestry Concannonovy stály bok po boku s manželi po obou stranách jako neústupná a sjednocená zeď. Maeve probodla Shannon jediným zlostným pohledem a rty se jí zkřivily v trpkém úsměvu. „Vy jste ji přivedli sem, do tohoto domu, když jsem tady já?"

„Je to můj dům," pronesla Brianna ledově klidným hlasem. „A Shannon je v něm vítána, stejně jako ty, matko."

„Jako já? Drze jsi mi ji vmetla do tváře, ten plod otcovy nevěry! Takhle mi tedy projevuješ úctu a věrnost? Mně, která ti dala život?"

„A nenáviděla každé naše nadechnutí od chvíle, co nás porodila," utrhla se na ni Maggie.

„To jsi celá ty!" Maevin hněv se obrátil na starší dceru. „Jsi stejná jako ona. Zrozená z hříchu!"

„Ach, nech si ty biblické výlevy!" zvolala Maggie. „Nemilovala jsi ho, tak nečekej soucit."

„Dala jsem mu manželský slib a ten jsem taky dodržela."

„Jen slova, matko, ale ne jejich obsah," zamumlala Brianna. „Co se stalo, stalo se; to už nikdo neodčiní."

„Maeve." Lottie k ní natáhla ruku. „Ta holka za nic nemůže, není to její vina."

„Nemluv mi o vině. Co za ženskou vlez do postele s ženatým chlapem?"

„Nejspíš žena, která milovala." Shannon udělala mimoděk pár kroků, aby stála blíž té jednotné zdi.

„Cožpak láska může ospravedlnit hřích? Znesvěcení církve?" Maeve by byla nejraději stála, ale třáslы její nohy a něco v jejím srdci se pánilo. „Od takových, jako jste vy, se nedá čekat nic jiného. Od Američanky, co ji vychovala cizoložnice!"

„Neopovažte se urážet mou matku!" procedila Shannon skrz zaťaté zuby.

„Nikdy! Měla v sobě víc odvahy, víc slitování, víc dobroty než Vy si v tom svém nanicovatém, úzkoprsém světě umíte představit! Klidně si mě proklínejte, ale o své matce už nechci slyšet ani slovo!"

„Přihrněte se sem až z Ameriky jen proto, abyste mi poroučela v mém domě?"

„Přijela jsem sem, protože jsem dostala pozvání." Hněv ji zaslepoval natolik, že ani nevnímala Murphyho dlaň na svém rameni, Grayovu ruku na své paži. „A protože to bylo jedno z matčiných posledních přání, než zemřela. Jestli vás to pobuřuje, nedá se nic dělat."

Maeve pomalu vstala. Ta holka má jeho pohled - to bylo jediné, na co v tu chvíli dokázala myslet. Co je to za trest boží, že musí hledět do dívčiny tváře a vidět v ní oči Torna Concannonova?

„Ten hřích je zasetý i v tobě, děvče. To je tvoje jediné dědictví po Tomu Concannonovi." Jako bičem šlehla pohledem po Murphym. „A ty, Murphy Muldoone. Stojíš vedle ní a děláš ostudu celé rodině. Ukazuješ, jak jsi slabý, jak snadno podlehneš svodům, jako každičkový chlap na světě, protože si myslíš, že ti snadno bude po vůli, když se narodila v hříchu!"

Murphyho ruka sevřela Shannoninu paži, než stihla vykročit a zaútočit. „Dávejte si pozor na ústa, paní Concannonová." Jeho hlas zněl mírně, ale Shannon cítila sílu jeho hněvu v jeho sevřených prstech. „Říkáte věci, ze kterých se budete muset kát. Když takhle mluvíte o mé rodině i o Shannon, hanba padá na vaši hlavu."

Maeve přimhouřila oči, aby nikdo nespasil slzy, které v nich náhle ucítla. „Takže jste všichni proti mně. Každičkový z vás!"

„V této věci sdílíme všichni stejný názor, Maeve." Rogan se nenápadně postavil své ženě do cesty. „Až se trochu uklidníte, znovu si o tom promluvíme."

„Není o čem." Popadla kabelku ze stolu. „Sami jste si vybrali."

„Vy máte taky na vybranou," ozval se klidně Gray. „Buď budete lpět na minulosti, anebo se smíříte s přítomností. Nikdo z nás vám nechce ubližovat."

„Nečekám nic jiného než poslušnost, a ani té se mi od mé vlastní krve nedostává. Dokud bude ta holka pod střechou tohoto domu, tak do něj nevstoupím." Otočila se a strnule vyšla z kuchyně.

„Moc mě to mrzí." Lottie se zvedla k odchodu. „Potřebuje čas, potřebuje se vymluvit." Vrhla omluvný pohled na Shannon a spěchala za Maeve. Chvilí panovalo ticho; pak si Gray dlouze oddechl. „No, to byla legrace." Pronesl to lehkým tónem, ale objal svou paní a pohladil jí paži. „Co říkáš, Shannon? Půjdu najít nějakou pořádně špičatou hůl a vypíchnu ti oči."

„Já bych si spíš dala panáka," zaslechla se, jak říká, a pak upřela pohled na Briannu. „Neomlouvěj se," řekla roztřeseným hlasem. „Neopovaž se omlouvat."

„Neboj, to neudělá." Maggie postrčila sestru ke stolu, odhodlaná sama spolknout omluvu, která se jí tlačila na jazyk. „Koukejte si sednout, všichni! Dáme si whisky. Murphy, postav na čaj."

S rukou na Shannonině rameni se vydal ke kamnům. „Já myslel, že si dáme whisky."

„To si dáte vy. Já si dám čaj." Teď je pro to pravá chvíle, usoudila. Pravá chvíle pro takovou novinu. Podívala se na Rogana; oči jí rošťácky svítily. „Těhotné ženy totiž alkohol pít nesmějí."

Zamrkal, pak se mu v koutcích objevil opatrný úsměv a rychle se šířil.

„Ty jsi těhotná!"

„Totéž tvrdil dnes ráno lékař." Opřela si ruce v bok a nachýlila hlavu.

„No nebřeji na mě tak přihloupě! To tam hodláš vystát důlek?"

„Ne.“ Vybuchl smíchy, zvedl ji do náruče a zakroužil, s ní po kuchyni.
„Kristepane, Margaret Mary, já tě miluju! Grayi, honem nalej, máme co slavit!“
„Už jdu.“ Cestou Maggie políbil.
„Udělal to kvůli tobě,“ zamumlal Murphy do ucha Shannon, která jen stála a pozorovala tu změnu nálady.
„Cože?“
„Oznámila mu to tady, před námi přede všemi.“ Mezi tím odměřoval čaj.
„Udělal to kvůli sestrám, aby jim pomohla odvalit ten těžký kámen ze srdce.“
„Kvůli Brianně,“ namítla Shannon, ale Murphy ji umlčel pohledem.
„Nebraň se daru, když ti ho někdo nabízí, miláčku. Když jsi to slyšela, usmála ses, přesně, jak si Maggie přála.“
Shannon zabořila ruce do kapes. „Ty víš, jak s člověkem mluvit, aby si připadal jako malá holka.“
Prstem jí jemně zvedl bradu. „Možná vím, jak ti pomoci, abys nahlédla hlouběji do svého nitra.“
„Já jsem si dosud v pohodě vystačila s tím, co bylo na povrchu,“ odsekla, ale pak přistoupila k Maggie. „Blahopřeju.“ Vzala si od Graye sklenku a zrozpačitel. „Neznám irský přípitek.“
„Zkus *Slainté o Dhia duit*“ navrhla Maggie.
Shannon otevřela pusku, ale pak vyprskla smíchy. „Tak to teda ne.“
„Stačí *slainté*,“ řekl Murphy a postavil na stůl konvici s čajem. „Ona tě chce jen potrápit.“
„Tak tedy *slainté*.“ Shannon pozvedla sklenku a vzpomněla si na něco z dětství. „Jo, a ať máš tučet dětí, Maggie!“
„Přípitek a kletba zároveň,“ šklebil se Gray. „To se ti povedlo, kámo!“
„Jo,“ usmála se Maggie. „To se jí fakt povedlo.“

Kapitola devátá

Murphy měl nejradši chvíle, které trávil s koňmi. Obdělávání půdy tvořilo neodmyslitelnou součást jeho života; přinášelo mu radost a hrdost, občas ale také pocit marnosti a zklamání. Rád hnětl hlínu v rukou, rád ji cítil pod nohama, rád vdechoval její vůni. Počasí bylo jeho přítelem i nepřítelem. Vrtochy nebe uměl leckdy prohlédnout lépe než vlastní nálady.

Celý život sázel, oral a sklízel. Naučil se to jako malý kluk a nyní, kdy pronikl do všech tajů přírody, ho jen máloco dovedlo zaskočit. Dlouhá, mírná jara v těchto končinách mu práci zpříjemňovala a usnadňovala; nemusel se bát, že kořenová zelenina shnije v promáčené půdě, ani že mu obilí spálí mráz či poničí škůdci.

Sázel moudře, přičemž kombinoval staré, osvědčené postupy svých předků s novějšími, leckdy experimentálními metodami, o nichž se dočetl v knížkách. Když vyjížděl traktorem k hnědému poli s řádky tmavozelené bramborové natě, nebo když časně ráno vcházel do stáje, aby podojil krávy, věděl, že jeho práce je cenná.

A přece se nejlépe cítil mezi koňmi.

Zamlaskal na ročka; hnědák s širokou hrudí líně švihl ocasem. Murphy trpělivě čekal. Opodál na poli stála lesklá klisna a klidně spásala travu; hříbě u ní sálo mléko. Ostatní, mezi nimi rocková matka a Murphyho největší chloub, kaštanová klisnička, našpicovali uši a sledovali svého pána.

Murphy se poplácal dlaní po kapse kabátu, a roček hrdě pohodil hlavou a přiklusal k němu.

„Ty jsi ale fešák! Hodnej kluk.“ Zamlaskal a pohladil ho po hřbetě; kůň začal strkat čenichem do kapsy, přiběhli ostatní. „Úplatkem nepohrdneš, co? Tumaš.“ Vyndal hrst jablek rozkrájených na čtvrtky a nechal hřebečka žrát z dlaně. „Dnes tě, hochu, čeká veliké dobrodružství. Budeš mi chybět.“ Pohladil ho a automaticky mu osahal kolena. „To si piš, že jo. Ale nenarodil ses proto, aby ses celý den válel na pastvě. My všichni musíme dělat to, k čemu jsme byli předurčeni.“

Pozdravil se s ostatními koňmi a podělil se s nimi o kousky jablek; pak objal hřebečka kolem krku a rozhlédl se po krajině. Na poli rozkvétaly zvonky a ladoňky, nad nedalekým potůčkem vystrkovaly žluté hlavy blatouchy. Klouzal pohledem po svém silu, po stodole a po stájích; jeho dům za nimi vypadal proti bílým oblakům na nebi jako obrázek.

Je něco po poledni, odhadoval a napadlo ho, že si před obchodní schůzkou zajde domů na šálek čaje. Pak pohlédl k západu, za kamenný kruh u zídky, která oddělovala pastviny od obilných lánů.

A tam byla ona.

Srdce mu poskočilo v hrudi. Přemítal, zda se to stane pokaždé, když ji uvidí. Byla to omračující zkušenost pro muže, který už třicet let neměl o ženy větší než chvilkový zájem, a pak jedinkrát spatřil jednu a nadevší pochybnost věděl, že je jeho osudem.

Vzedmula se v něm zpěněná vlna touhy - touhy dotýkat se, ochutnávat a brát. Věřil, že se jednoho dne dočká, půjde-li na to opatrně a trpělivě; byl totiž přesvědčený, že jí není lhostejný. Několikrát už pocítil, jak se jí zrychlil puls, postřehl, jak se jí mění oči a vkrádá se do nich smyslnost. Ale ještě hlouběji než touha v něm číhala láska, která jako by v něm dřímala a pořád čekala. Věděl tedy, že by mu nestačilo jen dotýkat se, ochutnávat a brát. To by byl jen začátek.

„Ale člověk musí začít, aby se pak dostal dál, co říkáš?“ Murphy hřebečka naposledy pohladil a vykročil po pastvině.

Shannon ho viděla přicházet; vlastně ji rozptyloval už od chvíle, co ho spatřila mezi koňmi. Vypadá to jako hra, přemítala - muž a mladý kůň, oba výjimeční jedinci, sdílející spolu několik okamžiků na zeleném poli. Taky přesně vycítila, kdy ji zahlédl. I na tu vzdálenost ji zasáhla síla jeho pohledu. Co ode mě chce? tázala se v duchu a přiložila štětec k rozmalovanému plátnu.

A co chci já od něho?

„Ahoj, Murphy!“ pozdravila ho, když došel k zídce, která je oddělovala, a malovala dál. „Brianna říkala, že nebudeš mít nic proti tomu, když tady budu chvíli pracovat.“

„Ale beze všeho, jak dlouho budeš chtít. Maluješ ten kruh?“

„Ano. Můžeš se podívat.“ Stiskla štětec mezi zuby a sáhla po dalším.

Murphy se přehoupl přes zídku.

Skvěle vystihla onu tajuplnou atmosféru, usoudil Murphy, prohlížeje si plátno na stojanu. Několika obdivuhodně zručnými tahy na něm byl načrtnutý celý kruh. Popředí i pozadí obrazu byly prázdné, zato kamenné kvádry začínaly nabývat ostrých kontur, barev i struktury.

„Je to nádherné, Shannon.“

Pochvala ji potěšila, ale zavrtěla hlavou. „Kdepak, dá to ještě hodně práce, než bude obraz hotový a snad i nádherný, jak říkáš. A dnes jsem už stejně přišla o to správné světlo.“ V duchu však cítila, že by vztyčené kameny mohla malovat za každého světla, ze všech úhlů. „Zdálo se mi, že jsem tě ráno zahlédla na traktoru.“ „To je možné.“ S rozkoší vdechoval směsici jejích vůní - barvy a parfému. „Už na tom děláš dlouho?“

„Ne dost dlouho.“ Štětcem míchala barvu rozetřenou na paletě a soustředěně se mračila. „Měla jsem se do toho pustit hned za svítání, abych zachytila ty správné stíny.“

„Zítřka ráno bude taky svítat.“ Posadil se na zídku a ukázal prstem do jejího skicáře. „Co znamená to CM, co máš na mikíně?“

Odložila štětec, poodstoupila a zkoumavě si prohlížela plátno; barvu z prstů přitom zamyšleně otírala o mikinu. „Carnegie Mellon. Škola, na které jsem studovala.“

„Studovalas tam malířství.“

„Hmm.“ Kamenům je třeba vdechnout život, usoudila. Přála si, aby ožily. „Specializovala jsem se na užité umění.“

„Co to znamená? Obrázky pro reklamu?“ „Něco vtom smyslu.“

Zamyslel se nad tím, zatímco listoval v jejím skicáři. „Proč chceš kreslit obrázky bot nebo pivních lahví, když umíš tohle?“

Vzala hadřík a navlhčila ho v lahvičce s terpentýnem. „Chci se nějak uživit a reklama mě živí náramně.“ Náhle ji bůhvíproč popadlo nutkání setřít si z dlaně šmouhu šedé barvy. „Než jsem si vzala dovolenou, tak se mi podařilo získat významnou zakázku. Pravděpodobně mě čeká povýšení.“

„To je prima, ne?“ Otočil další stránku a usmál se nad skicou Brianny, jak pracuje na zahrádce. „Co je to za zakázku?“

„Voda v lahvích.“ Jen to zamumlala, protože jí to uprostřed širých polí a vonného vzduchu náhle znělo pošetile.

„Voda?“ Udělal přesně to, co čekala. Zazubil se na ni. „Taková ta bublinková? Co myslíš, proč asi lidi chtějí pít vodu s bublinkami a kupovat ji v lahvích?“

Protože je čistá. Ne všichni mají na dvorku studnu nebo pramen nebo co to vlastně je. Výroba pitné vody je velké průmyslové odvětví, a se znečištěním ovzduší a s růstem měst bude čím dál významnější.“

Nepřestával se usmívat. „Nechtěl jsem tě tou otázkou dráždit. Jen mě to tak napadlo.“ Ukázal jí skicář. „Tohle se mi líbí.“

Odložila hadřík a pokrčila rameny. Na kresbě byl Murphy, jak sedí v hospodě s harmonikou a s nedopitým pivem na stole. „Bodejť ne. Ta kresba ti lichotí.“

„To je od tebe milé.“ Položil skicář na zídku. „Za chvíli mám sjednanou schůzku, přijdou se podívat na mého ročního hřebečka, takže na čaj tě pozvat nemůžu, ale nechceš dnes přijít na večeři?“

„Na večeři?“ Když vstal, automaticky o krok ustoupila.

„Můžeš přijít už kapku dřív - tak o půl šesté, abych tě mohl provést.“

Vzal ji za ruku a v očích mu zaplálo nové světlo - jakési nebezpečné, rozpustilé veselí. „Proč přede mnou couváš?“

„Já necouvám.“ I kdyby chtěla, nemohla dál; držel ji pevně za ruce. „Jen přemýšlím. Co když Brianna chystá k večeři nějakou specialitu?“

„Brie je pružná ženská.“ Zlehka ji k sobě přitáhl. „Přijď ke mně, strávíme večer spolu. Nebo máš strach, co se stane, když my dva budeme spolu sami?“

„Ovšemže ne.“ To by bylo absurdní. „Jen nevím, jestli umíš vařit.“

„Přesvědčíš se.“

Večeře, napomínala se v duchu. Je to jen večeře. Stejně je zvědavá, jak žije, kde bydlí. „Tak dobrá. Přijdu.“

„Fajn.“ Jednou rukou ji držel za ruku, druhou jí položil na zátylek a přitáhl si ji ještě blíž. Nervy měla napjaté k prasknutí, ale vzpamatovala se a položila mu dlaň na prsa, aby ho zastavila.

„Murphy...“

„Já tě chci jenom políbit,“ zamumlal.

Bylo to víc než pouhý polibek. Upřeněji hleděl do očí a sklonil se k jejím rtům. Jeho oči byly to poslední, co stihla zřetelně vnímat - tu jejich pronikavou, omračující modř - a pak ohluchla, oslepla a oněměla. Zprvu to byl dotek lehounký jako vánek, jemné otření úst o ústa. Držel ji, jako by se měli každým okamžikem pustit do tance. Bylo to něžné, sladké setkání rtů, a přece zavravorala.

Když se odtáhl, překvapeně vzdychla. Ale vzápětí ucítla, jak se jeho rty vydávají na pomalou, rozkošnickou pout' po jejím obličeji; ten důkladný průzkum jejích tváří, spánků, víček jí podlomil kolena. Roztřásla se jí a ten třes stoupal nahoru, takže když se jejich rty spojily podruhé, sotva popadala dech.

Hluběji, pomaleji. Pootevřela rty a v hrdle jí zazněla slova na uvítanou. Dlaní klouzala po jeho paži, stiskla ji, pak ochabla. Ucítla pach koní a vůni trávy, zdálo se jí, že se náhle zablesklo.

Vrátil se - to bylo jediné, co ji napadlo, než se její myšlenky ponořily do snů.

Byla vším, po čem kdy toužil. Držet ji a cítit, jak se třese stejnou touhou, která zmítá jím - to bylo nádherné, božské. Její ústa byla jako stvořena pro jeho rty, a chutě, které na nich objevoval, byly šťavnaté a tajuplné. Protentokrát to stačilo - dokázal se ovládnout a přetr-pět hryzavou bolest nedočkavé touhy. Věděl, jaké to bude, cítil, jaké to bude, až si s ní lehne do teplé trávy, přitiskne ji pod sebou, tělo na tělo, kůži na kůži. Jak se k němu bude vzpínat, povolná, dychtivá a vláčná. A jak se nakonec do ní zaboří celý.

Ale protentokrát mu stačila její ústa. Pomalu, beze spěchu a majetnický je vychutnával, pak se jemně odtáhl s příslibem větších požitků. Cítil, že se mu už už roztřesou ruce. Aby je zklidnil, pohladil ji po tváři a po vlasech. Lehký ruměnec jen podtrhoval její krásu. Jak mohl zapomenout, že je štíhlá jako proutek nebo kolik pravdy a krásy dokáže svítit z jejích očí...

Jeho ruka na jejích vlasech se mimoděk zastavila a on svraštil obočí, zatímco se mu hlavou míhala vzpomínka za vzpomínkou.

„Měla jsi tenkrát delší vlasy a tváře jsi měla zmáčené deštěm.“

Zatočila se jí hlava, skutečně a doopravdy se jí zatočila hlava; dosud to pokládala za směšné romantické klišé. Ale musela si přiložit ruku ke spánkům, aby získala rovnováhu. „Cože?“

„Tenkrát, když jsme se tady potkali.“ Znovu se usmál. Pro něho bylo snadné věřit v kouzla a čáry, stejně jako se smířit s tím, že jeho srdce bylo ztracené dlouho předtím, než vychutnal jejich první polibek. „Už hrozně dlouho tě chci políbit.“

„Tak dlouho se zas neznáme.“

„Ale ano. Mám to udělat znovu, abych ti to připomněl?“

„Radši ne.“ Připadalo jí to sice pošetilé, ale zadržela ho pohybem ruky.

„Byl to mnohem silnější zážitek, než jsem čekala, a myslím, že bychom měli oba... zvolnit krok.“

„Proč ne - pokud dojdeme na stejné místo...“

Svěsila ruce. Byla-li si něčím jista, pak určitě tím, že Murphy nebude naléhat ani neprovede nic nemístného či nepatřičného. Vrhla na něho zkoumavý pohled; své nitro raději příliš nezkoumala.

„O tom nic nevím.“

„Stačí, když to ví jeden z nás. Mám domluvenou schůzku.“ Přejel jí prsty po tváři, aby si mohl ten poslední dotek odnést s sebou. „Budu se na tebe dnes večer těšit.“ Zachytil výraz její tváře, když přeskakoval zídku. „Snad bys nebyla tak zbabělá a nezačala se vymlouvat, že nepříjdeš jen proto, že se ti líbilo naše líbání!“

Ani se nenamáhalo rozčilovat se, že ji tak snadno prokoukl. Místo toho se otočila a pustila se do balení náčiní. „Nejsem zbabělá. A hezkého líbání jsem si užila i s jinými mužskými.“

„Jasně, to víte, že jo, slečno Bodineová! Ale ještě jste se nelíbala s nikým, jako jsem já.“

Na odchodu si pohvizdoval. Když se ujistila, že je z doslechu, dala volný průchod smíchu, který ji šimral v hrdle.

Když je ženě osmadvacet a má za sebou příslušný počet prvních i posledních schůzek, nemělo by ji další první rande v pořadí vůbec rozházet. Přesto se tak stalo.

Možná, že to způsobila Brianna, která to náramně prožívala a poletovala kolem ní jako nervózní maminka vypravující dcerušku na první bál.

Shannon se musela usmívat, když si na to vzpomněla. Brianna se nabídlá, že jí vyžehlí šaty nebojí půjčí své, a dvakrát se přihnala nahoru do jejího podkrovního pokoje s nabídkou různých doplňků a bot.

Shannon ji pak zřejmě tuze zklamala, když se dole oblevila v praktických kalhotách a střizlivé hedvábné blůzce.

Ale ani to Briannu neodradilo od projevů nadšených lichotek, které v rychlém sledu střídala s ujištěními, aby si nedělala starosti s návratem, a s přáními, aby si to hezky užila. Nebýt Graye, který sešel dolů a doslova svou ženu odtáhl z předsíně, snad by Shannon vůbec nebyla odešla.

Usoudila, že takhle se sestry k sobě obvykle chovají, a ke svému údivu zjistila, že jí to vůbec není proti srsti.

Ted' byla ráda, že Brianna i Gray trvali na tom, aby si vzala auto. K Murphymu to nebylo daleko, ale po západu slunce se rychle stmívalo a vypadalo to na déšť.

Pár minut poté, co vyjela z jedné příjezdové cestičky, už vjížděla na druhou, delší, tísněnou z obou stran fuchsiovým živým plotem, jehož květy právě začínaly kvést v krvavě rudých srdíčkách.

Murphyho statek měla sice z okna svého pokoje jako na dlani, ale zblízka byl větší a rozhodně impozantnější. Za živým plotem a před úhledným květinovým záhonem se tyčila dvě podlaží z kamene a dřeva, stejně starého a stejně udržovaného jako půda kolem.

Nad čtvercovými okny v přízemí se klenuly ploché oblouky z otesaného kamene. Koutkem oka zahlédla boční verandu a odhadovala, že na ni vedou dveře z některé místnosti uvnitř.

Ze dvou komínů se kouřilo; líně vyfukovaly kouřový oblak k dosud modré obloze. Na příjezdové cestě před ní stál malý, až po střechu zablácený nákladák. Vedle něj se choulil starý omšelý vůz zvednutý na podpěrách.

V autech se sice příliš nevyznala, ale i jí bylo zřejmé že tohle vozítko rozhodně pamatuje lepší časy.

Okenice a přední veranda domu byly čerstvě natřené decentní, bleděmodrou barvou, která splývala s šedivým kamenem. Na verandě stála dvě houpací křesla, jež jako by vybízela hosty, ať si udělají pohodlí. Pozvání podtrhovaly i dokořán otevřené dveře.

Přesto zaklepala na zárubeň a zvolala: „Murphy!“

„Pojď dál, vítám tě!“ Jeho hlas přicházel odněkud seshora, nad schody, které vedly z hlavní předsíně. „Hned jsem u tebe. Jsem ve sprše.“

Vešla dovnitř a zavřela za sebou. Aby uspokojila svoji zvědavost, popošla kousek předsíní a nakoukla do první místnosti, do níž byly dveře opět otevřené.

Patrně obývací pokoj: stejně uklizený jako Briannin i když mu očividně scházel onen ženský smysl pro sladění všech detailů.

Na nablýskané dřevěné podlaze stál starý, masivní nábytek. V kamenném krbu plápolal oheň z borky a naplňoval pokoj starobylostí, libou vůní. Tlustou dřevěnou římsu nad krbem zdobily svícny, jejichž odvážné, smyslné smaragdové křivky upoutaly její pohled. Určitě Maggiino dílo, napadlo ji a přistoupila blíž. Vypadaly tak křehce a vláčně, jako by sklo ještě ani nestihlo ztuhnout. Přesto bylo na dotek chladné. Zevnitř probleskovaly jemné, fascinující rubínové paprsky, jako by ve svícnech doutnal žár a čekal, až bude moci vyšlehnout.

„Člověk by řekl, že tím může prostrčit ruku až do samého středu," poznamenal Murphy ode dveří.

Shannon přikývla a znovu přejela prstem po křivkách; pak se k němu otočila. „Maggie je fakt machr. I když bych byla radši; kdybys jí to neřekl." Prohlížela si ho s povytaženým obočím. Nelišil se příliš od muže, který chodí po svých polích nebo hraje v hospodě. Jen byl bez své oblíbené čapky a husté vlnité vlasy se mu vlhce leskly. Měl na sobě světle šedý svetr a o několik odstínů tmavší kalhoty.

Bylo to zvláštní, ale uměla si ho představit stejně tak na titulní straně časopisu *Muž a móda* jako *Zemědělský měsíčník*.

„Sluší ti to, když se pořádně umeješ."

Sebevědomě se zazubil. „Když si zvykneš na věci a na lidi, koukáš na ně spíše očima umělkyně než ženské. Promiň, že jsem tě nechal čekat."

„To nic. Alespoň si prohlídnu, jak bydlíš." Uhnula očima a spočinula pohledem na zdi plné knížek. „To je slušná knihovna."

„Ach, to je jen pár."

Murphy zůstal stát ve dveřích, Shannon přistoupila k policím. Joyce, Yeats, Shaw. Ti se dali čekat. O'Neill, Swift a - pochopitelně - Grayson Thane. Ale byla zde Šimka nabídka dalších autorů: Poe, Steinbeck, Dickens, Byron. Básně - Keats, Dickinsonová a Browning... Ošoupa né svazky Shakespeareovy, stejně ohmataná díla Kingova, MacAffreyova a McMurtreyova.

„Skvostná sbírka," přemítala nahlas. „Máš jich ještě víc?"

„Mám je rozstrkané po celém domě, takže když dostanu chuť něco si přečíst, nemusím nikam daleko. Je příjemné mít neustále po ruce nějakou knížku."

„Táta na čtení moc nebyl, leda pokud to souviselo s obchodem. Ale my dvě s mámou hrozně rády čteme -totiž četly jsme. Ke konci už byla tak nemocná, že jsem jí musela předčítat."

„Bylas jí velkou útěchou. A radostí."

„Já nevím." Otrásla se a pokusila se o zářivý úsměv „Tak co, provedeš mě?"

„Dítě pozná, když ho rodiče milují," pronesl Murphy tiše a vzal ji za ruku. „Ano, provedu tě. Nejdřív půjdeme ven, než začne pršet."

Ale než přešli z přední do zadní části domu, několikrát ho zastavila. Vysvětloval jí trámový strop i malou komůrku vpravo, kde jeho máma ráda šije, když ho přijde navštívit.

Kuchyně byla prostorná jako stodola a stejně úzkostlivě čistá jako všechny ostatní místnosti v domě. Přesto jí udivil pohled na barevné sklenice s bylinkami a kořením, vystavené na polici, i na lesklé hrnce a pánve s měděným dnem, pověšené nad ní.

„Ať už v té troubě pečeš cokoli, voní to náramně."

„To je kuře, ale ještě se musí chvilku péct. Na, zkus si tyhle."

Z přilehlé komory jí přinesl gumové prezůvky; Shannon se zamračila.

„Snad se nebudeme venku brodit v těchhle..."

„Ale to víš, že budeme!“ Shýbl se a navlékl jí gumovku přes botu. „Tam, kde se chovají zvířata, tam je i hnůj. Uvidíš, jak se ti budou hodit.“

„Já myslela, že krávy jsou pořád venku, na poli.“

Pobaveně se na ni zazubil. „Jenže se nedojí na poli, ale ve stáji.“ Vyšli zadními dveřmi, kde vklouzl do svých holínek i Murphy. „Nechal jsem tě čekat, protože onemocněla jedna kráva.“

„Ach, něco vážného?“

„Ne, myslím, že ne. Jen potřebovala menší ošetření.“

„To děláš taky sám? Nepomáhá ti veterinář?“

„Když jde o běžné neduhy, tak ne.“

Rozhlédla se a to, co uviděla, jí na tváři vyloudilo úsměv. Další obraz, pomyslela si. Kamenná stavení úhledně rozložená mezi výběhy. Huňaté ovce shluknuté u žlabu. Pod přístavkem nějaký obrovský stroj s hrozivě vyhlížejícím ozubením, mekot, skřeky a kdákání zvířat, kterým se ještě nechtělo na kutě.

U nejbližšího výběhu seděl Con a vrtěl ocasem.

„Vsadím se, že ho poslala Brie, abych se k tobě choval usne.“

„Ani bych neřekla. Mně se zdá, že je to stejně tak tvůj pes jako její.“

Sledovala Murphyho, jak se vítá se psem. „Já myslela, že farmář bude mít aspoň jednoho či dva vlastní hafany.“

„Taky jsem jednoho měl, v zimě to bude sedm let, co umřel.“ Podrbal Cona za ušima v gestu vřelého citu. „Občas si říkám, že si pořídím dalšího, ale tak nějak se k tomu ne a ne odhodlat.“

„Zato chováš všechno ostatní. Nevěděla jsem, že máš i ovce.“

„Jen pár. Táta jich měl velké stádo.“ Napřímil se, vzal ji za ruku a vykročil. „Já chovám spíš zvířata na mlíko.“

„Brianna říká, že máš nejradši koně.“

„Koně jsou moje potěšení. Za pár let se mi možná náklady, které jsem do nich vložil, vrátí. Dnes jsem prodal ročka, krásného hřebečka. Hrát si na koňského handlíře mě baví, ta zábava mi alespoň trochu vynahradí tu ztrátu.“

Zvedla k němu hlavu, když otvíral dveře do stodoly. „Netušila jsem, že farmáři umějí tak přilnout ke svým zvířatům.“

„Kůň není ovce, která se poráží k nedělnímu obědu.“

Při té představě se jí udělalo nevolno, a tak radši honem stočila hovor jinam. „Tady dojíš?“

„Ano.“ Kráčel před ní čist'ounkým kravínem plným lesklých strojů z nerezů a jemné vůně krav a mléka. „Už to není tak romantické, jako když se dojilo ručně — a já to jako kluk dělával — ale je to rychlejší, čistší a výkonnější.“

„Každý den,“ zamumlala Shannon. „Dvakrát denně.“

„Na jednoho mužského práce nad hlavu.“

„Vypomáhá mi mládenec ze sousedního statku. Máme takovou dohodu.“ Když ji prováděl kravínem, stodolou, silem, kůlnami a dalšími staveními, napadlo ji, že jeden pár rukou navíc je jako kapka v moři ve srovnání s obrovským množstvím každodenní dřiny.

Jakmile ji však zavedl do stáje, aby jí ukázal koně, rychle zapomněla na všechnen pot a všechnu námahu, které vyžadovala každá hodina každého dne.

„Ach, takhle zblízka jsou ještě krásnější!“ vydechla a v tom okouzlení zapomněla na veškerou opatrnost; natáhla ruku a pohládila hnědou klisničku po nose.

„To je moje Jenny. Mám ji teprve dva roky, ale neprodal bych ji ani zanic na světě. No, hodná, hodná..." Kůň zaslechl hlas svého pána a okamžitě zastříhal ušima. Kdyby Shannon byla ochotna připustit, že je něco takového vůbec možné, byla by přísahala, že klisnička s ním flirtuje.

A proč by ne? hloubala zasněně. Která ženská by odolala těm širokým, zručným rukám, jejich něžným dotekům a pohlazením? Nebo tomu hlasu, broukajícímu pošetilé něžnůstky? „Umíš jezdit, Shannon?" „Hmm." Těžce polkla; měla sevřené hrdlo. „Ne, nikdy jsem to nezkusila. Popravdě řečeno jsem ještě nikdy takhle blízko koní nestála." „Ale nebojíš se jich, což je důležité, a když budeš mít chuť, můžeš se to naučit."

Procházeli stájí; Shannon se mazlila s hříbaty, která toho jara přišla na svět, hrála si s nimi a smála se bujnému hře-hečkovi, který jí chtěl zuby hravě štípnout do ramene, kdyby ho Murphy nezastavil dlaní.

„Musí být nádherné vyrůstat v tomhle prostředí," poznamenala, když kráčeli zpět k domu. „Pořád na čerstvém vzduchu, mezi zvířaty..." U zadních dveří se zastavila a skopla z nohou gumáky. „Je to samosebou dřina, ale tobě to muselo přirůst k srdci, jinak bys tady nezůstal."

„Patřím sem. Pojď dál a posaď se. Můžu ti nalít trochu vína, jestli chceš." Družně si s ním opláchla ruce v kuchyňském dřezu. „Cožpak na statku nechtěl zůstat nikdo z tvých příbuzných?"

„Já jsem nejstarší syn, a když táta umřel, připadlo to mně. Moje starší sestry se vdaly, odstěhovaly se a založily vlastní rodiny." Vyndal z lednice láhev a ze zásuvky vývrtku. „Pak se máma podruhé vdala, stejně jako mladší sestra Kate. Mám taky mladšího brácha, ale ten chtěl studovat elektrotechniku."

Udiveně k němu vzhledla, když jí naléval. „Proboha, kolik vás vlastně je?"

„Pět. Bylo nás šest, ale jeden z mých sourozenců zemřel ještě jako mimino. Táta mi umřel, když mi bylo dvanáct, máma se znovu vdala, až když mi bylo dvacet, takže nás bylo jen pět."

„Prý jen!" Zachichotala se a potřásla hlavou; chtěla pozvednout skleničku, ale zastavil ji. „Nechť ti Bůh dopřeje teplých slov za chladných večerů, úplňku za temných nocí a stezku z kopce až k tvému prahu."

„*Slainté.*" Napila se a usmála se na něj. „Líbí se mi tvůj statek, Murphy."

„To mě těší, Shannon." K jejímu údivu se nad ni sklonil a políbil ji na čelo.

Na okno jemně zaťukaly první dešťové kapky. Murphy se napřímil, přešel ke sporáku a otevřel dvířka trouby. Vylínula se z nich vůně a Shannon se začaly sbíhat sliny.

„Jak jsem si jen mohla myslet, že irská kuchyně je protimluv?"

Vyndal rožen a položil jej na sporák. „No, je pravda, že většinou je dost nemastná neslaná. Jako malý kluk jsem si toho nevšiml. Ale když Brie začala vymýšlet různé dobroty a občas mi dala ochutnat, zjistil jsem, že moje drahá máti to v kuchyni moc neumí." Ohlédl se přes rameno. „Což kategoricky zapřu, kdybys tu hnusnou pomluvu opakovala před ní."

„Ode mě to neuslyší." Vstala; nedalo jí to a musela se jít podívat blíž. Do zlatová opečené, vlhce se lesknoucí kuře bylo posypáno kořením a obloženo zhnědlým kruhem brambor a mrkviček. „To vypadá báječně!"

„Za to může Brie. Před pár lety mě naučila pěstovat bylinky a tolik mě peskovala, až jsem si našel čas a založil vlastní bylinkovou zahrádku."

Shannon se opřela o kuchyňskou linku. „Nebyl jsi trochu namíchnutý, když se objevil Gray a vypálil ti rybník?“

Na okamžik se zatvářil udiveně a nechápavě, pak se pobaveně ušklíbl. „Ta pro mě nebyla, ani já pro ni, nikdy,“ řekl, zatímco překládal kuře z pekáče na velkou mísu. „Žili jsme odjakživa jako rodina. Když mi umřel táta, nahradil mi ho Tom. A Brie a Maggie byly odjakživa moje sestry.“ Odřízl plátek kuřecích prsíček. „Zato k tobě, Shannon, žádné bratrské city nechovám. Čekal jsem na tebe už dost dlouho.“

Polekaně couvla, ale on byl hbitější a přitiskl ji ke kredenci. Neudělal však nic jiného, než že zvedl kuřecí sousto k jejím ústům. Když přijala jeho nabídku, jemně a svůdněji přejel palcem po dolním rtu. „Je to dobré. Fakticky.“ Ale cítila, jak se jí zrychluje dech, a když ji pohladil po vlasech, přejel jí mráz po zádech. Napřímila se a upřeně se mu podívala do očí.

„Co to děláš, Murphy?“

„Co asi, Shannon?“ Sklonil hlavu a zlehka, téměř ledabyly se ústy dotkl jejích rtů. „Dvořím se ti přece.“

Kapitola desátá

Dvoří se mi? Shannon na něj zůstala ohromeně zírat. Byla to směšná, pošetilá slova, která neměla nic společného s ní, s jejím způsobem života. A přece je jeho irský jazyk vyslovil samozřejmě, s lehkou hravostí. Musí ho přimět, aby je zase spolkl, a to okamžitě.

„To je bláznovství. Je to absurdní.“

Ruce měl opět na její tváři a palci jí zlehka přejížděl po bradě. „Proč?“

„No... protože.“ Uhnula hlavou a popadla skleničku jako obranný štít.

„Tak za prvé, vůbec mě neznáš.“

„Ale znám!“ Její reakce ho neurazila, spíš pobavila. Poodstoupil a začal porcovat kuře. „Jen co jsem tě uviděl, hned jsem tě poznal.“

„Hele, nezkoušej to na mě s tím svým keltským mysticismem, Murphy.“

Přešla ke stolu a dopila skleničku. „Jsem Američanka, krucinál! V New Yorku se chlapi ženským nedvoří!“

„Možná právě v tom je ta chyba.“ Odnal mísu na stůl, „Posaď se, Shannon. Najez se, dokud je to teplé.“

„Prý najez se!“ zvolala podrážděna a obrátila oči v sloup. „Ted' se mám najíst!“

„Přišla jsi přece na večeři, nebo ne?“ Murphy se ujal role hostitele: naložil štědré porce na její i na svůj talíř a pak zapálil svíčky. „Cožpak nemáš hlad?“

„Ale jo, mám hlad.“ Těžce dosedla na židli, rozložila si na klíně ubrousek a popadla příbor.

Několik minut mlčky jedla a hlavou se jí honily myšlenky. „Pokusím se s tebou rozumně dohodnout, Murphy.“

„Dobrá.“ Zabodl nůž do kuřete na talíři, ochutnal a uznale pokýval hlavou. „Tak tedy rozumně.“

„Za prvé - pochop, že tady zůstanu ještě tak týden, nanejvýš dva.“

„Zůstaneš déle,“ pronesl klidně a žvýkal dál. „Ještě ses nevypořádala s problémy a pocity, které tě sem přivedly. Například ses ani jednou nezeptala na Torna Concannon.“

Pohled jejích očí ochladí. „Ty o mých pocitech nic ne-
vis.“

„Myslím, že vím, ale prozatím toho necháme, protože vidím, že z toho nemáš velkou radost. Ale ještě nějakou dobu tady pobudeš, Shannon, poněvadž si ještě v leccčems musíš udělat jasno. S leccčims se smířit, leccos odpustit-sama sobě i jiným. Nejsi zbabělá, máš v sobě sílu a odvahu.“

Vadilo jí, že jí tak vidí do duše, že tak snadno pojmenovává věci, které si jen nerada připouštěla. Rozlomila opečený rohlík a sledovala, jak z něj stoupá pára. „Ať už zůstanu týden nebo rok, téhle věci se to netýká.“

„Ale týká, a to zásadně,“ namítl smířlivě. „Chutná ti?“

„Je to vynikající.“

„Ještě jsi dnes malovala, když jsem odešel?“

„Ano, já...“ Polkla další sousto a vyčítavě na něj ukázala vidličkou.

„Odbíháš od tématu.“

„Jakého tématu?“

„Ty to víš moc dobře, takže bude lepší, když si jednou provždy nalijeme čistého vína. Nechci, aby se mi někdo dvořil. Nevím, jak to chodí tady u vás, ale tam, odkud pocházím já, jsou ženy nezávislé a rovnocenné bytosti.“

„O tom si myslím svoje.“ Pomalu si přiložil k ústům sklenku a napil se vína, zatímco bedlivě zvažoval další slova. „Nepopírám, že typický Ir umí jen stěžít brát ženu jako rovnocennou bytost. Za poslední generace se to sice trochu změnilo, ale je to pomalý proces.“ Postavil sklenku a znovu se pustil do jídla. „Mám spoustu kamarádů, kteří by mi nedali zapravdu, ale to bude možná tím, že jsem toho za ta léta hodně přečetl a o všem, co jsem si přečetl, jsem hodně přemýšlel. Podle mého soudu má žena stejná práva jako muž - v tom, čím je a co dělá.“

„To je od tebe velkorysý,“ zamumlala Shannon.

Usmál se. „Na někoho, kdo byl vychovávaný jako já, je to docela slušný výkon. Upřímně řečeno, nevím, jak bych se zachoval, kdyby ses chtěla dvořit ty mně.“

„Ale já nechci.“

„Tak vidíš.“ Zvedl ruku a usmál se na ni, jako by právě dořekla pointu místo něj. „To, že se ti dvořím, nemá nic společného s právy či rovnoprávností; tebe to nesnižuje, stejně jako mě to nepovyšuje. Jde jen o to, že iniciativu jsem převzal já, abych tak řekl. Jsi nejkrásnější stvoření, jaké jsem kdy spatřil. A že jsem měl to štěstí vidět spoustu krásy.“

Shannon sklopila oči, zmatená náhlým přívalem radosti z jeho slov.

Určitě existoval způsob, jak se s tím -s ním - vypořádat, tím si byla jista. Jen ho nalézt.

„Murphy, jsem polichocena. Kdo by nebyl?“

„Když tě líbám, jsi víc než jen polichocena, Shannon. Oba přece víme, co se v tu chvíli děje!“

Nabodla na vidličku kousek kuřete. „Tak dobrá, přitahuješ mě. Jsi přitažlivý chlap, máš v sobě jisté kouzlo. Ale nechci, aby to přerostlo v něco víc.“

„Proč ne?“ Kristepane, je tak ohromné povídat si s ní, blesklo mu hlavou.

„Proč ne, když po mně toužíš stejně jako já po tobě?“

Musela si otřít zvlhlé dlaně do ubrousku. „Protože je to očividná chyba. Díváme se na to ze dvou odlišných úhlů, které nikdy nesplynou v jediný. Líbíš se mi. Jsi zajímavý mužský. Ale já prostě nehledám vztah. Vždyť jsem teprve před pár týdny jeden ukončila, kruci! Byla jsem prakticky zasnoubená.“ Vtom dostala nápad; rty se jí zvlhly v potůchlém úsměvu.

„Spala jsem s ním.“

Murphy po vytáhl obočí. „A už je patrně po všem. Asi jsi ho měla ráda.“

„Jistěže jsem ho měla ráda, já nelezu do postele s každým, koho potkám!“ Když se zaslechla, co říká, nasupeně vydechla. Jak se mu jen podařilo stočit hovor na ni?

„Jestli jsem tomu dobře rozuměl, je to už minulost. Já měl taky pár žen rád natolik, abych s nimi šel do postele. Ale před tebou jsem žádnou nemiloval.“

Samou panikou jí z tváře vyprchala všechna barva. „Nemiluješ mě.“

„Miluji tě od chvíle, co jsem tě spatřil.“ Řekl to tak tiše a tak prostě, že mu uvěřila - na okamžik zcela uvěřila. „Vlastně už předtím, bůhvíjak. Čekal jsem na tebe, Shannon. A teď jsem se tě dočkal.“

„To se mi snad jen zdá,“ řekla roztřeseně a odsunula se od stolu. „Tak, a teď mě poslouvej. Tenhle nesmysl musíš pustit z hlavy. Nevyjde ti to. Celou situaci si jen romantizuješ, prostě sis něco vyfantazíroval a teď na tom lpíš. Dosáhneš tím jediného: oba nás zkompromituješ.“

Přimhouřil oči, ale ona si v návalu vzteku nevšimla té změny, toho nebezpečí za ní. „Takže já tě svou láskou kompromituju!“

„Nepřekrucuj moje slova!“ utrhla se na něj. „A nesnaž se mě ponižovat a urážet jen proto, že nemám zájem o tvoje dvoření. Ježíši, už to slovo! Dvoření! Je to směšné.“

„Máš pro to snad lepší?“

„Ne, nic lepšího pro to nemám. Ale byla bych moc ráda, kdybys toho nechal, ať už tomu říkáš jakkoli.“

Seděl chvíli mlčky a cítil, jak v něm pomalu roste hněv. „Protože ty ke mně nic necítíš?“

„Správně.“ A jelikož to byla lež, v jejím hlase zazněl ostrý podtón.

„Opravdu si bláhově namlouváš, že se pokorně podvolím každému tvému nápadu, i kdyby byl ne-vímjak absurdní? Že se za tebe vdám a budu žít tady? Sedláková žena, prokristapána! To by tak ještě scházelo! Zahodit kariéru, úspěch!“

Jeho pohyb byl tak bleskurychlý, že se nestihla ani nadechnout. Popadl ji za paže a zaryl do nich prsty. Byl bledý vzteky, oči mu potemněly.

„Tak můj život je pod tvou úroveň, co?“ zařval. „Všechno, co mám, pro co jsem pracoval, co jsem, to je něco podřadného? Něco, nad čím můžeš ohrnovat nos?“

Srdce jí tlouklo jako splašenému zajíci - rychle a trhaně. Vzmohla se jen na chabé zavržení hlavou. Kdo by byl tušil, že je tak výbušný?

„Smírím se s tím, že nevíš, že mě miluješ, že nechceš prokouknout a pochopit, že jsme si souzeni. Ale nedovolím, abys mě znevažovala, abys ses pohrdavě vyjadřovala o všem, o co jsem usiloval já, moje rodina i celé generace před námi!“

„Tak jsem to nemyslela...“

„Ty si myslíš, že půda si jen tak leží, hezká jako obrázek, a čeká, až z ní někdo sklídí úrodu?“ V mihotavém světle svíček byl jeho obličej plný stínů - úchvatný a zároveň nebezpečný. „Bylo kvůli ní prolito tolik krve a potu, že se to nedá ničím zvážit. Obdělávat ji je dřina, ale to nestačí.“

Jestli ti tvoje pýcha brání přijmout tuto zemi za svou, styď se!“

Trhaně vydechla a jen s vypětím vůle se dokázala opět nadechnout. „To bolí, Murphy.“

Pustil ji, jako kdyby ho její kůže páčila, a nemotorně couvl; poprvé od chvíle, co ho znala, ztratily jeho pohyby plavný půvab. „Promiň.“

Zastyděl se. Věděl, že má velké ruce, znal jejich sílu. Teď se zhroutil, že ji jimi - třeba v návalu zlosti - málem trvale poznamenal.

Při pohledu na pohrdání sebou samým, které se mu zračilo ve tváři, odolala nutkání pohlédit si bolavá místa na pažích. I když mu

nerozuměla, instinkt jí našeptával, že je to něžný, laskavý muž, který by ženě nikdy vědomě neublížil, protože by to pokládal za nejhorší hřích. „Nechtěla jsem tě urazit," pronesla pomalu. „Byla jsem rozčilená a pokoušela jsem se ti vysvětlit, že jsme odlišní. Ze se různíme v tom, kdo jsme a co chceme."

Strčil si ruce do kapes. „Co tedy chceš?"

Otevřela ústa a pak je ohromeně zavřela, když zjistila, že nenachází odpověď. „V posledních měsících se můj život hodně změnil, a já si všechny ty změny musím nechat projít hlavou. Ale vážná známost mezi nimi není."

„Bojíš se mě?" Jeho hlas byl úzkostlivě neutrální. „Nechtěl jsem ti ublížit."

„Ne, nebojím se tě." Nedalo jí to; přistoupila k němu a položila mu dlaň na tvář. „Já mám taky výbušnou povahu, Murphy." Byla si téměř jista, že krize je zažehnána, a usmála se. „Zapomeňme na to, a buďme opět přátelé."

Ale jistota ji rázem opustila, když ji vzal za ruku a vtiskl jí do dlaně něžný polibek. „„Jak moře je má štědrost bezbřehá a stejně hluboká je i má láska: čím víc ti dávám, tím víc já sám mám, jsou obě nekonečné." " Shakespeare, pomyslela si a zjihla. Cítuje Shakespeara tím svým nádherným hlasem! „Neříkej mi takové věci, Murphy. To není férová hra."

„Jenže my si už dávno nehrajeme, Shannon. Nejsme děti ani blázni. Jen klid, já ti neublížím." Jeho hlas zněl stejně konejšivě jako předtím ve stáji, když uklidňoval koně. Plaše sebou totiž trhla, když kolem ní ovinul své mohutné paže. „Pověz mi, cos cítila, když jsem tě poprvé políbil."

To nebyla těžká otázka, protože totéž cítila i nyní. „Pokušení."

Usmál se a přitiskl jí rty ke spánku. „To ale není všechno. Bylo v tom něco víc, že? Jakési... rozpomínání, vid'?"

Její tělo odmítalo poslechnout velice rozumný povel mozku, aby zůstalo pevné a odměřené. „Já na takové věci nevěřím."

„Neptal jsem se tě, na co věříš." Jeho rty trpělivě putovaly ze spánku na bradu. „Ale cos cítila." Pod tenkou hedvábnou slupkou kůže se její tělo rozehrávalo. Jemu se zdálo, že zešílí, když se bude ještě chvíli ovládat, nestrhne tu slupku a neobjeví vše, co se pod ní skrývá. „Zdálo se ti, jako by to nebylo poprvé..." Jako zloděj ukořistil další kousek její kůže a dotkl se jejích rtů. Vyšly mu dychtivě vstříc. „... ale znovu."

„To je nesmysl." Její hlas jako by přicházel z velké dálky. „A tohle je šílenství." Ruce zrazovaly ústa, bořily se mu do vlasů a přitahovaly ho blíž, stále blíž, jak požitek smyslů vítězil nad povely rozumu. „To nemůžeme, nesmíme..." Zavrňela blahem přímo do jeho úst. „Je to jen chemie."

„Bůh žehnej vědě." Popadal dech stejně jako ona; zvedl ji na špičky, spalován mučivou trýzní. Jen chvilíčku, slíbil si v duchu. Pak se dal do plenění.

V jejím nitru vybuchovaly exploze, jedna za druhou ve vířivém reji barev a světél. V návalu nenasytné touhy do něj málem zaťala nehty jako divoká šelma.

Dotýkej se mě, krucinál! vybízela ho v duchu. Ale jeho ruce ji jen držely, zatímco její tělo prahlo po dobývání. Věděla, jak bude chutnat dotek jeho dlaní. Věděla to, a málem se rozbrečela pod tíhou tohoto vědění. Věděla, že ta něžná pohlazení mozolnatých dlaní v ní rozžehnou požár.

Probudily se v ní zvířecí pudry, o nichž neměla zdání j že v ní dřímají; začala mu okusovat ret - škádlivě, vyzý vavě. Když zaklel, prudce zaklonila hlavu a její tvář zářila opojným vítězstvím.

Vzápětí však zbledla, neboť jeho oči se proměnily v oči válečníka - temné, vražedné a hrůzostrašně povědomé.

„Proboha!“ vyrazila ze sebe a vymanila se mu z objetí. Přitiskla si ruce na hrud', zápasíc o vzduch, o rovnováhu. „Přestaň. Proboha, tohle musí přestat.“

Murphy balancoval na tenké hraně sebeovládání; svěsil paže a sevřel dlaně v pěsti. „Toužím po tobě víc než po vzduchu, který dýchám. Zabíjí mě to, Shannon, tahle touha mě zabíjí.“

„Udělal jsem chybu.“ Zajela si roztřesenými prsty do vlasů. „Udělal jsem chybu. Omlouvám se. Nepřipustím, aby tohle zašlo dál.“ Cítila, jak je k němu přitahována - jako se přitahují klad a zápor, síla se silou.

„Vyhýbej se mi širokým obloukem, Murphy.“

„To nejde. Ty víš, že to nejde.“

„Jsme v pěkné kaši.“ Přešla nejistě ke stolu a zvedla sklenku s vínem, odhodlána uklidnit rozbouřenou mysl. „Ale můžeme se z ní vyhrabat. Nemluv na mě,“ nařídila mu a zvedla ruku jako strážník řídící dopravu.

„Nech mě přemýšlet.“

Nejpodivnější na tom bylo, že se nikdy nepokládala za ženu příliš posedlou sexem. Občas prožila pár příjemných chvil s muži, které měla ráda, které uznávala. „Příjemné“ bylo ale směšně slabé slovo pro to, co v ní vybuchovalo s Murphym.

To je sex, napadlo ji a přikývla. To je dovoleno, to je v pořádku. Jsou přece oba dospělí, oba bez závazků. Má ho přece docela ráda, váží si ho, dokonce ho v mnoha směrech obdivuje. Co je tedy špatného na tom, když se pro jednu divoce odváže, než se usadí a rozhodne se, jak naloží se zbytkem života?

Nic, usoudila, až na to potrhle dvoření. A tak tomu učiníme přítrž, přemítala a usrkla další doušek; tuto překážku zkrátka a dobře odstraníme.

„Chceme spolu spát,“ spustila.

„No, spát s tebou bude nepochybně příjemné, ale nejprve bych se s tebou rád několikrát pomiloval.“

„Hele, Murphy, neslovíčkař, buď tak hodný.“ Ale usmála se na něj, neboť s úlevou postřehla, že mu oči opět svítí dobrou náladou. „Myslím, že tohle můžeme vyřešit rozumně a k oboustranné spokojenosti.“

„Občas vedeš náramné řeči.“ Hlas měl plný obdivu a potěšení. „I když říkáš bohapusté nesmysly. Zní to tak důstojně, víš? A moc nóbl.“

„Přestaň, Murphy. Musíš přece uznat sám, že myšlenka dlouhodobé vážné známosti nepřichází v úvahu.“ Když se na ni jen mlčky usmíval, rozmrzele vydechla. „Tak dobrá, vyjádřím to jednoduše a prostě. Žádné dvoření.“

„Já vím, cos tím chtěla říct, zlato. Jen tě k zbláznění rád poslouchám. Já naopak moc rád uvažuji o tom, že zbytek života dožiju s tebou. Nehleď na to, že jsem se ti dvořit ještě ani pořádně nezačal. Vždyť jsem s tebou ještě ani netančil.“

Byla s rozumem v koncích; bezradně si přejela dlaněmi po tváři. „Jsi vážně tak zabeďněný?“

„To vždycky tvrdila i moje máma. ‚Murphy,‘ říkávala, ‚ty když si něco vezmeš do hlavy, tak ti to z ní nikdo nevytluče.‘“ Zazubil se na ni.

„Máma se ti bude líbit, uvidíš.“

„Já přece tvou mámu nikdy nepoznám.“

„Ba jo, už na tom pracuju. Ale cos to chtěla říct?“

„Co jsem to chtěla říct...?“ zopakovala zmateně. „Jak si mám vzpomenout, co jsem chtěla říct, když pořád klikuješ a zamotáváš to?“

Děláš to naschvál, zamlžuješ zcela prosté věci, které by měly být nabíledni."

„Miluju tě, Shannon," řekl a dočista ji omráčil. „To je přece prosté. Chci se s tebou oženit a mít s tebou děti. Ale; to poněkud předbílám."

„To bych řekla. Tak aby bylo mezi námi úplně jasno: nemiluju tě, Murphy, a nechci se za tebe vdát." Jeho oči se zúžily do štěrbin. „A když se na mě budeš pořád takhle šklebit, tak tě zpráskám."

„Můžeš se po mně ohnat, můžeme se spolu i poprat, ale nakonec bychom to zřejmě dořešili rovnou tady, na kuchyňské podlaze." Přistoupil k ní a pobaveně sledoval, jak pobouřeně zvedá bradu. „Protože, miláčku, jakmile na lebe znovu sáhnu, nemůžu slíbit, že tě pustím, dokud nedokončím, co jsem si umanol."

„Nemá smysl pokoušet se o rozumnou dohodu. Díky za večeři. Bylo to zajímavé."

„Vezmi si bundu, venku prší."

„Já nechci..."

„Nebud' bláznínek." Sundal z věšáku svou bundu. „Ještě ti zmokne ta tvoje hezká blůzička a nastydneš."

Vytrhla mu bundu dřív, než ji stihl galantně přidržet. „Díky. Vrátím ti ji." „Když si vzpomeneš, vezmi ji s sebou, až zas půjdeš ráno malovat. Já se stavím."

„Možná tam nebudu." Zastrčila ruce do měkké obnošené džínoviny; dlouhé rukávy jí sahaly až po konečky prstů. „Dobrou noc."

„Doprovodím tě k autu." Než stačila něco namítnout, vzal ji za paži a vyvedl ji z kuchyně do předsíně.

„Zmokneš," protestovala u dveří.

„Mně déšť nevadí." Když došli k autu, moudře polkl nšklebek. „Jdeš ke špatný straně, zlato, leda bys chtěla, abych tě domů odvezl."

Šlehla po něm pohledem a změnila směr; opět zapomněla, že volant je na pravé straně.

Murphy jí otevřel dvířka, a když odhadl její náladu, zavrhl myšlenku na pusu a raději jí políbil jen ruku. „Sen ve snu," zamumlal. „Poe o tom napsal krásné verše. Dnes v noci se ti o mně bude zdát, Shannon, a mně o tobě."

„Ne, nebude," prohlásila a energicky zabouchla dvířka. Vyhrnula si rukávy jeho bundy, vycouvala z příjezdové cestičky a vyjela na deštěm zmáčenou silnici.

Ten chlap musí mít o kolečko víc, usoudila. To je jediné možné vysvětlení. Má jedinou možnost - od této chvíle mu nesmí poskytnout ani nejmenší příležitost. Už žádné romantické večere při svíčkách, žádná hudba a smích v hospodě, žádné lehkovážné rozhovory a dech vyrážející líbání v polích.

Krucinál, bude jí to chybět. Všechno. Zajela před Briannin penzion a zatáhla ruční brzdu. Murphy v ní probudil city a touhy, o nichž neměla zdání, a jí nezbývalo nic jiného, než je udusit v zárodku.

Je to trouba a idiot, láteřila v duchu; zabouchla dvířka a rozběhla se k domu.

Když otevřela dveře a v chodbě uviděla stát rozzářenou! Briannu, s vypětím vůle se snažila zaplašit našťvaný výraz.

„Ach, prima, Murphy ti půjčil bundu. Já jsem si na to vzpomněla, až když už jsi byla pryč. Tak co, jak sis to užila?"

Shannon otevřela ústa a s údivem zjistila, že ji žádná otřepaná fráze nenapadá. „Ten chlap je šílenec."

Brianna zamrkala. „Murphy?"

„Kdo jiný? Povídám ti, tomu chlapovi kapku šplouchá na maják. Není s ním rozumná řeč.“

Brianna vzala Shannon za ruku gestem tak přirozeným, že je ani jedna nevnímala, a táhla ji do kuchyně. „Pohádali jste se?“

„Jestli jsme se pohádali? Ne, ani bych neřekla. Se šilencem se člověk hádat nemůže.“

„Ahoj, Shannon!“ Když se otevřely kuchyňské dveře! Gray zvedl hlavu od velké mísy a ruka s lžící mu zůstala viset ve vzduchu. „Jak dopadla večeře? Nechala sis kousek místa na piškoty se šlehačkou a s ovocem? Tak, jak to umí připravit Brie, to neumí nikdo na světě!“

„Nepohodli se s Murphym,“ sdělila mu Brianna, přistrčila Shannon židli a popadla konvici s čajem.

„Nekecej!“ Graye to zaujalo natolik, že na chvíli zapomněl i na piškotovou dobrotu. „Kvůli čemu?“

„Ale, nic důležitého. Jen si mě chce vzít a mít se mnou děti.“

Brianna převrhla hrnek a jen taktak ho zachránila před pádem na podlahu. „Děláš si legraci,“ řekla nevěřícně; měla co dělat, aby nevyprskla smíchy.

„Tobě to možná jako legrace připadá, mně spíš jako hodně špatný vtip.“

Shannon mechanicky hrábla lžící do mísy, kterou před ni postavil Gray.

„Tvrdí, že se mi dvoří.“ Opovržlivě si odfrkla, pak ochutnala piškotovou dobrotu. „Můžeš ten zbytek oželeť?“ zeptala se Graye.

„A...“ Přejel si jazykem po zubech. „Kdepak, to ne.“

Brianna se pomalu svezla na židli s očima vykulenýma úžasem. „On ti řekl, že se ti chce dvořit?“

„Nejenže chce - on se mi prý už dvoří,“ opravila ji Shannon a nabrala si další sousto. „Vytasil se na mě s potrhým nápadem, že je to láska na první pohled, že jsme si souzeni a podobné nesmysly. A taky něco plácal o rozpomínání a poznání věcí minulých. Blbost,“ zahučela a nalila všem čaj.

„Murphy se v životě nikomu nedvořil. Ani ve snu ho to nenapadlo.“

Shannon přimhouřila oči a obrátila se k Brianně. „Moc bych si přála, abyste tady všichni přestali užívat to příšerné staromódní slovo.“

Znervózňuje mě to.“

„To slovo?“ vmísil se do hovoru Gray. „Nebo ten skutek?“

„Obojí.“ Podepřela si bradu pěstí. „Jako kdyby to už beztak nebylo složité ažaž.“

„Je ti lhostejný?“ zeptala se Brianna.

„Ne, to říct nemůžu,“ zamračila se Shannon. „Zápletka nám utěšeně houstne!“ zvolal Gray a zazubil se na Shannon, která na něj vrhla pobouřený pohled. „Abys totiž věděla, Irové jsou děsně umíněný národ. A nejsem si jist, jestli Irové ze západních končin nejsou nejmíněnější ze všech. Jestli jsi Murphymu padla do oka, hned tak se odtamtud ne vyhrabeš.“

„Nezlehčuj to, Grayi.“ Brianna v soucitném gestu položila dlaň na Shannoninu ruku. „Je rozrušená, jde o city dvou lidí.“

„Ne, to teda nejde.“ Alespoň tím si Shannon mohla být jista. „Mít chuť jít s mužským do postele a strávit s ním celý život jsou dvě diametrálně odlišné věci. A co se jeho; týče, je to prostě jen romantik.“

Se svraštěným obočím vyškábala z mísy poslední piškotové drobty. „Je nesmysl tvrdit, že pár podivných snů nějak souvisí s osudem, s předurčením a podobnými blbostmi.“

„Murphymu se zdály divné sny?“

Shannon se zmateně podívala na Briannu. „Já nevím. Neptala jsem se ho.“

„Takže se zdály tobě," naklonil se k ní Gray; byl nadšením bez sebe.

„Vyprávěj - hlavně ty sexy části."

„Nech toho, Grayson!"

Ale Shannon se musela proti své vůli zasmát. Zvláštní, blesklo jí hlavou - Gray jí připadal jako starší brácha, po kterém celý život toužila. „Ten sen je celý sexy," řekla mu a olízla si rty.

„Jo?" Naklonil se ještě blíž. „Začni od začátku. Nic nevynech. I ten nejmenší detail je důležitý."

„Prosím tě, nevšímej si ho, Shannon!"

„To nic." Shannon odstrčila prázdnou mísu; byla přecpaná. „Možná vás zaujme oba. Nikdy předtím se mi nevracel jeden a tentýž sen. Jsou to spíš jen obrazy, výjevy, které se mi zdají ve zpřeházeném pořadí. Alespoň mně to tak připadá."

„Já z tebe snad zešílím!" zvolal Gray zoufale. „Vyklop to!"

„Tak jo. Začíná to na poli, kde stojí kamenný kruh. Je to divné - než jsem ho poprvé uviděla, měla jsem dojem, že jsem ho tam už viděla ve snu.

Ale to je vyloučeno," prohlásila a mávla nad tím rukou. „Zkrátka a dobře, jsem na poli a prší. Je chladno, zima zalézá pod kůži. Když na něco šlápnu, zní to, jako by mi pod nohama skřípalo sklo. Tedy ne mně," opravila se s úsměvem. „Té ženě ve snu. Pak je tam muž - tmavé vlasy, tmavý plášť, bílý kůň. Je vidět, jak z nich stoupá pára, muž má vysoké boty i brnění pocákané blátem. Plným tryskem se řítí na mě - totiž na ni. Ona tam stojí a vlasy jí vlají ve větru. A pak..."

Zmlkla. Zachytila kradmý, vyděšený pohled v Brianniných očích, i němou výměnu mezi ní a Grayem.

„Co je?" zeptala se.

„Zní to jako pověst o čarodějnici a válečníkovi." Gray upíral potmělé oči na Shannonin obličej. „Co se stane pak?"

Shannon svěsila ruce a pod stolem je sepjala. „Dopověz to ty."

„Tak dobrá." Gray pohlédl na Briannu, která mu pokynula, aby spustil.

„Podle jedné pověsti žila v tomto kraji ledna čarodějnice. Měla věštecký dar, což bylo pro ni požehnání i prokletí zároveň; lidí se stranila. Jednoho rána se odebrala do kamenného kruhu, aby tam rozmlouvala se svými bohy, a tam našla válečníka; byl raněný, jeho kůň stál vedle něj.

Čarodějnice mu ošetřila rány, krmila ho a pečovala o něj, dokud opět nezesílil. Zamilovali se do sebe. Stali se z nich milenci."

Odmlčel se, dolil všem čaj a uchopil hrnek. „On ji posléze samo sebou opustil, protože chtěl bojovat ve válkách a vítězit v bitvách. Slíbil jí, že se vrátí, a ona mu darovala sponu do pláště, aby na ni měl památku."

„A co on?" Shannon si odkašlala. „Vrátil se?"

„Pověst vypráví, že ano. Přicvával k ní přes pole v silné bouři, která otřásala nebem i zemí. Chtěl si ji vzít za ženu, ale nechtěl se vzdát meče a štítu. Hrozně se kvůli tomu pohádali. I když se tolik milovali, nedokázali najít řešení. Když pak od ní znovu odcházel, dal jí tu sponu na památku, dokud se nevrátí. Ale už se nevrátil. Prý padl na jiném poli. A ona, jelikož uměla věštit, přesně rozpoznala okamžik, kdy se to stalo." „Je to jen pohádka." Shannon objala horký šálek oběma dlaněmi; měla je náhle ledové. „Já takovým povídačkám moc nevěřím. Neříkej mi, že ty ano."

Gray pokrčil rameny. „Ba jo, věřím. Věřím, že ti dva lidé existovali a že mezi nimi bylo něco silného, co přetrvává. Mě ale spíš zajímá, proč se ti zjevují ve snách."

„Párkrát se mi zdálo o muži na koni," vyhrkla Shannoná podrážděně. „Na tom by si nepochybně náramně smlsнул leckterý psychiatr. Ale je to jen

náhoda, vůbec to spolu nesouvisí. Jsem unavená," dodala a vstala. „Jdu si lehnout."

„Vem si čaj," vybídla ji Brianna laskavě. „Díky."

Když Shannon odešla, Brianna položila Grayovi ruku na rameno. „Hele, nerejpej do ní, Graysone. Má svých starostí dost."

„Moc by se jí ulevilo, kdyby to v sobě přestala dusit.“ Pousmál se a přitiskl rty na Brianninu dlaň. „Já o tom vím své."

„Chce to svůj čas; i ty jsi ho potřeboval." Hluboce si povzdechla. „Tak Murphy... Kdo by si to byl pomyslel?"

Kapitola jedenáctá

Ne že by se Shannon chtěla vztyčeným kamenům vyhýbat; jednoduše zaspala. A jestli se jí zdály divoké sny, není se vůbec čemu divit, hloubala pak u pozdní snídane s kávou a vdolečky.

Kalorická bomba před spaním a pověst v podání mistrného vypravěče nemohly věstít nic jiného než neklidnou noc; na tom nebylo nic divného. Z míry ji vyváděla jen průzračná jasnost a živost toho snu. Musela si v duchu přiznat, že jej nejen pozorovala zvenčí, jako nezúčastněný divák, ale i procítila na vlastní kůži. Cítila drsnou přikrývku pod zády, šimrání stébel trávy, žár a tíhu mužského těla na svém. Ve svém...

Dlouze vydechla a přitiskla si dlaň na břicho, kde vzpomínka na sen vyvolala záchvěv touhy.

Zdalo se jí, že se miluje s mužem, který měl obličej Murphyho - a přece to nebyl on. Leželi v kamenném kruhu; na obloze jiskřily hvězdy a měsíc svítil bíle jako maják. Zaslechla houkání sovy a cítila, jak jí tváře ovívá mužův rychlý, teplý dech. Pod rukama cítila hru jeho napjatých svalů, cizí a zároveň důvěrně známou. A věděla, že je to naposledy - uvědomila si to právě ve chvíli, kdy její tělo vybuchlo ve vrcholu extáze.

To vědomí bolelo, bolelo tak, že i nyní, když byla vzhůru, ji v očích štípaly slzy. Znovu zvedla šálek s kávou. Musím se z toho nějak vzpamatovat, sebrat se, napomínala se v duchu, nebo si můžu rovnou stoupnout na konec dlouhé řady svých kolegů v psychiatrické poradně. Od zadních dveří k ní dolehl nějaký hluk; honem nasadila neutrální výraz. Ať to byl kdo chtěl, Shannon byla za to vyrušení vděčná. Když ale uviděla vcházet Maggii, nadšené očekávání z ní rázem vyprchalo.

„Vždyť už tě pouštím, ne?" řekla Maggie Conovi. „Nemusíš do mě strkat!"

Pes se vrhl do otevřených dveří, vběhl pod stůl a tam se s trpitelským vzdechem svalil.

„Udělej si pohodlí." Maggiin lehký úsměv zchladl o několik stupňů, když v kuchyni zahlédla osamělou Shannon. „Dobré jitro! Nesu Brie trochu borůvek."

„Někam odběhla. Gray je u sebe a pracuje."

„Nechám je tady." Maggie přešla k lednici a pytlík s borůvkami do ní dala. „Jaká byla večere u Murphyho?"

„Drby se zde šíří rychlostí blesku, jak vidím," pronesla Shannon, a ani se nesnažila skrýt rozmrzelost. „Divila bych se, kdybys nevěděla, co podával."

Maggie se k ní otočila s křečovitým úsměvem na rtech. „Ach, určitě kuře. To umí připravit skvěle, i když nemá ve zvyku vyvářet pro ženské."

Sundala si čapku a strčila si ji do kapsy. „Ale do tebe je blázen, vid'?"

„Řekla bych, že je to pouze jeho a moje věc."

„Chyba lávky, a varuju tě - jednej s ním v rukavičkách!!“

„Tvoje varování mi může být ukradené stejně jako tvoje protivné chování.“

Maggie naklonila hlavu na stranu v gestu, které vyznělo spíš opovržlivě než zvědavě. „O co ti jde, Shannon Bodineová? Baví tě natrásat se před chlapem, se kterým si chceš jen pohrát jako kočka s myší? No, máš to koneckonců v krvi.“

Shannon oslepil rudý opar vzteku. Vyskočila rovnýma nohama a zatnula pěsti. „Co si to dovoluješ, krucinál? Nemáš nejmenší právo urážet mou matku!“

„Máš pravdu. Naprostou pravdu.“ Maggie by si nejradši ukousla jazyk, jen aby mohla vzít ta trpká slova zpět. „Omlouvám se za to.“

„Proč jsi to řekla? Promluvilas přesně jako tvá matka!“

Maggie sebou trhla. „Ted' ses trefila rovnou do černého. Ano, mluvila jsem jako ona a mylila jsem se stejně jako ona. Takže se ti za to ráda ještě jednou omluvím, ale jinak se za co omlouvat nemám.“

Aby se uklidnila, otočila se ke sporáku a postavila na čaj. „Ale zeptám se tě, a můžeš být upřímná, když jsme tady jen my dvě, jestli sis nepomyslela o mém otci něco podobného, co jsem ted' řekla o tvé matce.“

Maggie se taky trefila do černého, a Shannon couvla. „Pokud ano, byla jsem aspoň natolik zdvořilá, abych si to nechala pro sebe.“

„Řekla bych, že zdvořilost a pokrytectví krácejí někdy ruku v ruce.“

Shannon místo odpovědi jen vztekle zasyčela; Maggie to potěšilo a sáhla po plechovce s čajem. „A tak si radši odpusťme obojí. Řízením osudu se stalo, že nám v žilách koluje stejná krev; my to nezměníme, i když z toho ani jedna z nás nemá příliš velkou radost. Jak vidím, nejsi žádná útlocitná křehotinka. Já taky ne. Ale Brianna ano.“

„Takže ji hodláš přede mnou taky chránit?“

„Když bude třeba, ano. Jestli ublížíš někomu z mých nejbližších, budeš mít co do činění se mnou.“ Upřela na Shannon odhodlaný pohled. „Abys mi dobře rozuměla. Je jasné, že Brie ti už otevřela své srdce, a Murphy, pokud tak už neučinil, to udělá taky.“

„Zatímco ty jsi vůči mně zatvrdila srdce i rozum.“

„Ty přece taky, ne?“ Maggie přešla ke stolu a položila na něj ruce.

„Copak jsi sem nepřijela už se zatvrdělým srdcem, s předem hotovým názorem na věc? Je ti jedno, co si táta vytrpěl. Myslíš jen na sebe. Je ti jedno, že on neměl nikdy šanci vychutnat si své štěstí. Nikdy neměl...“

Zmlkla; před očima se jí dělaly mžítka. Tlumeně zaklela a opřela se o stůl, aby udržela rovnováhu. Když zavrávala, Shannon ji popadla za ramena.

„Sedni si, prokristapána!“

„Nic mi není.“

„Jasně.“ Maggie byla bledá jako smrt a oči měla obrácené v sloup.

„Vyříkáme si to jindy.“

Maggie se bezvládně svezla na židli a ani nedutala, když jí Shannon vtlačila hlavu mezi kolena.

„Dýchej. Zhluboka dýchej nebo něco. Sakra!“ Nemotorně poplácala Maggie po zádech a horečně přemýšlela, co dělat. „Dojdu pro Graye, zavoláme doktora.“

„Žádného doktora nepotřebuju.“ Maggie se úporně snažila potlačit nevolnost; tápavě napřáhla ruku, až nahmatala Shannoninu dlaň. „Není třeba. Jsem prostě jen těhotná, to je celé. S Liamem to bylo prvních pár týdnů to samé.“

Maggie roztřeseně zvedla hlavu a opřela se; opovrhovala sama sebou. Věděla, co dělat, a tak měla zavřené oči a zhluboka, pomalu se nadechovala a vydechovala. Překvapeně je otevřela, když ucítila na čele studený ručník.

„Díky.“

„Napij se trochu vody.“ Shannon vtiskla Maggie do ruky sklenku; doufala, že si počíná správně. „Jsi pořád ještě zelená jak sedma.“

„To přejde. To jen matička příroda mě upozorňuje na to, že za devět měsíců na tom budu mnohem hůř.“

„Povzbudivá představa.“ Shannon si sedla a nespouštěla oči z Maggiina obličeje. „Proč chceš mít další dítě?“

„Mám ráda náročné úkoly. A chci mít víc dětí - což pro mě bylo obrovské překvapení, protože jsem neměla tušení, že vůbec chci to první. Je to vlastně docela dobrodružství - pár ranních nevolností, a pak ženská kyne a tloustne a kyne a tloustne...“

„Beru tě za slovo. Vrací se ti barva.“

„Tak na mě konečně přestaň zírat, jako kdyby mi měla narůst křídla.“

Sundala si ručník z čela a položila ho na stůl. „Děkuju ti.“

Shannon se ulehčeně opřela. „To nestojí za řeč.“

„Přesně tak.“ Maggie si otírala ruce o vlhkou látku. „Byla bych ti povděčná, kdyby ses o tom před Brie ani před nikým jiným nezmiňovala. Znáš ji, spustila by povyk - pak by začal ječet i Rogan.“

„A ty máš radši, když chráníš jiné, než když jiní chrání tebe.“

„Jo, dá se to tak říct.“

Shannon zamyšleně bubnovala prsty po stole. Překročily jistou hranici, napadlo ji, aniž si to obě uvědomily. Možná je teď na ní, aby udělala další krok.

„Chceš, abych o tom mlčela?“

„Ano.“

„Co za to?“

To Maggie zaskočilo; udiveně zamrkala. „Prosím?“ „Mohly bychom to nazvat vzájemným oplacením laskavosti.“

Maggie svařila obočí a nakonec přikývla. „Tak jo. O jakou laskavost jde tobě?“

„Chci se podívat, kde pracuješ.“

„Kde pracuju?“ Do jejího hlasu i očí se vkradla podezřavost. „Do mé sklářské dílny?“

Ztělesněná líbeznost a ochota, usoudila Shannon trpce. „Slyšela jsem, že nesnášíš, když za tebou lidi lezou do dílny, vyptávají se a do všeho strkají nos. A právě to mám v úmyslu udělat.“ Vstala a odnesla hrnek do dřezu. „Jinak by mi mohlo nechtěně uklouznout, jak jsi dnes ráno málem omdlela v kuchyni.“

„Já neomdlela,“ zamumlala Maggie. „Ženský se už nemůže udělat ani trošku nevolno,“ dodala rozmrzele a odsunula se od stolu. „Lidi mají brát ohled na ženu v ji ném stavu. Tak pojď.“ S očividnou neochotou si vyndala z kapsy čapku a nasadila si ji na hlavu. „Nepojedeme autem?“

„Typická Američanka,“ zašklebila se Maggie. „Půjďme pěšky.“

„Prima.“ Shannon sundala z věšáku Murphyho bundu a vykročila za ní.

„Kde je Liam?“ zeptala se, když došly na trávník za domem.

„Se svým tatínkem. Rogan si vzal do hlavy, že si dnes ráno musím trochu zalenošit, a vzal ho na pár hodin s sebou do galerie.“

„Tam bych taky moc ráda zašla. Do galerie. Byla jsem v její newyorské pobočce.“

„Tahle není tak nóbl. Rogan z ní chtěl vytvořit spíš jakýsi domácí stánek umění než výstavní síň. Jsou v ní jen irští umělci a řemeslníci.“

Otevřeli jsme ji před rokem a myslím, že Roganovi se jeho záměr vydařil. Ale to se mu koneckonců podaří vždycky." Svižně se přehoupala přes první zídku.

„Jak dlouho jste svoji?"

„Co nevidět to budou dva roky. To byl taky jeho cíl, za kterým šel tvrdohlavě jako mezek." Usmála se při vzpomínce na to, jak s ním bojovala o každou píď. „A co ty? Ty na vdavky nepomýšlíš? Nečeká někdo na tvůj návrat?"

„Ne." Jako kdyby to někdo narežíroval, právě v té chvíli zaslechla zvuk traktoru a pak zahlédla Murphyho jezdit po vzdáleném poli. „Soustřeďuji se na svoje povolání, na kariéru."

„To znám." Maggie zvedla ruku a zamávala Murphymu. „Murphy dnes chce zajet do bažin a narýpat si borky rašeliny. Topí jimi raději než dřívím nebo uhlím."

Borkové ohně a bažiny, blesklo Shannon hlavou. Slušelo mu to, jak tak jezdil po své půdě a celý výjev zalévaly paprsky slunce. „Cožpak to zvládne sám?"

„Ne, určitě se najde někdo, kdo mu pomůže. Jen málo kdo těží borku sám. Dělá to čím dál méně lidí, je to namáhavé a zabere to spoustu času. Ale Murphy využívá vše, co nabízí příroda." Maggie se na chvíli zastavila a rozhlédla se kolem. „Letos bude mít dobrou úrodu. Když mu umřel táta, vložil do té půdy všechn svůj um. Teď mu to matička země bohatě oplácí - to nedokázal ani jeho, ani můj táta." Když znovu vykročily po poli, hodila po Shannon očkem. „Tohle kdysi bývaly Concannonovy pozem-ky."

„Murphy mi říkal, že je od vašich koupil." Převezly další zídku. Když se blížily k Murphyho statku, uviděla Shannon slepice, jak se hrabou na dvoře. „Takže to byl kdysi váš dům?"

„Ano, ale to už si nepamatuju. Vyrostly jsme s Brie v Trnkové chaloupce. Když se vrátíš o pár pokolení zpátky, tak Muldoonovi a Concannonovi byli kdysi příbuzní. Byli to bratři, kteří zdědili veškerou půdu tady v okolí a rozdělili šiji. Jeden z nich byl schopný sedlák; co zasadil, to se ujalo. Tomu druhému rostlo na polích jen kamení. Ale povídá se, že prý víc pil, než oral. Žárlili na sebe a neměli se rádi; když se potkaly jejich ženy, tak na sebe nepromluvily ani slůvko."

„Idylka," poznamenala Shannon; Maggiino povídání ji tak zaujalo, že zapomněla vrátit vypůjčenou bundu na verandu před zadním vchodem. „A jednoho krásného dne ten druhý bratr, co měl radši pivo než hnojivo, beze stopy zmizel. Vypařil se, takže ten první po něm zdědil veškerou půdu. Bratrovu ženu s dětmi nechal bydlet v jejich domku - v něm teď bydlím já. Někdo tvrdil, že to udělal, aby ulehčil svědomí, protože ho podezírali, že bráchu sprovodil ze světa."

„Zabil ho?" zvolala Shannon překvapeně. „Něco jako Kain a Ábel?"

„Něco na ten způsob. I když tohohle bratrovraha z rajske zahrady nevyhnali, tenhle ji zdědil. Jmenovali se Concannonovi, a za nějaký čas se jedna z dcer toho pohřešovaného bratra provdala za muže jménem Muldoon. Její strýc jim daroval políčko, o které se vzorně starali. A jak šla léta, situace se obrátila. Dnes patří všechna půda Muldoonům, a Concannonovi mají jen flíčky na okraji." „Tobě to nevadí?"

„Proč by mělo? Je to spravedlivé. A i kdyby nebylo, i kdyby tenkrát dávno ten bratr spadl opilý do bažiny a utopil se, Murphy tu zem miluje tak, jak ji můj táta nikdy nemiloval. Už jsme tady. Tohle patří mně."

„To je krásný dům." Vskutku je, přemítala a zkoumavě si ho prohlížela. Něco víc než jen venkovské stavení, které tvořilo jeho jádro. Hezké kamenné zdivo, tolik typické pro místní kraj, se zvedalo do výšky dvou

pater. Jednotnou linii zajímavě ozvláštňoval jakýsi přístavek. Do nátěru dřevěné konstrukce zasáhla zřejmě ruka umělkyně, napadlo Shannon: všechny trámy byly natřené tyrkysově modrou barvou.

„Přistavovali jsme, aby měl Rogan kde pracovat a Liam měl vlastní pokoj." Maggie potřásla hlavou a odvrátila se. „A samo sebou, když už jsme se do toho pustili, tak si usmyslel, že přistavíme ještě pár dalších pokojů. Už tenkrát plánoval větší rodinu, jenže tenkrát mi to nedošlo."

„Zdá se, že mu celkem ochotně vycházíš vstříc."

„Ach, Rogan se přímo rozplývá při pomyšlení na rodinu - čím větší, tím lip. Zřejmě to bude tím, že je jedináček. A já jsem ke svému údivu zjistila, že smýšlím stejně. Mám v sobě hluboký mateřský cit. Zvláštní, jak může všechno od základu změnit jediný člověk."

„Asi mi nedošlo, jak moc ho miluješ," pronesla Shannon tiše. „Připadáš mi... hrozně nezávislá, silná osobnost."

„Cožpak se to musí vzájemně vylučovat?" vyhrkla Maggie dotčeně a zamračila se na kamenné stavení, které bylo jejím útočištěm, její svatyní. Jejím pracovištěm. „No, tak jdeme na to. Ale nedohodly jsme se na tom, že budeš na všechno sahat."

„O, ta proslulá irská pohostinnost!"

„Do háje s ní," ušklíbla se Maggie a otevřela dveře.

Shannon ucítila žár sálající zevnitř a užasla. Teprve teď pochopila, odkud se bere ten dunivý hukot, který slyšela už zdaleka. To hořela vypalovací pec. Provinileji napadlo, že zdržuje Maggie od práce.

„Omlouvám se. Neuvědomila jsem si, že tě vyrušuju od práce."

„Nemám nic naléhavého."

Výčitky svědomí však záhy ustoupily okouzlení. Lavice a police byly napěchované nejrůznějším náčiním, všude kolem se válely archy papíru, nedokončené práce. Uprostřed stála mohutná dřevěná židle se širokými opěradly, po stranách měla vyřezané četné dírký a prohlubně obroušené smrkovým papírem. Opodál stály kbelíky naplněné vodou nebo pískem. Ve stojanu v rohu byly opřené dlouhé kovové tyče, jako kopí v nějakém muzeu.

„To jsou píšťaly?"

„Náběrné tyče. Na jejich konec se nabere sklovina a dá se roztavit do pece. Pomocí píšťaly se vyfoukává bublina." Maggie ji jednu ukázala.

„Ta se zařezává speciálními nůžkami."

„Skleněná bublina." Shannon si uchváceně prohlížela sklo nejrůznějších tvarů a barev - pokrouceniny i rovné sloupky, mísy i svícny, něžné křivky i ostré hrany, které se v nesourodé změti válely na policích. „A z ní pak uděláš, co chceš."

„Uděláš z ní to, co cítíš. Musíš nabrat další sklovinu, uhladit ji a zchladit, aby vytvořila takzvaný plášť. Převážně pracuješ tady na té židli, přičemž musíš nesčetněkrát vstát a dojít k peci. Náběrnou tyčí i píšťalou musíš neustále pohybovat, využívat zemské přitažlivosti i prát se s ní." Maggie naklonila hlavu na stranu. „Nechceš si to zkusit?"

Shannon byla tou myšlenkou natolik uchválena, že ji ani nenapadlo divit se té štedré nabídce. „To si piš, že chci," ušklíbla se.

„Něco jednoduchého," zamumlala Maggie a pustila se do příprav. „Kouli se zploštělým dnem. Jako těžítka." **I**

Shannon měla za chvíli na ruku těžké rukavice a v ruce třímala náběrnou tyč. Podle pokynů ponořila její konec do roztaveného skla a začala jí otáčet.

„Nebud' tak chamtivá," vyštěkla Maggie. „Chce to čas."

A námahu, zjistila Shannon. Nebyla to rozhodně práce pro slabé svaly. Po zádech jí stékal pot, ale neměla čas to vnímat, když uviděla, že na konci píš'aly se začíná tvořit bublina.

„Už ji mám!"

„Ne, ještě ne." Maggie jí vedla ruce, ukazovala, jali ji nabrat další sklo vinu, jak ji uválet na mramorové destičce, vysvětlovala jí každý krok. Práce jim šla od ruky, báječně se doplňovaly, a ani nepostřehly, jak je to obě baví.

„Ach, to je nádhera!" Shannon měla radost jako malá holka a hrdě hleděla na skleněnou kouli. „Jen koukni na ten rej barev uvnitř!"

„Nemá smysl dělat něco ošklivého. Tímhle zploští dno. Opatrně... tak, to je ono. Máš šikovné ruce." Posunula píš'alu a ukázala Shannon, jak připevnit druhý konec k náběrné tyči. „Teď do toho vši silou uhoď, takhle!"

Shannon zamrkala, když se koule oddělila od píš'aly a zachytila se na náběrné tyči.

„Nejprve zpátky do vypalovací pece," nařídila Maggie netrpělivě. „Aby se zahřála špička. To je ono, jen trochu, ne moc. A teď šup s tím do temperovací pece. Vem si pilník a klepni jím o tyč."

Když koule přistála na tlusté azbestové podložce, Maggie zavřela dvířka a na číselníku nastavila teplotu a čas.

„To bylo úžasné!"

„Docela ti to šlo." Maggie se sklonila k malé ledničce I vyndala z ní dvě studené plechovky. „Jsi šikovná a myslí li to."

„Díky," odušila Shannon suše. Upila pořádný doušek. „Myslím, že touhle názornou lekcí jsi svou část dohody splnila víc než vrchovatě." Maggie se usmála. „Takže teď zase dlužíš ty mně?"

„Patrně jo." Shannon si zběžně prohlédla skici válející se na jedné lavici. „Jsou to vynikající práce. Viděla jsem pár tvých náčrtů a maleb v New Yorku."

„Já nejsem malířka. Jenže Rogan umí vytěžit zlato z té nejnenápadnější obchodní příležitosti, a tak si vždycky vybere, co se mu nejvíc líbí, a rozvěsí to kolem mých sklářských výtvarů."

„Nelze ovšem popřít, že tvoje sklářská díla mají vyšší uměleckou cenu než tvoje kresby."

Maggie, která zrovna polykala doušek, se zakuckala. „Neříkej!"

„Je to tak, ale Rogan má výtečný postřeh, a nepochybuju, že vybere vždycky to nejlepší."

„No bodejť, ty jsi přece malířka, vid'?" Aby člověk nakreslil reklamní poutač, k tomu je určitě zapotřebí ohromného talentu!"

Shannon popuzeně odložila plechovku s nápojem. „Snad si nemyslíš, že umíš malovat lip než já?"

„No, zatím jsem neviděla žádnou tvoji práci, že? Ledaže jsem něco zahlídla v časopise, když jsem si čistila zuby."

To Shannon popudilo ještě víc; popadla Maggiinu sadu uhlů, pak jí chvíli trvalo, než našla skicář a v něm čistý arch papíru. Zatímco Maggie se ležérně opřela o okraj lidné lavice, Shannon se sklonila nad skicářem. Začala rychlými tahy, poháněnými vztekem. Pak ji však kresba chytla za srdce. „Páni! To je přece Liam!" Maggiin hlas změkl a zjihly když uviděla, jak se z papíru vynořuje její synek. Shannon kreslila jen hlavu a ramena; soustředila se na to rošťáctví, které mu svítilo z očí a pohrávalo kolem úst. Tmavé vlasy měl rozčuchané, rty zvlněné v úsměvu.

„Vždycky vypadá, jako by zrovna něco vyvedl, nebo to měl přinejmenším v úmyslu," zamumlala Shannon, když stínovala.

„To je fakt. Je to drahoušek, ten můj Liam. Báječnější ho vystihla, Shannon.“

Shannon zaslechla Maggiin zastřený hlas a vyděšený zvedla hlavu.

„Snad bys nebrečela! Prosím tě!“

„Hormony.“ Maggie popotáhla a zavrtěla hlavou. „Teď asi budu muset uznat, že máš na kreslení lepší ruku než Já“

„Uznání se přijímá.“ Shannon načmárala do rohu své iniciály, pak kresbu opatrně vytrhla ze skicáře. „Čestný obchod za těžítka,“ poznamenala, když kresbu podávala Maggii.

„A to zas ne. Teď zas dlužím laskavost já tobě.“

Shannon vzala malý hadřík a utřela si do něj prsty umazané od uhlí.

„Pověz mi něco o Thomasi Concannonovi,“ vyhrkla s pohledem upřeným na své dlaně.

Nevěděla, odkud se v ní ta potřeba vzala, a byla svým dotazem stejně překvapená jako Maggie. Otázka zůstala několik vteřin viset ve vzduchu.

„Pojď dovnitř.“ Maggiin hlas byl náhle něžný, stejný jako ruka, kterou položila Shannon na rameno. „Uvaříme si čaj a popovídáme si o něm.“

Tak je našla Brianna, když vešla do Maggiiny kuchyně s Kaylou a s košíkem čerstvě pečeného chleba.

„Ach, Shannon! Nevěděla jsem, že jsi tady.“ Ani ve sni by ji nenapadlo, že někdy uvidí Shannon sedět v družném hovoru se sestrou.

„Já... nesu ti chleba, Maggie.“

Díky. Hned si z něj ukrojím, mám hlad jako vlk.“

„Já se dlouho nezdržím...“

„Myslím, že bys měla.“ Maggie se ohlédl přes rameno; jejich pohledy se zkrřížily. „Kayla usnula, Brie. Co kdybys ji tady uložila, ať si pospí v klidu u nás?“

„Dobrá.“ Brianna až příliš dobře vnímala to napětí v místnosti; položila košík s chlebem a vyšla ven s miminkem v náručí.

„Má strach, že na sebe začneme dštít oheň a síru,“ poznamenala Maggie.

„Brie hádky z duše nenávidí.“

„Je to hrozně jemná duše.“

„Ano, ale nesmíš se dotknout citlivého místa. Pak nezná slitování. Její výbuchy jsou o to prudší, že to člověk vůbec nečeká. To ona našla dopisy, které napsala tvoje máma. Táta je měl schované na půdě v krabici spolu s ostatními důležitými písemnostmi. Nechaly jsme to tam ležet ještě dlouho poté, co zemřel, neprohlížely jsme to.“

Došla pro konvici s čajem, postavila ji na stůl a sedla si. „Bylo to pro nás těžké, a matka navíc až donedávna bydlela s Brie pod jednou střechou. Pro jakýs takýs klid v rodině Brie radši o tátovi moc nemluvila.“

„Bylo to mezi vašimi opravdu tak špatné?“

„Ještě horší. Poznali se, když už nebyli nejmladší. Byl to náhlý popud, vzplanutí vášně. I když mi táta tvrdil, že zpočátku se milovali.“

„Maggie?“ Brianna zůstala váhavě stát ve dveřích.

„Pojď mezi nás a posad' se. Shannon si chce popovídat o tátovi.“

Brianna přistoupila k Shannon a položila jí ruku na rameno v něžném gestu opory či snad vděčnosti; pak se posadila. „Vím, jak je to pro tebe těžké, Shannon.“

„Musím se s tím konečně vypořádat. Bránila jsem se lomu už dost dlouho.“ Zvedla hlavu a pohlédla upřeně na obě sestry. „Chci, abyste pochopily, že jsem taky měla tátu.“

„Šťastná to žena, která o sobě může prohlásit, že měla dva táty,“ ozvala se Maggie po chvíli. „Kterí ji navíc měli oba rádi.“ Když Shannon zavrtěla hlavou, Maggie naléhala dál: „Byl to milující, štědrý člověk. Někdy až příliš štědrý. Jako otec byl laskavý, trpělivý, samá legrace. Ne-

byl moudrý ani úspěšný. Navíc měl ve zvyku nedotahovat věci do konce."

„Když člověk potřeboval rozveselit, byl vždycky k máni," hlesla Brianna. „Měl velké, odvážné sny a pošetilé plány. Pořád se pouštěl do něčeho, co mu mělo vynést jmění, ale když umřel, byl bohatší na přátele než na peníze. Vzpomínáš, Maggie, jak se jednou rozhodl, že bude chovat králíky na kožešinu?"

„A tak jim postavil kotce a koupil párek dlouhosrstých bílých králíků. Máma zuřila, co to stálo peněz, co to bylo za bláznivý nápad." Maggie se uchichtla. „Prý nepřipustí, aby jí běhali po dvoře králíci."

Brianna se taky zasmála a nalila všem čaj. „Taky že běhali. Když se rozmnožili, táta neměl to srdce prodat je, aby je stáhli z kůže. A my dvě s Maggií jsme bulily, když jsme si představily, že by ti rozkošní králíci měli skončit pod řeznickým nožem."

„A tak jsme jednou v noci vyšli ven," pokračovala Maggie, „všichni tři jsme se vyplížili jako zloději a všechny králíky jsme pustili na svobodu - mámu, tátu i mladé. Smáli jsme se jako blázni, když odhopkali do polí." Vzdychna a zvedla hrnek s čajem. „Táta neměl pro obchod ani srdce, ani hlavu. Kdysi psával verše," vzpomněla si. „Nějakou příšernost, blankvers. Vždycky to bylo pro něj zklamání, když neuměl najít ta správná slova."

Brianna stiskla rty. „Nebyl šťastný. Pokoušel se o to a dělal všechno možné, abychom byly šťastné aspoň my dvě. Ale náš dům byl plný hněvu, a jak jsme zjistily později, jeho smutek měl i další, hlubší příčiny. Na tebe však byl pyšný, Maggie."

„Byl pyšný na nás obě. S mámou svedl nelítostný boj, jen aby prosadil, abych šla studovat do Benátek. Z toho neslevil, neustoupil jí ani o píd'. A o to, co vybojoval pro mě, ukrátil sebe i Briannu."

„To není..."

„Ba je, je to pravda," přerušila Maggie Briannu. „Všichni jsme si toho byli vědomi. Když jsem odešla, neměl na vybranou a musel se spolehnout na tebe, že převezmeš starost o domácnost, o zahradu, o matku, o všechno."

„Tak jsem si to přála."

„Byl by ti snesl modré z nebe, kdyby mohl." Maggie položila dlaň na Brianninu ruku. „Byla jsi jeho růžička. Tak o tobě mluvil v den, kdy zemřel."

„Jak zemřel?" zeptala se Shannon. Bylo těžké poskládat dohromady celý obraz, ale už začínala tušit obrysy muže z masa a krve, s jeho přednostmi i slabostmi. „Byl nemocný?"

„Ano, ale nikdo to nevěděl." Pro Maggií bylo a vždycky bude bolestné vracet se k onomu dni. „Šla jsem ho hledat k O'Malleyovým do hospody. Zrovna jsem prodala první kousek skla, v Ennisu. A tak jsme to v hospodě oslavili. Byl to pro nás pro oba ohromný den. Venku byla zima a schylovalo se k dešti, ale on mě požádal, abych si s ním vyjela. A tak jsme vyrazili k Loop Headu, kam často chodíval."

„Loop Head." Shannon poskočilo srdce a sevřelo se jí.

„Byl to jeho nejmilejší kout v celém okolí," vysvětlovala Maggie. „Rád stával na samém kraji Irska a hleděl přes moře směrem k Americe."

Ne, pomyslela si Shannon, ne směrem ke kusu země, nýbrž k jisté osobě.

„Máma mi řekla, že se tam seznámili. Potkali se na Loop Headu."

„Ach!" Brianna sepjala ruce a sklonila hlavu. „Ach, chudák táta! Musel ji tam vidět pokaždé, když tam šel."

„Když umíral, vyslovil její jméno." Maggie si nevšíma la slz, které jí vytryskly z očí, a nechala je padat na stůl. „Byla opravdu hrozná zima a

foukal silný vítr, který přivál i déšť. Zeptala jsem se ho, proč celá ta léta žil ve svazku, který mu nepřinášel ani trochu štěstí a radosti. Pokoušel se mi vysvětlit, že k tomu, aby se manželství povedlo, nebo aby ztroskotalo, je zapotřebí dvou. Nechtěla jsem to slyšet. Napadlo mě, jestli měl někdy v životě jinou. A on mi řekl, že kdysi někoho miloval a že mu to probodávalo srdce jako šíp. Že na ni neměl právo."

Roztřeseně vydechla, pak pokračovala: „Najednou se zapotácel a zpopelavěl. Bolest ho srazila na kolena a já se hrozně lekla, křičela jsem na něj, ať vstane, pokoušela jsem ho zvednout na nohy. Chtěl kněze, ale byli jsme tam jen my dva, v tom dešti, v té plískanici. Vybízel mě, abych byla silná, abych si šla za svými sny a nenechala se nikým a ničím odradit. Chtěla jsem ho něčím přikrýt, aby na něj nepršelo, ale neměla jsem čím. Vyslovil moje jméno, a pak řekl Amanda. Jen Amanda. A pak umřel."

Maggie prudce odstrčila židli a vyběhla z místnosti.

„Dodnes ji to nepřebolelo," zamumlala Brianna. „Nebyl tam nikdo, kdo by jí pomohl, musela sama odnést tátu do auta a dovést ho zpátky. Musím za ní."

„Ne, nech to na mně. Prosím." Shannon se zvedla, aniž počkala na souhlas, a vyšla do přední místnosti. Maggie tam stála a hleděla z okna. „Byla jsem s mámou taky sama, když upadla do komatu, ze kterého se už neprohrála." Shannon se nechala vést srdcem; přistoupila k Maggie a položila jí ruku na rameno. „Nenastal konec světa ani nepřestalo svítit slunce. Technicky vzato byla pořád naživu. Ale mně došlo, že jsem ji ztratila. Taky mi neměl kdo pomoci."

Maggie beze slova zvedla ruku a přitiskla ji na Shannoninu dlaň.

„Stalo se to v ten den, kdy mi všechno řekla - o mně, o sobě a o Tomu Concannonovi. Byla jsem rozčilená a uražená a v tom hněvu jsem na ni vychrlila slova, která už nikdy nevezmu zpět. Vím, že mého otce milovala. Milovala Colina Bodinea. A taky vím, že myslela na svého Tommyho, když mě opouštěla."

„Cožpak jim to můžeme zazlívát?" zeptala se Maggie tiše.

„Já nevím. Mám pořád vztek, pořád se cítím dotčená. A především nevím, kdo vlastně jsem. Všichni mi říkali, že jsem podobná otci. Já tomu věřila." Hlas se jí zlomil, měla co dělat, aby jej znovu ovládla. „Muž, kterého mi s Brie popisujete, je mi cizí, a nejsem si jista, jestli k němu můžu něco cítit."

„Tvému hněvu rozumím. Já ho v sobě taky cítím. A taky vím, i když z jiných důvodů, jaké to je, když si člověk není jistý, kdo je a čím je a co vlastně skrývá ve svém nitru."

„Nikdy by od tebe nebyl žádal víc, než co jsi schopna dát, Shannon." To se k nim přiblížila Brianna. „To nežádal od nikoho." Dotkla se Shannoniny ruky, a tak tam stály všechny tři bok po boku a hleděly ven. „Jsme spřízněné pokrevními svazky. Je teď na nás, abychom dokázaly, že můžeme být spřízněné i srdcem."

Kapitola dvanáctá

Shannon měla o čem přemýšlet, a chtěla si k tomu dopřát dost času.

Věděla, že v Maggiině kuchyni došlo v jejím životě k zásadnímu zlomu a její život získal nový rozměr. Nyní měla sestry.

To pouto už nemohla déle popírat, ani nedokázala zastavit ten rostoucí přívál citů vůči nim. Začínala je mít ráda, ležely jí na srdci jejich osudy,

rodiny, života. Věděla, že na tom nic nezmění ani její návrat do New Yorku a i poté si budou psát, telefonovat, občas se navštíví. Uměla si dokonce představit, že se v příštích letech bude na pár týdnů ráda vracet do Trnkové chaloupky.

Navíc si s sebou odveze i obrazy. První studii kamenného kruhu měla hotovou. Když odstoupila od dokončeného plátna, užasla nad silou výrazu i šíří záběru, nad vášnivým zaujetím, které z obrazu dýchalo. Dosud nikdy nemalovala tak živě, k žádnému svému dílu necítila tak silnou náklonnost.

Ještě neuschla barva na prvním obraze, a už ji poháněla touha pustit se do dalšího. Skica Brianny v její zahrádce se nyní proměnila v tlumený, nepopíratelně romantický akvarel, na kterém zbývalo dodělat poslední detaily.

Kypěla nápady, každý pohled jí poskytoval novou inspiraci. Jak mohla odolat mihotavému světlu a rozmanitým odstínům zelené v pozadí, starci s jasanovou holí, který hnal stádo krav po klikaté silničce? Každý předmět a každá tvář, na které spočinula pohledem, přímo volaly po zachycení a zvěčnění na plátně.

Věděla, že se nic nestane, když se v Irsku zdrží o týden o dva déle. Chtěla si dopřát tuto prodlouženou dovolenou, aby mohla hlouběji prozkoumat jednu stránku svého uměleckého nadání, kterou dosud tak trestuhodně zanedbávala.

Finanční nezávislost byla pro ni výtečným ospravedlněním; mohla si zkrátka prodloužený pobyt v Irsku dovolit. Jestliže její postavení ve firmě Ry-Tilghmanton není dost silné, aby jí tuhle „poznávací“ dovolenou tolerovali, jednoduše si po návratu najde jiné, lepší místo. Teď kráčela po silnici a přes ruku měla přehozenou Murphyho bundu. Chtěla mu ji vrátit už dřív, ale poslední dny malovala v blízkosti penzionu, a tak nenašla vhodnou příležitost.

A připadalo jí zbabělé požádat o tuto drobnou laskavost Briannu nebo Graye.

Blížila se ke vchodovým dveřím; čekala, že při troše štěstí bude Murphy někde na poli nebo v kůlně. Bundu inu chtěla pověsit na věšák na verandě a připíchnout k ní stručný vzkaz s poděkováním. Jenže Murphy samosebou nebyl ani na poli, ani v kůlně. Mohla to koneckonců tušit - co se Murphyho týkalo, štěstí jí přece nikdy moc nepřálo.

Když míjela zahradní branku u příjezdové cestičky, zahlédla, jak zpod otřískaného autíčka čouhají jeho poškrábané, obnošené holínky.

„Do prdele!“

Vytřeštila oči a hned nato v nich vzplály pobavené ohýnky - to když jí k uším dolehl souvislý a velice nápaditý proud kleteb a nadávek.

„Já se z toho fakt poseru. Je tam zaraženej jak psí péro v čubce.“ Ozval se cinkot kovu klepajícího o kov, pak rachot padajícího náčiní. „Největší hromada sraček, jakou jsem kdy viděl mimo prasečí chlívi!“

S těmito slovy se Murphy vysoukal zpod auta. Jeho obličej, umolousaný od kolomazi a rozpálený hněvem, prošel několika rychlými proměnami, jakmile spatřil Shannon.

Ohromení vystřídal rozpak, a ty se vzápětí proměnily v roztomile provinilý úšklebek.

„Nevěděl jsem, že jsi tady.“ Hřbetem ruky si přešel po bradě a rozmazal po ní kolomaz a tenký proužek krve. „To bych si dával kapku větší pozor na jazyk.“

„Já už jsem si taky párkrát od plic zanávala,“ broukla Shannon ledabyle. „I když ne s tak půvabným, melodickým přízvukem. Máš nějaké potíže?“

„Mohlo by to být horší." Zůstal chvíli sedět na zemi a pak se zvedl s elegancí baletního tanečníka. „Slíbil jsem synovci Patrickovi, že mu ten autíček dám do kupy, ale asi mi to dá zabrat víc, než jsem čekal." Zkoumavě si auto prohlížela. „Jestli se ti tohle podaří, dát do kupy, tak svedeš malý zázrak."

„Je to jen převodovka. Tu spravit umím." Šlehl po autě zlostným pohledem. „Vyfešákovat a napulírovat ho díky-bohu nemusím."

„Nebudu tě zdržovat. Já jen... ty krvácíš." Přiskočila k němu, popadla ho za ruku a zneklidněně si prohlížela mělkou řeznou ranku na palci, ze které tekla krev.

„Pořezal jsem se na tom podělaným... na jednom šroubu."

„Co tam byl zaražený jako psí..."

„Jo." Pobaveně pozorovala, jak rudne. „Na tom."

„Měl by sis to vyčistit." Vtom si uvědomila, jak se k němu vrhla, a zrozpačitěla. Pustila jeho ruku.

„Něco s tím provedu." S pohledem upřeným na ni vyndal ze zadní kapsy čistý kapesník a omotal ho kolem rány. „Říkal jsem si, kdy se stavíš. Vyhýbala ses mi. Ne, jen jsem neměla čas. Už jsem ti ji chtěla vrátit Dřív."

Vzal od ní bundu a hodil ji na kapotu auta. „Nic se neděje. Mám ještě jednu." S lehkým úsměvem na rtech se opřel o auto a vyndal z pouzdra cigaretu. „Vypadáš kouzelně, Shannon Bodineová. Buď klidná, jsi v bezpečí, takhle špinavý se tě ani nedotknu. Zdálo se ti o mně?"

„Nezačínej s tím, Murphy."

„Takže zdálo." Škrtl sirkou, přiložil ji k cigaretě a dlaní ji zaclonil proti větru. „Mně se o tobě zdály sny ze současnosti i z dávnějších dob.

Potěšilo by mě, kdybys po probuzení ležela vedle mě."

„Takže si moc potěšení neužiješ, protože to se nestane."

On se jen tahal za ucho a usmíval se na ni. „Tuhle jsem tě zahlídl s Maggií, šly jste přes pole a ty ses mi vedle ní zdála trochu uvolněnější, víc v pohodě."

„Šly jsme do její dílny. Chtěla jsem ji vidět."

Udiveně zdvihl obočí. „A ona ti ji ukázala?"

„Správně. Vyrobity jsme těžítka."

„Cože?" Otevřel ústa. „Ty jsi sahala na její nástroje, a nemáš zlomené prsty? Už vím, jak to bylo," usoudil. „Nejdřív jsi ji přemohla a svázala." Shannon si polichoceně uhladila záhyby na rukávu. „Nebylo nutné uchýlovat se k násilí."

„Asi jsi ji taky okouzila těma svýma očima víly." Naklonil hlavu na stranu. „Už v nich není tolik smutku. Uzdravuješ se."

„Myslím na ni dnes a denně. Na mámu. V posledních letech jsem s ní a s tátou strávila tak málo času..."

„Tak to už v životě chodí, Shannon, že děti vyrostou a jdou si svou cestou."

„Neustále si říkám, že jsem jim měla častěji volat, častěji se s nimi vídat. Uvědomovala jsem si, že život je krátký, a přece jsem si pro ně ten čas nenašla."

Otočila se k němu zády a upřela pohled na jarní záplavu rozkvetlých květin. „Oba rodiče jsem ztratila během jediného roku a myslela jsem, že se z toho zoufalství nikdy nevzpamatuju. Ale není to pravda. Bolest časem pomine, i když si to člověk nepřeje."

„Tvoji rodiče by si rozhodně nepřáli, abys pro ně truchlila věčně - ani jeden. Ti, co nás měli rádi, si určitě přejou, abychom na ně vzpomínali s radostí, a ne se smutkem."

Ohlédla se přes rameno. „Proč se mi o tom s tebou povídá tak snadno a lehce? Nemělo by, nechci to.“ Otočila se k němu a potřásla hlavou. „Chtěla jsem ti tu bundu pověsit na verandě, doufala jsem, že budeš někde pryč. Chtěla jsem se ti vyhnout širokým obloukem.“ Hodil nedopalek na zem a zašlápl jej. „Byl bych za tebou přišel sám, jen jsem ti chtěl dopřát trochu času na rozmyšlenou a na uklidněnou.“ „Stejně to nevyjde. Zčásti mě to dokonce trochu mrzí, protože si začínám uvědomovat, že jsi jeden z milionu. Ale nevyjde to.“ „Hele, co kdybys přistoupila blíž a políbila mě, Shannon?“ Vyslovil to pozvání lehce, přátelsky a sebejistě. „Pak mi ten nesmysl můžeš zopakovat.“ „Ne,“ prohlásila kategoricky, ale pak vyprskla smíchy. „Ta tvoje domyšlivost mě dokáže parádně rozpálit.“ Pohodila hlavou. „Jdu.“ „Pojď dovnitř, dáme si čaj. Umeju se.“ Popošel k ní, ale dával si pozor, aby se jí nedotkl. „Pak tě políbím.“ Ozval se radostný výkřik. Murphy se zaraženě rozhlédl kolem a uviděl Liama, jak se k němu žene po příjezdové cestičce. S vypětím vůle potlačil nápor touhy. „Ale koukejme, co to k nám jde za švarného mládence!“ Murphy se shýbl pro hlučný polibek. „Jak se vede, Liame? Moc rád bych tě vzal do náruče,“ dodal, když k němu hošík napřáhl ručky. „Ale tvoje maminka by ze mě sedřela kůži.“ „A co já?“ Liam bleskurychle změnil terč své náklonnosti a radostně se vrhl do náruče Shannon. Posadila si ho na bok a dívala se, jak se po cestičce blíží Rogan. „Jen co se přiblížíme na deset metrů, není k udržení.“ Rogan upřel pohled na autíčko a povytáhl obočí. „Jak ti to jde?“ „Jako v létě na saních. Zrovna jsem zval Shannon na šálek čaje. Dáte si taky?“ „Proč ne? Co říkáš, Liame?“ „Čaj!“ zvolal Liam radostně a políbil Shannon rovnou na ústa. „To bujaré veselí v něm nejspíš vzbuzuje pomyšlení na dort, který k čaji možná dostane,“ poznamenal Rogan sarkasticky. „Jdu vlastně za tebou, Shannon, takže jsi mi ušetřila kus cesty.“ „Aha.“ Usoudila, že teď už se z toho nevyvlíkne. Přijala to se stoickým klidem a odnesla Liama dovnitř. „Běžte do kuchyně,“ vybídl je Murphy. „Potřebuju se opláchnout.“ Zatímco Liam pořád něco drmolil, Shannon s Roganem se usadili v kuchyni. Překvapilo ji, když viděla, jak Rogan napouští vodu do konvice, odměřuje čaj a podpaluje hořák. Nevěděla, proč ji to vlastně udivuje, ale byl tak... uhlazený, blesklo jí hlavou. Oblečený byl sice neformálně, ale všechno na něm i kolem něj vypovídalo o penězích, o výsadách a o moci. „Můžu se tě na něco zeptat?“ vyhrkla, než si to stihla rozmyslet. „Jistěže.“ „Co dělá mužský jako ty v těchhle končinách?“ Vrhla na ni úsměv tak rychlý a oslnivý, až měla co dělat, aby ohromením neotevřela ústa. Ten úsměv je mocná zbraň, napadlo ji mimoděk. „Bez kancelářských budov,“ přikývl, „bez divadel „francouzských restaurací?“ „Přesně tak. Je tady sice krásně, ale neustále čekám, že se ozve ‚kamera, klapka, střih‘, plátno ztmavne a já si uvědomím, že sedím v kině a koukám na film.“ Rogan otevřel krabici, vyndal z ní sušenku a nabídl ji Liamovi. „Můj původní dojem z tohoto kouta světa nebyl ani zdaleka tak romantický.“

Když jsem sem jel poprvé, proklínal jsem každičkou zablácenou míli. Kristepane, zdálo se mi, že snad bude pršet až do soudného dne, a západní pobřeží je od Dublinu vzdáleno víc než jen v mílích. Ukaž, dej mi ho. Celou tě pobryndá."

„Mně to nevadí." Shannon si k sobě Liama přivinula. „Ale nakonec ses tady usadil," pobídla Rogana.

„Máme jeden domov tady, druhý v Dublinu. Chtěl jsem tady otevřít galerii, měl jsem to v plánu ještě dřív, než jsem se seznámil s Maggií. Ale když jsem s ní podepsal smlouvu, zamiloval se do ní a dokopal ji k tomu, aby si mě vzala, tak se z plánu zrodila Světová galerie v hrabství Clare."

„Chceš tedy říct, že to bylo obchodní rozhodnutí?"

„Až na druhém místě. Maggie tady má své kořeny. Kdybych ji odsud vytrhl, zlomil bych jí srdce. A tak máme Clare i Dublin, a jsme oba spokojeni."

Vstal, přešel k syčící konvici a vařící vodou přelil čaj, „Maggie mi ukázala tvou skicu Liama. Jen pár čárek a stínování, a přece jsi ho vystihla skvěle. K tomu je zapotřebí velkého nadání."

„Uhel není těžký, navíc je to tak trochu můj koníček."

„Á, tak koníček!" Rogan si ostatní nechával pro sebe; když vešel

Murphy, otočil se k němu. „Je ti hudba koníčkem, Murphy?"

„Je to moje láska." Zastavil se u stolu a pocuchal Liamovi kudrnatou hřívu. „Tak ty mi kradeš moje sušenky! Za to mi draze zaplatíš!" Popadl hošíka, polechtal ho po žebrech a Liam výskal a pištěl smíchy.

„Auto," požádal Liam.

„Ty víš, kde je, ne? Tak si pro něj běž." Murphy postavil Liama na nohy a poplácal ho po zadečku. „Hezky si sedni na zem a pohraj si s ním.

Když uslyším něco, co bych neměl, v tu ránu jsem u tebe."

Když Liam odběhl, Murphy otevřel skříňku a vyndal z ní šálky. „Oblíbil si starý dřevěný nákladáček, se kterým jsem si hrával jako malý kluk," vysvětloval. „Moc rád si s ním hraje, takže by od něj mohl na chvíli být pokoj. Posad' se, Rogane, já vás obsloužím."

Rogan si přisedl k Shannon a znovu se na ni usmál. „Prohlédl jsem si ten obraz, co jsi dokončila, ten kamenný kruh. Doufám, že ti to nevadí."

„Ne." Ale svařila obočí.

„Aha, takže trochu přece jen ano. Ani Brie nebyla nadšená, když jsem trval na tom, že se na něj podívám, jen co se o něm zmínila. Řekla, abych si to u tebe vyžehlil sám, když jsem si dovolil lézt ti do soukromí; moc se za to omlouvám."

„O nic nejde, vážně!" Zvedla hlavu, když jí Murphy nalil čaj. „Díky."

„Nabízím ti za něj tisíc liber."

Děkovala Bohu, že se ještě nestihla napít, určitě by se byla opačila. „To nemyslíš vážně."

„Když jde o umění, myslím to vždycky vážně. Pokud jsi namalovala ještě něco, nebo na něčem pracuješ, rád bych to viděl jako první."

Její ohromení rostlo. „Ale já své malby neprodávám."

Rogan přikývl a spokojeně se napil čaje. „To je v pořádku. Prodávat je budu já. Pro Světovou galerii by bylo potěšením, kdyby mohla zastupovat tvoje díla."

Nebyla schopna slova, točila se jí hlava. Věděla, že má talent. Kdyby byla průměrná, nikdy by se u Ry-Tilghman-lona nevyšvihla tak vysoko. Ale obrazy malovala jen tak, pro zábavu - o sobotách nebo na dovolené.

„Moc rádi bychom tvoje práce vystavovali v galerii Clare," pokračoval Rogan, který přesně věděl, jak a kdy přitlačit na pilu.

„Já ale nejsem Irka," namítla chabě. Nevyznělo to příliš přesvědčivě, tak to zkusila znovu. „Maggie říkala, že tam vystavujete jen irské umělce, a já nejsem Irka." Prohlášení bylo přijato se zdvořilým mlčením. „Jsem Američanka," zvolala poněkud zoufale.

Maggie mu říkala, že Shannon zareaguje přesně takhle. Ale Rogan byl vždycky rád dva kroky před svou kořistí. „Pokud budeš souhlasit, můžeme tě představit jako hostující umělkyni-Američanku irského původu. Můžu beze všeho kupovat tvoje díla kus po kuse, ale myslím, že by bylo k oboustrannému prospěchu, kdybychom uzavřeli formálnější dohodu s přesně stanovenými podmínkami."

„Úplně stejně dostal i Maggii," poznamenal Murphy, který se velice bavil. „Ale moc bych si přál, kdybys mu ten obraz neprodávala, dokud ho neuvidím já. Možná ti za něj nabídnu víc."

„Ale já ho nechci prodat! Já nevím. Nikdy jsem o tom nepřemýšlela." Zmateně se zatahala za vlasy. „Rogane, já jsem přece reklamní návrhářka!"

„To ano, ale především jsi umělkyně," opravil ji. „Byla bys hloupá, kdyby ses omezila na reklamní plakáty. Jestli chceš o kamenném kruhu pouvažovat..."

„Je to Kruh," zamumlala. „Pojmenovala jsem to prostě Kruh."

V té chvíli, podle tónu jejího hlasu a výrazu v jejích očích Rogan poznal, že ji dostal. V duchu plesal, ale nehnul ani brvou. „Kdybys chtěla o tomto obraze pouvažovat," pokračoval tímž mírným, rozvázným tónem, „mohli bychom se předběžně dohodnout, že mi ho půjčíš a já ho vystavím v galerii."

„Já... Totiž..." Mít námitky jí připadalo nejen hloupé, ale i nevděčné.

„Jistě. Jestli si to tak přeješ, nic proti tomu nemám."

„Budu ti zavázán," řekl Rogan a vstal. „Musím s Liamem domů, má teď spát. V tuhle dobu se u něj s Maggii střídáme. Celé dopoledne pracovala, a já teď pojedou do galerie. Můžu se cestou stavit v penzionu a vyzvednout tam ten obraz?"

„Třeba. Ano, dobrá. Není zarámovaný."

„To zařídíme. Vypracuju návrh smlouvy a dám ti ji přečíst."

Zmateně na něho zírala. „Smlouvu? Ale..."

„Není žádný spěch, klidně ji studuj, jak dlouho jen chceš. Když si budeš přát něco pozměnit, můžeme to pak pochopitelně projednat. Díky za čaj, Murphy. Už se moc těším na tu veselici."

Murphy se na něj zazubil, a když Rogan vyšel ven, s úsměvem se obrátil na Shannon. „Kluzký jako úhoř, co?"

Civěla před sebe a v duchu si přehrávala rozhovor, kterého se účastnila.

„Na co jsem to vlastně kývla?"

„Přijde na to, jak to posuzuješ: na nic, nebo na všechno. Je to lišák mazaná, ten náš Rogan. Čekal jsem to, číhal jsem na ten okamžik, a přece jsem nepostřehl, kdy na tebe vyzrál."

„Nevím, co si o tom mám myslet," zamumlala Shannon.

„No, kdybych byl umělcem a moje díla ocenil mužský, co se po celém světě těší pověsti na slovo vzatého odborníka a má sympatie a pochopení pro to nejlepší z umění, tak bych se dmul pýchou."

„Ale já nejsem žádná malířka."

Murphy se opřel lokty o stůl a trpělivě spustil: „Čím to Shannon, že máš ve zvyku říkat, co všechno nejsi? Nejsi Irka, nejsi Maggiina ani Briannina sestra, nejsi malířka. Nejsi do mě zamilovaná."

„Protože je snazší pochopit, co člověk není, než co je."

Pousmál se nad tím. „No konečně rozumná řeč. Cožpak si to chceš v životě jen usnadňovat?"

„To jsem si právě nikdy nemyslela. Vždycky jsem byla pyšná na to, že vyhledávám a zvládám složité a náročné úkoly.“ Zavřela oči; byla zmatená a trochu vyplašená. „Tolik se toho mění - ve mně, kolem mě, ztrácím pevnou půdu pod nohama. Pokaždé, když se mi zdá, že už na ní stojím, tak se znovu pohne.“

„A je těžké pohnout se s ní, když je člověk zvyklý stát pořád na jednom místě.“ Vstal a přitáhl ji k sobě. „Ne, neboj se,“ řekl konejšivě, když ucítil, jak ztuhla. „Chci tě jen chvilku držet, nic ti neudělám. Opři se o mě, zlato. Hod' všechno trápení za hlavu.“

„Máma by byla blahem bez sebe, že ze mě bude malířka.“

„Nemůžeš se vcítit do jejích pocitů.“ Něžněji hladil po vlasech a doufal, že to gesto přijme tak, jak bylo míněno. Jako výraz přátelství. „Víš, že moje máma kdysi doufala, že odejdu někam do města a dám se na hudbu?“

„Opravdu?“ Hlavu měla pohodlně opřenou v ohybu jeho ramene. „Já myslela, že celá tvoje rodina čekala -přála si - že budeš farmařit.“

„Byla to taková její naděje, když jsem se začal zajímat o hudební nástroje a tak. Chtěla, aby to její děti dotáhly dál než ona, a mě milovala víc než statek.“

„A byla zklamaná?“ „Asi trochu ano, než pochopila, že po tomhle prahnu ze všeho nejvíc.“ Usmál se jí do vlasů. „Možná trochu i potom. Pověz mi, Shannon, jsi ve své práci šťastná?“

„Samozřejmě. Jde mi dobře a mám šanci postupovat vzhůru. Za pár let si budu moct vybrat, jestli převezmu vedení firmy Ry-Tilghmanton, nebo si založím vlastní firmu.“

„Mmm. Já se ptal na štěstí, ty mluvíš spíš o ctižádosti.“

„Cožpak mezi tím musí být rozdíl?“

„Já nevím.“ Jemněji od sebe odstrčil, protože měl pokušení opět ji políbit a cítil, že ona to v tuto chvíli nepotřebuje. „Možná by sis měla ujasnit sama pro sebe, co tě víc baví a uspokojuje - jestli kreslit na objednávku, nebo z vlastního popudu.“

Políbil ji zlehka na obočí. „Ale teď by ses měla usmíval, a ne tvářit ustaraně. Rogan bere pro své galerie jen to nejlepší. Tys ještě nebyla v Ennistymonu, že ne?“

„Ne.“ Mrzelo ji, že ji pustil. „Tam je ta galerie?“

„Kousek odtamtud. Jestli chceš, můžu tě tam odvézt. Dnes to ale nejde,“ dodal a trhl sebou, když pohlédl na hodiny na zdi. „Ještě tady mám nějakou práci a pak jsem slíbil, že se stavím u Feeneyho a píchnu mu s traktorem.“

„A já už jsem tě zdržela víc než dost.“

„Ty mě můžeš zdržovat, jak dlouho chceš.“ Vzal ji za ruku a přejel jí palcem po hřbetu. „Co kdybys přišla dnes večer do hospody? Pozvu tě na panáka a oslavíme to.“

„Nevím sice přesně, co mám slavit, ale možná přijdu.“ Vytušila, co bude následovat, a tak ustoupila. „Murphy, nepřišla jsem sem, abych se s tebou prala v kuchyni.“

„To jsem nikdy netvrdil.“

„V očích máš takový výraz,“ zamumlala. „To je pro mě znamení, abych se klidila.“

„Ruce mám už čisté, takže bych tě neumazal, kdybych tě políbil.“

„Já nemám strach, že mě umažeš, mám spíš strach, že mě... no nic. Jen hezky drž pracky tam, kde na ně vidím. Myslím to vážně.“

Poslušně je zvedl dlaněmi vzhůru a pak mu srdce poskočilo dojetím, když si stoupla na špičky a políbila ho na tvář.

„Díky za čaj i - za rameno.“

„Obojí je ti kdykoli k dispozici. Rád ti posloužím obojím, kdykoli.“

Vzdychla a přiměla se couvnout ještě o krok. „Já vím. Je těžké chovat se vedle tebe rozumně.“

„Jestli máš chuť být nerozumná, Feeney může počkat.“

Musela se tomu zasmát. Žádný muž ji dosud nepozval do postele s takovým šarmem. „Jdi si po svých, Murphy. Myslím, že mám chuť malovat.“

Vyšla zadními dveřmi a zamířila na důvěrně známou cestu přes pole.

„Shannon Bodineová!“

„Ano?“ Se smíchem se otočila a krácejíc pozpátku sleJ dovála, jak vychází z kuchyňských dveří.

„Namaluješ taky něco pro mě? Něco, co mi tě bude připomínat?“

„Možná.“ Zamávala mu, otočila se na podpatku a svižným krokem se vydala zpět do Trnkové chaloupky.

Na zadní zahradě penzionu dřímala Kayla ve skládací postýlce poblíž rozkvetlého mandlovníku, který pro ni zasadil Murphy. Její maminka plela záhon s trvalkami a její tatínek se horlivě pokoušel přemluvit svou choť k příjemnějším kratochvílím.

„Dům je prázdný.“ Gray přejížděl prsty po Briannině paži. „Všichni hosté jsou na výletě, holčička spinká.“ Sklonil se níž a zasypal drobnými polibky Briannin zátylek; její vzrušené zachvění mu dodalo odvahy.

„Pojď do postele, Brianno.“

„Mám práci.“

„Kytky ti neutečou.“

„Ani plevel.“ Cítila, jak se rozpaluje, když jí Gray špičkou jazyka hladil kůži. „Á, podívej! Málem jsem vytrhla astru! Jdi okamžitě pryč a...“

„Miluju tě, Brianno.“ Chytil ji za ruce a na hřbet obou vtiskl vroucný polibek.

Srdce i tělo tály. „Ach, Graysone.“ Přimhouřila oči když si vmlouvavě otřel rty o její. „To nejde. Každou chvíli se může vrátit Shannon.“

„Hmm. Co myslíš, už uhodla, jak jsme přišli ke Kayle?“

„O to nejde.“ Ale její paže už se ovíjely kolem jeho krku.

Vytáhl jí z vlasů první sponku. „Tak o co jde?“

Věděla, že předtím měla na jazyku jeden věcný a pádný argument. Jen si vzpomenout. „Miluju tě, Graysone.“

Shannon vešla na dvůr a zůstala stát. Její první reakcí byly pobavené rozpaky nad tím, že se vetřela do jednoho velice soukromého výjevu. Tu však vzápětí přehlušilo zaujetí.

Je to kouzelný, romantický obrázek, blesklo jí hlavou. Děťátko spící pod světle růžovou dečkou, záplava květů, v pozadí prádlo vlající na šňůře. A na trávě klečí muž a žena, propletení ve vroucném objetí.

Škoda, že nemám skicář, pomyslela si.

Patrně způsobila nějaký hluk, protože Brianna se pohnula, a když ji zahlédla, polil ji ruměnec.

„Promiňte. Hned mizím.“

„Shannon!“ Brianna se snažila vymanit z Grayovy náruče. „Nebud' hloupá!“

„Ba ne,“ opravil ji Gray, když Shannon zaváhala. „Bud' hloupá. Zmiz!“

„Graysone!“ Zděšená Brianna mu odstrčila ruce a vstala. „My... já jsem jen plela macešky.“

Shannon se zatvářila pot'ouchle. „Á, jasně. Viděla jsem vás. Jdu na procházku.“

„Vždyť už jsi na jedné byla!“

„Tak ať jde na další." Gray vstal, objal Briannu kolem pasu a vrhl na Shannon významný pohled. „A to pořádně dlouhou." Nevšímal si manželčina vlažného odporu a vytáhl jí z vlasů další sponku. „Nebo víš co? Vem si moje auto. Můžeš..." Zasténal, když zakřourala Kayla. „Potřebuje přebalit." Brianna mu vyklouzla z náruče a vrhla se ke kolébce, pořád ještě rozehřátá báječným pocitem, jak je žádaná. Zvedla miminko a obdařila svého manžela pobaveným úsměvem. „Co kdybys přebytek energie vložil do pletí, Graysone? Já ještě musím upéct koláče." „Jasně." S očividnou lítostí sledoval, jak mu z dohledu mizí jeho paní i naděje na intimní chvíli. „Upéct koláče."

„Promiň." Shannon zvedla ruce, když se za Briannou zavřely dveře.

„Blbě jsem si to načasovala."

„To mi povídej." Přátelsky ji objal kolem krku. „Teď mi musíš píchnout s pletím."

„To je to nejmenší, co můžu udělat." Družně se posadila na trávu vedle něj. „Předpokládám, že v domě není jediný host."

„Prohlížíjí si památky. Už jsme o tobě slyšeli tu novinu. Blahopřeju."

„Díky. Ještě jsem se z toho otřesu tak docela nevzpamatovala. Rogan umí mistrně přehlížet, obcházet a rozmlouvat všechny námitky, až nakonec jen tupě zíráš a přikyvuješ mu na všechno, co řekne."

„To je fakt." Gray si zkoumavě prohlížel její profil, „A ty snad proti spolupráci se Světovou galerií něco namítáš?"

„Ne. Já nevím." Nervózně pokrčila rameny. „Přišlo to tak znenadání. Nemám ráda náhlé změny, radši se na všechno důkladně připravuju. Mám už svoje povolání, svou kariéru." Na kterou jsem v posledních týdnech ani nepomyslela, napadlo ji ohromeně. „Jsem zvyklá na krkolomné termíny, rychlé pracovní tempo, zmatky spojené s prací v organizaci s nabitým programem. Malováním, takovýmhle malováním, se odsoudím k samotářskému životu, který budou motivovat spíš moje nálady než marketink."

„To, že jsi zvyklá najeden způsob života, ještě neznamená, že nemůžeš přehodit výhybku, pokud ti odměnu stojí za to." Zvedl hlavu a zadíval se na kuchyňské okno. „Přijde na to, co chceš a jak moc to chceš." „A právě v tom ještě nemám jasno. Váhám a tápu, Grayi. To nemám ve zvyku. Vždycky jsem věděla, co podniknout dál, a vždycky jsem si byla jista sama sebou, snad až příliš."

Zamyšleně přejížděla prsty po zářivě červeném květu macešky. „Možná to bylo tím, že jsem žila jen s našimi, nestýkali jsme se s žádnými příbuznými, a já jsem ani na chvíli nezapochybovala o tom, že dokážu stát na vlastních nohou a vždycky budu dělat jen to, co budu chtít. Jako malá holka jsem se vlastně s nikým blíž nespřátelila, protože jsme se tak často stěhovali z místa na místo. Nedělalo mi potíže stýkat se s cizími lidmi, poznávat nové tváře, nová místa, vyrovnávat se s novými situacemi, ale důvěrná pouta mě pojila jen s rodiči. Když jsme se usadili v Columbusu, měla jsem už jasně vytčené cíle a důkladně promyšleno, jak jich postupně dosáhnout. A teď jsem během jediného roku přišla o rodiče a dozvěděla jsem se, že můj život není tím, za co jsem ho odjakživa pokládala. Najednou se ocitám mezi příbuznými, o kterých jsem neměla zdání. Nevím, co k nim cítím, nevím, co cítím k sobě samé."

Zvedla hlavu a pousmála se. „Páni. To jsem se najednou rozkecala, co?"

„Ventilovat pocity obvykle pomáhá." Jemněji zatahal za vlasy. „Řekl bych, že když si někdo umí jít za svým cílem krok za krokem, tak se dokáže otočit a dělat totéž, jen vykročit jiným směrem. Člověk může být

sám, jenom když chce. Trvalo mi dlouho, než jsem na to přišel." Políbil ji, aby se znovu usmála. „Shannon, zlatíčko, uvolni se a začni si užívat."

Kapitola třináctá

Druhý den dopoledne se Shannon rozhodla, že bude malovat na zahradě a posledními tahy dokončí akvarel Brianny. Z domu se ozývaly hlasy jedné rodinky z hrabství Mayo, jež se chystala na další výlet na jih. Ve vzduchu se vznášela vůně jídelníčků, které Brianna upekla k snídani, a popínavých růží, co právě rozkvetly na latkové mříži. Shannon, okusujíc si kotníky na rukou, ustoupila, aby si prohlédla dokončené plátno.

„No ne, to je krása!" Zezadu k ní po trávě přešla Maggie s Liamem v závěsu. „Pochopitelně, to je snadný námět, ta naše Briannka." Shýbla se a políbila Liama na nosík. „Teta Brie má pro tebe čerstvé loupáčky. Běž si vzít."

Když odběhl a zabouchl za sebou kuchyňské dveře, Maggie se zamračila na obraz. „No, Rogan má pravdu," usoudila nakonec. „Mýlí se jen málokdy, což je pro mě utrpení. Ten tvůj obraz vztyčených kamenů odnesl do galerie dřív, než jsem si ho stihla prohlédnout."

„A ty ses nejdřív chtěla sama ujistit, jestli umím malovat."

„Tvoje skica Liama byla víc než dobrá," prohlásila Maggie uznale. „Ale jeden uhel k posouzení nestačí. Už teď ti můžu říct, že Rogan bude od tebe chtít i tohle, a bude do tebe hučet tak dlouho, dokud neustoupíš.“ „On nehučí, on neúprosně ničí a drtí."

Ozval se Maggiin sytý smích. „Ach, to je pravda. Bůh mu žehnej. Co ještě máš?" Bez okolků popadla Shannonin skicář a začala v něm listovat.

„Posluž si," utrousila Shannon suše.

Maggie jen obdivně vzdychala, pak opět vybuchla smíchy. „Tohle musíš namalovat, Shannon! Prostě musíš. Murphy jako když vyšije. Muž a jeho koně. Kruci, škoda, že já nemám na portréty tak šikovnou ruku."

„Občas jsem ho tam zahlédla, když jsem malovala kruh." Shannon naklonila hlavu na stranu, aby si mohla skicu sama prohlédnout.

„Neodolala jsem."

„Až to namaluješ, moc ráda bych ten obraz koupila pro jeho mámu." Pak se zakabonila. „Pokud ovšem do té doby nepodepíšeš smlouvu se Sweeneyem. Jestli se do toho zaplete on, tak mi naučtuje nehoráznou sumu. Ten chlap žádá za věci nekřesťanské peníze."

„Neřekla bych, že ti to příliš vadí." Shannon opatrně sundala hotové plátno ze stojanu a položila je na stůl. „Když jsem byla před pár lety na tvé výstavě v New Yorku, zatoužila jsem po jedné věcičce - vypadalo to, jako když exploduje slunce, z ústředního jádra tryskají ty úžasné horké barvy. Není to sice tak docela můj styl, ale já po tom zatoužila jako malá holka."

„Hořící sny," šeptla Maggie polichocně.

„Ano, to je ono. Musela jsem zvážit posedlou touhu proti ročnímu nájmu - v newyorské sazbě. A střechu nad hlavou jsem potřebovala víc než ohnivou kouli."

„Rogan to prodal. Jinak bych ti to darovala." Když se na ni Shannon zaraženě podívala, jen pokrčila rameny. „Za rodinnou sazbu."

Shannon to dojalo; nevěděla, co na to říct. Postavila na stojan čerstvé plátno. „Máš kliku, že tvoje zájmy zastupuje tak mazaný a nesmlouvavý manažer.“

Maggie, vyvedená z míry stejně jako Shannon, si vra-195

la, až Brianna zvedne hlavu. „Proč se sem hrne celá Murphyho rodina, aby mě poznala?“

„No, když jim řekl, že se ti dvoří, tak...“

„Cože?“ V návalu zlosti mrskla tužkou o zem. „Přeskok čilo mu, nebo má v hlavě úplně vymeteno? Kolikrát mu mám opakovat, že nemám zájem, než mu to v té jeho zabeđené palici konečně dojde?“

„Vsadím se, že ještě mockrát,“ pronesla Maggie s veselým úšklebkem.

„Lidi ve vsi uzavřeli sázku a většina se přiklání k červenové svatbě.“

„Maggie!“ okřikla ji Brianna.

„Svatba?“ zasténala Shannon a tlumeně zaklela. „Tak co je moc, to je příliš! Zavolá si mámu na inspekční obhlídku, uzavírá sázky s lidmi...“

„S tou sázkou začal spíš Tim O'Malley,“ skočila jí Maggie do řeči.

„Tak toho musí okamžitě nechat.“

„Ach, jak padne zmínka o sázce, Tima nezastavíš ani dvěma páry koní!“ Shannon šlehla po Maggii pohledem; v tu chvíli nemělaj příliš smysl pro humor. „Tobě to připadá legrační? Když na mě sázejí lidi, které vůbec neznám?“

Maggie o tom nemusela přemýšlet. „Ano.“ Se smíchem popadla Shannon za ramena a zatřásla jí. „Tak se přece uklidni! Nikdo tě nemůže nutit do ničeho, co sama nechceš!“

„Murphy Muldoon si to šeredně odskáče!“

Maggie ji poplácala po tváři; bylo to gesto spíše pobavené než soucitné.

„Řekla bych, že kdybys fakt neměla zájem, jak tvrdíš, tak se tak nerozvášníš. Co o tom soudíš, Brie?“

„Myslím, že já už jsem řekla víc než dost.“ Ale lítost z ní vymámila další slova. „Murphy tě miluje, Shannon, a já s ním soucítím. Vím, jaké to je, ztratit hlavu a neumět najít cestu ven, i když ze sebe člověk třeba tisíckrát udělá hlupáka. Nebuď na něho tak zlá.“

96

Ze Shannon hněv vyprchal stejně rychle, jako se jí zmocnil. „Podle tebe by bylo snazší nechat tomu volný průběh, i když to nikam nevede?“

Maggie vzala skicář a ukázala jí stránku, ze které na ně hleděl Murphy.

„Opravdu nikam?“ Když na to Shannon nic neřekla, Maggie náčrty odložila. „Veselice je až za lýden. Budeš mít dost času to nějak vyřešit.“

„Začnu hned teď.“ Shannon popadla akvarel a odnesla ho dovnitř. Cestou do svého pokoje si nacvičovala, co přesně Murphymu řekne, až ho dopadne.

Mrzelo ji, že bude muset zrušit jejich přátelství právě ve chvíli, kdy si začínala uvědomovat, jak hodně pro ni znamená. Ale bylo jí jasné, že polovičaté řešení Murphy nepochopí.

No co, spískal si to sám, ten idiot. Ve svém pokoji se s vypětím vůle ovládla a opatrně plátno opřela o zeď. Přešla k oknu a rozhlédla se po polích. Po chvilce zachytila nějaký pohyb v zadní části domu.

Prima, usoudila Shannon. Odváží se tedy do jámy lvové.

Seběhla dolů a vyřítla se ven. Byla už v půli cesty k brance, když zahlédla u silnice zaparkované auto; stály u něj Brianna a Maggie.

Nemusela ani namáhat zrak, aby pochopila, že se tam schyluje k hádce. Stačilo zaslechnout ostrý, netrpělivý tón Maggiina hlasu. Mohla klidně jít dál a vyhnout se jim, ale vtom uviděla Briannin obličej.

Brianna byla bledá a přísně se ovládala - až na oči. I na tu dálku z nich Shannon vyčetla bolestnou trýzeň.

Pevně zatnula zuby. Jak se zdálo, bude se dnes muset potýkat hned s několika citovými krizemi. A krucinál, měla na to tu pravou náladu. Zvýšené hlasy okamžitě zmlkly, když přistoupila k autu a podívala se na Maeve.

„Shannon!“ Brianna si mnula ruce. „Ještě jsem tě nepředstavila Lottii. Lottie Sullivanová, Shannon Bodi-neová.“

Žena s kulatým obličejem a utrápeným výrazem se sou4 kala ze sedadla za volantem.

„Moc mě těší,“ řekla s rychlým, omluvným úsměvem. „Vítejte u nás.“

„Nastup si do vozu, Lottie,“ vyštěkla Maeve. „Dovnitř nepůjdeme.“

„Tak odjed' sama!“ obořila se na ni Maggie. „Lottie ja u nás vítána.“

„A já snad ne?“

„Sama sis vybrala.“ Maggie zkřížila ruce na hrudi. „Klidně se užírej, když tě to tak baví, ale ušetři toho Briannu.“

„Paní Concannonová.“ Shannon odstrčila Maggi! „Ráda bych si s vámi pohovořila.“

„Já vám nemám co říct.“

„Fajn. Tak můžete alespoň poslouchat.“ Koutkem oká zahlédla, jak Lottie pochvalně pokyvuje hlavou, a doufala, že si to zaslouží. „Mezi námi dvěma je jisté spojení, ať už se nám to líbí nebo ne. Spojují nás vaše dcery a já nechci být příčinou neshod mezi vámi.“

„Neshody vyvolává jen ona, nikdo jiný!“ zvolala Maggie rozhořčeně.

„Buď zticha, Maggie.“ Shannon si nevšímal sestrini vztekklého sykotu a pokračovala: „Máte právo se zlobit, paní Concannonová. A taky se cítit dotčená, ať už trpí vaše hrdost nebo srdce, to je jedno. Faktem však zůstává, že ani vy, ani já nemůžeme změnit, co se stalo.“

Maeve byla zticha a jen upřeně civěla před sebe; Shannon však byla odhodlána vyříkat vše, co jí leželo na srdci.

„Moje role v celé téhle záležitosti je jen nepřímá, jsem spíš její následek než příčina. Jestli jste v příčině sehrála nějakou roli vy sama, to už je vaše věc a příliš na tom ani nesejde. Maeve prudce otočila hlavu a jedovatě zasyčela: „Co si to dovolujete? Chcete snad naznačit, že jsem přiměla vaši matku, aby cizoložila s mým manželem?“

„Ne, já u toho nebyla. Moje matka ze svých činů nikoho neobviňovala, a už vůbec ne vás. Opakuju tedy, že na lom, jakou jste v tom sehrála roli, nesejde. Někdo by mohl

i let, že když jste ho nemilovala, mělo by vám být jedno, /c si našel jinou.

Já s tím ale nesouhlasím. Máte plné právo tvrdit, že vám to jedno není.

To, co udělali, nebylo správné.“

Maggiin další protest udusil Shannonin studený pohled. „Nebylo to správné,“ řekla znovu a potěšilo ji, že ji nikdo nepřerušil. „Ať už se na to díváme z hlediska morálního, náboženského nebo pragmatického. Byla jste jeho ženou a bez ohledu na to, jak moc jste oba byli v manželství nespokojeni, mělo se to respektovat. A ctít. Nestalo se to, I přijít na to po všech těch letech nemůže umenšit ani váš hněv, ani pocit zrady.“

Zhluboka se nadechla; byla si vědoma, že Maeve na ni teď soustředuje všechnu pozornost. „Nemůžu vrátit zpět řas a zařídit, abych se nenarodila, paní Concannonová. Ať uděláme cokoli, nic už nezlomí to pouto, a tak se s tím musíme naučit žít.“

Znovu se odmlčela. Maeve ji pozorovala s přimhouřenýma očima. „Moje máma umřela těsně poté, co jsme si vyměnily pár ostrých slov. To už taky nikdy nenapravím, a budu toho litovat až do smrti. Nepřipusťte tedy, aby něco, co nemůžete změnit, zničilo všechno, co máte. Já brzo odjedu. Maggie a Brie a vaše vnoučata tady zůstanou.“

Shannon poodstoupila; ulevilo se jí, protože udělala, co bylo v jejích silách. „A teď mě omluvte, musím jít zavraždit jednoho chlapa.“

Vykročila po cestě, ale neušla ani pět kroků, když zaslechla, jak se u auta otevírají dvířka.

„Děvče!“

Shannon zůstala stát, otočila se a pohlédla Maeve zpřímá do očí. „Ano?“ „Vysvětlila jste mi to.“ I když ji patrně stálo hodně úsilí přiznat to, skryla to energickým kývnutím hlavy. „A máte v sobě zdravý rozum, máte ho víc než ho kdy měl muž, jehož krev vám koluje v žilách.“

Shannon jemným úklonem hlavy přijala pochvalu. „Děkuji vám.“

Zatímco Shannon kráčela dál, ostatní ženy civěly na Maeve, jako by jí právě narostla křídla. „No, to tady budeme postávat do soudného dne?“ zvolala panovačně. „Pohni kostrou, Lottie. Chci dovnitř, podívat se na vnučku.“

To nebylo špatné, usoudila Shannon a přidala do kroku. Kdyby se jí poštěstilo takhle rozumně si promluvit i s Murphym, mohla by dnešní den pokládat za mimořádně úspěšný.

Když dorazila k Murphyho domu a obešla ho odzadu, zahlédla Murphyho; stál u ovčína spolu se zavalitým chlapíkem s nohama do O, který mezi zuby svíral fajfku.

Nemluvili spolu, ale byla by odpřísáhla, že nějaká forma komunikace mezi nimi probíhá.

Najednou starší muž vážně pokýval hlavou. „Tak dobrá, Murphy. Dvě prasata.“

„Byl bych vám moc vděčný, kdybyste mi je na pár dnů podržel, pane McNee.“

„To můžu.“ Chlapík si zastrčil fajfku hlouběji do úst a chtěl vejít do ovčína, když zahlédl Shannon. „Máš návštěvu, kamaráde.“

Murphy se ohlédl a ze široka se usmál. „Shannon! Moc rád tě vidím.“

„Nech si ty řečičky, prevíte!“ Přistoupila k němu a dloubla ho prstem do žeber. „Máš mi hodně co vysvětlovat.“

McNee našpicoval uši. „Tak to je ona, Murphy?“ Murphy se poškrábal po bradě, bedlivě zvažuje vážnost situace. „Jo.“

„Dal sis načas, než sis nějakou vybral, ale vybral sis fešandu, to se musí nechat.“

Shannon začínal lomcovat hněv; otočila se k McNee-inu. „Jestli jste si vsadil na tohoto idiota, tak se s těmi penězi můžete rozloučit hned teď.“

„Oni už se vsadili?“ zvolal McNee dotčeně. „Jak to, že mi nikdo nic neřekl?“

Zatímco Shannon zvažovala, že jim otříská hlavy o sebe, Murphy ji poplácal po paži. „Omluv mě na chvíličku, zlato. Mám vám pomoci, nebo si sám vyberete ovci, která se vám líbí, pane McNee?“

„Ne, to zvládnou sám. Koukám, že máš teď svejch stálostí habaděj.“ S překvapivou svižností se stařec přehoupl přes ohradu do výběhu a bečící ovce se rozprchly na všechny strany.

„Půjďme dovnitř.“

„Zůstaneme tady,“ prohlásila Shannon, pak zaklela, když ji popadl za paži.

„Půjďme dovnitř,“ zopakoval. „Budu radši, když na mě budeš křičet v soukromí.“

Zastavil se na prahu a zul si zablácené holínky. Otevřel ji dveře a jako slušně vychovaný muž počkal, až se kolem něj vřítí dovnitř.

„Posadíš se?“

„Ne! Do horoucích pekel s tebou, zůstanu stát!“

Pokrčil rameny a opřel se o kuchyňskou linku. „Tak budeme stát. Copak máš na srdci?“

Jeho mírný tón jen rozdmýchával hněv, který v ní doutnal. „Jak se opovažuješ? Jak se opovažuješ svolat celou rodinu, aby si mě přišli prohlédnout, jako bych byla nějaký kuň, co jde na dražbu?“

Jeho napjatý obličej se uvolnil. „Ale to se pleteš. Požádal jsem je, aby se s tebou přišli seznámit. To je něco úplně jiného.“

„To je úplně totéž, když dovolíš. Navíc jsi je pozval pod falešnou záminkou. Napovídal jsi jim, že se mi dvoříš.“

„Taky že se ti dvořím, Shannon.“

„To už jsme si vyříkali, a já se k tomu nehodlám vracet.“

„Tak jo. Dáš si čaj?“

Svírala čelisti tak silně, až se divila, že jí v ústech zbyly ještě zuby. „Ne, nedám si čaj.“

„Nevadí, mám pro tebe něco jiného.“ Sáhł za sebe na linku a vzal z ní malou krabičku. „Před pár dny jsem byl v Ennisu a tohle jsem ti koupil. Včera jsem ti to zapomněl dát.“

Dala si ruce za záda jako malá holčička. „Ne, ani náhodou. Žádný dar si od tebe nevezmu. Tady končí všechna legrace, Murphy.“

Jednoduše otevřel krabičku za ni. „Ráda nosíš hezké věci. Tyhle mi padly do oka.“

Neodolala a letmo nahlédla do otevřené krabičky. Byli hezké - pošetile hezké náušnice, přesně takové, jaké by si vybrala sama. Každou tvořila dvě citrónově žlutá a ametystová srdíčka, jedno na druhém.

„Murphy, ty musely být drahé. Odnes je zpátky!“

„Nejsem žádný chudák, Shannon, pokud ti dělá starosti moje peněženka.“

„Ta mě tolik netrápí.“ Přiměla se odvrátit pohled od krásných kamenů.

„Ale nemůžu od tebe přijímat dary. To by sis pak bůhvíco namlouval...“

Když k ní vykročil, couvla před ním, až ji zastavila le nice. „Neopovaž se.“

„Dnes náušnice nemáš,“ postřehl. „Tak si je zkus. Necukej hlavou, zlato, ať ti je můžu navlíknout.“

Bránila se a odstrkovala mu ruce, ale marně; když ji píchl ostrým hrotem do lalůčku, vyjekla.

„Koledovala sis o to,“ zahučel, plně soustředěn na práci.

„Praštím tě,“ procedila skrz zuby.

„Počkej, až to dodělám. Pro mužskýho to je babračka. Proč dělají ty úchyty tak děsně mrňavý, krucinál? Tak.“ Poodstoupil a zálibně si prohlížel výsledný efekt - jako někdo, kdo zrovna dokončil mimořádně otravný úkol. „Sluší ti.“

„S nerozumnými lidmi není rozumná řeč,“ řekla rezignovaně. „Murphy, chci, abys obtelefonoval celé příbuzenstvo a řekl jim, ať nejezdí.“

„To nejde. Už se všichni moc těší na veselici i na tebe.“

Zaťala ruce v pěst. „Tak jim zavolej, že ses spletl, rozmyslel sis to, to je fuk, a že to mezi námi skončilo.“

Svraštil obočí. „Čili jinými slovy jim mám říct, že se nevezmeme?“

„Přesně tak.“ Blahopřejně ho poplácala po rameni. „Konečně ti to došlo.“

„Strašně nerad ti odporuju, ale příbuzným lhát nemůžu.“ Střelhbítě uhnul jejím prvnímu výpadu pěstí, pak druhému. Třetí ho málem trefil,

protože se chechtal, až se za břicho popadal, ale na poslední chvíli uhnul, popadl ji kolem pasu a zatočil se s ní.

„Páni, Shannon, ty jseš ženská pro mě! Jsem do tebe blázen.“

„Blázen,“ spustila, ale zbytek zanikl pod nápořem jeho rtů.

Vyrazil jí dech. Sevřela mu ramena, zatímco on s ní kroužil dál; nejenže nemohla dýchat, ještě dostávala závrat'. Jeho ústa ji rozpalovala. I když zastavil to divoké víření, místnost se točila dál, a s ní i její srdce.

Oparem touhy probleskla prchavá a omračující myšlenka, že jí nezbyvá nic jiného, než ho milovat.

„Nedovolím, aby se to stalo.“ V panickém návalu síly ho od sebe odstrčila.

Vlasy měla rozcuchané, oči vytřeštěné omámeným úžasem. Viděl, jak jí na krku tepe puls, jak jí tváře polévá ruměnec.

„Pojď se mnou do postele, Shannon.“ Jeho hlas zněl zastřeně, drsně a podrážděně. „Kristepane, já tě potřebuju. Pokaždé, když odejdeš, zůstane ve mně prázdnota a popadne mě strach, že se už nevrátíš.“

Horečněji k sobě přitáhl a zabořil tvář do jejích vlasů. „Nemůžu pořád jen koukat, jak ode mě odcházíš, a nikdy tě nemít.“

„Nedělej to.“ Zavřela oči a sváděla urputný boj s vlastním nitrem. „Ty nepřipustíš, abychom si jen jednoduše užili v posteli, a já zas nepřipustím, aby se z toho vyklubalo něco víc.“

„Ale ono je to něco víc! Mnohem víc!“ Strhl ji k sobě. Pak se vzpamatoval a svěsil paže, než by jí jeho ruce stihly ublížit. „To proto, že se chovám nemožně? Někdy, když jsem ti nablízku, nevím, co s rukama a nohama, v hlavě se mi zamlží a přestane mi to myslet.“

„Ne, nejde o tebe, Murphy. Tady jde o mě. O mě a o tvou představu o nás dvou. Chovala jsem se mnohem nemožněji než ty.“ Zkusila se zhluboka nadechnout, ale zjistila, že má bolesti sevřenou hrud'. „Musím to napravit. Už za tebou nepřijdu.“ Dívat se mu zpřímá do očí jí stálo mnoho úsilí, ale teď nesměla uhnout. „Bude to tak snazší, pro oba. Začnu si vyřizovat zpáteční cestu do New Yorku.“

„To je útěk,“ namítl vyrovnaně. „Ale zdalipak víš, jestli utíkáš přede mnou, nebo sama před sebou?“

„Je to můj život. Musím se k němu vrátit.“

V hněvu, který ho ovládl, nezbylo místo pro strach. S planoucíma očima, kterými ji propaloval, si sáhl do kapsy, něco z ní vytáhl a hodil to na stůl. Nervy měla napjaté k prasknutí, ještě než sklopila oči a podívala se na to. Z měděného kruhu plasticky vystupovala vzpínající se koňská hlava. Věděla, že vespod je k němu připevněná spona - silná a dost pevná na to, aby sepnula mužský jezdecký plášť.

Zbledla jako stěna. Její prsty se tápavě napřáhly ke sponě, pak se prudce stáhly a v obraně sevřely v pěst.

„Co je to?“

„Ty přece víš, co to je.“ Když zavrtěla hlavou, tlumeně zaklel. „Nelži sama sobě. To je zbabělé.“

V duchu znovu uviděla odlesk mědi na tmavé vlně, sponu i plášť pokropené deštěm. „Kdes to vzal?“

„Našel jsem to uprostřed kamenného kruhu, ještě jako malý kluk. Usnul jsem tam se sponou v ruce. Tenkrát se mi o tobě zdálo poprvé.“

Nemohla od ní odtrhnout pohled, i když se jí dělaly mžítiky před očima.

„To není možné.“

„Bylo to tak, jak ti říkám.“ Vzal sponu do ruky a podal ji Shannon.

„Já ji nechci,“ vzkřikla v panice.

„Celý život ji schovávám pro tebe,“ pronesl klidněji a strčil si ji zpět do kapsy. „Můžu si ji ještě chvíli nechat. Není zapotřebí, abys odjela, dokud

si to jaksepatří neužiješ se svými sestrami. Už se tě ani nedotknu, ani tě nebudu nutit do něčeho, co sama nechceš. Máš moje slovo." Dodrží ho, blesklo jí hlavou; už ho znala až příliš dobře, než aby o tom zapochybovala. Jak mu teď mohla zazlívát, že jí dává slib, ze kterého je jí náhle nanic a do hreku? „Vážím si tě, Murphy. Nechci ti ublížit." Nemohla mít ani tušení, jak moc mu právě ublížila. Ale ovládl se a nedal to na svém hlase znát. „Jsem už velkej, Shannon, umím se o sebe postarat sám." Ještě před chvílí byla přesvědčená, že odejde středem, a ráda. Teď náhle zatoužila držet ho v náručí. „Nechci ztratit tvoje přátelství. Za tu krátkou dobu začalo pro mě hodně znamenat." „Neztratíš ho." Usmál se, i když se musel přemáhat, aby k ní nenapřáhl ruce. „O to se nemusíš nikdy bát." Pokoušela se zaplašit strach, když vyšla ven a zamířila domů. A taky raději příliš nehloubala nad tím, proč se jí tolik chce brečet.

Kapitola čtrnáctá

Murphy se s vervou pustil do čištění stájí. Na tělesnou námahu byl zvyklý odmalička a věděl, že dřina a pot nejlépe pomohou zahnat chmury a uklidnit mysl. Škoda jen, že dnes to nezabíralo. Zajel lopatou do slámové podestýlky potřísněné výkaly, vrchovatě nabral a hodil hnůj na rostoucí hromadu na trakaři. „Vždycky jsi měl bezvadnou trefu, Murphy," zvolala Maggie a přistoupila k němu; usmívala se, ale očima pátrala v jeho tváři. To, co na ní uviděla, jí drásalo srdce. „Jak to, že nepracuješ?" zvolal, aniž se ohlédl či ustal v tempu. „Slyším hučet tvou pec." „Hned se do toho dám." Popošla blíž a opřela se o otevřené dveře stáje. „Včera jsem se u tebe radši nestavila, říkala jsem si, že se možná potřebuješ trochu vzpamatovat. A tak jsem to odložila na ráno. Shannon se včera tvářila zničeně, když od tebe přišla." „Dělal jsem, co jsem mohl, abych jí spravil náladu," odsekl a zabořil lopatu do hnoje. „A co tvoje nálada, Murphy?" Maggie mu položila rulci na záda a neuhnula, ani když popuzeně škulbl rameny. „Vidím přece, co k ní cítíš, a trápí mě, že jsi tak naštvaný." „Tak radši koukej vypadnout, nebo se namíchnu ještě vic. Uhni, do prdele, nebo ti ten hnůj hodím rovnou do tváře!" Místo toho popadla násadu lopaty a zuřivě se s ním o ni tahala. „Tak dobrá." Pustila ji a oprášila si ruce. „Klidně si kydej hnůj jak dlouho chceš, ale budeš při tom se mnou mluvit." „Nemám náladu na společnost." „Á, odkdytak jsem společnost?" „Krucinál, Maggie, jdi pryč!" Prudce se k ní otočil a oči mu plály hněvem. „Netoužím po tvé lítosti ani po tvém soucitu, a nechci poslouchat žádné rady!" Dala si ruce v bok a obořila se na něho: „Jestli si myslíš, že se mě zbavíš, když se budeš vztekat a nadávat mi, tak to se tedy náramně pleteš, kamaráde!"

Murphy to přirozeně věděl, a tak se s vypětím vůle snažil potlačit zuřivý hněv, který jím lomcoval. „Promiň, Maggie Mae. Neměl jsem se na tebe utrhovat. Potřebuju být chvíli sám.“

„Murphy...”

Když ji nevystřnadí, a to hned, zlomí ho. „Abys mi rozuměla -jsem ti vděčný, že ses tady stavila a že mi chceš pomoci. Ale já o to nestojím. Musím si své rány vylízat sám. Buď kámoška, zlato, a nech mě na pokoji.“

Maggie věděla, že prohrála; rezignovaně si přitiskla tvář k jeho líci.

„Přijdeš si se mnou popovídat, až budeš moct?”

„Jistěže. Tak, a teď už běž. Mám ještě řízu práce.“

Když odešla, Murphy zabořil lopatu do slámy a tak dlouho chrлил salvu tichých nadávek, dokud mu nedošla slova.

Dřel jako umanutý až do soumraku a neustal ani po západu slunce. Když si konečně sedl ke studenému sendviči a láhvi piva, byl jako rozlámaný a bolely ho dokonce i námaze uvyklé svaly.

Přemýšlel, že si půjde lehnout, ačkoli ještě nebylo ani osm hodin, když vtom se rozlétly zadní dveře a vešli Rogan s Grayem, za nimi vesele ťapal Con. „Jsme tady s vážným posláním, Murphy.“ Gray ho poplácal po zádech, pak se otočil ke kredenci.

„Posláním?” Con mu položil hlavu do klína a on ho mechanicky podrbal za ušima. „Jakým posláním?”

„Dostali jsme příkaz, abychom ti vyhnali z hlavy černé myšlenky.“

Rogan postavil na stůl láhev a odtrhl pečeť. „Ani jeden z nás nesmí domů, dokud ho nesplníme.“

„Brie a Maggie mají kvůli tobě zamotanou hlavu už dva dny,” dodal Gray.

„To je zbytečné, a ta láhev taky. Zrovna jsem si chtěl jít lehnout.“

„Jako správný Ir přece nemůžeš pohrdnout dvěma kámoši a lahvičkou dobrého Jamisonu.“ Gray zacinkal skleničkami.

„Takže se máme ožrat?” Murphy zašilhal po láhvi. To ho věru nenapadlo.

„Ženské si lámaly hlavu, co s tebou, ale nic nevykoumaly.“ Rogan všem nalil dvojitého panáka. „Nakonec musely uznat, že je to mužská záležitost.“ Pohodlně se rozvalil na židli a zvedl svou skleničku.

„*Slainté.*“

Murphy se podrbal po bradě a ztěžka vydechl. „Do háje se vším.“

Převrátil do sebe celou sklenku a oťrásl se, pak jí rázně uhodil o stůl. „Vy jste přinesli jen jednu?”

Gray vybuchl smíchy a všem znovu nalil.

Když byla láhev zpola prázdná, Murphymu se trochu ulevilo. Věděl, že alkohol je jen dočasný lék, k němuž s uchylují jen blázni, ale on si jako blázen připadal.

„Pánové, něco vám povím.“ Gray se kymáclivě zaklonil na židli a potáhl z doutníku, který přinesl Rogan. „Já se nemůžu ožrat.“

„Ale můžeš.“ Rogan zašilhal na špičku svého doutníku. „Už jsem tě viděl namol.“

„Nic jsi nemohl vidět, vždyť jsi sám byl jak slíva!“ Grayovi to připadalo úžasně legrační; prudce se předklonil, div že nespádl. „Ale já jen chtěl říct, že se nemůžu moc upít, protože to bych se pak dnes nemohl milovat se svou paní. A, díky!“ Zvedl sklenku, kterou mu Rogan dolil, a zamával s ní. „Doháním, co jsme zameškali.“ Opřel se lokty o stůl a zvažněl.

„Víte vy vůbec, jak dlouho chlap nemůže, když je ženská těhotná?”

„Já to vím,” přikývl Rogan mudrlantsky. „Buď ujištěnej, že to vím náramně dobře.“

„A vůbec jim to nevadí. Ony totiž..." Gray velkoryse mávl rukou.
 „... budou hnízdečko. Teď si to vynahrazuju, takže se prostě nemůžu ožrat."
 „Pozdě," zahučel Murphy a zašilhal do své skleničky.
 „Ty si myslíš, že nevíme, co ti je?" Gray dloubl Murphyho přátelsky do ramene. „Jseš nadrženej, kamaráde!"
 Murphy se rozchechtal a převrhl do sebe dalšího panáka. „Že by to bylo tak snadný?"
 „Jo." Gray teatrálně vzdychl a potáhl z doutníku. „Jak ženská jednou chlapa dostane, je s ním amen. Nemám pravdu, Sweeney?"
 „Svatou pravdu. Ženská dovede s chlapem parádně zacloumat, abys věděl."
 Murphy na něj jen zamžoural. „To mi povídej."
 Rogan se ušklíbl. „Ale vybral sis dobře - maluje skvěle, o ty její obrazy se lidi poperou. První výstavu chci mít už na podzim. Ona to ještě neví, ale já už to s ní nějak zkoulím. Je to ženská jako břitva - víš, že si tuhle troufla dokonce i na Maeve Concannonovou?"
 „Co tím chceš říct?" Murphy odolal Roganovým doutníkům a zapálil si cigaretu. „Pohádaly se?"
 „Ani ne. Shannon si na ni vyšlápala a řekla jí od plic, co si myslí. Když domluvila, Maeve jí řekla, že je rozumná ženská, a pak odkráčela do penzionu a šla se podívat na miminko a na Liama."
 „Vážně?" Murphyho zalila vroucná vlna obdivu a lásky; honem se napil.
 „Páni, to je ženská, co? Shannon Bodineová má tvrdou hlavu a měkký srdce. Snad abych šel a hned teď jí to řek." Odsunul se a vstal; jeho statná postava se ani nezakymácela. „Hned teď si pro ni dojdu a přivedu ji sem, kam patří."
 „Můžu se koukat?" vyzvídal Gray.
 „Ne." Murphy se s těžkým povzdechem svalil na židli. „Ne, slíbil jsem jí, že to neudělám. Štve mě to." Popadl láhev whisky a nalil si až po okraj. „Zítra ráno budu mít hlavu jako škopek, to je mi jasný. Ale stojt' za to." Dal si pořádný doušek. „Podělit se o smutek se dvěma nejlepšími kamarády, jaký kdy Bůh mužskému dal."
 „To si piš. Rogane, na to si musíme připít."
 „Tak mě napadá, že bych měl hned teď začít dohánět čas, jak jsme o něm prve mluvili, protože za sedm měsíců o něj zas přijdu."
 Gray se spiklenecky naklonil k Murphymu. „Ten chlap je tak chytřej, až z toho člověku běhá mráz po zádech."
 „Byl bych vám moc vděčnej, kdybyste už konečně přestali blábolit o ženskejch a o sexu. Mučíte mě."
 „Jo, je to od nás děsně netaktní," přikývl Rogan. „Copak musíme furt tlachat jen o ženskejch? Slyšel jsem, že tvoje hnědka bude mít hříbátko."
 „Hej!" zvedl Gray káravě ruku. „Hnědka. Kobyla. Ženská!"
 „A jo! Sakra, máš pravdu!" Rogan ochotně zalovil v paměti po jiném tématu. „Dnes nám přivezli krásnou sochu od jednoho sochaře z hrabství Mayo. Fantastický dílo. Akt."
 „Do prdele, Rogane, už zas!" Při pohledu na Grayův znechucený výraz se Murphy škytavě rozchechtal.

Když dopili láhev, jako nezištní kamarádi uložili Murphyho do postele, a pak se odpotáceli domů s pocitem spokojenosti, že své poslání splnili do puntíku.

* * *

Nejít za ní, nevidět se s ní mu přišlo zatěžko. Na statku bylo sice práce nad hlavu, ale i tak bylo pro něj ze dne na den, čím dál těžší vyrovnávat se s vědomím, že je jen kousek přes pole, a přece nedostižně daleko.

Muka mu ulehčovalo jen neustálé ujišťování sebe samého, že to dělá pro ni.

Nic neutiší rozdrásanou duši tak jako pocit mučednictví.

Nepomáhali mu ani přátelé a známí, kteří to s ním mysleli dobře. Týden poté, co od něj odešla, se vplížil na Briannin zadní dvorek a uviděl Shannon stát u stojanu. Měla na sobě mikinu z koleje, pocákanou barvami, a neforemné džínsy s dírou na koleni.

V jeho očích vypadala jako anděl.

S přimhouřenýma očima si prohlížela svůj výtvar a koncem štětce si ťukala o rty. Poznal okamžik, kdy vycítila jeho přítomnost - podle změněného výrazu ve tváři, podle obezřetného pohybu, kterým položila štětec, než k němu otočila hlavu.

Mlčel; věděl, že se mu zamotá jazyk. Po chvilce tísnivého ticha přistoupil blíž a zkoumavě se zahleděl na obraz.

Byl na něm penzion zezadu, vespod kamenné zdivo, nad ním otevřená okna. Briannina zahrádka přetékala barvami a tvary. Kuchyňské dveře byly dokořán a zvaly dál.

Shannon zamrzelo, že odložila štětec, protože potřebovala zaměstnat ruce, a tak popadla hadřík a tvářila se, že si z nich stírá barvu.

„Tak, co tomu říkáš?“

„Hezký.“ Nenapadala ho žádná slova. „Zdá se, že je to hotový.“

„Jo, zrovna jsem to dokončila.“

„No...“ Přehodil si z ruky do ruky kartony s vejci. „Jé to fakt hezký.“

Odvrátila se a začala urovnávat tuby a štětce na malém stojánku, který pro ni stloukl Gray. „Měl jsi zřejmě moc práce.“

„To měl.“ Zvedla hlavu a pohlédla mu do tváře; jeho mozek vypověděl službu. „Moc práce.“ Zašilhal na kartony, vztekly sám na sebe. „Vejce,“ zabručel. „Brianna chtěla vejce. Prý je potřebuje.“

„Ach.“ Shannon civěla na kartony. „Aha.“

Brianna, která je pozorovala z kuchyňského okna, jen kulila oči.

„Prokristapána! Ti dva se chovají dočista jako troubové.“

Původně jim chtěla dopřát dost času a soukromí, ale při pohledu na jejich utrápené obličej se nad nimi slitovala a vrhla se ke dveřím.

„Á, tady jsi, Murphy, přinesl jsi mi vajíčka! Pánbůh zaplať! Jen pojď dál, zrovna jsem dopekla štrůdl, musíš ochutnat!“

„Já bych spíš...“ Ale Brianna už odběhla zpět do kuchyně, a on zůstal tupě zírat na dveře. Znovu si přehodil karton z ruky do ruky a podíval se na Shannon.

„Ehm, já...“ Do háje s tou mou těžkopádností, zuřil v duchu. „Prosím tě, odnes jí je, a já si půjdu po svých.“

„Murphy.“ Takhle to přece nejde dál, řekla si Shannon, a zkusmo mu položila ruku na rameno. Ztuhl, a ona mu to nemohla mít za zlé.

„Neobjevil ses tady celý týden, a já přitom vím, že máš ve zvyku chodit za Briannou a Grayem často.“

Podíval se na její ruku, pak jí pohlédl do tváře. „Myslel jsem, že bude lepší, když se chvíli neuvidíme.“

„To mě mrzí. Nechci, aby sis to takhle bral. Já myslela, že jsme pořád přátelé.“

Upřeně jí hleděl do očí. „Ty sis taky nevyšla do polí.“

„To máš pravdu. Já si taky říkala, že bude lepší, když se neuvidíme, a mrzí mě to.“ Chtěla mu říct, že jí chyběl, ale bála se. „Zlobíš se na mě?“

„Spíš na sebe,“ řekl uvolněněji. Její oči a tichá prosba v nich by ukonejšily leckterého chlapa, blesklo mu hlavou. „Nemáš chuť na štrůdl?“

Na její tváři se pomalu rozprostíral úsměv. „Jo, mám.“

Když vešli dovnitř, Brianna si ulehčeně oddechla. „Dík za vajíčka, Murphy.“ Přiběhla k němu, vzala si od něj kartony a uložila je do lednice. „Potřebuju je na jednu dobrotu, kterou chci udělat na tu veselici. Viděl jsi Shannonin obraz? Super, co říkáš?“

„To jo.“ Smekl čepici a pověsil ji na věšák.

„Ten štrůdl jsem pekla podle receptu od jedné Němky, co tady byla minulý týden. Vzpomínáš si na ni, Shannon? Paní Metzová, ta korpulentní dáma se silným hlasem...“

„Ta esesačka?“ zvolala Shannon s úsměvem. „Každé ráno seřadila své tři ratolesti k důkladné prohlídce - a manžela taky.“

„Vždyť taky byli všichni jako ze škatulky. Musíte mi říct, jestli je ten štrůdl tak dobrý, jak tvrdila.“

Brianna jim ho zrovna podávala, když zazvonil telefon. Shannon se natáhla po sluchátku na zdi. „Já to vezmu. Trnková chaloupka.“

Odmlčela se, pak překvapeně zdvihla obočí. „Tode? Ano, to jsem já.“

Vyprskla smíchy. „Já že znám irsky?“

Murphy zkřivil rty a sedl si za stůl. „Tod,“ zahučel. „To zní spíš jako dotěrný hmyz než jako jméno.“

„Pst!“ okřikla ho Brianna a poplácala ho po rameni.

„Je tady krásně,“ pokračovala Shannon. „Jako ve filmu *Místní hrdina*. Vzpomínáš? S Burtem Lancasterem.“ Opět se uchichtla. „Správně. No, chodím hodně pěšky, hodně jím. A taky maluju.“

„To se tolik nudíš?“ V jeho hlase znělo veselí i nádech soucitů.

„Ne.“ Zamračila se. „Vůbec ne.“

„No, řekl bych, že tě to tam moc nebaví. Poslyš, kdy se vrátíš?“

Začala si hrát se šňůrou od telefonu. „To ještě nevím. Asi za týden, za dva.“

„Proboha, Shannon, vždyť jsi tam už měsíc!“

Její prsty se proplétaly šňůrou a utahovaly smyčkově. Zvláštní, jí to jako měsíc nepřipadalo. „Vzala jsem si tři týdny placené dovolené.“ Zaslechla ve svém hlase obranný tón a zamrzelo ji to. „Zbytek mám neplacené volno. Jak to v práci vůbec vypadá?“

„Však víš. Co nám přiklepli tu zakázku pro Gulfstream, tak je to učiněný blázonec. Největší zásluhu na tom máš ty, Shan. Během šesti měsíců jsi ulovila dvě velké ryby, kromě Gulfstreamu taky Titus.“

Titus se jí úplně vykoulil z hlavy; zakabonila se a úporně přemýšlela o svém reklamním návrhu, který měl podpořit prodej pneumatik této firmy.

„Gulfstream je tvůj.“

„Teď jo, ale pánové z vedení vědí, kdo to spustil. Hele, snad si nemyslíš, že bych za tebe chtěl slíznout smetanu?“

„To jistě ne.“

„Zkrátka, chtěl jsem ti jen říct, že vrchnost je navýsost spokojená, ale našemu oddělení začíná docházet inspirace, a co nevidět budou všichni šílet s podzimní a předvánoční reklamní kampaní. Moc tě tady potřebujeme.“

Cítila, jak jí začíná bušit ve spáncích - předzvěst, že jí rozbolí hlava.

„Musím ještě vyřešit spoustu věcí, Tode. Osobních věcí.“

„Užila sis svoje, já vím. Ale znám tě, Shannon, ty se z toho brzo vyhrabeš. A stýská se mi. Víím, že to mezi námi v posledních dnech moc neklapalo, neprojevil jsem tolik pochopení, kolik jsem měl, nebral jsem ohledy na tvoje rozpoložení. Myslím, že si to můžeme vyříkat, a všechno zas bude dobré.“

„To zní jako vystřižené z nějaké talk-show.“

„No tak, Shan! Dopřej si ještě pár dní a pak mi zavallej. Dej vědět, kterým spojem přiletíš. Vyzvednu tě na letišti, někam si zalezeme a u dobré lahvinky všechno probereme."

„Určitě se ti ozvu, Tode. Díky za zavolání."

„Neodkládej to moc dlouho. Šéfové mívají krátkou kolektivní paměť."

„Budu na to pamatovat. Měj se."

Když zavěsila, levou ruku měla zamotanou ve šňůře. Soustředěně a pozorně se z ní vyprostila a narovнала ji-

„To byl New York," oznámila zády k ostatním. „Jeden známý z práce." Než se otočila, přiměla napjaté rysy tváře k zářivému úsměvu. „Tak co, jaký je ten štrůdl?"

„Ochutnej sama." Brianna nalila Shannon čaj. Instinktivněji chtěla utěšit, ale potlačila to nutkání ve víře, že to za ni udělá Murphy. „Myslím, že slyším malou," zvolala a zmizela v přilehlých dveřích.

Shannon ztratila na štrůdl chuť. Netečně na něj civěla, pak zvedla šálek s čajem. „Mojí... ehm, kolegové jsou zavaleni prací."

„Chce tě zpátky." Když k němu Shannon zvedla oči, Murphy naklonil hlavu na stranu. „Tenhle Tod tě chce zpátky."

„Musí teď za mě vyřizovat některé moje zakázky. Je to hodně práce navíc."

„Chce tě zpátky," pronesl Murphy znovu a Shannon se začala vidličkou nimrat ve štrůdlu.

„Zmínil se o tom - ale jen nezávazně. Před mým odchodem jsme se trochu nepohodli."

„Nepohodli," zopakoval Murphy. „Co to znamená? Že jste se pohádali?"

„Ne." Pousmála se. „Tod se nehádá. Debatuje," dodala zamyšleně. „On debatuje. Je velice civilizovaný."

„A teď taky civilizovaně debatoval? To proto je z tebe uzlíček nervů?"

„Ne, jen mě informoval, jak to vypadá v práci. A nejsem žádný uzlíček nervů."

Murphy jí konejšivě položil dlaně na roztěkané ruce a počkal, až k němu zvedne oči. „Požádala jsi mě, abych ti byl přítelem. Pokouším se o to."

„Mám ve spoustě věcí zmatek," pronesla pomalu. „Obvykle mi netrvá tak dlouho, než si udělám jasno, co chci a jak toho dosáhnou. Umím věci rozebírat, nahlížet na ně z různých úhlů. Na to byl kadet i můj táta. Uměl vždycky přijít věci na kloub. Naučila jsem se to od něho."

Netrpělivě vyškubla ruce zpod Murphyho dlaní. „Všechno jsem měla skvěle naplánováno, všechno běhalo jako na drátkách. Místo v té správné firmě, byt v lepší čtvrti, šatník podle poslední módy, malá, zato vkusná umělecká sbírka. Nenáročný vztah s přitažlivým, úspěšným mužem, se kterým mě spojovaly společné zájmy. Pak se to najednou všechno rozpadlo na marné kousky, a mě unavuje už jen samotná představa, že bych to měla zase skládat dohromady."

„A chceš to vůbec? Cožpak musíš?"

„Nemůžu to pořád odkládat. Ten telefonát mi připomněl, že jsem to nechávala plavat. Musím mít pod nohama pevnou půdu, Murphy. Jinak jsem k ničemu." Když se jí zlomil hlas, přitiskla si ruku na rty. „Pořád ještě to tolik bolí... Bolí mě vzpomínky na rodiče, vědomí, že už je jakživa neuvidím. Ani jsem se pořádně nerozloučila ani s jedním."

Beze slova vstal, prostě ji zvedl na nohy a vzal ji do náruče. V jeho mlčení bylo pochopení tak pudové, a při tom tak bezmezné, že ji to dočista odrovnalo. Mohla si teď pobřečet a věděla, že její slzy skanou na rámě, které ji nikdy nenechá na holičkách.

„Pokaždé, když si myslím, že už jsem to překonala," vysoukala ze sebe, „tak se to ke mně připlíží a sevře mi to srdce."

„Ještě ses pořádně nevybrečela. Tak do toho, miláčku. A uvidíš, pak ti bude líp.“

Drásalo mu to srdce - každý roztřesený vzlyk i vědomí, že nemůže dělat nic, než stát a držet ji.

„Chci je zpátky.“

„Já vím, drahoušku. Já vím.“

„Proč musí lidi odejít, Murphy? Proč musí odejít lidi, které máme tolik rádi a tolik je potřebujeme?“

„Ale oni tak zcela neodejdou. Máš je pořád v sobě, tam je nikdy neztratíš. Cožpak s tebou tvoje matka občas nerozmlouvá, cožpak ti tvůj táta tu a tam nepřipome, co jste spolu dělávali?“

Unavená a rozbolavělá Shannon otočila hlavu, aby si mohla tvář zalitou slzami opřít o jeho hrud'. Bylo to čiré hláznovství, blesklo jí hlavou. Čiré bláznovství domnívat se, že silnější je slzy zadržovat, a ne prolévat.

„Ano.“ Rty se jí zvlhly v chabém úsměvu. „Občas se mi vybaví, co jsme spolu dělávali. I ty nejobyčejnější věci, jako třeba snídane.“

„Takže tě tak docela neopustili, že ne?“

Zavřela oči a naslouchala konejšivému tlukotu jeho srdce. „Těsně před mší, před zádušní mší na mámině pohřbu si mě zavolal farář a rozmlouval se mnou. Byl hrozne milý a plný soucitu, stejně jako pár měsíců předtím, když jsme pohřbívali tátu. A přece opakoval stejné omšelé fráze - o životě věčném, o milosrdenství, o tom, jak oba moji rodiče dojdou spásy a bohaté odměny na onom světě, protože to byli zbožní katolíci a hodní, laskaví lidé.“

Naposledy se k němu přitiskla, pak se odtáhla. „Mělo mě to utěšit, a snad mi to malou útěchu skutečně přineslo. Ale tvoje slova mi pomohla mnohem víc.“

„Víra je něco jako rozpomínání, Shannon. Vzpomínek si musíš vážit, hýčkat je, a nenechat se jimi roztesknit.“ Palcem jí z tváře setřel zbloudilou slzu. „Už je ti líp? Jestli chceš, tak tu zůstanu, nebo zavolám Brie.“

„Ne, už je mi dobře. Díky.“

Chytil ji za bradu, zvedl jí hlavu a políbil ji na čelo. „Tak se posad' a vypij si čaj. New York prozatím pusť z hlavy.“

„To je dobrá rada.“ Když popotáhla, podal jí kapesník.

„Vysmrkej se.“

Pousmála se a poslechla ho. „Jsem ráda, že ses tady stavil, Murphy. Už nikdy se mi nevyhýbej.“

„Budu ti nablízku.“ Jelikož věděl, že Shannon teď potřebuje chvilku pro sebe, otočil se a sundal z věšáku čepici. „Přijdeš zas někdy do polí? Rád na tebe koukám, jak maluješ uprostřed zeleně.“

„Ano, ráda. Murphy...“ Odmlčela se; nevěděla, jak se zeptat, ani proč jí ta otázka připadá náhle tak důležitá. „Ale nic.“

Zůstal stát ve dveřích. „Copak? Je vždycky lepší vyklopit, co máš na mysli, pak ti to aspoň nebude vrtat hlavou!“

Přesně to se v její hlavě právě dělo. „Tak mě napadlo... Kdybychom byli... přátelé, když mi stonala máma, a kdybych musela odejít a starat se o ni... být s ní... A kdybych ti po její smrti řekla, že všechno zvládnú sama, že dokonce budu radši, když to zvládnú sama, byl bys to respektoval? Nechal to na mně?“

„Ne, to víš, že ne!“ Zmateně si nasadil čapku. „To je ale hloupá otázka! Přítel přece neopustí přítele, který truchlí!“

„To jsem si myslela,“ zamumlala. Pak na něj upřela dlouhý, zkoumavý pohled, až znejistěl a přešel si hřbetem dlaně po tváři.

„Copak?“

„Nic. Já jsem se jen..." Uchopila šálek a zasmála „... trochu zasnila."
To ho zmátlo ještě víc; rozpačitě opětoval její úsměv „Tak se měj. Jo, přijdeš na tu veselici, že?"
„Určitě si ji nenechám ujít!"

Kapitola patnáctá

Když Shannon s Briannou a její rodinou přijela k Murphyho statku, z domu se linuly tóny hudby. Přijeli autem, protože Brianna připravila tolik jídla, že by ho ve třech neunesli, zejména když brali i malou Kaylu. Sliannoniným prvním překvapením večera byl počet vozů zaparkovaných po obou stranách silnice; projet mezi mini vyžadovalo notnou dávku odvahy a zručnosti.

„Jak to vypadá, bude u Murphyho narváno," poznamenala Shannon, když začali z kufru vybalovat Brianniny hrnce a misky.

„Ach, auťáky přijeli jen ti, co to mají pěšky moc daleko. Většina přišla na veselici pěšky. Grayi, drž ten hrnec rovně, nebo vyleješ polívku."

„Kdybych měl tři ruce, možná bych to i svedl."

„Je naštvaný," naklonila se Brianna k Shannon, „protože jeho nakladatelství přidalo k propagačnímu turné ještě jedno město. Byly časy, kdy se nemohl dočkat, až vyrazí na cesty," dodala samolibě.

„Jenže časy se mění, a kdybys jela se mnou..."

„Víš přece, že nemůžu opustit penzion na tři týdny uprostřed léta. Tak pojď už." Ačkoli měli oba plné ruce, Brianna se předklonila a políbila ho. „Dnes večer to pusť z hlavy. Á, hele, tamhle je Kate." Přidala do kroku a už z dálky ji zdravila.

„To turné přece můžeš vždycky zrušit," řekla Shannon polohlasem, když s Grayem vykročili k domu.

„To řekni spíš jí. „Nepřipustím, abys kvůli mně zanedbával pracovní povinnosti, Grayson Thane. Až se vrátíš, najdeš mě přesně tam, kdes mě opustil," " zašklebil se.

„No tak." Měla plné ruce, a tak ho nemohla pohlédit po tváři. „Má přece pravdu. Hlavu vzhůru, Grayi. Jestli jsem kdy poznala muže, kterého Bůh obdařil šťastným manželstvím i skvělou kariérou, tak jsi to ty."

„Jo." To mu trochu zvedlo náladu. „To je fakt. Ale až budu v červenci spát sám někde v hotelu v Clevelandu, sotva se budu cítit jako ten nejšťastnější chlap pod sluncem."

„Budeš trpět, i když tě bude obskakovat pokojová služba, budeš koukat na video a budou tě obletovat fanyanky."

„Mlč už, Bodineová!" Dloubl ji do žeber a strčil ji do dveří.

Neuvědomila si, že v celém hrabství žije tolik lidí. Dům jimi doslova přetékal, všude vládl ruch a shon. Než stihla projít předsíní, byla představena nejmíň deseti lidem, a dalších deset, které už znala z dřívějšíka, ji halasně vítalo.

Ze salonku, kde tančilo několik párů, se nesly tóny fléten a houslí.

Vrchovatě naložené talíře balancovaly na kolenou přihlížejících, zatímco nohy horečně vytukávaly rytmus. Skleničky se zvedaly k přípitku nebo se podávaly do čekajících rukou.

Další davy se tísnily v kuchyni; stoly a kuchyňská linka byly obsypané podnosy a miskami. Stála tam Brianna; holčičku jí už dávno vytrhli z rukou, podávali si jí a mazlivě se jí vemlouvali.

„Á, tady je Shannon." Brianna se rozzářila a začala od Shannon brát misky a podnosy. „Ještě v životě nebyla na žádné veselici. Tradičně míváme

hudbu v kuchyni, ale dnes tady pro ni nezbylo místo. No co, ze salonku ji stejně slyšíme. Diedre O'Malleyovou už znáš."

„Ano. Dobrý večer!"

„Naber si na talíř, děvče," nařídila jí Diedre. „Nebo ti po nájezdu tý smečky zbydou jen drobečky. Ukaž, podej mi to, Graysone."

„Vyměním to s tebou za pivo."

„Jen si posluž," zachichotala se. „Na verandě stojí několik bas."

„Shannon?"

„Dám si taky." Usmála se, když Gray odešel pro láhve. „Vypadá to, že dnes večer budete mít v hospodě dost mrtvo, paní O'Malleyová."

„No bodejt'. Taky máme zavřeno. Veselice u Murphyho vyprázdni celou vesnici. Á, Alice, zrovna jsem mluvila o tvém synovi."

Shannon právě přiložila k ústům láhev, kterou jí podal (iray; na poslední slova se otočila a uviděla, jak do kuchyně vchází drobná žena s jemně zvlněnými hnědými vlasy. Měla Murphyho oči i jeho rychlý úsměv.

„Strčili mu do rukou housle, takže ze salonku hned tak neuteče." Měla příjemný hlas, v němž zvonil smích. „Říkala jsem si, že mu naložím něco na talíř, Dee, kdyby si náhodou našel chvílku na jídlo."

Uchopila talíř, pak se zeširoka usmála. „Brie, já tě neviděla. Kde máš toho svého andílka?"

„Tady, paní Brennanová." S přidržlým úsměvem k ní přistoupil Gray a políbil ji.

„Ale no tak! To bych se spíš ptala na čerta! Kde máte miminko?"

„Unesly ji Nancy Feeneyová a mladá Mary Kate," ozvala se Diedre, odkrývající mísy, které přinesla Brianna. „Musíš je najít a vyboxovat si holčičku pro sebe."

„Taky že to udělám. Ach, slyšíte ho, jak hraje?" Její oči se pyšně rozzářily. „Má v rukou nadání od pánaboha."

„Jsem ráda, že jste si udělala čas a přijela takovou dálku z Corku, paní Brennanová," spustila Brianna. „Ještě neznáte Shannon, mou... přítelkyni z Ameriky."

„Ne, ještě ne." Hrdost v jejích očích se změnila v opatrnou zvědavost. V hlase i nadále vřelém náhle zazněl formální podtón. „Moc ráda vás poznávám, Shannon Bodineová." Podala jí ruku.

Shannon si mimoděk otřela dlaň o kalhoty, než jí stiskla ruku. „Moc mě těší, paní Brennanová." Co teď? „Murphy je vám podobný."

„Díky. Je to určitě hezkej mužskej. A vy bydlíte v New Yorku a živíte se kreslením?"

„Ano." Shannon tonula v rozpacích. Když zadnírtl dveřmi vešla hlučná Maggie, Shannon by jí byla nejraději zulíbala nohy.

„Jdeme pozdě," oznámila Maggie. „A Rogan se už nemůže dočkat, až bude všem vykládat, že za to můžu já, takže ho předběhnu. Musela jsem něco dodělat." Poslala na stůl mísu, pak pustila Liama na zem, aby mohl běžet. „Mám hlad jako vlk." Z talíře popadla jeden z Brianniných nadívaných žampionů a nacpala si ho do pusy. „Paní Brennanová! Zrovna vás vyhlížím."

Z Alicina obličej se rázem vytratila všechna škrobená formálnost; křepce oběhla stůl a vřele Maggie objala „Páni, ty ses prostě nezměnila! Co tě znám, vždycky tě bylo všude plno!"

„Až vám předám váš dárek, tak budete těch slov trpce litovat! Kde vězíš, Rogane?"

„Mužský má právo zastavit se na pivko." S půllitru v jedné a zabaleným balíčkem ve druhé ruce se protáhl dveřmi.

Jeho příchod vyvolal další salvu halasných pozdravů a veselého brebentění. Shannon, která v tom spatřila ideální příležitost k útěku, začala nenápadně couvat ke dveřím

„Kampak, kampak, ty zbabělce?“ zahradil jí cestu rozesmátý Gray.

Láskyplněji objal a sevřel ji pažemi jako v kleštích.

„Pusť mě, Grayi!“

„Ani náhodou.“

Bezmocně sledovala, jak Alice opatrně rozbaluje obraz. Lidé, shluklí kolem, vyjadřovali překvapení a obdiv.

„Ach, to je on, jako živej!“ zamumlala Alice. „Přesně takhle naklání hlavu, vidíte? A takhle stojí. V životě jsem nedostala hezčí dárek, Maggie, jako že je Bůh nade mnou. Ani nevím, jak ti poděkovat, žeš mi ho darovala, že se ti tak povedl.“

„Za dárek klidně děkujte mně, ale namalovala ho Shannon.“

Všechny hlavy v místnosti se obrátily jejím směrem a měřily šiji.

„Máte ohromné nadání,“ pronesla Alice, když se jí vrátila řeč. „A taky srdce a cit, kterým umíte vystihnout to podstatné. Jsem nesmírně hrdá, že ten obraz mám.“

Než se Shannon vzmohla na odpověď, z předsíně se vyřítla malá, černovlasá žena. „Máti, že neuhodneš, kdo... Co je to?“ Zhlédla obraz a prokletila si k němu cestu. „No namouduši! Vždyť to je Murphy mezi svými koňmi!“

„Namalovala ho Shannon Bodineová,“ oznámila jí Alice.

„Ale!“ Žena se rozhlédla po místnosti s očima svítícíma zvědavostí.

Stačilo jen pár vteřin, aby ji rozpoznala v davu. „No, já jsem jeho sestra Kate a moc mě těší, že vás poznávám. Jste první žena, které se kdy dvořil.“

Shannon zavravorala a opřela se o Grayovu paži. „To není... My vůbec nejsme... Murphy to prostě přehání,“ pronesla chabě, když se na ni zkoumavě upřelo několik párů očí. „Jsme přátelé.“

„To je moc moudré být přáteli, když jde o dvoření,“ přikývla Kate.

„Myslíte, že byste někdy mohla namalovat moje ratolesti? Maggie nechce.“

„Jsem umělecká sklářka,“ připomněla jí Maggie, nabítní rajíc si na talíř štědrou porci. „A budeš si to muset objednat u Rogana. Je to teď její manažer.“

„Ještě jsem nepodepsala smlouvu,“ namítla Shannora rychle. „Dokonce jsem ani...“

„Možná to stihnete, než se mu upíšete,“ přerušila ji Kate. „Seberu je a přivedu je k vám, stačí říct kdy.“

„Přestaň ji trápit,“ napomenula ji Alice mírně. „Cos mi to vlastně chtěla říct?“

„Říct?“ Kate se na okamžik zatvářila zmateně, pak se jí oči vyjasnily.

„Ach, že neuhodneš, kdo zrovna přišel! Maeve Concannonová!“ dodala, než se vůbec někdo pokusil hádat. „Sama paní Concannonová osobně!“

„Páni! Maeve už nebyla na veselici takových dvacet let!“ zvolala Diedre.

„Možná i víc.“

„No, a dnes přišla, a Lottie s ní.“

Brianna a Maggie na sebe chvilku užasle zíraly, pak se jako na povel obě vrhly ke dveřím.

„Jdeme jí nabídnout nějaké občerstvení,“ vysvětlila Brianna.

„Spíš sejdeme přesvědčit, že nebourá barák,“ opravila ji Maggie.

„Nechceš jít s námi, Shannon? Minule jsi ji náramně utřela.“

„No, hele, raději ne...“

Ale Maggie ji popadla za ruku, vytáhla ji z kuchyně a hnala se s ní předsíní. „Hudba ještě hraje," zvolala udýchaně. „Tam tedy ještě vtrhnout nestačila."

„Poslyš, mně do toho fakticky nic není," protestovala Shannon. „Je to tvoje matka!"

„Dovol, abych ti připomněla tvoje vlastní slova - o vazbách a tak."

„Do prčic, Maggie!" Ale Shannon nezbylo nic jiného, než zatnout zuby a nechat se dovléct do salonku.

„Pane na nebi!" To bylo jediné, na co se vzmožila Brianna.

Maeve seděla s Liamem na klíně a nohama vytřukávala rytmus svižného rejdováku. Tvářila se sice stroze a upjatě, ale to poklepávání nohou ji prozradilo.

„Náramně se baví!" žasla Maggie s očima navrch hlavy.

„No, propánakrále!" Shannon se jí podrážděně vytrhla. „A proč by ne?"

„Co pamatuju, tak místům, kde hrála muzika, se vyhýbala jako čert kříži," zamumlala Brianna. „Celý život." Pak zahlédla Lottii, jak tančí se sousedem, a zavrtěla hlavou. „Jak jen se té Lottii povedlo dotáhnout ji sem?"

Ale Shannon mezitím na Maeve zapomněla. Na druhém konci salonku stál Murphy, pod bradou opřené housle, a s přivřenýma očima z nich hbitými prsty vyhazoval krásnou melodii; Shannon se zdálo, že je zcela pohroužen do hraní. Pak se ale na ni usmál a zamrkal.

„Co to hrajou?" zeptala se Shannon. K houslím se přidal dudák, pak se ozvaly tóny harmoniky.

„To je skotská národní o svatém Štěpánovi." Brianna se usmála; svrběly ji nohy, aby si mohla taky skočit. „Ach, koukej, jak tancujou!"

„Nestačí jen koukat, pojd', přidáme se!" Gray ji zezadu popadl a vkroužil s ní do salonku.

„No ne, ta Brie ale válí!" zvolala Shannon po chvilce.

„Kdyby všechno dopadlo jinak, mohla z ní být slavná lanečnice."

Maggie sraštila obočí a sklouzla pohledem ze sestry na matku. „Dneska taky všechno dopadlo jinak až se nestačím divit."

Maggie se zhluboka nadechla a vešla do salonku. Po chvilce váhání si prorazila cestu tančícími páry a posadila se vedle matky.

„Nikdy bych nebyla věřila, že se mi někdy naskytne takový pohled," pronesla Alice, když přistoupila k Shannon. „Maeve Concannonová sedí se svou dcerou na veselici, na klíně houpe vnoučka a nohou si klepe do rytmu. A div že se neusmívá."

„Vyji asi znáte už dlouho, vidíte?"

„Od dívčích let. Udělala si ze života peklo - sobě i Tomovi. A nejvíc tím trpěly obě holky. Je těžké bojovat o lásku. Ted' se mi zdá, že konečně našla v životě jakýs takýs klid a mír a těší se z vnoučátek. Mám z toho radost."

Alice hodila očkem po Shannon. „Měla bych se omluvit za svou dceru, že vás v kuchyni přivedla do takových rozpaků. Té to vždycky mluvilo rychleji než myslelo."

„Ne, to je v pořádku. Byla jen... mylně informovaná."

Alice našpulila rty. „No, když se nic nestalo... Tamhle je moje dcera Eileen se svým mužem Jackem. Můžu vás seznámit?"

„Jistě."

Seznámila se s nimi, jakož i s dalšími Murphyho sestrami, s bratrem, neteřemi a synovci a bratranci; hlavou se jí honila zmatená změť jmen. Pokaždé, když jí někdo stiskl ruku, užasla, jak ji všichni přijímají za svou - bez otázek, bez podmínek; hluboce ji to dojímal.

Někdo jí strčil do ruky plný talíř a čerstvě natočené pivo; usadili ji poblíž muziky spolu s Kate, která jí neustále něco brebentila do ucha.

Čas jednoduše plynul, zcela nedůležitý ve srovnání s hudbou a vřelostí prostředí. Všude kolem se batolily nebo proháněly děti, případně usínaly v něčí ochotné náruči. Pozorovala muže a ženy, jak spolu flirtují při tanci; ti, kterým v tanci bránilo stáří, mu alespoň radostně přihlíželi.

Jak bych to asi zachytila štětcem? hloubala Shannon. V živých, zářivých barvách, nebo jemnými, tlumenými pastely? Hodilo by se obojí. Bylo zde vzrušení a energie, ale také klid a smíření a nenarušená tradice. Je to slyšet v té hudbě, pomyslela si. Murphy měl pravdu. Každá nota, každý krásný hlas pohroužený do zpěví vypovídaly o hlubokých kořenech, které nelze přervat.

Okouzleně naslouchala paní Conroyové zpívající o zrazené lásce drsným, neskoleným hlasem, který přesto nebo právě proto - uchvacoval. Smála se s ostatními hospodské odrhovačce, kterou vyřvávali všichni v salonku. S bázní a obdivem sledovala Briannu a Kate, když předváděly nějaký složitý, lyrický taneček, který do salonku přilákal další davy lidí. Když hudba skončila, tleskala tak, až jí zrudly dlaně; pak koutkem oka zahlédla, jak Murphy odkládá housle.

„Tak co, bavíš se?“ zeptal se jí.

„Náramně.“ Nabídla mu dobroty ze svého talíře. „Ještě jsi nestihl nic pojíst. Tak se do toho honem pust’.“ Zazubila se na něho. „Nechci, abys přestal hrát.“

„Vždycky mě někdo zastoupí.“ Ale vzal si půlku jejího sendviče se šunkou.

„Na co ještě umíš hrát kromě houslí a harmoniky?“

„Ach, tak trochu na všechno. Viděl jsem, že už ses seznámila s mým příbuzenstvem.“

„Jsou jich mraky! A všichni si myslí, že slunce vychází v Murphyho očích.“ Uchichtla se, když sebou trhl.

„Měli bychom si spolu zatančit.“

Zavrtěla hlavou, když ji vzal za ruku. „Jak už jsem vysvětlila několika roztomilým pánům, mně bohatě staří, když se dívám. Ne, Murphy.“

Znovu se zasmála, když ji zvedl na nohy. „Já to neumím - ty vaše gigy a rejtdováky a co já vím, co ještě...“

„Ale to víš, že umíš.“ Pořád ji tahal za sebou. „Jenže oni nám zahrají valčík, jak jsem jim poručil. Náš první tanec musí být valčík.“

Jeho tichý, vemlouvavý hlas jí rozklepal kolena. „V životě jsem netančila valčík.“

Začal se smát, pak na ni vykulil oči. „Kecáš!“

„Ne. V klubech, do kterých občas chodívám, to není příliš oblíbený tanec, takže si půjdu radši sednout.“

„Ukážu ti, jak se to tancuje.“ Objal ji kolem pasu a zvedl ji rukou, za kterou ji držel. „Polož mi druhou ruku na rameno.“

„Základní postavení znám, zato kroky ne.“ Ale tak povedeného večera jí připadalo hloupé dělat drahoty. Sklonila hlavu a dívala se mu na nohy.

„Rytmus určitě znáš.“ Usmál se na vršek její hlavy. „Uděláš jeden krok, pak rychlejší druhý a třetí. Když se na poslední dobu malinko sklouzneš, tak se do toho vpravíš jedna dvě. Jo, to je ono.“

Když s ní zakroužil, zvedla hlavu a zasmála se. „Nepřeháněj to. Učím se sice rychle, ale chce to hodně cviku.“

„Můžeš ho mít, kolik jen budeš chtít. Je to radost držet tě v náruči.“

Něco se v ní pohnulo. „Nekoukej tak na mě, Murphy.“

„Musím, když s tebou tančím valčík.“ Zakroužil s ní ve třech dlouhých otočkách, plynule a elegantně. „Tajemství úspěchu, když člověk tancuje

valčík, spočívá v tom, že se partnerovi díváš do očí. Tak se ti nezatočí hlava, když děláš otočky."

Soustředit se najeden bod má možná své výhody, usoudila Shannon, ovšem nikoli v případě, když tím bodem jsou uhrančivé, sytě modré oči.

„Máš delší řasy než tvoje sestry," zamumlala.

„To bylo mezi námi odjakživa jablko sváru."

„Takové krásné oči..." Hlava se jí točila z valčíku i z očí. Na pokraji závratě, na hraně snů... „Zjevují se mi ve snách. Neustále musím myslet jen na tebe."

Svaly na břiše se mu zachvěly, pak se napnuly. „Drahoušku, dělám, co můžu, abych dodržel svůj slib."

„Já vím." Vše se náhle zpomalilo - skluz, otočka, doznívající tóny.

Všechny barvy, pohyby a zvuky se v mlhavém oparu vytratily do pozadí, rozplynuly se do ztracena, až zbyli jen oni dva a hudba. „Ty bys nikdy neporušil slib, i kdyby tě to stálo nevím co."

„Zatím se mi to nestalo." Hlas měl stejně napjatý jaká ruku, kterou ji držel. „Ale ty mě svádíš. Chceš snad, abych ho porušil?"

„Já nevím. Cím to je, Murphy, že ať myslím na co chci, vždycky jsi tam i ty, někde v koutečku mé mysli?" Zavřela oči a opřela si hlavu o jeho rameno. „Nevím, co dělám -co cítím. Musím se posadit. Musím přemýšlet. Nemyslíš to, když se mě dotýkáš."

„Dovedeš mužského parádně rozžhavit, Shannon." Měl co dělat, aby stisk jeho rukou nezesílil, když ji odváděl na místo. Podřepí si před ní.

„Podívej se na mě." Měl tichý hlas, který se ztrácel v hudbě a smíchu.

„Už se tě na to nezeptám, přísahal jsem, že to neudělám. A když ti teď řeknu, že další krok, ať už je to cokoli, musíš udělat ty, nediktuje mi to hrdost."

Ne, pomyslela si Shannon. Je to čest. Stejně staromódní slovo jako námluvy. Dvoření...

„Nech už toho láskování," přitočil se k nim Tim a dal Murphymu pořádnou herdu do zad. „Zazpívej nám něco, Murphy."

„Mám teď práci, Time."

„Ne." Shannon couvla a nuceně se usmála. „Běž něco zazpívat, Murphy. Ještě jsem tě neslyšela."

Ze všech sil se snažil ovládnout; upřeně hleděl na ruce opřené na kolenou. „Co bys chtěla slyšet?"

„Tvou nejmilejší." Položila mu dlaň na ruku; bylo to gesto omluvné a vyzývavé zároveň. „Písničku, která pro tebe nejvíc znamená."

„Tak dobrá. Potom si spolu promluvíme, jo?"

„Potom." Usmála se na něho, když se napřímil; věřila, že do té doby se trochu vzpamatuje.

„Tak co, jak se ti líbí tvoje první veselice?" zeptala se Brianna a sedla si vedle ní.

„Hmm? Ach, skvělá. Senzační."

„Takovou báječnou oslavu jsem nezažila od loňska, když jsme se s Grayem vzali. Po návratu z líbánek jsme pořádali *bacachs*."

„Cože jste pořádali?"

„Ach, *bacachs* je stará tradice, lidi v maskách se po setmění sejdou v jednom domě a... ach, Murphy bude zpívat." Stiskla Shannoninu ruku.

„Copak to asi bude?"

„Jeho nejmilejší."

„Čtyři zelená políčka," zamumlala Brianna a do očí se jí nahrnuly slzy ještě dřív, než se ozval první tón.

Stačil jediný tón, aby utichly všechny hlasy. V místnosti se rozhostilo ticho a Murphy začal zpívat za doprovodu jediné píšťaly.

Netušila, že zaslechne tak čistý, sytý tenor, tak procítěný projev. Zpíval píseň o smutku a naději, o ztrátě a nalézání. Celý dům ztichl jako v kostele a Murphy zpíval a nespouštěl z ní oči.

Byla to píseň o lásce, ale ne o lásce k dívce, nýbrž k Irsku, k rodné zemi a k rodině.

Naslouchala a cítila, jak to něco, co se v ní pohnulo během tance, se hýbe znovu, silněji a posouvá se dál. Cítila, jak se jí rozpaluje kůže, ani ne tak vášní jako očekáváním. Smířením. Pod nenucenou krásou té písně se nehlučně bortily všechny bariéry, které si ve svém nitru vystavěla. Svým hlasem si ji zcela podmanil.

Po tvářích jí kanuly teplé slzy, uvolněné jeho hlaseitl a srdceryvnými slovy balady. Když dozpíval, neozval se potlesk. Ticho bylo oceněním té prosté, a přece velkolepé krásy.

Murphyho oči se vpíjely do Shannonina obličeje, když něco zamumlal dudákovi. Ten přikývl a spustil svižnou, veselou melodii. Lidé se znovu pustili do tance.

Věděla, že vše pochopil, ještě než vykročil k ní. Usmál se. Vstala a vzala ho za ruku.

Ven se však nedostal tak rychle, jak by si přál. Spousta lidí ho zastavovala na slovíčko. Když byli konečně ven ku, cítil, jak se mu v dlani třese její ruka.

Otočil se k ní. „Víš to jistě?”

„Ano. Vím to jistě. Ale, Murphy, stejně se tím nic nezmění. Abys mi rozuměl...”

Políbil ji - pomalu, něžně a hluboko, takže zbylá slova jí uvízla v hrdle. Pak s ní obešel dům a zamířil ke stájím.

„Tady?” Vytřeštila oči a v duchu svedla krátkou bitvu mezi úlekem a nadšením. „To nejde. Všude kolem se motají lidi...”

Vybuchl smíchy. „Muchlování v kupce sena si necháme na jindy, Shannon. Dojdu jen pro deky.”

„Aha.” Bylo jí trapně, když ucítila lehké zklamání. „Deky,” zopakovala, když je sundával ze šňůry, kde se větraly. „Kam půjdeme?”

Složil obě deky, přehodil šije přes ruku, poté ji znovu vzal za ruku. „Kde jsme začali.”

Kamenný kruh. Znovu se jí rozbušilo srdce. „Já... cožpak můžeš jen tak odejít? Když máš v domě plno hostí?”

„Myslím, že nás nebudou postrádat.” Odmlčel se a podíval se na ni.

„Bude ti vadit, když ano?”

„Ne.” Rychle zavrtěla hlavou. „Ne, bude mi to jedno.” Vydali se do polí ozářených světlem měsíce.

„Ráda počítáš hvězdy?” zeptal se jí.

„Já nevím.” Mechanicky zvedla hlavu k nebi posetému mrkajícími světýlky. „Snad jsem je ještě nepočítala.”

„Nikdy se nedopočítáš do konce.” Zvedl jejich spojené ruce ke rtům.

„Důležitý není jejich počet ani konečná cifra. Jde o celý ten zázrak stvoření a bytí. Ten vidím, když se dívám na tebe. Celý ten zázrak.”

Se smíchem ji strhl do náruče. Jeho další polibek překypoval mládím a radostí.

„Dokážeš předstírat, že tě odnáším nahoru po elegantním točitém schodišti k velké, měkké posteli obložené saténovými polštáři s růžovou krajkou?”

„Já nepotřebuju nic předstírat.” Přitiskla si tvář k jeho hrdlu, když se v ní vzedmula vlna citu a zaplavila ji. „Dnes večer potřebuju jen tebe. A ty jsi tady.”

„Jo," vydechl omámeně a dotkl se rty jejích spánků. „Jsem tady."
Pokynul přes pole. „Jsme tady."
Kamenný kruh v teplém kuželu měsíčního svitu stál a čekal.

Kapitola šestnáctá

Lod' plujícími hvězdami a měsícem svítícím bíle jako maják ji odnesl do středu kruhu. Zaslechla houkání sovy, táhlé volání, které se neslo vzduchem a doznívalo ve vibrujícím tichu.

Když ji postavil na nohy, jednu deku rozprostřel a druhou upustil na zem, pak před ní poklekl.

„Co to děláš?" Kde se v ní vzala ta nervozita? podivovala se v duchu.

Vždyť ještě před chvilkou byla naprosto klidná.

„Zouvám ti boty."

Taková prostinká, banální věc. A přece bylo to gesto svůdné jako černé hedvábí. Murphy se taky zul a své boty uložil pedantsky vedle jejích. Jak se napřimoval, jeho ruce klouzaly po jejím těle od kotníků až po ramena.

„Celá se třeseš! Je ti zima?"

„Ne." Zdálo se jí, že už jí v životě nemůže být zima, když cítila, jak jí v útrebách hučí doběla rozpálená výheň. „Murphy, nechci, aby sis to špatně vykládal, ale to neznamená, že... Nebylo by čestné, kdybych..." S úsměvem vzal její obličej do dlaní a políbil ji. „Já vím, co to znamená. V kráse samé tkví důvod její existence." Měkkými, něžnými rty jí laskal lícní kosti. „To je Emerson."

Co je to za mužského, blesklo jí hlavou, co umí recitovat verše a orat pole? „Jsi krásná, Shannon. Tohle je krásné."

Chtěl jí dát srdce i tělo, aby si mohl vzít její. Zlehka, jemně jí hladil paže, záda a vlasy, zatímco jeho rty přemlouvaly její, aby mu dala víc. Aby si vzala víc. Je to malinko víc.

Pořád se třásla - nepřestávala se třást, ani když se o něj opřela celým tělem a z jejích rtů se vydral sten tiché rozkoše. Zvedl se lehký vánek - rozčeřil trávu a zakroužil kolem nich jako hudba.

Odtáhl se, sundal jí z ramen vestu a upustil ji na zemi nespouštěje z ní oči. Z jejího hrdla se vydral sten údivu a vzlyk touhy, když znovu vzal její tvář do dlaní a začal ji opět líbat.

Myslela si, že má v malíčku pravidla svádění, ony tahy a protitahy muže a ženy na cestě k rozkoši. Ale tohle bylo něco nového - tento němý, trpělivý tanec, toto vychutnávání každíčkého drobného krůčku. A stejně jako při valčíku, který ji naučil, i zde jí nezbývalo než pevně se držel a vychutnávat každý okamžik.

Zadržela dech, pak roztřeseně vydechla, když se jeho prsty zastavily na horním knoflíku její košile. Náhle ji zamrzelo, že nemá na sobě něco hedvábného, splývavého a ženského a pod tím něco z krajky, aby ho okouzila.

Pomalujíc rozepjal a rozhrnul košili, poté zlehka přiložil dlaň na její srdce.

Projelo jí vzrušení jako rozžhavená kulka. „Murphy. "

„Představoval jsem si, jaké bude dotýkat se tě." Uchopil ruku, kterou mu zabořila do ramene, a zvedl ji ke rtům „Jaké bude dotýkat se tvé kůže.

Jak bude chutnat. A vonět." Shodil jí košili z ramen. „Mám drsné ruce."

„Ne," zavrtěla hlavou. Na víc se nevzmohla. „Ne."

Oči mu zvažněly, když jí konečky prstů obkreslil svažující se křivku podprsanky. Věděl, že bude mít hebkou pleť. Ale když cítil, jak se zachvívá pod jeho nejjemnějším dotekem, jak zaklání hlavu v gestu užaslé odevzdanosti, jeho smyslnou touhu utlumila pokora něhy. A tak si ji nevzal hned a celou - i když už v duchu cítil její prsy v dlaních, malé a pevné. Místo toho sklonil hlavu a vzal si znovu její rty, ty neuvěřitelně štědré rty, které se otvíraly a laskaly se s jeho ústy. Na jeho smysly zaútočily temné, silné chutě jako příslib horoucnějších a důvěrnějších požitků.

„Já tě..." Třesoucíma se rukama ho popadla za košili a upřeně mu pohlédla do očí. „Já tě chci tak moc, až je mi z toho nanic." Rozepnula mu knoflíky, stáhla z něho košili a pak její oči zabloudily níž. „Á," vydechla užasle. To bylo tělo zpevněné a posílené dřinou a potem, a ne přístroji v posilovně. Zkusmo mu přitiskla dlaně na hrud', kde pod hladkou pokožkou dřímala ryzí síla, a cítila, jak se mu rozbušilo srdce. Pak její vlastní srdce poskočilo až někde v krku, když ji rozepjal pásek na kalhotách. Vzal ji za ruku a přidržel ji, aby si je mohla sundat. Ale když k němu natáhla ruce, zavrtěl hlavou. I trpělivost lásky měla své meze.

„Lehni si se mnou," zamumlal. „Pojď a lehni si se mnou."

Položil ji na deku a zmocnil se jejích úst.

Dotýkal se jí s něhou, která přímo děsila; hladil jí prsy s trýznivou rozkoší vklouzával prsty pod jemnou bavlněnou látku. Touha ochutnat víc poháněla jeho ústa níž, na její hrdlo a ramena. Když vklouzl jazykem, jako předtím prsty, pod látku a olízl jí bradavku, vzepjala se jako luk.

„Teď," zavzlykala. „Panebože."

Jediným trhnutím rozepjal sponku a vzal vztyčenou bradavku do úst. Přitiskla ho k sobě, poháněna mučivou rozkoší. Její pohyby pod ním byly horečné, nestoudné. Přiváděl ji k vytržení jazykem, zuby i rty, nutil ji žebrať a žadonit překotnými, bezdechými slovy. Vtom ji oslepl rychlý, žhavý záblesk. Vzepjala se, křečovitě sevřela deku a pak už se jen bezmocně zmítala pod nápořem silné, ničivé smršť. Poté ochabně klesla zpět.

To není možné. Zvedla ztěžklou ruku a odhrnula si vlasy, lapajíc po dechu. To není možné. Nikdo v ní dosud nevyvolal takový uragán pocitů. Murphy zasténal a s ústy přitisknutými k její kůži zabloudil dlaní níž, přes křivku jejího pasu a boků. „Shannon, já tě miluju. Navždy a napořád."

„Já nemůžu..." Malátně mu položila ruku na záda. Pod kůží zvlhlou potem cítila svaly napjaté k prasknutí. „Dopřej mi chvílku..." Ale jeho ústa už přejížděla po její hrudi. „Bože, co mi to děláš?"

„Oblažuji tě." Chtěl toho mnohem víc, musel, už nebylo zbylí. Touha a vzrušení se slévaly a sílily v jedinou žhavou trýzeň a divoký chtíč, které už nemohl udržet na uzdě příliš dlouho. Horečně jí stáhl kalhotky a přísál se k ní. „Oblažuji sebe."

Její tělo bylo pokladnicí temných radostí, které chtěl důkladně prozkoumat. Ale čas laškových hrátek uplynul. Bral teď nenasytně a hltavě, vychutnáváje její horečné zmítání, její steny a výkřiky. Chtěl ji takhle - aby byla bezmocně jeho, aby ho drápala a svírala, když ji bezohledně požene od plamene k požáru. Ale ani když se svíjela, vlhká a divoká, ani to mu nestačilo.

Strhával ze sebe džínsy a ústy sprintoval po jejím břiše, po vzednutých prsou a zpět k jejím roztřeseným rtům.

Dychtivě se proti němu vzepjala, pak ho pevně obemkla nohama. Potřásl hlavou, aby pročistil zamlžený zrak. Chtěl ji vidět, chtěl, aby ho viděla.

„Podívej se na mě," poručil jí, vyřazuje každé slovo sevřeným hrdlem, ve kterém mu divoce tlouklo srdce. „Krucinál, podívej se teď na mě."

Otevřela oči. Na okamžik nedovedla zaostřit, ale pak viděla jen jeho tvář.

„Miluju tě." Vyrazil to prudce, probodávaje ji očima. „Slyšíš?"

„Ano." Popadla ho za vlasy. „Ano!"

Pak vítězoslavně vykřikla, když se do ní zabořil - pevně a hluboko.

Orgasmus se přes ni převalil jako vlna lávy a sežehl ji na uhel. Když znovu zavřela oči, začal jí plenit ústa, zatímco jeho tělo neúnavně doráželo.

Bezmyšlenkovitě se podvolila jeho tempu, bezhlavě se vrhající do bouře, kterou spolu rozpoutali. Zdálo se jí, že někde v dálce hřmí, že nebe protínají zlovlné prsty blesku. Její tělo vybuchlo, roztříštilo se na kousky a zmrtvělo v doutnajících uhlících.

Její ruce sklouzly bezvládně z jeho zad. Zaslechla, jak šeptá její jméno, cítila, jak se vzpíná v poslední křeči; pak bezvládně klesl na ni.

Ležel s tváří zabořenou v jejích vlasech, vnímaje vibrace doznívajících ve vlastním těle. Znovu - nebo snad pořád ještě - se třásla oněmi drobnými záchvěvy, které tvoří dozvuky dobrého milování. Chtěl ji hladit a konejšit - ale nemohl se ani hnout.

„Hned vstanu," zamumlal.

„Jen se opovaž."

Usmál se a otřel si tvář o její vlasy. „Alespoň tě můžu trochu zahřát."

„Myslím, že v životě už mi nebude zima." Radostně zavrňela a pevně ho objala. „Asi budeš chodit namyšlený jako páv, až ti to řeknu, ale je mi to fuk. Ještě s nikým mi nebylo tak krásně."

Zaplavila ho vlna radosti, beze stopy domýšlivosti. „Před tebou jsem neměl ještě žádnou."

Přivinula se k němu a vyprskla smíchy. „Ale jdi ty, na to jsi byl až moc dobrý, Murphy! Měl jsi určitě spoustu ten..."

„To byl jen takový trénink," skočil jí do řeči; s vypětím sil se opřel o lokty, aby se na ni mohl podívat. Když viděl, jak se usmívá, zazubil se.

„Ale musím přiznat, že párkrát se mi ten trénink docela líbil."

„Připomeň mi, abych ti pak jednu vrazila." Zasmála se Shannon, když se s ní začal kutálet, až se dokutáleli na kraj deky, kde si ji přivinul k hrudi.

„Musím tě někdy namalovat," řekla zasněně, přejíždějíc prsty po jeho bicepsech a po svalnaté hrudi. „Sice jsem naposledy dělala akt někdy na škole, ale..."

„Drahoušku, jak mě svlíkneš, tak ti na malování moc času nezbude!"

Šibalsky se ušklíbla. „Máš pravdu." Přitiskla rty na jeho ústa a chvíli je vychutnávala. Pak si s povzdechem položila hlavu na jeho hrud'. „Ještě nikdy jsem se nemilovala pod širým nebem."

„Děláš si legraci!"

Zvedla hlavu a vrhla na něj mravokárný pohled. „V mých kruzích se takové praktiky neschvalují, je to pod úroveň."

Když ucítil, jak má studená záda, natáhl se pro druhou deku. „Takže jsi prožila noc plnou prvních zážitků. Tvoje první veselice." Přehodil přes ni deku a pořádně ji do ní zachumlal. „Tvůj první valčík."

„To všechno ten valčík... Ne, to není pravda." Potřásla hlavou, pak se zavrtěla a posunula tak, aby mohla vzít jeho obličej do dlaní. „Ten valčík mě svedl. Ale dostal jsi mě svým zpěvem. Když jsem tě poslouchala, nechápala jsem, jak a proč jsem kdy mohla říct ne."

„Budu na to pamatovat a zpívat ti tak často, jak jen to půjde." Položil jí ruku na zátylek. „Hezká zelenooká Shannon, lásko všech mých životů. Dej mi pusu."

Probudil ji z lehké dřímoty, když se nebe na východě za čínalo perlit. Mrzelo ho to, chtěl ji ještě dlouho pozorovat, jak spí, jak jí řasy stíní lehce zruměnělé tváře. Litoval, že nemá čas pomilovat se s ní za úsvitu. Ale čekaly na něj povinnosti.

„Shannon.“ Něžněji pohládl po tváři a políbil ji. „Zlatíčko, je už skoro ráno. Hvězdy blednou.“

Pohnula se, zafňukala a křečovitě mu stiskla ruku. „Proč nechceš zůstat? Proč? Jak ses ke mně mohl vrátit, jen abys znovu odešel?“

„Pst!“ Přitáhl ji k sobě a přitiskl jí rty na obočí. „Jsem přece tady. S tebou. To je jen zlý sen.“

„Kdybys mě miloval, tak bys už nechtěl odejít.“

„Ale já tě miluju. Otevři oči! Něco se ti zdá.“

Poslechla jeho hlas a otevřela oči. Na okamžik tápala ztraceně mezi dvěma světy, oběma důvěrně známými a skutečnými.

Svítá, už bude svítat, napadlo ji jako v mráкотách. Voní to tady jarem.

Všude kolem kameny, vztyčené kolosy, šedé a studené v blednoucí tmě, pevné objetí milencových paží.

„Tvůj kůň.“ Nechápal se rozhlédla kolem. Měla přece zaslechnout cinkání jeho postroje, netrpělivý dusot kopyt toužících vyrazit do cvalu.

„Koně jsou ještě ve stáji.“ Murphy ji vzal za bradu a otočil její tvář k sobě. „Kde ses to ocitla?“

„Já...“ Zamrkala a vymanila se ze snu. „Murphy?“

Hleděl na ni přimhouřenýma očima, potemnělýma starostí. „Vzpomínáš si, co se stalo potom? Co jsem provedl, že jsem tě ztratil?“

Potřásla hlavou. Pomalu z ní vyprchával pocit zoufalství a strachu.

„Něco se mi asi zdálo. Nic víc.“

„Pověz mi, co jsem udělal.“

Přitiskla si obličej k jeho rameni a s úlevou vnímala leplo a sílu, které z něj sálaly. „Byl to jen sen,“ trvala na svém. „Už je ráno?“

Chtěl něco namítnout, ale pak couvl. „Skoro. Musím se vrátit. Doprovodím tě do penzionu.“

„Moc brzo.“

„Kdybych mohl, zastavím slunce.“ Ještě jednou ji k sobě přivinul, pak vstal a došel pro jejich šaty.

Shannon ho pozorovala, schoulená pod dekou, a cítila jak se v ní znovu rozpaluje touha. Posadila se a nechala deku sklouznout až po pás.

„Murphy?“ Když se ohlédl, se zadostiučiněním pozorovala, jak mu zajiskřilo v očích. „Miluj se se mnou.“

„Nic si nepřejí víc, ale v baráku mám plno příbuzných a bůhví, kdy někoho z nich napadne...“ Zmlkl, když vstala a ve vší nahé kráse vykročila k němu. Šaty mu vypadly, z rukou.

„Miluj se se mnou,“ řekla znovu a ovinula mu pažá kolem krku. „Rychle a zoufale. Jako by to bylo naposled.“

Někde hluboko v ní dřímala čarodějnice. Věděl to od chvíle, co jí poprvé pohlédl do očí. Teď z nich prýštila čarodějná síla - sebevědomá a vyzývavá. Když jí surově škubl za vlasy a zaklonil jí hlavu, jen sykavě vyjekla, ale neuhnula pohledem.

„Dobrá, tak jako naposledy,“ pronesl ochraptěle a strhl ji k sobě. Smýkal s ní, až ji dotáhl k největšímu kamennému kvádru, popadl ji za hýždě a nadzvedl ji.

Dychtivě se k němu přitiskla a sevřela ho nohami. Čarodějná síla z ní vytryskla naplno, když do ní vjel a surově dorážel, mučil a týral sebe i ji, rychle a zoufale, jak mu poručila.

Hleděli si do očí a s každým divokým úderem lapali po dechu. Zaryla mu nehty do ramen a vítězoslavně se usmála, když se jejich těla začala křečovitě zmítat ve společné extázi.

Sotva se udržel na nohou; dlaně měl zvlhlé a bál se, že ji neudrží a upustí ji. Slyšel, jak udýchaně lapá po dechu.

„Ježíšikriste." V očích ho štípal pot; zamrkal. „Pane na nebesích."

Shannon, zhroucená na jeho rameni, se rozesmála. Smích jiskřil a bublal, plný veselí i bázlivého úžasu. Pak rozhodila ruce do vzduchu, a on měl co dělat, aby udržel rovnováhu a mohl se volně nadechnout.

„Ach, mám v sobě energie na rozdávání!"

V koutcích úst mu zacukal úsměv, zatímco na poslední chvíli odvrátil hrozící pád. „Jo, to je teda fakt. Ale div žes mě nezabila." Vroucně ji políbil, pak ji rezolutně postavil na nohy. „Oblíkněte se, dámo, než mě dočista odrovnáte."

„Škoda, že spolu nemůžeme běžet po poli nazí!"

Tiše zaúpěl a shýbl se pro její podprsenku. „Á, moje zbožná máti by byla nepochybně blahem bez sebe, kdyby náhodou vykoukla z okna a zahlídla nás!"

Shannon se pobaveně usmála; vklouzla do podprsenky a z trávy vyškubla kalhotky. „Vsadím se, že tvoje zbožná máti ví, co jsi vyváděl, když jsi nepřišel v noci domů."

„Vědět a přesvědčit se o tom na vlastní oči jsou dvě různé věci."

Přátelsky ji poplácal po zadečku, když se shýbla pro košili. „Vypadáš v mužském oblečení sexy. To už ti chci říct dávno."

„V dámském oblečení podle pánské módy," opravila ho Shannon, zapínajíc si nadměrně velkou košili.

„Jaký je v tom rozdíl?" Sedl si na trávu a obul se. „Vyjedeš si se mnou, Shannon, když se pro tebe dnes večer stavím?"

Ta otázka ji dojala a vyvedla z míry. Okouzlilo ji, jak líbezně se dovede zeptat, když sotva před chvílí se po sobě váleli jako zvířata. „No, dost možný, že jó, Murphy Muldoone," zahlaholila, úporně se snažíc napodobit irský přízvuk.

Oči mu tančily, když jí hodil její botu. „Stejně mluvíš jako Armik. Ale mně se to líbí - je to kouzelný přízvuk."

Opovržlivě odfrkla. „Tak já mám kouzelný přízvuk. No to je ohromný." Chtěla sbalit deky, ale zadržel ji.

„Nech je... jestli chceš."

S úsměvem natočila ruku tak, aby se jejich prsty propletly. „Ano. Chci." „Doprovodím tě."

„To nemusíš."

„Ale musím." Vyvedl ji z kamenného kruhu na polej kde světlo na orosené trávě zažíhalo první perličky. „A taky chci."

Vykročili; Shannon šťastně opřela hlavu o jeho rameno. Na východě se probouzelo jitro - zvedalo se v záplavě růžových a zlatých beránků jako obraz omytý pastelovým štětcem. Zaslechla kokrhání kohouta a veselý zpěv skřivana. Když se Murphy shýbl pro polní květinku s krémově bílými korunními plátky, s úsměvem se k němu otočila, aby jí ji mohl zasunout do vlasů.

„Hele, straka!" Ukázala prstem na ptáka letícího nízko nad polem. „Je to straka, vid'? Ukázala mi ji Brianna."

„Správně. Koukej tamhle, honem! Dvě další." Objal jí kolem ramen, potěšen přízní štěstěny. „Jednaje na smutek," vysvětloval. „Dvě jsou na radost. Tři na veselku, čtyři na potomka."

Pozorovala letící ptáky. „Murphy," řekla a odkašlala si, „Já vím, co ke mně cítíš, a tak..."

Zdvihl ji a přenesl přes zídku. „Jsem do tebe zamilovaný," prohodil ledabyly. „Jestli máš tohle na mysli." |

„Ano, přesně tohle mám na mysli." Jen opatrně, napomenula se v duchu, když si uvědomila, že k němu chová city mnohem hlubší, než si dosud byla ochotna připustit. „A myslím, že rozumím, jak si asi představuješ, že by to mělo pokračovat - když vezmu v úvahu tvou osobnost, tvou kulturu i víru."

„Umiš všechno báječně přeplácat a zamlžit slovy. Máš tím na mysli, že si tě chci vzít."

„Ach, Murphy..."

„Cožpak tě snad právě v tuhle chvíli žádám o ruku? " zvolal. „Nedělám nic jiného, než že s tebou jdu svěžím ránem, mám z toho ohromnou radost a už se nemůžu dočkat, až tě zas večer uvidím."

Hodila po něm očkem; upřeněji pozoroval. „Jednoduché jak facka!" zvolala.

„Není na světě nic jednoduššího. Pojd' sem. Chci ti dát pusku, než dojdeme do Brianniny zahrady."

Přitáhl ji k sobě, sklonil k ní hlavu a její srdce roztálo. „Ještě jednou," zašeptala.

„Stavím se pro tebe." S vypětím vůle ji pustil. „Vzal bych tě někam na večeri, ale..."

„Máš tady rodinu," dodala za něj. „Chápu to."

„Zítra odjedou. Kdyby ti to nepřípadalo trapné, chtěl bych, abys pak strávila noc u mě, v mé posteli."

„Ne. Nepřípadalo by mi to trapné."

„Tak zatím." Políbil jí konečky prstů a nechal ji stát v rohu zahrady, kde byly růže ještě zmáčené rosou.

Přešla trávník a vešla zadními dveřmi; něco si pobrukovala. V kuchyni zůstala zaraženě stát, když u sporáku uviděla Briannu, jak odměřuje kávu.

„Á, nazdar!" Strčila si ruce do kapes, netušíc, že jí na tváři pohrává přitroublý úsměv. „Ty sis ale přivstala!"

Brianna jen po vytáhla obočí. Byla vzhůru půl hodiny, takže dnes vstala ve stejnou dobu, jako vstávala téměř každé ráno. „Kayla chtěla posnídat."

Shannon se překvapeně podívala na nástěnné hodiny. „To už je tolik hodin? Já... ehm, byla jsem venku."

„Dovtípila jsem se. Neměl Murphy chuť na kafe?"

„Ne, on totiž..." Odmlčela se a podrážděně vydechla. „Asi jsme nebyli příliš diskrétní."

„No, abych pravdu řekla, tak se nedivím, že jdeš domů až teď; včera večer jsem si všimla, jak se tváříte, když jste se vytratili ven." Káva byla už skoro hotová; Brianna se otočila k Shannon. „Vypadáš šťastně."

„Opravdu?" Zasmála se, pak podlehla nenadálému impulsu a vrhla se Brianně kolem krku. „Aby ne! Musím být idiotsky šťastná. Zrovna jsem strávila noc s mužem na koňské pastvině. Já. Na koňské pastvině. To je k nevíře."

„Mám radost s tebou." Brianna ji tiskla k sobě, dojatá tím prvním nenuceným výbuchem sesterské náklonnosti. „S vámi oběma. Je to vzácný člověk, věř mi. Dlouho jsem doufala, že si najde někoho stejně vzácného."

Shannon ji ještě chvíli držela v objetí. „Brianno, víš, ono je to trochu jinak. Mám ho ráda, moc mi na něm záleží. Jinak bych s ním nešla."

„Já vím. Tomu moc dobře rozumím."

„Ale já nejsem jako ty." Shannon couvla a pokusila se Brianně vysvětlit něco, co potřebovala vysvětlit sama sobě. „Nejsem jako ty nebo Maggie. Nechci se tady usadit, vdát se, vychovávat děti. Mám jiné ambice." Do Brianniných očí se vloudil smutek, než stihla sklopit řasy. „Je do tebe hrozně zamilovaný."

„Já vím. A kdoví, jestli jsem se do něho taky nezamilovala." Odvrátila se a začala rázovat po kuchyni v naději, že jí tělesný pohyb pomůže najít ztracenou rovnováhu. „Ale život se nedá stavět jen na lásce. Ty i já bychom tohle měly dobře chápat, když se ohlédneme zpět na naše rodiče. Pokoušela jsem se to vysvětlit i Murphymu a můžu jen doufat, že se mi to podařilo. Nechci mu ublížit - to je to poslední na světě, co si přeju." „A nemyslíš, že ublížíš sama sobě, když se otočíš zády k hlasu svého srdce?"

„Myslet můžu hlavou, od toho ji mám." Brianna vyndala z kredence šálky a podšálky. „To je pravda. Celou svou bytostí musíš rozhodnout, co je správné. A to je náramně těžké, když to srdce táhne tam a rozum jinam."

„Ty mi rozumíš." Shannon jí vděčně položila ruku na rameno. „Ty mi fakt rozumíš."

„Jistěže. Murphy to má snadné. On má ve svých myšlenkách, citech i potřebách zcela jasno, nemusí si klást žádné otázky - jedinou odpovědí na všechno jsi ty. Ty to tak lehké nemáš. Musíš proto brát své štěstí, jak přijde, a nezpochybňovat každý krůček."

„O to se právě pokouším. Nejen co se týče Murphyho. Jsem šťastná, Brianno," dodala něžně, „s tebou."

„Neumím ti říct, jak moc to pro mě znamená." Briannino srdce překypovalo láskou; otočila se a usmála se na ni. „Žes to dokázala říct. Dnes je krásné ráno."

„Báječné ráno!" Shannon vzala Brianniny ruce do svých a stiskla je. „Nejbáječnější ráno na světě. Jdu se převlíknout."

„Vem si s sebou kafe." Brianna jí nalila plný šálek, potlačujíc slzy dojetí. „Než vyrazíme do kostela, připravím ti něco k snídani."

„Ne, dík, mně stačí to kafe." Shannon si od ní vzala hrnek. „Až se převlíknu, přijdu ti pomoci se snídání."

„Ale..."

„Já už tady nejsem host."

Tentokrát se Brianně nahrnuly od očí slzy dřív, než je stihla zastavit. „Ne, to věru nejsi. No, koukej z toho něco vytřískat," dodala rázně a nalila si čaj. „Ti, co to náramně umějí, co nevidět vstanou."

Gray počkal, až se za Shannon zavřou dveře, pak vešel dveřmi na druhé straně. Přešel kuchyni a vzal svou tiše plačící paní do náruče. „Jen si pobřeč, zlato," zabručel a poplácal ji po zádech. „Dosty se vyplakej. Vy dvě jste mě málem taky rozbulily" ' "

„Graysone." Tiskla se k němu a vzlykala mu šťastně do ramene. „Je to moje sestra."

„Správně." Políbil ji na temeno. „Je to tvoje sestra."

Kapitola sedmnáctá

V New Yorku Shannon nechodívala často na mši, přestože jako pravá dcerka zbožných katolíků chodila do katolických škol a absolvovala všechny obřady a rituály, spojené se svou vírou. Pokládala se za

katoličku moderního ražení, nespokojenou s mnoha doktrínami a nařízeními, které vydal Vatikán.

Nedělní mše byla prostě jen zvykem, kterého se snadno zbavila, jakmile v New Yorku vklouzla do zaběhaných kolejí.

Pro lidi z vesničky v hrabství Claře však nedělní mše nebyla zvykem, nýbrž úkonem zásadního významu.

Musela uznat, že se jí líbí kostelík s vůní plápolajících svíček a nablýskaných lavic, které v ní vyvolávaly vzpomínky na dětství. Sochy Marie a Ježíše, desky se zastaveními Křížové cesty, oltář přikrytý vyšíváním ubrusem - to vše byly symboly, které měly univerzální platnost.

Vesnický kostelík se pyšnil malými vitrážovými okny jimiž dovnitř proudilo jemně zbarvené světlo. Lavice byly zjizvené stářím, měly ošoupaná klekátka a stará podlaha vrzala při každém pokleknutí.

I přes skromné prostředí se obřad vyznačoval pompou a majestátností - stejně působivou a dojmavou jako mše v okázalé a skvostné katedrále svatého Patricka na Páté Avenue. Shannon seděla vedle Brianny, naslouchala lyrickému hlasu faráře, mumlavým odpovědím věřících či občasnému dětskému pláči a zmocňoval se jí pocit klidu a bezpečí.

Murphyho rodina seděla přes úzkou uličku a zabírala ilvě řady lavic. Její příbuzní - neboť Shannon už je začínala jako své příbuzné brát - se usadili v jedné lavici.

Když se postavili, aby přijali závěrečné požehnání, Liam se protáhl lavicí a napřáhl k ní ruce. Zvedla ho, opřela si ho o bok, a když na ni našpulil rtíky, usmála se na něj.

„Hodná," zašeptal hlasitě, když ho poslechla a políbila ho. Jeho buclaté prstíky si pohrávaly s jejími ametystovými náušnicemi. „Moje."

„Ne, moje." S Liamem v náručí se zařadila do proudu věřících, kteří vystupovali z lavic a vycházeli na dopolední slunce.

„Cinaná," pronesl Liam s takovou nadějí v hlase, že hrábla do kabelky, jestli v ní nenajde něco, čím by ho potěšila.

„To si piš, že je činaná, prcku!" Murphy popadl Liama a vyhodil ho vysoko do vzduchu; hošík se zajíkal nadšením. „Pěkná jako květnové ráno!"

Shannon cítila, jak jí páteř rozechvívá jemné vzrušení. Ještě před pár hodinami si leželi nazí a zpocení v náručí. Teď byli ustrojeni do nedělních šatů, obklopeni lidmi. A přece se v jejím nitru probudila nová touha.

Vytáhla z kabelky malé zrcátko a zamířila je na Liama. „Tumáš, to je hezké!"

Liam je nadšeně sevřel v buclatých ručkách a začal se pitvořit.

„Koukej, máti!" Opodál stála Kate a houpala v náručí svou nejmladší ratolest. „Vypadají spolu jako rodinka! Napadlo by tě někdy, že Murphy se zakouká do Američanky? A takové štramandy k tomu?"

„Ne." Alice je pozorovala a zmítaly jí protichůdné city. „Nikdy bych si to nepomyslela. Byly doby, kdy jsem si říkala, že mu je souzená jedna z dcer Torna Concannon. Ale tohle jsem věru nečekala."

Kate sklonila hlavu a upřela pohled na tříletého synka který spokojeně trhal stébka trávy a strkal si je do pusy. „Snad ti to nevadí?"

„Ještě v tom nemám jasno." Aby zaplašila chmury shýbla se k vnoučkovi. „Kevine, tráva se nejí, ledaže bys byl kravička. No, je načase zatroubit k odchodu, Kate. Musíme uvařit nedělní oběd."

Murphy zaslechl, jak ho volají, a zvedl ruku. „Už musím jít. Stavím se pro tebe později." Podal jí Liama. „Smím tě tady přede všemi políbit?"

„Pusu," přikývl Liam a našpulil rty.

„Tebe ne, kamaráde," odpověděl Murphy, ale pak se nad ním přece jen slitoval a dal mu pusku. Potom se zlehka dotkl Shannoniných rtů. „Tak zatím."

„Mám tě zbavit toho břemene, tetičko Shannon?" přistoupil k ní Rogan.

„Ne, teď ho mám já."

„Zdá se, že si tě omotal kolem prstu." Štěstěna je na má straně, blesklo Roganovi hlavou; synek mi usnadní navázání kontaktu. „Chtěl bych s tebou prohodit pár slov. Nezaskočila bys teď na chvíli k nám? Rádi bychom tě pozvali na čaj. Stejně jako Liam."

„Čaj." Liam ztratil zájem o zrcátko a poskočil v Shannonině náručí.

„Doltík."

„O ten ti jde, co?" zvolal Rogan se smíchem. „Celá maminka." Rogan ani nečekal na odpověď, uchopil Shannon za loket a vykročil s ní ke svému autu.

„Měla bych to říct Brie..."

„Už jsem jí to řekl. Maggie!" zvolal. „Tvůj hošík si přeje čaj a dort."

„Který hošík?" Maggie je dohonila právě ve chvíli, kdy Shannon chtěla otevřít dvířka u auta. „Ty budeš řídit, Shannon?"

„Sakra! Udělám to devětkrát z deseti." S Liamem v patách přešla na stranu spolujezdce a posadila hošíka do jeho sedačky.

„Ach, ti Amíci!" zabručela Maggie a nastoupila si.

Shannon na ni vyplázla jazyk a dováděla s Liamem.

Po krátké jízdě už seděli v kuchyni. Rogan vařil čaj. „Co veselice? Líbila se ti?" zeptal se.

„Moc."

„Odešla jsi nějak brzo." Maggie zabořila nůž do dortu s ledovou polevou; v jejích očích se zaleskla poťouchlost.

Shannon jen pozdvihla obočí a ulomila si kousek ze své porce. „Tohle je určitě Briannin recept," prohlásila, když ochutnala.

„To pekla Brianna. Buďme jí za to vděční."

„Velice vděční," vmísil se do hovoru Rogan. „Brianna je natolik lidská, že nedovolí, aby nás Maggie otráвила."

„Já jsem umělkyně, a ne kuchařka."

„Brianna je mnohem víc než jen kuchařka," naježila se Shannon. „Je to taky umělkyně. Svědčí o tom každíčký pokoj, každíčký kout v jejím penzionu."

„Ale vida!" Maggii to potěšilo i pobavilo zároveň. „Běda tomu, kdo by jí ublížil, co?"

„Ty jsi přece stejná," pronesl Rogan smířlivě a postavil na stůl plnou konvici. „Brianna v člověku vyvolává oddanost a věrnost. Pension má jako ze škatulky, co?" Šikovně tak uhladil hrany a nalil všem čaj. „Taky jsem u ní bydlel, když jsem sem přijel poprvé a zabušil na vrata Margaret Mary. Počasí bylo mizerné," vzpomínal, „stejně jako Maggiina nálada. Pension byl uprostřed toho všeho báječným ostrůvkem klidu a elegance."

„Pokud si dobře vzpomínám, tak mizernou náladu jsi měl spíš ty,"

opravila ho Maggie. „Nemilosrdně mě uháněl," svěřila se Shannon.

„Přijel sem bez pozvání, bez ohlášení, a jak vidíš, dodnes jsem se ho nezbavila."

„Vytrvalost má své klady." Rogan položil ruku na Maggiinu dlaň, jak měl ve zvyku. „A náš poklad právě usíná u čaje," zamumlal.

Maggie se podívala na Liama; pusku měl dokořán, oči zavřené, hlavička mu klimbala a pěstičku měl zabořenou v dortu. „Je to drahoušek."

Zachichotala se a vstala, aby ho vyzvedla z jeho vysoké židličky. Když zakňoural, konejšivě ho poplácala po zadečku. „No tak, pusinko, maminka tě na chvíli uloží spinkat. Pojd', podíváme se, jestli už na tebe

tvůj medvídek čeká. Myslím, že jo. Čeká, až k němu přijde jeho kámoš Liam."

„Je to báječná matka," vyhrkla Shannon.

„To tě překvapuje?"

„Ano." Vzápětí si uvědomila, co právě řekla, a zajíklá se. „Já jsem nechtěla..."

„Nic se neděje. Ji to udivuje taky. Tvrdšíjné vzdorovala pomýšlení na rodinu. Bylo to nejspíš hlavně tím, že neměla lehké dětství. Čas ale zahojí všechny rány. I ty nejstarší a nejbolestnější. Nevím, jestli někdy naváže těsný vztah se svou matkou, ale už se pokoušejí překlenout pro past, která mezi nimi zeje."

Postavil šálek na stůl a usmál se na ni. „Mohla bys se mnou na momentík do mé kanceláře?"

„Do tvé kanceláře?"

„Tady. Hned za vedlejším pokojem." Vstal; věděl, že jí slušnost zavelí, aby ho následovala.

Chtěl s ní mluvit u sebe, ve vlastním prostředí. Vykonával své povolání už dost dlouho na to, aby věděl, jak význam má výhoda domácího hřiště. A jak oficiální ovzduší svědčí některým obchodům víc než neformální uzavírání dohod u dobrého jídla a plné sklenky.

Co se týkalo Shannon, byl už rozhodnutý narýsovat jasnou dělicí čáru mezi záležitostmi obchodními a rodinnými. Rodiny jako nátlakového prostředku se chtěl dovolávat pouze v případě, kdy by neuspěl s logikou obchodních argumentů.

Zvědavá Shannon kráčela za ním; prošli obývacím pokojem a spojovacími dveřmi. Na prahu zůstala stát a koukat se směsí obdivu a překvapení.

Byli sice na venkově, co by kamenem dohodil se pásly krávy a kdákaly slepice - a přece se ocitla v profesionálním pracovním prostředí, za které by se nemusel stydět ani leckterý ředitel prosperující firmy někde v mrakodrapu v centru velkoměsta.

Místnost byla zařízena s vybraným vkusem a elegancí - od tkaného běhounu až po lampu od Tiffanyho a masivní pracovní stůl z naleštěného mahagonu. Uměleckou dominantu tvořila skulptura nepochybně z Maggiiny dílny - omračující fontána ze safírového skla, vypínající se ke kazetovému stropu; křehká změt' tvarů a barev obepínala mramorový sloup a v Shannon vyvolávala vzpomínku na Brianninu zahradu.

Ruku v ruce se starožitným stylem kráčely poslední vymoženosti techniky - fax, počítač, modem, kopírka.

„Ježkovy oči!" Na její tváři pohrával nevěřící úsměv; vešla dovnitř a přejela prstem po monitoru špičkového počítače. „Ani ve snu by mě nenapadlo, že tady najdu něco takového."

„Chtěla to tak Maggie. Já ostatně taky." Rogan ji vybídl, aby se posadila.

„Tento dům je mi domovem převážnou část roku, ale aby mohl domovem zůstat, musím občas pracovat."

„Myslela jsem, že máš kancelář v galerii."

„Tam taky." Aby navodil kýženou atmosféru, posadil se za stůl. „Ale oba máme náročné povolání, oba máme dítě. Když mi to časový rozvrh dovolí, můžu tady pracovat tři dny v týdnu a dopoledne se starat o Liama, zatímco Maggie pracuje ve své dílně."

„Určitě to není snadné, ani pro jednoho z vás. Je to takové žonglování s časem."

„Jde to, když člověk upustí jen ty míčky, které se dají nahradit. Jediný způsob, jak mít všechno naráz, je dělat kompromisy. Chtěl bych si promluvit o ostatních obrazech, co jsi namalovala."

„A." Svraštila obočí. „Udělal jsem pár akvarelů a ještě jeden olej, ale..."
„Viděl jsem akvarel s Briannou," skočil jí plynule do řeči. „Taky jsi dokončila obraz penzionu - ten pohled na zadní trakt."

„Ano. Taky jsem jednou zašla k útesům a namalovali moře - takovou typickou mořskou scenerii. Kýč."

„O tom si troufnu pochybovat." Usmál se a něco si poznamenal do notesu. „Ale podíváme se. Určitě máš pár obrazů i v New Yorku."

„Pár v bytě a taky obrazy, co jsem si přivezla z Columbusu."

„Zařídíme jejich převoz sem."

„Ale..."

„Můj manažer v newyorské galerii se postará o všechny detaily — o balení a tak dál, jen co od tebe dostanu inventární seznam." Opět se pokusila něco říct, ale on ji převálcoval. „Máme jen obraz vystavený tady v Clare, a myslím, že na tom nebudeme nic měnit, dokud důkladně nepromyslíme další strategii. Prozatím." Otevřel horní zásuvku a vytáhl úhledný svazek úředně vyhlízejících dokumentů. „Zřejmě se budeš chtít podívat na smlouvy."

„Rogane, vždyť já jsem s žádnými smlouvami ještě ani nevyslovila souhlas!"

„Jistěže ne," pronesl s lehkým úsměvem, tónem ztělesněné rozumnosti. „Nečetla jsi je. Rád s tebou proberu všechny podmínky, nebo ti můžu doporučit právníka. Máš jistě svého, ale možná bude lepší obrátit se na někoho z místních."

Vzpamatovala se, až když měla tu úhlednou hromádku v rukou. „Já ale už svou práci mám." „Jak se ale zdá, nebrání ti v malování. Někdy příští týden se s tebou spojí moje sekretářka. Jde nám o detaily o tobě, které podbarví tvé životopisné údaje pro oficiální prohlášení, články do tisku a tak."

„Články do tisku?" Zmateně si sáhla na čelo; točila se jí hlava.

„Jak se dočteš ve smlouvě, Světová galerie ti zajistí veškerou publicitu. Podle velikosti tvého inventáře v Americe bychom mohli první výstavu uspořádat v říjnu, nebo snad už v září."

„Výstavu?" S rukou přitisknutou ke spánku na něj vytřeštila oči. „Ty chceš - výstavu?" zopakovala tupě. „Ve Světové galerii?"

„Původně jsem přemýšlel o Dublinu, kde jsme poprvé vystavili i Maggiina díla. Ale teď se čím dál víc přikláním ke zdejší galerii v Clare, vzhledem k tvým kořenům." Naklonil hlavu na stranu a zdvořile se na ni usmál. „Co myslíš?"

„Já nemyslím," zahučela. „Nemyslí mi to. Rogane, byla jsem už na pár výstavách v různých pobočkách Světové galerie. Neumím si představit, že se tam jednou objeví i moje díla."

„Snad mi nechceš tvrdit, že pochybuješ o svém talentu!"

Otevřela ústa. Ale ta formulace i jeho vyčkávavý pohled ji přiměly napřímít se a jednat na rovinu. „Jde jen o to, že jsem o svém malování dosud neuvažovala v praktických dimenzích."

„A proč bys měla? To je moje práce. Ty maluj, Shannon. Jen maluj, nic víc. Já se postarám o ostatní. A co se týče podrobností..." Zaklonil se na židli, vychutnáváje už téměř jisté vítězství. „Budeme potřebovat nějaké fotografie. Na takové věci znám jednoho vynikajícího chlapka z Dublinu. Tento týden tam potřebuju na pár dní odjet. Můžeš letět se mnou, ať to máme z krku."

Zavřela oči a horečně si v duchu přehrávala celý rozhovor, ale ani při nej lepší vůli si neuměla vybavit okamžik, kdy se jí vymkl z rukou. „Takže ty chceš, abych s tebou jela do Dublinu."

„Jen na pár dní. Můžeš se pochopitelně zdržet i déle. Je ti přirozeně k dispozici náš dům, jak dlouho jen budeš chtít. Až tam budeme, domluví ti schůzku s právníkem, abyste spolu mohli probrat smlouvu, jistě ti poradí.“

„Mým vedlejším oborem na vysoké škole bylo podnikání a živnost,“ zamumlala Shannon. „Smlouvy umím číst i sama.“

„Jak myslíš.“ Rogan důležitě zalistoval v kalendáři, přestože termín měl v hlavě. „Hodilo by se ti úterý?“

„Úterý?“

„Na odjezd do Dublinu. Fotografování můžeme domluvit na středu.“

„Tvůj fotograf nemusí mít volný termín.“

„Pro mě si ho vždycky najde.“ Byl si tím jist, protože i tohle už měl domluveno. „Takže v úterý?“

Shannon prudce vydechla, až se jí rozlétly vlasy nad čelem, pak rozhodla rukama. „Jasně. Proč ne?“

Stejnou otázku si cestou zpět do penzionu položila snad tisíckrát. Pak ji pozměnila a zeptala se sama sebe, pro ano. Proč na to přistoupila? Proč na ni Rogan naléhá, aby s tím souhlasila?

Jistě, má nadání. Viděla to ve svých pracích, potvrdila jí to celá řada výtvarníků-pedagogů. Jenže výtvarné umění není obchod, a obchod u ní vždycky hrál prim.

Kdyby přistoupila na Roganovu nabídku, převrátila by naruby své celoživotní krédo: na první místo by povýšila umění a nechala na někom jiném, aby se staral o obchod

Ta představa ji lekala a přičila se jí. Ale ona už na to vlastně přistoupila, napomínala se v duchu, rozhodně a kategoricky neodmítla.

A klidně mohla, přemítala dál. Ach ano, moc dobře prokoukla Roganovu taktiku, se kterou na ní tak šikovně vyrukoval. Bylo zřejmě nesmírně těžké na něj vyvrát, ale mohla to alespoň zkusit. Jenže pravda byla taková, že to ani nezkusila. Je to hloupost, říkala si. Pošetilost, která jí zkomplikuje život. Jak může mít na podzim výstavu v Irsku, když v té době bude sedět tři tisíce mil daleko ve své kanceláři?

Ale opravdu chceš, aby tomu tak bylo? zaslechla ve svém nitru tichý hlásek. Aby ho přehlušila, nahrbila ramena a zamračeně přidala do kroku.

„Tváříte se, jako by vám ulítly včely!“ poznamenala Alice. Opírala se o vrata před synovým domem a usmála se, když Shannon prudce zvedla hlavu.

„Ach, já jen...“ S vypětím vůle narovнала ramena. „V duchu jsem si přehrávala jeden rozhovor a zaboha nemůžu přijít na to, kdy se mi vymkl z ruky.“

„Po bitvě je každý generálem.“ Alice pootevřela vrata. „Nechcete jít dál?“ Když viděla, že Shannon váhá, rozrazila vrata dokořán. „Všichni příbuzní se mi někde rozutekli a zastesklo se mi po společnosti.“

„Vy mě udivujete.“ Shannon prošla vraty a zastrčila za sebou závoru.

„Člověk by řekl, že uvítáte pár minut ticha i klidu.“

„Jak říkávala moje máti - toho si člověk užije až za tři metry pod zemí. Prohlížela jsem si Murphyho přední zahrádku. Pečuje o ni náramně.“

„On pečuje o všechno náramně.“ Shannon nejistě vykročila za Alicí a na verandě se vedle ní posadila do houpacího křesla.

„To je fakt. Když už něco dělá, tak důkladně a s láskou, když byl ještě malej kluk a já mu uložila, ať udělá tohle nebo tamhleto, tak se mi někdy zdálo, že se s tím hrozně courá a v životě to nedodělá. Když jsem mu to vyčetla, tak se na mě jenom kouk a povídá - víš, já jen koumám, jak to nejlíp zmáknout, nic víc.“

„To je celý on. Kdepak je?“

„Ale, je s mým mužem vzadu a vrtaj se tam v nějaká mašině či co. Můj Colin se hrozně rád tváří, že rozumí farmaření a zemědělským strojům, a Murphy se zas hrozně rád tváří, jako že mu to zbaštil.“

Shannon se pousmála. „Můj otec se taky jmenoval Colin.“

„Vážně? Slyšela jsem, že nedávno umřel.“

„Vloni. Vloni v létě.“

„A vaše matka letos na jaře.“ Alice instinktivně stiskla Shannoninu ruku.

„Takové břemeno můžou člověku odlehčit jen živí.“

Chvilí se obě mlčky houpaly, takže ticho narušovalo jen vrzání křesel a štěbetání ptáků.

„Jak se vám líbila veselice?“

Shannoninu tvář polil ruměnec. „Moc. Takový večírek jsem ještě nezažila.“

„Co jsme se přestěhovali do Corku, hrozně mi tyhle zábavy chybí. Ve městě se pořádná veselice dělat nedá.“

„Váš manžel je tam lékařem?“

„Ano. Moc dobrej doktor je to. A řeknu vám po pravdě — když jsme tam začali bydlet, tak se mi zdálo, že jsem umřela a ocitla se v sedmém nebi. Najednou jsem nemusela brzo ráno vstávat a dojit krávy, nemusela jsem si dělat starost, jestli se urodí nebo jestli se neporouchá traktor.“ Usmála se a zabloudila pohledem přes zahradu a údolí v dálce. „Ale někde v koutku duše se mi po tom hrozně stýská. Dokonce i po těch starostech.“

„Možná se přestěhujete zpátky, až půjde manžel d důchodu.“

„Ne, můj Colin žije rád ve městě. Vy přece znáte svody a lákadla města, žijete přece v New Yorku.“

„Ano.“ Zahleděla se do údolí, na zářivou zeleň zvi no ných kopců. „Mám ráda ty davy a ten spěch. I ten hluk. Trvalo mi pár dní, než jsem si zvykla na to ticho tady, ty širé prostory.“

„Murphy má rád širé prostory a vlastní půdu pod nohama.“

Obě ženy si vyměnily zkoumavé pohledy. „Já vím. Myslím, že jsem dosud nepotkala nikoho s tak... pevnými kořeny.“

„A co vaše kořeny, Shannon? Jak moc jsou pevné?“

„Žít v New Yorku mi vyhovuje,“ pronesla opatrně, „ale když jsem byla malá, tak jsme se často stěhovali z místa na místo, takže o pevných kořenech se asi moc mluvit nedá.“

Alice přikývla. „Každý mámě leží na srdci osud jejích ratolestí, i když už jsou dospělý. Mám takovej dojem, že Murphy je do vás zamilovaný.“

„Paní Brennanová...“ Shannon rozhodila rukama. Co na to mohla říct?

„Říkáte si asi - co ta ženská ode mě chce. Říkáte si asi jak mám odpovědět na něco, co ani nebylo míněný jako otázka?“ Kolem Aliciných úst pohrával lehký úsměv. „Neznáte mě o nic víc, než znám já vás, takže když se vám podívám do očí, neumím říct, jaký city chováte k mému synovi, ani jak s nimi naložíte. Něco k němu cítíte, o tom není sporu. Ale já znám Murphyho. Vy sice nejste žena, kterou bych mu vybrala já, ale chlap si vybírá sám.“

Podívala se na Shannon a rozesmála se. „Teď jsem se vás dotkla.“

„Ne,“ pronesla Shannon škrobeně, dotčená do hloubi duše. „Máte naprosté právo říkat, co si myslíte, a to hezky od plic.“

„To je pravda,“ usmála se Alice a začala se houpat na židli. „A říkala bych, co si myslím, i kdybych na to žádný právo neměla. Ale nevyjádřila jsem se úplně přesně. Jistou dobu, jen krátce, jsem se domnívala, že si vybere Maggii. I když mám tu holku upřímně ráda, dost mě to trápilo. Ti dva by se byli během roku navzájem povraždili“

Navzdory všemu zdravému rozumu bodl Shannon lehký osten žárlivosti.
„Murphy a Maggie?”

„Ach, to byl jen takový chvilkový nápad, a hodně pošetilý. Pak jsem si chvíli myslela, že to bude Brianna. Říkala jsem si - to je ženská pro něj, ta mu určitě vybuduje silný zázemí.”

„Murphy a Brie,” procedila Shannon skrz zuby. „Takže to zkoušel s oběma.”

„Ach, snad ano, ale nemohlo to být nic vážného. Měl ji rád, stejně jako měl rád Maggi. Stejně jako má rád své sestry. To jen já spřádala plány, fantazirovala jsem, s kým by mohl být šťastný. Moc mě to trápilo, víte, protože už mu bylo pětadvacet, a pořád mu žádná nepadla do oka. Dřel na farmě, četl knížky, věnoval se hudbě. A já si říkala, že potřebuje rodinu. Ženu po svém boku a děti u nohou.”

Shannon pokrčila rameny, pořád ještě trochu namíchnutá na Aliciny představy o Murphym. „V pětadvaceti má mužský na ženění času habaděj.”

„To jo,” přikývla Alice. „V Irsku mužský čekají ještě o hodně dýl. Vědí totiž, že jakmile si jednou řeknou ano, už to nemůžou vzít zpět. Rozvod u nás nepřichází v úvahu - zakazují ho zákony boží i světský. Ale matka touží po tom, aby byl její syn šťastný. A tak jsem si ho jed nouvzala stranou a promluvila jsem mu do duše. Řekla jsem mu, že by mužský neměl žít sám, neměl by tolik dřít a nemít se ke komu večer vrátit. Řekla jsem mu, že po něi pokukuje O'Malleyovic holka a jestlipak si nemyslí, že je to hezký děvče.”

Alice se znovu podívala na Shannon a úsměv se jí vytratil z tváře. „Dal mi za pravdu. Ale když jsem na něj naléhala, aby se trochu zamyslel, co bude dál, aby se začal poohlížet po nevěstě, tak jen potřásl hlavou, vzal m za obě ruce a koukl na mě, jak to jen on umí.”

„Mámo,” povídá. „Nell O'Malleyová není pro mě. A já vím, která je mi souzená. Já ji viděl.” Aliciny oči potemněly bouří citu, kterému Shannon nemohla porozumět. „To mě moc potěšilo a hned jsem vyzvídala, kdo to je. A on na to, že ji ve skutečnosti ještě nepotkal, ale že ji stejně zná, protože ji prý vídá ve snách, co se mu zdají už od dětství. Prý na ni čeká, až přijde.”

Shannon náhle vyschlo v hrdle; s námahou polkla a snažila se ovládnout hlas. „Murphy má sklon všechno romantizovat.”

„To ano. Ale já poznám, kdy má můj kluk jen takovej vrtoch a kdy to myslí smrtelně vážně. A tehdy to tak myslel a říkal mi jen čistou pravdu. A taky říkal čistou pravdu, když mi tuhle zavolal a oznámil mi, že už přišla.”

„Tak to ale není. Tak to nemůže být.”

„Je těžký soudit, co může být a co ne. V srdci. Vy máte jeho srdce ve svých rukou, Shannon Bodineová, a já vás prosím o jediný: zacházejte s ním jako s křehkou nádobou. Pokud zjistíte, že si ho nemůžete nechat, nebo že ho nakonec nechcete, vraťte mu ho opatrně a něžně.”

„Já mu nechci ublížit.”

„Ach, dítě, to já přece vím! Murphy by si nikdy nevybral ženu podlou a ničemnou. Mrzí mě, že jsem vás rozesmutněla.”

Shannon jen potřásla hlavou. „Potřebovala jste mi to říct. A já jsem to nepochybně potřebovala slyšet. Spousta věcí se tak urovná.”

„Drahoušku!” Se smíchem v hlase se Alice naklonila k Shannon a vzala ji opět za ruku. „Můžete to zkusit, ale Murphy to zas pořádně zašmodrchá. Nesmíte si myslet, že jsem vám to všechno vyprávěla jen proto, abych celý to břemeno naložila jen na vaše bedra. Oba se o ně musíte podělit. Všechno, co se mezi vámi stane, ať už veselý či smutný,

si přivodíte oba. Kdyby tady byla vaše maminka, určitě by kladla Murphymu na srdce, aby s vámi zacházel jako v rukavičkách."

„Asi ano." Napětí v Shannoniných prstech trochu povolilo. „Ano, nejspíš by to udělala. Murphy má štěstí, že vás má, paní Brennanová."

„Já mu to taky často říkám. Pojd'te, podíváme se, jestli moje dcery už dopekly to jehně."

„Měla bych se vrátit."

Alice se zvedla a táhla Shannon za sebou. „Poobědván te s námi, a bašta. Murphy bude rád. A já taky."

Otevřela dveře, poodstoupila a pozvala Shannon dál.

Kapitola osmnáctá

Murphyho sice náramně bavilo pozorovat Shannon obklopenou jeho příbuznými - dívat se, jak houpe na klíně jeho neteřinku, směje se něčemu, co jí vykládá Kate, naslouchá pozorně výkladu jeho synovce o karburátorech - jenže potíží byla v tom, že ji chtěl jen pro sebe a chtěl s ní být o samotě.

Připadalo mu, že celá rodina, kterou měl tolik rád, se proti němu spikla a odmítá mu splnit tohle jediné přání -prostinké, a přece pro něj životně důležité.

Jen tak mimochodem prohodil, že je krásný večer na projížďku, a doufal, že Shannon se ten nápad bude zamlouvat. Ale její odpověď zanikla v sestřině klábosení o posledních výstřelcích módy.

Jako trpělivý člověk chvíli vyčkával, pak to zkusil znovu, jestli by nešli do hospody, odkud mínil se Shannon nepozorovaně vyklouznout. Ale jeho otčím ho odtáhl stranou a začal ho zasvěcovat do tajů fungování nového kombajnu.

Když slunce zapadlo a na oblohu vyšel měsíc, jeden ze synovců ho přemluvil ke stolní hře Monopoly, zatímco Shannon na druhém konci pokoje byla pohroužená do debaty o americké hudbě s jeho dospívající neteří.

Využil proto první šance, která se mu naskytla, když jeho sestry začaly ukládat děti do postelí. Bleskurychle popadl Shannon za ruku. „My zatím postavíme na čaj." Vtáhl ji do kuchyně, bez zastavení jí proběhl a vyšel zadními dveřmi. „Ten čaj..."

„Do háje s čajem," zahučel a strhl ji do náruče. Vedle kurníku ji políbil, jako by na tom závisel jeho život. „Až do dneška jsem si nevšiml, jak početnou mám rodinu."

„Napočítala jsem jich třiadvacet," zamumlala Shannon a zaklonila hlavu k dalšímu polibku. „S tebou čtyřadvacet."

„A některý z nich začne každou chvíli vystrkovat hlavu z okna. Pojd'. Prcháme odsud."

Táhl ji za sebou kolem výběhu a ohrady k prvnímu návrší, až sotva popadala dech. „Murphy, zpomal, proboha!" zvolala se smíchem.

„Cožpak na nás poštvou psy?"

„Kdybychom je měli, tak určitě." Ale zpomalil. „Chci s tebou být sám. Vadí ti to?"

„Ne. Vlastně celou dobu čekám na vhodnou příležitost, abych si s tebou mohla promluvit."

„Promluvíme si, kolik jen budeš chtít," sliboval. „Ale nejdřív ti ukážu, co jsem s tebou v duchu dělal celý den a půlku noci."

Cítila, jak se jí v břiše rozlévá horko - pevná žhav!¹ koule, ze které stoupá pára. „Ne, nejdřív si promluvmě. Ještě jsme si nevytyčili pravidla hry. Je důležité, abychom oba měli jasno, na čem jsme, než se do toho příliš zamo táme.“

„Pravidla hry.“ Pousmál se. „Myslím, že já se klidně obejdu i bez nich.“

„Já nemluvíím jen o tělesné stránce věci.“ V hlavě ji zabzučela myšlenka jako dotěrná moucha; její hlas zchladl. „Ale když už jsme u ní - jak to po téhle stránce bylo mezi tebou a Maggií, ha?“

Měl sto chutí vybuchnout smíchy, ale pak mu v očích zasvítily poťouchlé ohýnky a hluboce se zamyslel. „No, teď, když o tom mluvíš...”

Nedopověděl a táhl Shannon do kamenného kruhu.

Znovu ji polilo horko; když jí chtěl sundat sako, odstrkovala mu ruce.

„Teď, když o tom mluvíím, tak co? Dopověz to!“ zvolala přísně.

„Něco tělesného tam malinko bylo,“ připustil, a uhýbaje před jejíma rukama jí rozepínal knoflíčky na blůze. „Jednou jsem ji políbil trochu víc než jen jako brácha.“ Zazubil se Shannon do očí. „Bylo to zvláštní a sladké. Bylo mi patnáct, pokud mě paměť neklame.“

„Aha.“ Zelenooká příšera se začínala scvrkávat.

„Taky se mi povedlo ukrást pusu Brie. Ale oba jsme vyprskli smíchy, ještě když jsme se dotýkali rty. A bylo po romantice.“

„Aha,“ pronesla znovu a našpulila rty. „A to bylo všechno?“

„Nemusíš se strachovat. Nikdy jsem... nepřekročil žádnou mez, ani s jednou tvou sestrou. Takže...”

Vtom oněměl, protože jí zrovna rozhrnul blůzu. Dnes večer pod ní měla hedvábí, černé, nebezpečné hedvábí, které se provokativně zařezávalo do křivky jejích řader, pak se v záhybech svažovalo dolů a temně se lesklo pod pásem její sukně.

„Chci vidět i zbytek,“ vysoukal ze sebe a zatáhl za zip.

Stála před ním v mihotavém měsíčním světle a vánek jí čechrál vlasy.

Oblékla si to kvůli němu, vyndala to ráno ze zásuvky a v duchu si představovala Murphyho obličej, až ji v tom uvidí. Byla to kratičká, úmyslně svůdná kombinace hedvábí a krajky, těsně obepínající její křivky.

Omráčeněji přejel dlaní po stehně a nahmatl lem punčochy a teplé kůže.

Začaly se mu sbíhat sliny.

„Je to jen boží řízení osudu, že jsem nevěděl, co pod tím hezkým kostýmkem máš.“ Jeho hlas zněl zastřeně a malinko ochraptěle. „Jinak bych nevydržel ani do konce mše.“

Chtěla s ním mluvit. Bylo to nutné, potřebné. Ale zdravýj rozum byl chabou obranou proti horkému návalu chůtice. Popadla ho za svetr a chvatně mu ho přetáhla přes hlavu.

„Zato já věděla, co je tady pod tím. Neumíš si představit, co se mi honilo hlavou během obětování.“

Pokusil se o chabý úsměv. „Oba se za to budeme kát. Ale až potom.“

Shrnul jí jedno ramínko, pak druhé, takže živůtek se svezl o kousek níž.

„Bohyně, co střeží posvátná místa,“ zamumlal. „A čarodějnice, co přišla po ní.“

Jeho slova ji roztrásla bázní i vzrušením. „Jsem žena, Murphy. Jen žena, co tady stojí a touží po tobě.“ Přistoupila k němu a dychtivě se mu vrhla do náruče. „Ukaž mi to. Ukaž mi, cos se mnou dneska prováděl ve své fantazii.“ Drtila mu rty hladovými ústy. „Pak ještě víc.“

Byl by ji mohl sníst zaživa, spořádat kousek po kous ku, a pak výt na měsíc jako zdivočelý vlk.

A tak jí vše názorně předvedl - drtil jí ústa a plenil těld nedočkavýma rukama, poháněn stále drsnějšími, bezmála zvířecími zvuky, které se jí

draly z hrdla. Cítil, jak se mu zakusuje do rtů, pak sklouzl na její hrdlo a přejížděl zuby po dlouhé křivce saténové kůže.

Když ji nabral do dlaní, byla už mokrá. Hnal ji nemilosrdně až na vrchol, dokud se její sten neproměnil ve výkřik, a pak dál a dál, neschopen přestat.

Jí se podlomila kolena a cítila, jak padá, cítila polštář jeho těla pod svým, pak jeho váhu, když se na ni překulil.

Jeho ústa byla všude, sála přes hedvábí, pak pod ním, a ona umírala blahem. Jeho ruce byly zázračně hbité, lu klouzaly, tam trhaly a svíraly. Stejně mrštné byly i její, tápaly, hledaly, nalézaly a zkoumaly.

Zatahala za knoflík na kalhotách, pak šklubla, mumlajíc sliby a prosby, zatímco spolu zápasili na dece.

Zalapala po dechu, vztyčila se nad ním a pak pohybem tak bleskurychlým, až mu smysly vypověděly službu, na něj dosedla.

Proudila jím omračující, divoká radost ze znovu probuzených smyslů; díval se, jak se zaklání. Tělo měla poseto tajuplnými zákoutími, hedvábný vodopád vlasů lemoval obličej vytesaný ze smyslových požitek a živočišné radosti.

Jako uhranutý napřáhl ruce k jejím nadrům, sledoval, jak je jeho prsty svírají. Cítil tu váhu, ten horký tlak jejích bradavek, divoké hřmění jejího srdce.

Je moje, blesko mu matně hlavou, zatímco se zachví-val nesnesitelnou touhou. Tentokrát navždycky moje.

Začala se pohupovat, zprvu pomalu, jako by tančila. Nad ní a kolem ní se hnaly mraky a jak mýjely měsíc, její obličej se ztrácel ve stínu a zase se z něj vynořoval jako střípky snu, kterému nemohl přijít na kloub.

V jeho bedrech, v jeho hlavě vzkypěla krev a začala bésnit, až měl pocit, že exploduje a zbude z něj jen hromádka sežehlých kostí.

Viděl, jak zvedá ruce a vzpíná je jako čarodějnice k nebi. Zrychlovala tempo a on začal něco drmolit, naléhavě ze sebe vyrážel gaelská slova, a ona jako by mu odpovídala - stejně naléhavě, stejnou řečí. Pak se mu zamlžilo v hlavě a jeho tělo explodovalo jako vulkán.

Zmítala a házela sebou jako divoženka, pak se jí z hrdla vydral dlouhý sten a sesunula se na něj. Hlavou jí kmitly prchavé představy, pak vybledly a zbylo prázdno.

Asi na chvíli usnula; když se probudila, vnímala jen pomalý tlukot svého srdce a teplo kůže. Když vzal do dlaní její ňadra, její rty mu s úsměvem vyšly vstříc.

Jeho dotek byl teď něžný, téměř uctivý. Slastně povzdechla a nechala se hladit a rozpalovat.

Otevřela se mu, nechala se jím naplnit. Přizpůsobila se jeho poklidnému tempu, dokud v ní neuhasl poslední žhavý uhlík touhy.

Později ležela vedle něho a tulila se k němu pod dekou, kterou přes ně přehodil.

„Miláčku." Pohladil ji po vlasech. „Dnes večer tady nemůžeme spát."

Cítila, jak se mu křečovitě stahují svaly, když mu zajela dlaní dolů k podbřišku. „Nemusíme přece spát."

„Chtěl jsem říct, že tady nemůžeme zůstat celou noc." Zabořil tvář do jejích vlasů. „Bude pršet."

„Fakt?" Rozloupila jedno oko a vzhledla k obloze. „Kam se poděly hvězdy?"

„Schovaly se za mraky, a co nevidět začne pršet."

„Hmm. Kolik je hodin?"

„Nemám ponětí."

„Kde mám hodinky?"

„Žádné jsi neměla."

„Že ne?" Reflexivně si sáhla na zápěstí. Divné, v živo-| tě neudělala bez hodinek ani krok.

„Každopádně je načase odvést tě pod střechu; na to hodinky nepotřebujeme." Lítostivě odhodil deku. „Třeba mě pozveš na čaj, abych se na tebe mohl ještě chvíli koukat."

Přetáhla si přes hlavu košilku. „Mohli bychom si ho vypít v mém pokoji."

„To by mi vadilo stejně, jako kdybych tě vzal do svého pokoje, zatímco se dům bude hemžit přibuzenstvem." Sledoval ji, jak si natahuje punčochy. „Budeš mít příště na sobě znovu něco takového?"

Odhodila si vlasy z tváře a začala si zapínat blůzku, „Patrně nemluvíš o kostýmku."

„Ne, miláčku, o tom, co je pod ním."

„V tomto druhu prádla nemám moc široký výběr, ale uvidím, co se dá dělat." Vstala a natáhla si sukni. „Možná si něco pořídím v Dublinu."

„V Dublinu? Ty jedeš do Dublinu?"

„V úterý." Přehodila si přes ramena sako, pak uchopí la jeho nataženou ruku. „Ani nevím, jak se to vlastně seběhlo, ale jedu tam s Roganem."

„Aha, takže už jsi podepsala smlouvu."

„Smlouvu jsem ještě ani nečetla. Ale podle všeho mám ve středu smlouvenou schůzku s fotografem kvůli propagačním snímkům. A mám Roganovi dát seznam svého inventáře, jak říká mým obrazům v New Yorku. Zdá se, že na podzim plánuje uspořádat výstavu."

„To je skvělý." Murphy ji nadšeně strhl do náruče a políbil ji. „Proč jsi mi to neřekla dřív? Mohli jsme to oslavit."

„Slavit ještě víc, než jsme slavili - to bychom asi nepřežili." Když se zasmál, vzala ho pod paži. Jeho ničím nezkalená radost ji hluboce dojímal, i když sama nevěděla, jestli se z toho má radovat. „Já vlastně ani nevím, jestli je co slavit. Ještě jsem nic nepodepsala — i když Rogan o tom mluví jako o hotové věci."

„Můžeš mu důvěřovat, jestli tě trápí tohle."

„Ale kdepak. Pověst Světové galerie je bez poskvrnky. A k Roganovi mám naprostou důvěru. Jenže je to pro mě závažné rozhodnutí, a já se i v maličkostech ráda rozho-duju po důkladné úvaze."

„Ale do Dublinu jedeš," namítl.

„To se mi nějak vymklo z rukou. Jednu chvíli jsme mluvili o Maggii a o Liamovi, a vzápětí jsem držela v ruce smlouvy a Rogan mě krmil řečmi o výstavách a o reklamě."

„Je to liška mazaná, tenhle náš Rogan," zvolal Murphy obdivně. „Bude se mi stýskat, Shannon. Budeš pryč dlouho?"

„Podle toho, co říkal, bychom se měli vrátit asi ve čtvrtek nebo v pátek." Když byli už jen kousek od penzionu, začaly padat první dešťové kapky.

„Já jsem s tebou vážně chtěla mluvit, Murphy."

„Říkala jsi to. O pravidlech hry, že?"

„Ano."

„Zůstanou v platnosti." Pokynul k oknu. „Brie je v kuchyni. Rád bych šel dál, ale nebudeme sami, a stejně se nemůžu zdržet dlouho."

„Zůstanou v platnosti," přikývla.

V úterý ráno měla Shannon sbaleno a v duchu si kladla otázku, do čeho se to dala zatáhnout. Napadlo ji, že si tu otázku vlastně klade neustále, od chvíle, co přijela do Irska. Zdálo se, že každý krok, kterým pozměnila či hodlala pozměnit svůj život, vyžaduje vážné rozhodování a vede k další změně.

Ale strávit pár dní v Dublinu jí rozhodně nevadilo. Už celé týdny nebyla v něčem, co by třeba jen vzdáleně připomínalo město.

„Máš deštník?“ Brianna se skláněla nad cestovní brašnou, kterou Shannon postavila ke vchodu do penzionu. „A svetr navíc, kdyby se změnilo počasí?“

„Ano, maminko.“

Brianna lehce zrudla a přeložila si miminko na druhou ruku. „Maggie se může zbláznit, když jí kecám do balení. Grayson to vzdal a nechává mě, ať to dělám za něj.“

„Věř mi, že jsem na balení kadet, a kromě toho je to jen na pár dnů. Už přijel Rogan.“

„Hezky si to užij.“ Brianna jí chtěla vzít tašku, ale Shannon ji předběhla.

„Jejich dům v Dublinu je moc krásný, bude se ti tam líbit. A Roganův kuchař je kouzelník.“

„On tvrdí totéž o tobě,“ poznamenal Rogan, když k nim přistoupil a vzal Shannon tašku. Brianně i Kayle dal pusku, pak uložil tašku do kufru.

„Nezapomeň brát vitaminy,“ připomněla Brianna Maggie, pak se naklonila do auta a políbila ji i Liama na rozloučenou.

„Nevěděla jsem, že jedeš taky, Maggie,“ pronesla Shannon neutrálně; nebyla si jista, jestli jí to vadí nebo no Otočila se, letmo objala Briannu a políbila Kaylu na špičku nosíku.

„Šťastný let.“ Brianna houpala holčičku a dívala se za autem, dokud jí nezmizelo z dohledu.

Jízda na letiště netrvala dlouho; z olověné oblohy padal drobný déšť.

Shannon v duchu vzpomínala na den, kdy přistála na letišti, které se jmenovalo stejně jako ona.

Byl z ní tehdy uzlíček nervů a potlačovaného hněvu. Hněv se mezitím z převážné části vytratil, uvědomila si teď. Ale nervozity se dosud nezbavila; zmocňovala se jí i nyní, když uvážila, co všechno tento krátký výlet v jejím životě změní.

Jejich příjezd nevyvolal ani nejmenší rozruch a vše běželo jako na drátkách; Rogan-obchodník očividně vzbuzoval respekt. Zakrátko už seděli v jeho soukromém letadle, Liam poskakoval na sedadle u okýnka a ukazoval na každý nákladní vůz či vozík, který projel kolem.

„Je to velký cestovatel, ten náš Liam,“ pronesla Maggie a pohodlně se opřela. Už se nemohla dočkat, až vzlétnou a bude si moct dát šálek čaje. V tomto těhotenství trpěla mnohem častější a silnější ranní nevolností než s Liamem. Vůbec se jí to nezamlouvalo.

„Je prima, že může hodně cestovat,“ poznamenala Shannon. „Já taky hrozně ráda cestovala.“

„Užila sis cestování s rodiči, vid’?“ Rogan poplácal Maggie po ruce; stejně jako ona si vroucně přál, aby ty nevolnosti už pominuly.

„To byl tátův nejmilejší koníček. Vzpomínám si, když jsem s nimi jako malá holka přiletěla do Říma. Vybavuju si ten ruch a shon na letišti, barvy a vůně. To mi mohlo být tak pět.“

Letadlo začalo rolovat a Liam výskal nadšením.

„Tohle má z celého letu nejraději.“ Maggie se křečovitě usmívala, přestože se jí zvedl žaludek, když se letoun odlepil od země. Kruci, kruci, kruci, láteřila v duchu -snad nevyzvrací i tu mizernou topinku, kterou se málem udusila u snídani?

„Já taky.“ Shannon se předklonila a přitiskla si obličej k Liamově tvářičce, aby se spolu mohli podělit o ten vzrušující zážitek. „No vida, Liame! A jsme nahoře spolu s ptáčky!“

„Ptáčky! Papa!“

Sbohem, povzdechla si Shannon v duchu. Tam někde dole byl Murphy. Nestrávili spolu celou noc, jak si slibovali. Před jejím odjezdem do Dublinu si našli sotva hodinku o samotě.

A čas se nebezpečně krátil. Už to nebude moct dlouho odkládat. New York nebude čekat věčně.

„Zatracená práce!"

Shannon se překvapeně ohlédla; Maggie si chvatně odepnula bezpečnostní pás, vystřelila z kabiny a zabouchla za sebou dveře na toaletě.

„Zatlačená pláce!" zopakoval Liam s téměř dokonalou výslovností.

„Bývají v letadle špatně?" Shannon si nerozhodně sáhla na svůj pás.

„Ale ne, to ta ranní nevolnost." Rogan vrhl ustaraný pohled na zavřené dveře. „Tentokrát jí to dává pořádně zabrat."

„Nemám jí nějak pomoci?"

„Jen bys ji ještě víc vytočila." Rogan bezmocně pokrčil rameny. „S Liamem jí bylo párkrát trochu nevolno a tím to zhaslo. Děsně ji štve, že to tentokrát neprobíhá tak hladce."

„Každé těhotenství je asi jiné."

„To vidím. Jdu jí postavit na čaj." Začal vstávat.

„Nech to na mně. Vážně." Rychle vstala a dotkla se jeho ramene. „Jen klidně sed'."

„Má ho ráda smrt'ácky silný."

„Já vím."

Shannon vešla do úzké kuchyňky. Letadlo, jak zjistila, bylo navlas stejné jako jeho majitel: elegantní, výkonné a jako ze škatulky. Našla několik různých druhů čaje a vzhledem k Maggiině stavu si vybrala heřmáněk. Právě když se rozhlížela kolem, otevřely se dveře na toaletě.

„Už je ti lip?"

„Jo," zahučela Maggie; znělo to jako hlas válečníka, který právě přežil další krvavou řež. „Pro dnešek se to snad už vybouřilo."

„Jdi si sednout," nařídila jí Shannon. „Jsi ještě bílá jako stěna."

„Kapku lepší než zelená." Maggie natáhla vzduch a upřela podezíravý pohled na konvici. „Uvařila jsi bylinkový."

„Udělá ti dobře. Tu máš." Podala Maggii krabici sušenek, kterou našla ve skřínce. „Běž si sednout, Margaret Mary, a zkus si dát pár sušenek."

Maggie neměla sílu protestovat a vrátila se na své sedadlo.

„To je mi líto," zamumlal Rogan a objal ji kolem ramen.

„Nečekej, že řeknu, že ty za nic nemůžeš." Ale přitulila se k němu a usmála se na Liama, který se neuměl rozhodnout, jestli tou pastelkou, kterou mu dal táta, má kreslit, nebo ji má sníst. „Víš, co si myslím, Rogane?"

„Copak si myslíš, Margaret Mary?"

„Že s tamhle tím d'áblíkem jsem prožila nejlehčí těhotenství na světě."

Vrhla na Liama přísný pohled, když zvedl pastelku k puse. Zazubil se na ni a zaútočil na omalovánky. „Možná, že si teď užívám peklo jen proto, že se nám narodí hodňoučké, poslušné děťátko, které v životě nevyvede žádnou lumpárnu."

„Hmm." Rogan se podíval na svého synka a podařilo se mu vytrhnout mu pastelku ve chvíli, kdy s ní Liam hodlal pomalovat stěny letadla. Hošík spustil uražený povyk a mrskl omalovánkami o zem. „Ty by sis to přála?"

Maggiin smích zanikl v Liamově řevu. „Ani za nic na světě."

Brianna měla pravdu. Dublinský dům byl vskutku kouzelný. Byl ukrytý za majestátními stromy a půvabnými zahradami a měl krásný výhled do zeleně. Starožitný nábytek svědčil o vkusu i o zámožnosti majitele.

Křišťálové lustry se zálibně zhlížely v nablýskaných podlahách, služebnictvo se pohybovalo hbitě a nehlučně. Shannon přidělili pokoj s lákavou postelí s nebesy a s originály na zdech. Sotva se stihla osvěžit v koupelně, už jí služebná vybalila tašku a rozložila její toaletní potřeby na stolku.

V hlavním salonu o patro níž na ni už čekala Maggie.

„Přinesou nám něco lehkého na zub," oznámila jí. „Po svých ranních radovánkách v tuhle dobu obvykle umírám hladu."

„Jsem ráda, že ti je lip. Páni!" Shannon vytřeštila oči, když v jednom rohu pokoje spatřila sochu. Uchváceně k ní přistoupila a neodolala - prsty pohládila dlouhou křivku skla.

Byla to úchvatná skulptura - erotická a téměř lidská svými pokroucenými údy a rozpíjejícími se rysy. Už v ní rozeznávala muže a ženu spojené ve vrcholu naplnění.

„Líbí se ti?" prohodila Maggie ledabyly, ale nedokázala potlačit rychlý záchvěv radosti nad Shannoninou užaslou reakcí.

„Je neuvěřitelná."

„Nazvala jsem ji Podlehnutí."

„Ano, jak jinak. A něco tak úžasného," zamumlala fascinovaně, „jsi dokázala stvořit v té své dílničce někde v zapadákově."

„Proč ne? Skutečný umělec nepotřebuje hogo fogo ateliér. A, už se nám nese jídlo. Jsi anděl, Noreen. Maggie se vrhla na kuřecí sendvič, když se k ní připojila Shannon. „Kde je Liam?"

„Ach, jedna služebná ho zbožňuje, tak mi ho unesla, aby ho mohla pořádně rozmazlovat. Odvedla ho do dětského pokoje, že mu uvaří horkou čokoládu. Dej si, než ti to všechno sním."

Shannon se nenechala dlouho pobízet a zakousla se do malého sendviče.

„Tohle je nádherný dům."

„Moc krásný, o tom není sporu, jenže nikdy není prázdný. Pořád se kolem motá služebnictvo, a já jsem si na to dodnes nezvykla." Pokrčila rameny. „Ale určitě budeme potřebovat pomoc, až přijde další miminko. Abych měla alespoň trochu soukromí, tak se snad budu muset v dílně zamykat."

„Většina lidí by byla nadšením bez sebe, kdyby měli hospodyně a kuchaře a komorné a tak."

„Já nejsem většina." Maggie si ukousla další sousto. „Ale učím se s tím žít. Rogan teď telefonuje," dodala. „Je to telefonní maniak. V pařížské pobočce mají nějaké problémy, měl by tam zajet a vyřídit to osobně. Jenže se ode mě nechce hnout, dokud mám ty ranní nevolnosti. Už jsem na něj i křičela, ale ani to nepomohlo. Když si chlap jednou něco usmyslí, tak s ním nehneš ani párem volů."

Pustila se do těstovin a vrhla na Shannon zamyšlený pohled. „A teď si usmyslel, že tě dostane."

„No, já ještě nejsem rozhodnutá. Tedy ne úplně."

„Tak za prvé ti řeknu, že když začal uhánět mě, ani trochu jsem netoužila po tom, aby mi někdo dělal manažera. I kdyby to byl nevím kdo. Jenže Rogan má ten vzácný dar, že tě prokoukne skrz naskrz a objeví všechny slabosti a tajnosti, které by sis tak strašně ráda nechala pro sebe. Pak jich využije. Se šarmem, s bezohledností, s logikou - a má to tak důkladně promyšleno, že je vždycky o krůček před tebou."

„To už jsem taky postřehla. Dostal mě až sem, i když jsem byla pevně odhodlaná s díky odmítnout."

„Pro něho to není jen obchod. Kdyby v tom viděl jen kšeft, bylo by snazší odolat mu. Ale on má k umění i k umělcům vřelý vztah. A to, co udělal v Clare..." Do jejího hlasu i očí se vplížila hrdost. „Vytvořil tam

něco významného - pro umění, pro Irsko. Udělal to, protože je srdcem připoután k obojímu."

„Je to vzácný mužský - jako člověk i jako odborník. Člověk ho nemusí znát dlouho, aby to pochopil."

„To je fakt. Takže za druhé..." Maggie si utřela prsty dó, ubrousku. „... se tě zeptám, co je to s tebou?"

Shannon udiveně zdvihla obočí. „Prosím?"

„Proč se tolik zdráháš? Rogan ti přece nabízí modré z nebe a půlku hvězd k tomu. Každý umělec sní o tom, aby dostal šanci, kterou ti on pokládá k nohám, a ty po ní jen šlapeš."

„Po ničem nešlapu," opravila ji Shannon chladně. „Teď to zvažuju."

„Co máš co zvažovat? Máš přece obrazy, namaluješ další."

„No, právě ty další mi dělají starosti."

Maggie jen opovržlivě odfrkla a nabrala si ještě trochu těstovin. „Takový nesmysl! Chceš mi snad tvrdit, že bys mohla přestat - odložit navždy štětce a nenamalovat už ani čárečku?"

„Až se vrátím do New Yorku, nebudu mít pro tuhle slabůstku tolik času jako tady."

„Slabůstku." Maggie praštila vidličkou o talíř a naklonila se k ní. „Tak ty máš utkvělou představu, že tvoje malování je jen slabůstka? Pěkně pošahaný."

„Moje postavení u Ry-Tilghmantona..."

„Ach, do háje s tím!"

„... je pro mě důležité," dokončila Shannon větu skrz zaťaté zuby. „A při mých povinnostech mi nezbývá moc času malovat si jen tak, pro radost - a už vůbec ne pro někoho, kdo je tak náročným manažerem, to mi dáš jistě za pravdu."

„A co tvoje povinnosti vůči sobě samé, vůči svému nadání? Myslíš, že máš právo zahodit něco, čím jsi byla obdařena?" Už jen pomyšlení na to bylo v Maggiině mysli i v srdci smrtelným hříchem. „Viděla jsem jen to, cos namalovala v Irsku, ale i to mi stačí k tomu, abych pochopila, že máš výborný postřeh a schopnou ruku. Máš taky srdce, které vidí a chápe. Nemáš právo tohle zahodit a kreslit flašky na vodu."

„No, řekla jsi mi to od plic," pronesla Shannon tiše. „Ale já mám právo dělat to, co mi vyhovuje, co mě uspokojuje. A to taky budu dělat dál. Jestli tě na mě Rogan poštal..."

„Nic mu nevyčítej, já ti jen říkám, co si myslím." Obě vstaly jako boxeři utkávající se uprostřed ringu. „Chtěl, abych s vámi jela, abys měla společnost, když on bude mít práci."

„Nepochybně se domníval, že je to od něj náramně ohleduplné. Tak aby bylo jasno: do téhle transakce, ať už dopadne tak či tak, ti vůbec nic není. Je to jen mezi mnou a Roganem."

„Transakce." Maggie jen něco znechuceně zabručela a opět se posadila. „Ty dokonce i mluvíš spíš jako obchodnice než jako umělkyně."

Shannon pohodila hlavou a podívala se na ni spatra. „To mě nemůže urazit. Teď mě omluv - jdu se na chvíli provětrat ven."

Kapitola devatenáctá

Shannon si předsevzala, že si to nebude tolik připouštět a nenechá se zvíkat Maggiiným neústupným názorem, který byl v tak příkrém rozporu s jejím vlastním přesvědčením, a že si jím nenechá zkazit návštěvu Dublinu.

První večer strávili v družném hovoru a v příjemné náladě. Zasloužil se o to především Rogan - jeho uhlazené chování a pohostinnost. Ani u večeře, ani během celého večera se jedinkrát nezmínil o smlouvě nebo o zamýšlených plánech.

Zřejmě právě proto ji následující ráno tak zaskočil, když ji po poklidné snídani odvedl rovnou do své knihovny a bez okolků přešel přímo k věci."

„V jedenáct máš domluvenou schůzku s fotografem, " oznámil jí, jen co se posadili. „Tam tě i učešou a nalíčí, takže o to se starat nemusíš. Měl jsem na mysli něco elegantního, ale ne zas přísně formálního. Jack, to je ten fotograf, už si s tebou poradí."

„Ano, ale..."

„Dále: Maggie si dnes trochu přispala, ale ráda by šli s tebou. Liam zůstane tady, takže budete mít chvilku času na nákupy a Maggie ti ukáže Dublin."

„To by bylo prima," přikývla a nadechla se. To neměla dělat.

„Doufám, že se pak stavíš v galerii a prohlídneš si ji. Říkalas, že v naší newyorské pobočce už jsi byla." „Ano, ale..."

„Asi sama uvidíš, že v každém městě se snažíme navodit jinou atmosféru, abychom odráželi rozmanitost prostředí a kultur. Já budu mít napilno vlastně celý den." Vrhla krátký pohled na hodinky. „Začínám prakticky ihned. Byl bych ti však zavázán, kdyby sis našla chvilku a stavila se za mnou do kanceláře. Maggie tě tam kolem třetí přivede. Můžeme probrat všechny úpravy a změny, které budeš eventuelně chtít provést ve smlouvách."

„Přestaň." Shannon zvedla ruce a nevěděla, jestli má chuť brečet nebo se smát. „Už to děláš zas."

„Promiň, nerozumím ti."

„Ach, jen se neomlouvej a netvař se, jako bys neuměl do pěti počítat. Víš přesně, co děláš. Jsi ten nejelegantnější parní válec, jaký mě kdy přejel a srovnal se zemí." Rogan na ni vrhl oslnivý úsměv, nad kterým jen potřásla hlavou. „A ten tvůj rychlý okouzlující úsměv je smrtící. Už chápu, jak se pod jeho nápojem rozsypala i tak umíněná osůbka jako Maggie."

„Tak to nebylo. Musel jsem ji neustále zpracovávat, přemlouvat. A ty jsi jí podobná mnohem víc, než je ti milé." Potlačil další oslnivý úsměv, když po něm Shannon šlehla pohledem. „Ano, mnohem víc."

„Urážkami si mě věru nekoupíš."

„Pak ti tedy řeknu tohle." Opřel se lokty o stůl. „Jako tvůj švagr i jako člověk, který by ti rád pomohl ke kariéře. Ty jsi sem nepřišla proto, že jsem na tebe vyžrál, Shannon. Jen jsem tě trochu popostrčil. Ale především jsem ti nasadil brouka do hlavy."

„Tak dobrá, máš pravdu. S tím nápadem jsem si chvíli pohrávala už před lety, a pak jsem ho ale zavrhl jako nepraktický. Ty se mě teď pokoušíš přesvědčit, že jsem se spletla."

Opřel se a zaujatě ji pozoroval. „Jde ti o peníze?"

„Peněz mám dost. Dokonce víc, než potřebuju. Táta je uměl vydělat, byl na to kadet." Zavrtěla hlavou. „Ne, nejde mi o peníze. I když je pro mě důležité, abych si je uměla vydělat, uspokojuje mě to. Potřebuju bezpečí, stabilitu a náročné překážky. I když si to zřejmě odporuje."

„Vůbec ne."

Když viděla, že ji chápe, pokračovala: „Namalovat tu a tam obraz, jen tak, sama pro sebe, bylo pro mě odjakživa zvykem, dokonce jakousi povinností; začleňovala jsem to do svého nabitého programu jako... no, jako určitou schůzku sama se sebou."

„A teď se zdráháš udělat z toho živobytí.“

„Ano. Tady jsem namalovala své dosud nejlepší věci. A táhne mě to směrem, kterým jsem se nikdy seriózně nehodlala vydat.“ Ted', když to vyřkla, byla zmatenější než kdy předtím. „Ale co se stane, až se vrátím do New Yorku, Rogane? Navážu na život, který jsem tam opustila? Jestli podepíšu smlouvu, je to stejné, jako by ti dala své slovo. Jak to můžu udělat, když nemám stoprocentní jistotu, že jsem schopna je dodržet?“ „Tvoje čestnost zápasí s tvými pohnutkami,“ řekli a udeřil tím hřebík na hlavičku. „A to je hrozně těžké. Proč bychom neměli vyhovět oběma?“ „Jak to chceš dokázat?“

„Tvoje smlouva se Světovou galerií bude zahrnovat díla, která jsi namalovala v Irsku, a všechno, co máš v New Yorku - s podmínkou,“ pokračoval, pohrávaje si s plnicím perem, „že Světová galerie bude mít přednostní právo na vše, co vyprodukuješ v příštích dvou letech. Ať už to bude jeden obraz, nebo celý tucet.“

„To je vskutku kompromis,“ zamumlala. „Ale chtěl jsi přece uspořádat výstavu. Nevím, jestli toho mám dost, ani jestli se ti bude líbit všechno, co mám.“

„V otázce rozsahu výstavy jsme velice pružní. A když se mi něco nebude líbit, řeknu ti to.“ Jejich pohledy se setkaly.

„O tom nepochybuju.“

Když potom odešel, Shannon se vrátila nahoru. Měla o čem přemýšlet. Roganovi se bůhvíjak podařilo otevřít jedny dveře, aniž ji přiměl zavřít ty druhé. Mohla přijmout jeho podmínky, a přitom se bez úhony vrátit k původnímu životu.

Ted' ji náhle zamrzelo, že ji nezatlačil do kouta, kde by byla nucena jednoznačně se rozhodnout; připadalo jí to zvláštní a nesmírně matoucí. Ale neměla moc času hloubat nad tím příliš dlouho, pokud si před schůzkou u fotografa chtěla prohlédnout město.

Fotografování, napadlo ji pobaveně. Kdo by si to byl pomyslel! Zaplašila úsměv na rtech a zaklepala energicky na dveře Maggiiny ložnice. „Maggie? Rogan mi řekl, že tě mám vzbudit.“ Když se nedočkala odpovědi, obrátila oči v sloup a znovu zaklepala. „Je už devět pryč, Margaret Mary. Dokonce i těhotné ženské musí někdy vylézt z postele.“

Shannon netrpělivě vzala za kliku a pootevřela dveře. Když viděla, že postel je prázdná, napadlo ji, že se Maggie obléká, a tak rozrazila dveře dokořán.

Chtěla znovu zavolat, když vtom zaslechla neomylné zvuky. Ani na okamžik nezaváhala a vběhla do koupelny, kde Maggie dávala nad toaletou.

„Vypadni, krucinál,“ zamávala Maggie chabě, potlačujíc další vlnu nevolnosti. „To už ani zvracet nemůžu v soukromí?“

Shannon beze slova přešla k umyvadlu a namočila froté žínku do studené vody. Maggie znovu dávala, takže ani neodporovala, když jí Shannon přidržela hlavu a přitiskla žínku na zpocené čelo. „Ty moje chudinko,“ zamumlala Shannon, když se vysílená Maggie vkleče opřela o zeď.

„Takový hrozný začátek dne! Jen si chvilku odpočiň a zhluboka dýchej.“

„Už je to dobrý. Jdi pryč. Už je to dobrý.“

„Jasně. Zvládneš pár doušek vody?“ Shannon nečekala na odpověď a natočila do sklenice vodu, pak se shýbla k Maggi a přiložila jí sklenici k ústům. „Tumáš, hezky pomalu. Asi ti to chutná, jako bys polykala odpad z kanálu.“

„To dítě ať kouká být svatý," zahučela Maggie a opřela se Shannon o rameno.

„Byla jsi už u doktora?" Shannon jemně otřela žínkou Maggiin obličej.

„Neměla bys na to něco brát?"

„Byla jsem u doktora. Mizera jeden. Ještě pár týdnů povídá, a budu prý zas jako křepelka. Ještě pár týdnů," opakovala a zavřela oči. „Já myslela, že ho zabiju."

„Žádná porota na světě - kdyby v ní byly ženy - by tě za to neodsoudila. Pojd', postav se. Ta podlaha studí."

Maggie neměla sílu něco namítnout; bez odporu se nechala zvednout a odvést k posteli. „Ne, do postele ne. To není třeba. Jen si na chvíli sednu."

„Tak jo." Shannon ji odvedla k židli. „Nedáš si čaj?"

„Ach." Maggi zaplavila vlna úlevy, že nevolnost pominula; zaklonila hlavu a zavřela oči. „Dám. Zavolej, prosím tě, tamhle tím telefonem dolů do kuchyně, ať mi přinesou čaj a topinku. Suchou. Díky."

Seděla nehybně a čekala, až se zklidní a přestane se třást. „No," pronesla, když Shannon položila sluchátko, „to bylo náramně příjemné - pro obě."

„Pro tebe mnohem horší." Shannon se bála nechat Maggi o samotě, a tak si sedla na kraj postele.

„Díky, žeš tady byla se mnou. Bylo to od tebe laskavé. "

„Když jsi mě odsud vyháněla, tak ses moc vděčně netvářila."

Maggiiny rty zkrivil chabý úsměv. „Moc se omlouvám Já jen nesnesu, když..." Rozmáchla se. „... se mi věci vymknou z rukou."

„Já taky. Víš, že jsem byla jen jedinkrát v životě opilá?"

„Jen jednou?" Úsměv se změnil v úšklebek. „Ty, Irka každým coulem?"

„Nicméně, i když jsem si v tom opojení připadala náramně důležitá a nezávislá, při zpětném pohledu jsem si uvědomila, jak mě to naopak obralo o svobodu, jak jsem najednou nebyla svou paní. Navíc mi pochopitelně bylo špatně, cestou domů jsem s prominutím blila někde v příkopu u silnice, a druhý den ráno ta úžasná kocovina... Takže mi připadá praktičtější konzumovat alkohol jen v omezeném množství."

„Jedna sklenka zahřeje duši, dvě zahřejou mozek. To říkával náš táta."

„Takže v něčem uměl uvažovat i prakticky."

„Jen v málo věcech. Máš jeho oči." Dívala se, jak je Shannon klopí, a cítila, jak v ní narůstá pocit marnosti a netrpělivost. „Mrzí mě, že ti to vadí."

Shannon ke svému údivu zjistila, že jí to vsutku vadí. „Máma i táta měli modré oči. Pamatuju si, jak jsem se jí jednou ptala, po kom jsem mohla zdědit zelené oči. Na okamžik hrozně zesmutněla, pak se usmála a řekla, že mi je dal anděl."

„To by se mu bylo určitě líbilo, kdyby to slyšel. A byl by jistě vděčný a rád, že si tvoje máma našla tak báječného mužského, který vás měl obě rád." Otočila se, když jim přinesli čaj. „Jsou tady dva šálky," řekla, když Shannon chtěla odejít. „Můžeš si dát se mnou, jestli chceš."

„Tak jo."

„Nevadilo by ti, kdybys mi vyprávěla, jak se seznámili - tvoji rodiče?"

„Ne." Shannon se znovu posadila a s chutí se pustila do vyprávění. Když Maggie vyprskla smíchy při představě, jak Colin sráží Amandu do bláta, Shannon se k ní přidala. „Škoda, že jsem je nikdy nepoznala," pronesla Maggie nakonec.

„Oni by tě byli taky rádi poznali." Shannon ten náhlý nával citů přivedl do rozpaků a vstala. „Poslyš, jestli se ti nikam nechce a ráda by sis odpočinula, můžu si k tomu fotografovi vzít taxík."

„Už je mi dobře. Ráda tam pojedu s tebou. Budu se koukat, jak tě Jack trápí - stejně tak mučil i mě, když mi to u něho Rogan dojednal.“

„Díky.“

„Potěšení je na mojí straně. A...“ Odložila táč a vstala.; „Moc ráda s tebou strávím pár chvil.“

„Už se hrozně těším.“ Shannon se usmála. „Počkám na tebe dole.“

Dublin ji nadchl. Nadchly ji vodní kanály, mosty, budovy, davy lidí. A k úplnému vytržení ji přiváděly obchůdky a krámky. Chtěla toho co nejvíc vidět a užít si, ale ovládla se a pozvala Maggie na vydatný oběd.

Sezení u fotografa bylo pro ni, na rozdíl od její náladové sestry, pouze příjemným a zajímavým zážitkem. Když se s tím světila Maggie, ta se jen otřásla odporem.

Když odcházely z restaurace, napadlo Shannon, že spolu strávily rekordně dlouhou dobu, aniž se pohádaly nebo pošťuchovaly.

Záhry zjistila, že mají s Maggie společnou přinejmenším jednu vlastnost: Maggie byla doslova přebornice v nakupování. Hnala se z obchodu do obchodu, měřila, ohmatávala, zvažovala, a když se nakonec pro něco rozhodla, koupila to bez tápání a bez vytáček, které se Shannon u tolika přítelkyň tak přičily.

„Ne.“ Maggie kategoricky zavrtěla hlavou, když Shannon ukázala světle hnědý svetr. „Ty potřebuješ barvy, a ne něco neutrálního.“

„Mně se líbí.“ Shannon našpulila rty, otočila se k zrcadlu a přiložila si ho k tělu. „Je to skvělý materiál.“

„To jo, a taky v něm vypadáš jako týden stará mrtvola.“

„Sakra!“ Shannon ho se smíchem zase složila. „To je fakt.“

„Tenhle ti bude slušet.“ Maggie jí podala mechově zelený pulovr.

Stoupala si za Shannon a přimhouřila oči na odraz v zrcadle. „Rozhodně.“

„Máš pravdu. Děsně mě štve, když máš pravdu.“ Přehodila si pulovr přes ruku a osahala rukáv blůzy, kterou držela Maggie. „Koupíš si ji?“

„Proč?“

„Protože na ni mám sama zálsk.“

„Koupím.“ Maggie se potouchle usmála a vydala se k pokladně.

„Kdybych neřekla, že ji chci, tak by sis ji nejspíš nevzala,“ postěžovala si Shannon, když vyšly z obchodu.

„To zrovna ne, ale rozhodně to zvyšuje potěšení z nákupu. Tady poblíž je jeden speciální krámeček, chci něco vybrat pro Brie.“

„Fajn.“ Shannon, která kvůli blůze ještě trochu trucovala, vykročila za ní. Náhle se zastavila a zahleděla se do jedné výlohy. „Co je to?“

„Obchod s hudebninami,“ odtušila Maggie.

„To vidím. Co je tamhleto?“

„Dulcimer. Starý strunný nástroj.“

„Vypadá to spíš jako umělecký předmět než jako hudební nástroj.“

„Je to obojí. Je moc krásný. Murphy před pár lety vyrobil něco podobného, taky se mu povedl. Měl krásný tón. Jenže pak se do nástroje zakoukala jeho sestra Maureen, a tak jí ho daroval.“

„To je celý on. Myslíš, že by se mu líbil? I když ho vyrobil někdo jiný?“ Maggie povytáhla obočí. „Ty bys mu mohla darovat i vítr v papírovém pytlíčku, a on by ho opatroval jako oko v hlavě.“

Ale Shannon se už rozhodla a vpochoďovala do obchodu.

Tam nadšeně pozorovala prodavače, jak vyndává dul-cimer z výlohy; pak jí podal zasvěcený výklad a názorně jí předvedl způsob hraní.

„Už ho vidím, jak na to hraje!“ zvolala Shannon. „Co ty, Maggie? S tím jeho úsměvem?“

„Já taky.“ Maggie počkala, až šťastný prodavač odejde dozadu pro krabici. „Takže jsi do něj zamilovaná.“

Aby oddálila odpověď, sáhla Shannon do kabelky prd peněženku. „Zena přece může mužskému koupit dárek, a nemusí do něho být zamilovaná.“ „To by ovšem nesměla mít v očích takový výraz. Co s tím hodláš dělat?“ „S tím nenadělám vůbec nic.“ Shannon se zarazila a zamračila se a vyndala kreditní kartu. „Přemýšlím o tom.“

„Murphy není z těch, co berou lásku na lehkou váhu, jako chvilkové rozptýlení.“

Ta slova i vědomí, že jsou pravdivá, Shannon vyděsily. „Nenaléhej na mě, Maggie.“ Chtěla ji ostře okřiknout, ale místo toho zazněla v jejím hlase spíš úpěnlivá prosba. „Je to všechno hrozně složité, a já jedním podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.“

Překvapeně zvedla oči, když jí Maggie položila ruku na tvář. „Je těžké spadnout někam, kde jsi dosud nebyla, kde jsi nečekala, že se někdy ocitneš?“

„Ano. Je to hrozně těžké.“

Maggie spustila ruku a položila ji Shannon na rameno! „No,“ pronesla veseleji, „až mu dáš tohle, tak se radostí snad pomine. Kde je ten zatracený prodavač? Rogan ze mě sedře kůži, jestli u něj nebudeme přesně ve tři.“

„Jo, a ty se ho děsně bojíš.“

„Někdy se tak tvářím, abych vzpružila jeho ego.“

Shannon si pohrávala s harmonikami vystavenými na pultě.

„Ani ses mě nezeptala, jestli to podepíšu.“

„Bylo mi jemně naznačeno, že se do té záležitosti nemám míchat.“

Když se objevil prodavač, Shannon se na něj usmála a podala mu svou kreditní kartu. „Chceš tím vzpružit moje ego, Margaret Mary?“

„Buď ráda, že ti místo toho nenakopu zadnici.“

„Podepíšu to,“ vyhrkla Shannon. „Nevím, jestli jsem se rozhodla právě teď, nebo už ve chvíli, kdy mi to nabídl, ale udělám to.“ Těžce polkla a přitiskla si rozřesenou dlaň na žaludek. „Teď je pro změnu blbě mně.“

„Já za stejných okolností reagovala podobně. Právě jsi svěřila řízení do rukou někoho jiného.“ Soucitně objala Shannon kolem pasu. „Budeš to s ním mít dobrý, uvidíš!“

„Já vím. Jen si nejsem jistá, jestli on to bude mít dobrý se mnou.“

Sledovala, jak prodavač balí dulcimer. „S tímhle problémem se v poslední době potýkám dost často, hlavně co se týče mužských, které jsem si oblíbila.“

„Povím ti, jak to uděláme, Shannon. Vypravíme se do Roganovy hezké kanceláře a vyřídíme všechny oficiality, ať to máme co nejdřív za sebou. Ty jsou na celé věci nejhorší, to mi věř.“

„Dobrá.“ Shannon uchopila pero a mechanicky se podepsala na kreditní ústřížek.

„Pak se vrátíme domů a otevřeme si láhev nejlepšího šampaňského, co tam Sweeney má.“

„Ty pít nemůžeš. Jsi těhotná.“

„Pít budeš ty, i za mě. Celou lahvinku francouzských bublinek budeš mít jen pro sebe. Zlatíčko, mám takový pocit, že dnes se podruhé v životě zkáruješ.“

Shannon prudce vydechla, až jí na čele zavlála ofina. „Asi máš pravdu.“

Maggie se vsutku nemýlila. Za několik hodin Shannon zjistila, že všechny pochybnosti a starosti a otázky jednoduše vyšuměly s lahví Dom Pérignonu.

Maggie jí dělala vrbu: naslouchala jejímu brebentění, soucitně vzdychala, smála se těm nejubožejším vtípům.

Když přijel domů Rogan, Shannon seděla v salonu a zasněně rozjímal nad poslední sklenkou, která se z lahve dala vymačkat.

„Cos to s ní provedla, Margaret Mary?"

„Je kapku líznutá." Maggie mu spokojeně nastavila tvář k polibku.

Významně zdvihl obočí a pokynul k prázdné lahvi. „Není divu."

„Potřebovala se trochu uvolnit," řekla Maggie bezstarostně. „A taky to oslavit, i když jí to nesmíme říkat. Je ti prima, vid', Shannon?"

„Jako v sedmém nebi," rozzářila se. „Nazdárek, Rogane, kdy jsi přišel? Lidi mě před tebou varovali, abys věděl," dodala, než jí stihl odpovědět. „Vážně?"

„To si piš. Prý abych si dávala bacha, Rogan Sweeney je kluzký jako úhoř." Obrátila do sebe zbytek šampaňského a hltavě polykala. „A taky že jseš."

„Ber to jako poklonu, miláčku," radila mu Maggie. „Je to tak míněno."

„Jo, to jo," přikývla Shannon rozšafně. „V New Yorku není jedinýho kabráčka, co by tě trumfnul. A taky jseš náramný fešák." Kymácivě se zvedla a uchichtla se; točila se jí hlava. Rogan ji popadl za paži, aby ji přidržel; Shannon se předklonila a vtiskla mu hlasitou, mlaskavou pusou.

„Mám já ale hezký švagříčky, co říkáš, Maggie? Jsou přímo k sežrání."

„Jsou to drahoušci." Maggie se uličnicky usmívala od ucha k uchu.

„Oba. Nechceš si teď na chvilku schrupnout, Shannon?"

„Ani nápad." Shannon zvedla sklenku a zašilhala na ni. „Hele, zbyla tam ještě kapička! Vezmu si ji s sebou, potřebuju si zavolat. Přísně soukromě, kdybyste dovolili."

„A komupak jdeš volat, smím-li se ptát?" zajímala se Maggie.

„Jistýmu panu Murphymu Muldoonovi, hrabství Clare, Irsko."

„Půjdu s tebou," navrhla Maggie, „a vytočím ti to číslo."

„To zvládnou sama. Mám jeho číslo ve svém spolehlivém digitálním diáři. Bez něj nedám ani ránu." Nebezpečně balancovala sklenkou na otevřené dlani a rozhlížela se po pokoji. „Kam se poděl? Žádný profesionál, co to chce někam dotáhnout, se neobejde bez digitálního diáře."

„Určitě tady někde leží." Maggie spiklenecky mrkla na Rogana, chytla Shannon pod paži a vedla ji pryč. „Ale já mám to číslo náhodou tady v hlavě."

„Ty jseš tak chytrá, Maggie! Toho jsem si u tebe všimla hned, i když jsem měla chuť dát ti pěstí."

„To je od tebe milý. Můžeš si sednout sem, do Roganova pohodlného křesla, a povídat si s Murphym, jak dlouho jen budeš chtít."

„Má neuvěřitelně krásný tělo. Totiž, jako Murphy." Vyprskla smíchy a svezla se do křesla u Roganova pracovního stolu v knihovně. „I když nepochybuju, že Rogan ho taky nemá špatný."

„To ti můžu potvrdit. Tumaš, sem se mluví, tady se poslouchá."

„Já vím! Umím přece telefonovat. Jsem profesionálka. Murphy?"

„Ještě jsem to nevytočila. Jsem jen amatérka."

„To nic. Už to zvoní. Teď to zved. Ahoj, Murphy!" Přivinula se ke sluchátku, jako by to byl milenec, a ani si nevšimla, kdy se Maggie diskrétně vytratila.

„Shannon? To jsem rád, že voláš. Myslel jsem na tebe."

„Já na tebe myslím, kudy chodím. Ani nevíš, jak mě to rozčiluje."

„Máš takový divný hlas! Není ti něco?"

„Je mi báječně. Miluju tě, Murphy."

„Cože?" Jeho hlas vyjel o půl oktávy výš. „Cože?"

„Kapku jsem se namázla..."

„Cože? Shannon, zkus to vzít pěkně popořádku a začni znovu."

„Naposledy jsem se namázla v prváku na koleji, to se konal sraz absolventů a byla tam spousta vína. Moře vína. Pak mi bylo děsně špatně. Ale tentokrát je mi náramně. Jsem..." Roztočila se i s křeslem a málem se uškrtila telefonní šňůrou. „Plná energie."

„Kristepane, co to ta Maggie s tebou provedla?" zahučel. „Jseš opilá?" „Asi jo." Na zkoušku zvedla k očím dva prsty. „Už ja to tak. Škoda, že tady nejseš se mnou, Murphy, schoulila bych se ti do náručí a celýho bych tě oždibovala kousek po kousku."

Nastalo ztrápené ticho. „To by byl jistě nezapomenutelný zážitek," řekl příškrčeně. „Shannon, řekla jsi, že mě miluješ."

„To víš, že jo. Je to hrozně složitý, míchaj se do toho bílý koně a měděný spony a bouře a milování v kamenném kruhu a spílání na měsíc."

Zaklonila hlavu plnou plynoucích a kroužících vizí. „Čáry a kouzla," zamumlala. „Vítězný bitvy. Nevím, co si počít. Nesmím o tom moc přemýšlet."

„Promluvíme si o tom, až se vrátíš. Shannon, teď mi voláš z opačného kouta země, opilá - čímže ses to opila?"

„Šampaňským. Roganovým nejlepším francouzskými šampaňským."

„To sedí. Opilá šampaňským," opakoval, „jen abys mi poprvé řekla, že mě miluješ?"

„Připadalo mi to jako docela dobrý nápad. Máš nádherný hlas." Oči ztěžklé únavou nechávala zavřeně.

Mohla bych tě poslouchat celou věčnost. Koupila jsem ti dárek."

„To je od tebe hezké. Řekni mi to ještě jednou."

„Koupila jsem ti dárek." Když jen podrážděně zavrčel, otevřela oči a vybuchla smíchy. „Á, už chápu. Nejsem přece blbá. *Suma cum laude*, abys věděl. Miluju tě, Murphy, a řeknu ti, je to pěkný průšvih, ale miluju tě. Dobrou noc."

„Shannon..."

Ale ona už přimhouřila jedno oko a mířila na telefon. Spíše náhodou než díky šikovnosti se jí nakonec podařilo trefit se sluchátkem do vidlice. Pak se v křesle pohodlně rozvalila, jednou zívla a usnula.

Kapitola dvacátá

„A druhý den ráno byla jako rybička; vůbec ji nebolela hlava, nebylo jí špatně." Maggie usrkávala čaj v Briannině kuchyni a vrhala na Shannon obdivné pohledy. „Byla jsem na ni náramně hrdá."

„Máš ty ale podivný smysl pro hrdost," poznamenaly Shannon, i když se sama nemohla ubránit jistému pocitu pýchy. Ať už se nad ní slitovala štěstěna nebo Bůh, po krátkém milostném románu s Dom Pérignonem unikla ráno trestu kocoviny.

Čtyřicet hodin po této pletce už byla bezpečně zpátky v Clare a koupala se na výsluní pochybné přízně za to, že snese jako kůň.

„Nemělas jí dovolit, aby to tak přehnala." Brianna nanášela na čokoládový dort hustou, hladkou cukrovou polevu.

„Je přece dospělá," namítla Maggie.

„A taky nejmladší."

„Ale jdi!" Shannon za Brianninými zády protáčela oči. „Cožpak je mezi námi takový rozdíl? Obě jsme se narodily ve stejném roce, takže..."

Odmlčela se, když jí v plném rozsahu došlo, co právě řekla. Svrátila obočí a upřeně civěla na nějaký flíček na stole. Páni, pomyslela si. Teď jsem tomu dala.

„Táta měl docela napilno," pronesla Maggie po dlouhém mlčení. Šokovaná Shannon pohoršené zvedla hlavu a její oči se zkrřížily s Maggiiným dobromyslným pohledem. Její vlastní přiškrčený smích ji překvapil stejně jako Maggiin bleskurychlý úšklebek. Brianna dál zdobila dort.

„Celou láhev, Maggie!" pokračovala Brianna tichým, káravým tónem. „Měla jsi mít víc rozumu."

„No a cožpak jsem o ni nepečovala? Když pak omdlela v knihovně..."
„Já jsem neomdlela," opravila ji Shannon upjatě. „Jen jsem odpočívala."
„Byla jsi v bezvědomí." Když zaslechla, jak v postýlce kňourá Kayla, přešla k ní a zvedla svou neterinku do náruče. „Chudák Murphy pak telefonoval jako posedlý. A když si umnul, že nasedne do auta a okamžitě přijede do Dublinu, kdo mu to rozmluvil, když ne já?" zeptala se Kayly. „A kdo odvedl Shannon nahoru a dohlídl, aby snědla talíř polívky, než usnula?"

Nastražila uši. „Liam je vzhůru." Podala miminko Shannon a odešla do Brianniny ložnice, kam uložila synka k odpolednímu spánku.

Brianna poodstoupila, aby zhodnotila své dílo, a pak se otočila. „Když pomineme včerejší večer, co jinak? Jak se ti líbil Dublin?"

„Moc. Je to krásné město. A ta galerie - to je zážitek přímo mysteriózní."
„Mluvíš mi z duše. Musíš taky vidět tu zdejší, v Clare. Říkala jsem si, že bychom tam mohli někdy zajít všichni, udělat si takový rodinný výlet."

„To bych moc ráda. Brianno..." Nebyla si jista, jestli je na tu otázku připravená. A už vůbec ne jista, zda je připravena na následky.

„Trápí tě něco?"

„Já myslím... chtěla bych si přečíst ty dopisy." Vyhrkla to dřív, než ji opustila odvaha. „Co napsala moje máma."

„Jistěže." Brianna položila Shannon ruku na rameno v gestu opory a útěchy. „Mám je schované v zásuvce. Pojd', sedneš si do salonku a přečteš si je."

Než Shannon stihla vstát, zazněly v předsíni nějaké hlasy - nervózní, zvýšené; ruka na Shannonině rameni na okamžik strnula.

„To je máti," zamumlala Brianna. „A Lottie."

„To nic." Shannon poplácala Brianninu ruku; ani nevěděla, zda cítí zklamání či úlevu. „Přečtu si je potom." Mimoděk se napřímila v očekávání nějaké roztržky.

První vtrhla dovnitř Maeve, se zlobnými slovy na rtech;; „Já ti povídám, že se na to nezeptám. Jestli ale ty v sobě nemáš špetku hrdosti, tak já ti v tom bránit nebudu." Spatřila Shannon s malou Kaylou v náručí a zvedla bradu.

„No, koukám, že ses tady zabydlela jako doma."

„Ano. Pod Brianninou střechou to ani jinak nejde. Dobrý den, paní Sullivanová."

„Ach, Lottie, drahoušku. Říkej mi prostě Lottie jako všichni ostatní. A jakpak se dnes vede mému andílkovi?" Sklonila se nad Kaylou. „Podívej, Maeve, ona se usmívá!"

„Bodejť ne, když ji každý jen rozmazluje."

„Brianna je nesmírně milující matka," vyštěkla Shannon, než se stihla ovládnout.

Maeve jen opovržlivě odfrkla. „To mimino jen zakňourá, a už ho někdo začne chovat."

„Včetně tebe," vložila se do hovoru Lottie. „Ach, Brie, to je ale nádherný dort!"

Brianna, smířená s myšlenkou, že bude muset pro své hosty upéct další, vyndala nůž. „Posad'te se, ukrojím vám kousek."

Liam vystřelil z přilehlých dveří pět kroků před svojí matkou. „Doltík!“ povykoval.

„Ten kluk má snad radar,“ zavrčela Maeve, ale oči jí zasvítily radostí, když pohlédla na vnoučka. „Je to šikulka!“

Liam v ní okamžitě vycítil spojení; rozzářil se a napřáhl k ní ručky.

„Pusu.“

„Pojď, sedneš si mi na klín,“ poručila mu Maeve. „A dostaneš obojí, dortík i pusu. Je nějaký rozpálený, Margaret Mary.“

„Právě se vzbudil. Tak nakrojíš ten dort, Brie?“

„Měla by sis hlídat figuru, když jsi znovu v jiném stavu,“ řekla jí Maeve.

„Doktor říkal, že ti po ránu bývá nevolno.“

Nikdo by nedokázal posoudit, koho tato slova šokovala víc, zda Maeve nebo Maggie. Maeve tonula v rozpacích a nejradši by si byla ukousla jazyk, jen aby to mohla vzít zpátky. Začala krmit vnuka dortem. „Nic to není.“

„Každé ráno je jí na umření,“ opravila ji Shannon a upřeně pohlédla na Maeve.

„Maggie! A mně jsi říkala, že už to přešlo!“ zvolala Brianna napůl vyčítavě, napůl ustaraně.

Zrozpačitělá Maggie zpražila Shannon zuřivým pohledem. „Nic to není,“ opakovala.

„Odkakživa nesnášela lidské slabosti.“

Maevina jízlivá poznámka rozzuřila Maggie ještě víc. Než však stihla vybuchnout, Shannon souhlasně přitakala. „Utrhuje se jako teriér na každého, kdo se jí pokouší trochu ulevit. Silná ženská to má těžké, vid'te, paní Concannonová? Jen nerada přijímá pomoc, i když ji někdy moc potřebuje. A taková Maggie, která levou zadní zvládá rodinu i náročné povolání, náhle každé ráno ztrácí vládu nad vlastním žaludkem! Je to ponižující.“

„Když jsem s ní byla v jiném stavu, bylo mi špatně každé ráno víc než tři měsíce,“ pronesla Maeve stroze. „Žena se naučí, jak přežít i takové martýrium - to by neuměl žádný chlap.“

„Ne, ti by jen fňukali.“

„Moje dcery věru žádné fňukalky nebyly - nikdy!“

Maeve hodila okem po Brianně a zakabonila se. „Chceš tam s tou konvicí vystát důlek, Brianno, nebo nám konečně naleješ?“

„Ach.“ Brianna se vzpamatovala a nalila všem čaj. „Omlouvám se.“

„Děkuju, drahoušku.“ Lottie, nadšená vývojem událostí, jen zářila.

Už víc než dva roky se pokoušela obměkčit Maeve a přemluvit ji k tomu, aby si na stará kolena našla k dcerám jakýs takýs vztah. Teď se zdálo, že propast mezi nimi se zužuje.

„Víš, Maggie, tuhle jsme si s Maeve prohlížely fotky z pobytu ve vašem letním sídle ve Francii.“

„Nemáš v sobě hrdosti, ani co by se za nehet vešlo,“ zahučela Maeve, ale Lottie se jen usmála.

„Připomněly nám, jak jsme se tam měly báječně. Je to na jihu Francie,“ vysvětlila Shannon. „To není vila, to je přímo palác, s výhledem na moře.“

„A celé měsíce je úplně prázdný,“ hudrovala Maeve. „Je v něm jen spousta služebnictva.“

Maggie chtěla něco odseknout, ale zachytila Briannin významný pohled. Stálo ji to hodně úsilí, ale spolkla ostrá slova a zvolila mírnější.

„Nedávno jsme o tom mluvili s Roganem. Doufali jsme, že tam letos v létě na pár týdnů zajedeme, ale jak to vypadá, jsme oba zavaleni prací a nevyjde nám to.“

Pomalou vydechla; v duchu si říkala, že si to žehlí u pámbíčka. „Trochu mi dělá starosti, že tam nebude mít kdo dohlédnout na dům a na služebnictvo aby se tam neflákalo."

Což byla lež jako věž, a Maggie jen doufala, že jí to pámbíček odpustí. „Tak mě napadlo - co kdybyste si vy dvě udělaly na pár týdnů volno a zajely tam? Mně byste vytrhly velký trn z paty!"

S vypětím vůle potlačila Lottie chuť vyskočit a tancovat radostí. Podívala se na Maeve a naklonila hlavu na stranu. „Co myslíš, Maeve? Šlo by to?" Maeve vytanula na mysli sluncem zalitá vila, pozorné služebnictvo a zahálčivý luxus; pokrčila rameny a přiložila k Liamovým ústům hrnek s čajem.

„Cestování je sice mor na můj trávení, ale kapku toho nepohodlí bych, doufám, dokázala překonat."

Tentokrát Maggie zastavil Shannonin výstražný pohled. „Byla bych vám moc vděčná," procedila skrz zaťaté zuby. „Řeknu Roganovi, aby vám objednal letadlo, až se vám to bude hodit."

Za dvacet minut naslouchala Brianna, jak se za její matkou a Lottii zavírají vchodové dveře; pak přeběhla kuchyň a sevřela Maggie ve vřelém objetí. „Vedla sis báječně, Maggie."

„Mám pocit, jako bych právě spolkla ropuchu. Ať se jde bodnout i se svým trávením!"

Brianna se tomu jen zasmála. „Nekaz to!"

„A ty!" Maggie se otočila a ukázala vyčítavým prstem na Shannon.

„Já?" opáčila Shannon, tváříc se jako ztělesněná nevinnost.

„Jako bych ti neviděla až na dno duše! Je jí na umření, paní Concannonová. Utrhuje se jako teriér.' "

„Zabralo to, ne?"

Maggie otevřela ústa, ale pak vyprskla smíchy. „To jo, ale moje hrdost utrpěla hroznou ránu." Koutkem oka zachytila v okně nějaký pohyb; přistoupila k němu a vykoukla ven. „No ne! Podívejme, koho nám to Con vystrachal v křoví! Jdou k nám tři mužský, Brianno. Asi bys měla znovu postavit na čaj." Chvilku je pozorovala, pak se jí na tváři rozhostil úsměv. „Kristepane, že jsou to ale štramáci, jeden větší než druhý! Já беру toho elegána," zamumlala. „Vy dvě si hodíte korunou o ty zbylé dva."

Zatímco Shannon se pokoušela potlačit náhlý nápor nervozity, Maggie popoběhla ke dveřím a rozrazila je dokořán. Nejprve se dovnitř přihnala Con a vrhl se pod stůl, aby tam vylízal drobečky, které mu tam štědře naházel Liam.

„Dort." Grayovy smysly hodné loveckého psa zavěťřily tu laskominu, ještě než překročil práh. „S cukrovou polevou. Kluci, narazili jsme na zlatou žílu."

„Táta!" Liam se natrásal v židličky a napřahoval k němu ulepené prsty. Rogan se duchapřítomně zastavil u dřezu, navlhčil utěrku, a teprve pak se k synkovi přiblížil.

Murphy jen stál, v dlaních žmoulal čepici a upíral oči na Shannon. „Tak už jsi zpátky."

„Už pár hodin," přitakala; vzápětí vytřeštila oči, protože Murphy k ní přistoupil, přivinul ji k sobě a políbil ji tak, jak moudrý muž líbá ženu jen v soukromí.

„Vítám tě."

Nezbyla v ní ani špetka vzduchu. Zalapala po dechu a chabě přikývla. Toužila dopřát roztřeseným nohám úlevu a sednout si, ale on jí pevně svíral paži.

„Pojď se mnou.“
„No, já...“ Těkala očima po místnosti; všichni náhle ztichli a horlivě se něčím zaobírali.
„Ovládni se ještě chvílku, Murphy,“ zvolala Maggiej a vyndala čisté talíře. „Shannon ti chce předat dárek.“
„Ano. To je pravda. Já...“ Odmlčela se.
„Přinesu ti tu krabici,“ nabídl se Rogan.
„Dáš si trochu čaje, Murphy?“ zeptala se Brianna.
„Ne, díky.“ Nespouštěl oči ze Shannonina obličej. „Nemůžeme zůstat. Shannon dnes povečeří se mnou.“
„A posnídá,“ zašeptal Gray Brianně do ucha.
„Díky, Rogane.“ Shannon od něj vzala balíček a nevěděla, co dál.
„Co je to?“ vyzvídala Gray. „Tak to otevři! Au!“ Vyjekl bolestí, protože ho Brianna dloubla loktem do žeber.
„Ať si to otevře doma,“ prohlásila. „Vem si kus dortu.“ Ukrojila štědrou porci a podala ji Murphymu na talířku přikrytém ubrouskem.
„Díky. Pojď se mnou,“ řekl znovu, vzal Shannon za paži a vyvedl ji ven.
„Ještě že jsi mu dala ten dort,“ poznamenala Maggie. „Jinak by měl plné ruce Shannon, ještě než by stihli vyjít ze zahrady.“
Murphy musel vskutku vynaložit velké úsilí, aby se ovládl. Chtěl ji táhnout přes pole, strhnout ji na voňavou mez. Místo toho jen zkracoval dlouhý krok, aby mu stačila.
„Měl jsem vzít auták.“
„Není to daleko,“ řekla udýchaně.
„Teď hrozně. Je to těžké? Vezmu ti to.“
„Ne.“ Odtáhla se, aby na krabici nedosáhl. Nebyla těžká, ale Shannon nechtěla, aby ji nesl on. „Mohl bys to uhodnout.“
„Nic jsi mi nemusela kupovat. Největším dárkem pro mě je, že ses vrátila.“ Objal ji kolem pasu a jako pírko ji přenesl přes zídku. „Chyběla jsi mi - každou minutu. Netušil jsem, že chlap dokáže myslet na ženskou tolikrát za den.“
Přiměl se třikrát zhluboka nadechnout. „Rogan mi říkal, že jsi podepsala ty smlouvy. Jsi spokojená?“
„Zčásti spokojená, zčásti vyděšená.“
„Strach tě jen bude motivovat, abys ze sebe vydala to nejlepší. Budeš slavná, Shannon, a bohatá.“
„Já už bohatá jsem.“
Zastavil se. „Vážně?“
„Poměrně dost.“
„Aha.“ To si bude muset nechat projít hlavou. Pořádně o tom popřemýšlet. Ale teď se mu mysl zamlžovala živými představami, jak z ní strhne ten hezký kostýmek.
Když dorazili na místo, otevřel dveře do kuchyně, odložil talíř s dortem na linku a chtěl se na ni vrhnout, ale ona předvídala jeho kroky a utekla na opačný konec stolu.
„Chci, aby sis rozbalil dárek.“ Položila krabici na stůl mezi ně.
„Chci tě nahore. Na schodech. Tady na podlaze.“
Pod kůží jí tiše bublala krev. „No, když uvážím, jak mi je, tak mě můžeš mít nahore, na schodech a taky tady na podlaze.“ V jeho očích vzplál žár, ale ona ho gestem ruky zadržela. „Ale nejdřív bych byla opravdu ráda, kdyby ses podíval, co jsem ti přivezla z Dublinu.“
Bylo mu jedno, jestli mu přivezla vidle z ryzího zlata nebo radlici posázenou diamanty. Ale poslechl ji a potlačil nutkání přeskočit stůl. Místo toho sundal z krabice víko a začal se prohrabovat papíry.

Poznala okamžik, kdy mu došlo, co je uvnitř. V jeho obličejích se střídalo ohromení s radostí. Náhle vypadal stejně mladý a okouzlený jako dítě, které našlo pod vánočním stromčkem vytoužený dárek.

S uctívou bází vyndal z krabice dulcimer a přejel prsty po dřevě. „V životě jsem neviděl takovou nádheru.“

„Maggie mi vykládala, že sis sám udělal přesně takový a pak že jsi ho dal pryč.“

Okouzleně zavrtěl hlavou. „Ne, nebyl tak krásný jako tenhle.“ Zvedl k ní ušaslé oči. „Co tě to napadlo, kupovat mi něco takového?“

„Zahlídla jsem to ve výloze a v duchu už jsem tě viděla, jak na to hraješ. Zahraj mi něco, Murphy!“

„Na dulcimer jsem už nehrál, ani nepamatuju.“ Něžně se dotýkal strun, jako by hladil chmýří čerstvě vylíhlého kuřátka. „Ale jednu melodii bych zvládnout mohl.“

Když spustil, viděla, že se nemýlila. Kolem úst mu pohrával ten lehounký úsměv, oči nepřítomně upřené do dálky. Byla to stará, jímavá melodie, která voněla a šuměla jako právě stočené víno. Naplňovala kuchyň, vháněla jí slzy do očí a srdce jí překypovalo dojetím. „Je to ten nejskvělejší dárek, jaký jsem kdy dostal,“ pronesl, když nástroj něžně odložil. „Budu ho střežit jako oko v hlavě.“

Nedočkávané zvíře, jež mu zatínalo drápy do útrob, se ztišilo. Obešel stůl a vzal ji jemně za ruce. „Miluju tě, Shannon.“

„Já vím.“ Zvedla jejich spojené ruce a přitiskla si je ke tváři. „Já to vím.“

„Včera jsi mi do telefonu říkala, že mě miluješ. Řekneš mi to i teď?“

„Neměla jsem ti volat,“ vyhrkla a konečky prstů jí projel nervózní záchvěv. „Nemyslelo mi to a taky...“ Políbil ty roztěkané prsty a upíral na ni trpělivé oči. „Já tě taky miluju, Murphy, ale...“

Umlčel ji rty. „Od chvíle, cos mi to poprvé řekla, po tobě toužím. Půjdeš teď se mnou nahoru, Shannon?“

„Ano.“ Předklonila se a přitiskla mu k hrudi jejich propletené prsty.

„Půjdu s tebou nahoru.“ Usmála se, unesena romantickým kouzlem, když si ji strhl do náruče.

Okny proudilo dovnitř tlumené, rozptýlené světlo, klouzalo po schodech, když ji nesl nahoru a vrhalo bledé pruhy na postel, když ji na ni pokládal. Nebylo nic lehčího než poddat se tomu světlu, něžné síle jeho paží ovinutých kolem ní, teplému příslibu jeho úst.

Napadlo ji, že se poprvé milují se střešinou nad hlavou a na posteli podpírající jejich těla. Snad by jí i chyběly ty hvězdy a vůně trávy, nebýt sladkých rozkoší, které jí místo nich nabízel.

Pokoj se topil v záplavě květin. Když si představoval, jak tady s ní bude, chtěl, aby byla obklopená kytkami. Zachytil jejich decentní vůni, když sklonil hlavu a přejížděl rty po jejím hrdle.

Měl připravené i svíčky, aby jimi později doplnil svit hvězd. Jemné ložní prádlo bylo náhražkou vlněných dek a trávy. Rozprostřel jí vlasy na polštář, aby nasákl jejich vůní.

Usmála se, když ji začal svlékat. V Dublinu nakupovala i jiné věci, a teď, když zahlédl první náznak růžového hedvábí, věděla, že vybírala dobře. Tiše a soustředěně jí rozhrnul sako, rozepjal blůzu a sundal kalhoty, a pak pohladil konečky prstů slonovinovou krajku, která flirtovala mezi jejími řadry.

„Proč něco takového obere mužského o sílu?“ podívoval se.

Zeširoka se usmála. „Viděla jsem to ve výloze a pak jsem si představila, jak se mě dotýkáš.“

Zvedl hlavu a podíval se jí do očí. Mučivě pomalu přejížděl prsty po křivce jejího řadra, pod ní, pak obkroužil bradavku. „Takhle?“

„Ano." Pevně stiskla rozechvělá víčka. „Přesně takhle."

Zkusmo sledoval hedvábí až k místu, kdo končilo v lemu stejného krajíčku těsně pod pasem. Pod ním byl tenký proužek hedvábí ladícího s krajkou. Položil dlaně na ten trojúhelník a díval se, jak se její tělo vzpíná do oblouku.

Když tam místo dlaně přiložil ústa, začala se svíjet.

Pro své potěšení zkoumal každý milimetr hedvábí, teprve potom přešel na kůži pod ním. Věděl, že ji připraví o rozum, až skončí. Vzpínala se a zatínala do něj nehty, ale on se ještě na okamžik ovládl. Chtěl od ní poslední dárek.

„Řekni mi to teď, Shannon." Dech mu sežehoval plíce, zatřáté pěsti měl bílé jako kost. „Řekni mi teď, že mě miluješ, když hoříš touhou, abych do tebe vstoupil a celou tě vyplnil."

Lapala po dechu, nepříčetná horečnou potřebou, aby sd s ní vznesl až nad nejvyšší rozeklaný hřeben. „Miluju tě." Vzbouřené city se promísily s tělesnou touhou a vehnaly jí slzy do očí. „Miluju tě, Murphy."

Prudce do ní zajel, až oba zasténali. Dorážel a každým, pohybem žadonil i radostně plesal. „Řekni mi to znovu,"

zachroptěl; oba balancovali na samém kraji vrcholu. „Řekni mi to znovu."

„Miluju tě." Na pokraji pláče mu zabořila tvář do hrdla a jejím tělem otřásl orgasmus.

Později, když zapálil svíčky, ji odtáhl předsíní do koupelny, kde si hráli jako malé děti v příliš horké vodě šplouchající z přeplněné vany.

Místo večere spořádali Briannin dort a spláchli ho pivem. Mělo to být odporné, ale chutnalo to jako ambrózie.

Když jí pak olizoval prsty, zachytila lesk v jeho očích. Vzápětí se na sebe vrhli a milovali se jako divoká zvířata na kuchyňské podlaze.

Málem na ní usnula vyčerpáním, ale on ji postavil na nohy. Vypotáceli se jako opilí do předsíně. Tam ji zatáhl do salonu, kde si to rozdali na koberci.

Když se s vypětím všech sil posadila, měla rozčuchané vlasy, skelné oči a rozbolavělé tělo. „Kolik máš v domě pokojů?"

Zasmál se a hravě se jí zakousl do ramene. „To brzo zjistíš."

„Murphy, my dva se nejspíš zabijeme." Když ucítila, jak se jí jeho dlaně plazí po žebrech a pak svírá její ňadro, roztřeseně vydechla. „Ale jsem ochotna to risknout."

„Hodná holka."

Jejich patnáct, blesklo Shannon hlavou, než se někdy za svítání zhroutila na zmuchlané prostěradlo. Patnáct pokojů v rozlehlém kamenném stavení; nakonec se jim však nepodařilo pokřtít je všechny, i když chuť jim rozhodně nescházela. Ale někde uprostřed všeho řádění je jednoduše zradila těla. Dopotáceli se do postele s jedinou utkvělou myšlenkou: spát. Když usínala pod tíhou Murphyho paže, připomněla si v duchu, že si s ním musí vážně promluvit, a to co nejdříve. Měla mu leccos vysvětlit. Chtěla, aby pochopil, proč je budoucnost mnohem složitější než přítomnost.

Pokoušela se zformulovat slova, ale nakonec ji přemohl spánek.

A uviděla muže - svého válečníka, milence, na bílém koni. Zalesklo se brnění, ve větru zavlál plášť.

Ale tentokrát nemířil přes pole k ní. Cválal někam pryč. Do daleka...

Kapitola dvacátá první

Murphy přemítal, čím to je, že je po hodinovém spánku tak plný energie; pak usoudil, že to bude láskou. Podojil krávy, nakrmil dobytek a vyhnal koně na pastvu - to vše s písni na rtech a s jiskrou v oku, která vyvolala na tváři mladého Feeneyho pobavený úšklebek.

Před snídaní ho jako obvykle čekala ještě řada dalších povinností; byl však rád, že dnes má mléko odvézt jeho soused. Posbíral ranní snůšku vajec, hodil očkem po jedné ze starších slepicích dam, která bude co nevidět muset do hrnce, a zamířil zpět k domu.

Původně si říkal, že nechá Shannon vyspat, honem vypije čaj a sní piškot, a poté vyrazí na borku. Čím víc se ale blížil ke dveřím, tím méně se mu ten plán zamlouval.

Mnohem lákavější mu připadala vyhlídka na to, jak jí čaj s piškotem přinese do postele a pomiluje se s ní, ještě rozehřátou spánkem a zněžnělou sny.

Vůbec nečekal, že ji najde v kuchyni; stála u sporáku, opásaná zástěrkou, kterou nosívala během návštěv jeho matka.

„Myslel jsem, že ještě spíš.“

Zvedla k němu oči a usmála se, když viděla, jak si ve dveřích sundává čepici. „Zaslechla jsem, jak se venku směješ i s tím klukem, co ti pomáhá při dojení.“

„Nechtěl jsem tě vzbudit.“ Kuchyně nádherně voněla ránem z jeho dětství.

„Co to děláš?“

„Našla jsem kus slaniny a klobásku.“ Bodla do klobás-ky vidličkou. „Je to sice cholesterolová bomba, ale po dnešní noci jsem si říkala, že si to zasloužíš.“

Na jeho tváři se objevil bláznivě nadšený úsměv. „Ty mi děláš snídani?“

„Napadlo mě, že ti vyhládne po tom všem, co obvykle děláš brzo po ránu, takže... Murphy!“ Vypískla a vidlička jí s rachotem vypadla z ruky, když ji popadl a zatočil se s ní. „Neblázni!“

Pustil ji, ale nepřestal se usmívat, když si něco zabručela pod vousy a opláchla vidličku. „Já jsem nevěděl, že umíš vařit.“

„Samosebou, že umím vařit. Nejsem sice v kuchyni taková kouzelnice jako Brie, ale ujde to. Co v tom máš?“ Nakoukla do misky, kterou postavil na stůl. „To musí být takových třicet vajec! Co s nimi uděláš?“

„Něco spotřebuju sám, něco směním, zbytek prodám.“

Svraštila nos. „Jsou špinavá. Kde se tak umazala?“

Chvilku na ni nevěřícně zíral, pak zaburácel jeho smích. „Ach, ty jsi ale roztomilé stvoření, Shannon Bodineová!“

„Už chápu, že to byla hloupá otázka. No, běž je umýt, já se jich ani nedotknu.“

Odnesl misku ke dřezu a napustil do ní vodu; v té chvíli Shannon konečně došlo, odkud pocházejí vajíčka. „Ach.“ Trhla sebou a otočila na pánvi slaninu. „Člověka hned přejde chuť na omeletu. Jak poznáš, že jsou to vajíčka na jídlo? Co když se z nich vylíhnou kuřátka?“

Hodil po ní očkem, aby se ujistil, že tentokrát nežertuje. S poťouchlým výrazem na tváři omyl další skořápku. „Když nepípají, tak si můžeš být jista.“

„Náramná legrace.“ Usoudila, že čím méně se toho dozví, tím lépe. Vajíčka rozhodně raději brala jako obchodní zboží, uložené v úhledných kartonech. „Jak ti je mám uvařit?“

„Jak je ti libo. Já nejsem vybíravý. No ne, tys uvařila čaj!" Chtěl jí pokleknout k nohám. „Nemohla jsem najít kávu."

„Jen co zajdu do vsi, tak ji koupím. Voní to náramně, Shannon."

Stůl byl už prostřen pro dva. Nalil oběma čaj, jen ho zamrzelo, že jí nenatrhal polní kvítí, co rostlo za stodolou. Když položila na stůl velký talíř, posadil se.

„Díky."

V jeho hlase zněla taková pokora, až ji to dojalo. „Jen si posluž. Já sice klobásky nejím," dodala, když si sedla naproti němu, „ale tahle vypadá tak lákavě!"

„Bodejť ne. Je čerstvá, paní Feeneyová ji dělala jen před pár dny."

„Dělala ji?"

„Jo." Nabídl jí. „Vykrmili prase a pak měli zabijačku." Ustaraně svažtil obočí, když viděl, jak zbledla. „Je ti něco?"

„Ne." Horečným gestem naznačila, že si nevezme. „Jsou jen jisté věci, které si radši moc nepředstavuju."

„Aha." Vrhla na ni omluvný úsměv. „To mě nenapadlo."

„Měla bych si na to zvyknout. Tuhle jsem se připletla do diskuse o jarních jehňatech, povídala si o tom Brie s jedním chlápkem." Otrásla se odporem při představě, jaký osud na jaře stihne ty roztomilé tvorečky.

„Já vím, tobě to připadá kruté. Ale takový už je koloběh v přírodě. Tom s tím taky měl potíže."

Shannon nakonec usoudila, že suchá topinka jí postačí. „Vážně?" podivila se.

„Neměl to srdce chovat živé tvory s představou, že skončí na jeho stole - nebo na stole někoho jiného. Slepice choval jen na vejíčka; nejčastěji u něj pošly stáří. Měl laskavé srdce."

„Pustil králíky na svobodu," zamumlala Shannon.

„A, tak tuhle historku jsi už slyšela!" Murphy se při té vzpomínce usmál.

„Chtěl na nich vydělat jmění - ale jen dokud nepřišlo na lámání chleba.

Pořád vymýšlel, jak přijít k penězům."

„Tys ho asi měl moc rád, vid'?"

„Ano. Nebyl mi náhradou za tátu, ani sejí nesnažil být. Nebyl ani takovým tím mužským vzorem, ke kterému má vzhlízet každý malý kluk. Ale od mých patnácti mi byl otcem stejně jako muž, který mě zplodil. Vždycky mi byl nablízku, vždycky ochoten pomoci, poradit. Když mě něco trápilo, přijel si pro mě a vzal mě k útesům, nebo třeba na výlet do Galwaye i s holkama. Podpíral mi hlavu, když mi bylo poprvé špatně po whisky, na kterou jsem neměl co sahat. A když jsem měl první ženskou, tak..."

Zmlkl a s náhlou chutí se pustil do jídla.

Shannon povytáhla obočí. „Ach, dopověz to! Co se stalo, když jsi měl první ženskou?"

„No, nejspíš, co se obvykle stává. Ta snídaně mi moc chutná, Shannon."

„Neodbočuj. Kolik ti tenkrát bylo?"

Vrhla na ni utrápený pohled. „Nesluší se rozebírat tyhle věci se ženou, se kterou člověk zrovna snídá."

„Zbabělce."

„Tak tak," přikývl mohutně a nacpal si plnou pusou vajíček.

„Neboj, nic se ti nestane, Murphy!" Zvážněla. „Opravdu bych ráda věděla, co ti řekl."

Jelikož se zdálo, že je to pro ni důležité, přemohl vlastní rozpaky. „Já byl... byl jsem..."

„Tuhle pasáž můžeš klidně přeskočit." Konejšivě se na něj usmála.

„Alespoň pro dnešek."

„Potom," spustil ulehčené, že má nejchoulostivější část za sebou, „jsem byl na sebe náramně pyšný, cítil jsem se tak... mužně, dalo by se říct. A taky jsem z toho měl v hlavě parádní zmatek. Trápily mě výčitky svědomí, navíc jsem se děsně bál, že jsem tu holku přivedl do jiného stavu, protože jsem byl až moc žhavěj - mladej a blbej," opravil se, „než abych na to myslel dopředu. A tak jsem seděl někde na zídce uprostřed polí, a jednu chvíli mě to táhlo zopakovat si to všechno znovu, a vzápětí jsem jen čekal, až mě stihne trest boží za to, co jsem provedl. Nebo že na to přijde máma a vykoná to dílo zkázy rychleji a nemilosrdněji než sám Bůh."

„Murphy!" V tom soustředění zapomněla na předešlé předsevzetí a s chutí se zakousla do slaniny. „Jsi tak roztomilý!"

„V životě muže je to stejně velký okamžik jako v životě ženy, řekl bych. Zkrátka a dobře, tak jsem tam seděl a hlavou se mi honily všelijaké myšlenky, když vtom se objeví Tom. Sedne si vedle mě a dlouho neřekne ani popel. Jen sedí a rozhlíží se po polích. Já to musel mít napsaný na obličejí tiskacími písmeny. Tom mě obejmě kolem ramen a povídá: ‚Tak už se z tebe stal chlap, a jseš na to jaksepatří hrdej. Ale aby se z kluka stal opravdickej chlap, k tomu je zapotřebí víc, než se jen pomuchlovat s povolnou holkou. Chce to taky odpovědnost.‘ "

Murphy potřásl hlavou a napil se čaje. „Já tam jen seděl a dokolečka se mi honilo hlavou, jak si ji možná budu muset vzít, a že mi není ani sedmnáct a nemiluju ji stejně jako ona nemiluje mě, a je mi z toho nanic. Tak jsem mu to vyklopil. On jen přikyvuje, nedrží mi kázání ani mi nenadává. A pak mi řekne, že jestli jsou mi Bůh a štěstěna nakloněný, tak si to prý zapamatuju na celý život a příště si dám větší pozor. ‚A že nějaký příště bude, o tom nepochybuj,‘ povídá, ‚poněvadž jakmile se mužskej jednou po tyhle báječný cestě vydá, už se nezastaví. Je úžasný držet ženu v náručí, mít ji. A ta pravá, až ji jednou potkáš, to je víc než sluneční světlo. Vyhlížeš ji, Murphy, a když si občas přivoníš k nějaký tý sladký květince podél cesty, chovej se k ní ohleduplně a laskavě, a nepolámej jí okvětní lístečky. Když budeš milovat laskavě, i když o bude jen láska pomíjivá, tak si zasloužíš tu, která na tebe někde na té cestě čeká.‘ "

Shannon chvíli trvalo, než se jí vrátil hlas. „Všichni říkají, že chtěl být básníkem, ale scházela mu slova." Sevřela rty. „Teď se mi zdá, že to tak nebylo."

„Uměl je najít, když o něco šlo," pronesl Murphy tiše. „Často je neuměl najít sám pro sebe. Měl v očích smutek - vplížil se mu do nich, když myslel, že se nikdo nekouká."

Shannon se zadívala na své ruce. Byly to matčiny ruce, úzké, s dlouhými prsty. Ale oči byly Torna Concannonova. Co po něm ještě zdědila?

„Udělal bys pro mě něco, Murphy?"

„Pro tebe všechno na světě."

Věděla to, ale v tu chvíli si to nemohla příliš připouštět. „Vzal bys mě k Loop Headu?"

Vstal a posbíral ze stolu talíře. „Vem si bundu, zlato. Fouká tam."

Přemítala, jak často jezdíval Tom Concannon po téhle úzké, klikaté silničce, která se vinula zvlněnými poli. Viděla malé kamenné stodoly bez střech, uvázanou kozu spásající divokou travu. Na průčelí bílého stavení se skvěl nápis, který ji upozorňoval, že míjí poslední zastávku na pivo před New Yorkem. Málem ji to rozesmálo.

Když Murphy zaparkoval dodávku, s úlevou zjistila, že to dopoledne si k útesům nevyjel nikdo jiný. Byli sami, se skučícím větrem, rozeklanými skalisky a hučícím příbojem. A s šepotem duchů.

Sešla s ním po úzké pěšince, protínající vysokou travu, která končila na samém kraji Irska.

Bičoval ji vítr - mocná síla ženoucí se nad temnou vodou a zpěněnými vlnami. V jejich dunění bylo něco úchvatného. Na severu viděla Mohrské útesy a zamlžené Aranské ostrovy. „Tady se potkali.“ Když ji vzal za ruku, jejich prsty se propletly. „Vyprávěla mi to máma, v den, kdy upadla do komatu - vyprávěla mi, jak se tady seznámili. Pršelo a byla zima a on tady stál sám. Tady se do něho zamilovala. Věděla, že je ženatý a má děti. Věděla, že to není správné. Nebylo to správné, Murphy. Nemůžu si pomoci, nedokážu se na to dívat jinak.“

„Nemyslíš, že za to taky zaplatili?“

„Ano, myslím, že zaplatili - vysokou cenu. Ale to ještě neznamená...“ Odmlčela se, aby ovládla hlas. „Bylo to pro mě snazší, když jsem moc nevěřila, že ji miloval. Alespoň jsem tak o něm nemohla přemýšlet jako o hodném člověku, jako o otci, který by mě byl miloval, kdyby se věci vyvinuly jinak. Já totiž měla tátu, který mě měl rád,“ dodala prudce. „A na to nikdy nezapomenu.“

„Nemusíš milovat mň jednoho, abys pootevřela srdce i druhému.“

„Připadám si, jako bych se dopouštěla zrady.“ Energicky zavrtěla hlavou, než stihl něco říct. „Nemá to logiku, já vím, ale to je jedno. Stejně si tak připadám. Nechci mít oči po Tomu Concannonovi, nechci jeho krev, nechci...“ Přitiskla si dlaň k ústům a do očí jí vhrkly slzy. „Toho dne, kdy mi to řekla, jsem něco ztratila, Murphy. Ztratila jsem jednu iluzi, hladký, lesklý obraz v zrcadle, ve kterém se odrážela moje rodina. Roztříštil se na kousky, a teď, když se znovu poskládal, je plný trhlin, úlomků a překrývajících se hran.“

„Jak se v něm vidíš ty?“

„Celek je posetý nesourodými kousky, propojený neviditelnými spoji, od kterých se nedá utéct. A já mám strach, že už se nikdy nevrátím k tomu, co jsem mívala.“ Otočila se k němu a upřela na něj sklíčený pohled.

„Máma ztratila rodinu kvůli mně, musela se vyrovnávat s hanbou, se strachem a samotou. A kvůli mně se provdala za muže, kterého nemilovala.“ Shannon si setřela slzy hřbetem ruky. „Já vím, že ho po čase začala milovat. Dítě to u rodičů pozná hned - cítíš to ve vzduchu, stejně jako vycítíš hádku, i když si dospělí myslí, že ji před tebou utajili. A přece nikdy nezapomněla na Torna Concannonu, nikdy ho nevyhloučila ze svého srdce, do smrti nezapomněla, jaké to bylo, když přišla k těmhle útesům a uviděla ho.“ „A tobě to vadí.“

„Ano. A zároveň se proto nenávidím. Protože když o tom přemýšlím, nemyslím na ni ani na svého tátu. Myslím sama na sebe.“

„Jsi na sebe moc přísná, Shannon. Bolí mě, když to vidím.“

„Ne, nejsem. Neumíš si představit, jaký jsem předtím vedla snadný život - bezmála dokonalý.“ Zahleděla se znovu na moře, vlasy jí vlály ve větru.

„Měla jsem rodiče, kteří mi všechno dopřáli. Věřili mi, uznávali mě a měli mě rádi. Chtěli pro mě jen to nejlepší a postarali se, abych to dostala. Pokaždé dobrý domov v lepší čtvrti, dobré školy. Nikdy mi nic nescházelo, nestrádala jsem citově ani materiálně. Dali mi pevné základy a nechali mě, abych sama rozhodla o tom, jak jich využít. Teď mám vztek, protože se v těch základech objevila trhlina. A v tom hněvu se otáčím zády ke všemu, co pro mě udělali.“

„To je nesmysl, a je načase, abys s tím přestala.“ Pevně ji vzal za ramena.

„To tě sem opravdu přivedl hněv? Na místo, kde to všechno začalo, když jsi věděla, co tě to bude stát síly, aby ses tomu dokázala postavit čelem?“

Víš, že tady umřel, a přece jsi sem přišla, aby ses s tím vyrovnala. Je to tak?“

„Ano. Bolí to.“

„Já vím, drahoušku.“ Přivinul ji k sobě. „Já vím, že to bolí. Teprve v srdci naprasklém a rozdrásaném se uvolní místo pro nové city.“

„Chci to pochopit.“ Bylo útěšné a uklidňující opřít si hlavu o jeho rameno; slzy tolik nepálily a bolest v jejím srdci polevila. „Bylo by snazší, kdybych pochopila, proč se v životě rozhodli tak, jak se rozhodli.“

„Myslím, že to chápeš víc, než si hodláš připustit.“ Otočil se s ní k moři a oba naslouchali příboji a nekonečné symfonii vody narážející o skálu.

„Je tady krásně. Na kraji světa.“ Políbil ji do vlasů. „Jednoho dne si sem přineseš plátno a barvy a namaluješ, co vidíš a co cítíš.“

„Nevím, jestli bych to svedla. Vznáší se tady tolik duchů...“

„Namalovala jsi kamenný kruh. Tam je jich taky požehnaně, a jsou ti stejně blízcí jako tihle.“

Tohle je náš den pravdy a můj den odvahy, napadlo Shannon, a couvla.

„Muž na bílém koni, žena stojící na poli. Ty je taky vidíš.“

„Ano. Jako kluk jsem je vídal jen matně, pak, když jsem našel tu brož, už zřetelněji. A ještě zřetelněji, když jsem tě uviděl v Briannině kuchyni a ty ses na mě podívala očima, které jsem už znal.“

„Očima Toma Concannon.“

„Ty víš, jak to myslím, Shannon. Tehdy byly chladné. Takové jsem je už vídal i předtím. A taky žhavé - hněvem i chťíčem. Viděl jsem je plakat i smát se, viděl jsem je ponořené do vizí.“

„Myslím,“ řekla opatrně, „že lidi dokážou podlehnout atmosféře nějakého místa. Existuje řada studií...“ Zarazila se, když se jeho oči zaleskly. „Tak dobrá, prozatím tedy vynecháme logiku. V kamenném kruhu jsem něco cítila - cítím, něco podivného, a přitom důvěrně známého. Zdály se mi sny - od první noci, co jsem přijela do Irska.“

„A deprimuje tě to. Mě to taky jistou dobu deprimovalo.“

„Ano, deprimuje mě to.“

„Odehrává se to v bouři,“ vybídl ji, aby pokračovala. „Někdy. Když se zableskne, je v tom chlad, jako když nebe rozčísne ledové kopí, půda je tvrdá, zamrzlá, takže dupot koně cválajícího po ní je slyšet už dlouho předtím, než se i s jezdcem v sedle objeví.“

„A ona čeká a vítr jí rozevlává vlasy. On ji spatří a srdce mu buší stejně hlasitě jako dunící koňská kopyta.“

Shannon si objala paže a odvrátila se. Bylo snazší hledět na moře. „Jindy jsem v malé, tmavé komůrce, hoří tam oheň. Ona mu omývá tvář. On blouzní a spaluje ho horečka, kterou vyvolalo jeho zranění.“

„Víš, že umírá,“ pokračoval Murphy tiše. „Při životě ho drží jen její ruka, její vůně, zvuk jejího konejšivého hlasu.“

„Ale nakonec nezemře.“ Shannon se dlouze nadechla. „Viděla jsem je milovat se u krbu i v kamenném kruhu. Jako bych se dívala a zároveň se i milovala. Probouzím se rozpálená touhou po tobě a celá se třesu.“

Otočila se k němu a v očích jí doutnal hněv, který v nich už jednou zahlédl. „Já to nechci.“

„Řekni mi, co jsem ti udělal, že se tvoje srdce proti mně tak zatvrdilo.“

„Proti tobě ne.“

Ale on ji uchopil za paže, v očích úpěnlivý výraz. „Pověz mi, co jsem udělal.“

„Já nevím!“ vykřikla, pak se k němu přitiskla, šokovaná tím výbuchem.

„Já nevím. A i kdybych věděla, tak nějak... ti to nemůžu říct. Tohle není můj svět, Murphy. Nepřipadá mi skutečný.“

„Ale celá se třeseš.“

„Nemůžu o tom mluvit. Nechci na to myslet. Všechno je pak ještě šílenější a neuvěřitelnější, než už to ve skutečnosti je.“

„Shannon...“

„Ne.“ Horečně ho políbila. „To nám k uklidnění nepostačí navždycky.“

„Teď mi to stačí. Zavez mě zpět, Murphy. Zavez mě zpět.“

Pochopil, že nic nezmůže, dokud bude Shannon lpět na svých obavách a nočních můrách. Nezbyvalo mu než ji vzít kolem ramen a odvést ji k vozu.

Gray je uviděl přijíždět, když se vracel do penzionu, a zamával jim. Jen co přistoupil k Shannonině okýnku, vycítil napětí, které mezi nimi vládlo. A taky viděl, že před chvílí brečela, i když se to pokusila skrýt líčidlem.

Upřel na Murphyho tázavý pohled - přesně takový, jaký by upřel bratr na někoho, kdo rozesmutnil jeho sestru.

„Zrovna jdu od tebe. Když jsi nebral telefon, Brianna si začala dělat starosti.“

„Vyjeli jsme si ven,“ řekla mu Shannon. „Požádala jsem Murphyho, aby mě vzal k Loop Headu.“

„Aha.“ To vysvětlovalo vše. „Brie chce, abychom všichni zajeli do galerie.“

„To bych moc ráda.“ Napadlo ji, že výlet jí pomůže rozptýlit přetrvávající depresi. „Co ty?“ zeptala se Murphyho.

„Musím ještě něco zařídit.“ Viděl, že by ji zklamal, kdyby se vymlouval, a že s Shannon teď stejně nebude řeč. „Počkali byste na mě tak hodinku dvě?“

„Jistě. Bereme s sebou i Maggi a toho jejího ďáblíka. Rogan tam už je. Tak přijď, až budeš moci.“

„Musím se převlíct,“ vyhrkla Shannon. Rychle otevřela dvířka, pak se ohlédla na Murphyho. „Počkám tady na tebe, jo?“

„Tak fajn. Nanejvýš dvě hodiny.“ Kývl na Graye a odjel.

„Těžké ráno?“ zamumlal Gray.

„V několika ohledech. Nejsem schopna promluvit si s ním o tom, co bude dál.“ Ani o tom, co bylo předtím, blesklo jí hlavou.

„Co tedy bude dál?“

„Musím se vrátit, Grayi. Měla jsem odjet už před týdnem.“ Opřela se o něj, když ji vzal kolem ramen, a zahleděla se do údolí. „Jde mi o práci.“

„Jo, tím jsem si taky prošel. Je to těžké rozhodování a neobejde se bez šrámů na duši.“ Prošli brankou a vykročili po pěšince ke schodům.

„Kdybych se tě zeptal, co v životě chceš, po čem toužíš, byla bys schopna mi odpovědět?“

„Ne tak hravě jako před měsícem.“ Posadila se s ním a upřela zasmušilý pohled na rozkvetlý náprstník a pokyvující hlavy orlíčku. „Věříš ve vize, Grayi?“

„To je docela zajímavý úvod.“

„Asi ano; nikdy bych nevěřila, že se na to někoho zeptám.“ Vrhla na něj zkoumavý pohled. „Ptám se tebe, protože jsi Američan.“ Když se ušklíbl, usmála se taky. „Já vím, jak to zní, ale vyslechni mě do konce. Usadil ses tady, v Irsku, ale přesto jsi zůstal Amíkem. Tvým živobytím je psaní, vymýšlení příběhů, ale děláš to na moderním zařízení. Máš pracovnu vybavenou faxem.“

„Jo, ten hraje klíčovou roli.“

„To znamená, že jsi moderní muž konce dvacátého století, který hledí dopředu, rozumí technice a užívá ji.“

„Murphy má špičkovou dojíací linku," zdůraznil Gray. „Jeho nový traktor je posledním výkřikem moderní techniky."

„A taky těžší borku," dodala Shannon s úsměvem. „A hlavu má plnou keltské mystiky. Nevykládej mi, že nevěří ve skřítky a víly."

„Tak jo; řekl bych, že Murphy je fascinující kombinací starého a nového Irsku. Takže ty se mě ptáš, jestli věřím ve vize." Na okamžik se odmlčel.

„Absolutně."

„Ach, Graysone!" Rozčileně vyskočila, vykročila po pěšince, pak se vrátila a rázovala k němu. „Jak můžeš nosit kecky značky Nike a hodinky značky Rolex, a přitom mi tvrdit, že věříš ve vize?"

Podíval se na své obutí. „Jsou pohodlné a hodinky ukazují přesný čas."

„Moc dobře víš, jak to myslím. Bez potíží vstoupíš do jedenadvacátého století, a přece tady budeš sedět a tvrdit mi, že věříš v nesmysly z patnáctého století."

„Já si ale nemyslím, že jsou to nesmysly, a rozhodně se to netýká jen patnáctého století. Řekl bych, že to sahá ještě mnohem dál a bude zasahovat do několika příštích tisíciletí."

„Takže patrně věříš i v duchy, v převtělování a v žáby proměněné v krásné prince."

„Jo." Ušklíbl se, pak ji vzal za ruku a stáhl ji zpět na židli. „Neměla bys ses vyptávat, když víš, že tě odpověď naštve." Jen něco zasupěla; pohrával si s jejími prsty. „Víš, když jsem přijel do těchto končin, neměl jsem v úmyslu usadit se tady natrvalo. Chtěl jsem se zdržet nanejvýš šest měsíců, napsat knížku, sbalit se a vypadnout. Tak jsem do té doby žil a pracoval. Hlavním důvodem, proč jsem to změnil, je samosebou Brianna. Ale je za tím i něco víc. Já tyhle končiny už kdysi znal."

„Ach, Grayi!" zvolala.

„Jednou ráno jsem se procházel po polích a zahlídl jsem ty vztyčené kameny. Fascinovaly mě, cítil jsem, jak mě to k nim táhne, jakási ohromná síla, která mě ani v nejmenším nepřekvapovala."

Její ruka v jeho dlani ztuhla. „Myslíš to vážně?"

„Ano. Ať už jsem kráčet po tamhleté silnici nebo zajel k útesům, projížděl vesnici, bloumal kolem zřícenin a hřbitovů - cítil jsem, jak mě ke všemu váže jakési pouto, které jsem dosud k ničemu a k nikomu necítil. Neměl jsem sice vize, ale věděl jsem, že jsem tady už kdysi byl a bylo mi souzeno vrátit se."

„A neběhal ti při tom mráz po zádech?"

„Byl jsem doslova podělaný strachy," zvolal Gray vesele. „Stejně tak mě vyděsilo i to, že jsem se zamiloval do Brianny. Co tebe děsí víc, kámoško?"

„Já nevím. Pořád se mi zdají ty sny."

„To už jsi říkala. Pověš mi o nich dnes něco víc?"

„Někomu to říct musím," zamumlala. „Pokaždé, když o tom začnu mluvit s Murphym, tak... zpanikařím. Jako by se mě něco zmocnilo. Já nejsem hysterka, Grayi, ani si nelibuju v báchorkách o nadpřirozenu a tak. Ale s tímhle se nějak neumím vypořádat."

Pomalů se pustila do vyprávění, vylíčila mu první sen se všemi podrobnostmi i pocity, jaké v ní vyvolal. Slova jí plynula lehce z úst, bez oné žhavé koule, která jí uvízla v hrdle pokaždé, když se pokoušela popovídat si o tom s Murphym.

A přece věděla, že je tam ještě něco navíc, poslední část mozaiky, kterou zasouvá někam do pozadí a která zůstává nevyřčená.

„On má tu sponu," dodala závěrem. „Murphy má tu sponu, kterou jsem viděla ve snách. Našel ji mezi vztyčenými kameny, když byl ještě kluk, a tvrdí, že od té chvíle se mu zdají stejné sny."

Gray tiše hvízdal, fascinován tím vyprávěním, a jeho mozek už zpracovával údaje i obrazy do dějové osnovy jako základ nového románu. „Páni, to je síla!“

„Povídej mi o tom. Připadám si, jako by mě v zátylku tížila stokilová sekýra.“

„Říkám, že to je síla, ale mně to nepřipadá děsivé. Rozhodně ne hrozné.“

„No, mě to ale ohrožuje. Nelíbí se mi, když se mi do podvědomí vkrádá někdo nepovolaný. A přičí se mi nepříjemný pocit, že mám napravovat něco, co se pokazilo, i když nevím, co to je. Grayi, když vidím, jak kouzelník mizí v oblaku dýmu, vím, že je to trik. Může se mi to líbit, pobaví mě to, když se to provede na vysoké úrovni, ale jsem si plně vědoma, že tam někde jsou padací dveře a podfuk s odvedením divákovy pozornosti.“

„Už je to tady zas, zlato - logika proti nelogičnosti, rozum proti citu. Nenapadlo tě uvolnit se a jednoduše sledovat, která strana vyhraje?“

„Ne, zato jsem už uvažovala o tom, že vyhledám psychiatra,“ zamručela.

„A taky si říkám, že jen co se vrátím do New Yorku, k zaběhané rutině, tak ty sny přestanou.“

„A máš strach, že nepřestanou.“

„Ano, toho se moc bojím. A taky mám velký strach, že Murphy nepochopí, proč musím odjet.“

„Ty to chápeš?“ zeptal se Gray tiše.

„Logicky vzato ano. A v rámci stejné logiky chápu i pouto, které mě sem váže. K Murphymu, k tobě, ke všem ostatním. Víím, že se sem vrátím, že to pouto nikdy nezlomím. A že život, ke kterému se hodlám vrátit, už nikdy nebude úplně stejný jako předtím. Ale nemůžu přece napravovat sny, Grayi, a nemůžu tady zůstat a dovolit, aby mi život proklouzl mezi prsty. Dokonce ani kvůli Murphymu ne.“

„Chceš jednu radu?“

Rozmáchla se, pak svésila ruce. „Krucí, já ráda vezmu zavděk vším, co mi kdo nabídne.“

„Nech si projít hlavou, k čemu se vlastně vracíš a co opouštíš. Sepiš si seznam, pokud to tvé logické duši pomůže. A když ho poměříš a zvážíš, uvidíš, na kterou stranu se mísky vah přikloní.“

„Docela běžná rada,“ přemítala nahlas. „Ale není špatná. Díky.“

„Jen počkej, až ti pošlu účet.“

Vyprskla smíchy a opřela si hlavu o jeho rameno. „Mám tě moc ráda.“

Gray, zmatený i potěšený zároveň, přitiskl rty k jejímu spánku.

„Nápodobně.“

Kapitola dvacátá druhá

Pobočka Světové galerie v Clare okouzila Shannon na první pohled. Honosná budova zámečku se majestátně vypínala uprostřed zahrad, které braly dech. Když vystoupila z Murphyho dodávky a začala se nad nimi rozplývat, Murphy jí prozradil, že byly založeny podle Briannina návrhu.

„Ona je sice vlastnoručně nevysadila,“ dodal, „protože neměla tolik času, aby sem každý den jezdila s rýčem a s květináči, ale rozhodla o umístění od každické jiriny až do posledního růžového keře.“

„Čili další rodinný podnik.“

„To jo. Rogan a Maggie spolupracovali s architektem na podobě budovy, rozhodovali o každém náteru, o každé barvě. To víš, leckdy se to

neobešlo bez hodně živých debat," dodal a vzal Shannon za ruku; vedle nich zaparkoval Gray. „Je to jejich dítě, všech dohromady." Shannon se rozhlédla po řadě vozů stojících na parkovišti. „Zdá se, že se má čile k světu."

„Představ si, byla tady i irská prezidentka," sdělil jí hlasem plným bázně a pýchy. „Dvakrát, a koupila si jedno dílo od Maggie, a ještě pár dalších. Není to maličkost, proměnit sen ve skutečnost, a ještě z toho zbohatnout."

„To věru ne." Chápala, co tím chtěl říct mezi řádky, a byla ráda, když se k nim přidala Brianna s ostatními.

„Packy budeš mít hezky v kapsách, Liame Sweeney," upozornila Maggie svého syna. „Nebo ti nasadím želízka." Jelikož sama té výhrůžce příliš nevěřila, zvedla ho a posadila si ho na ramena. „Tak co tomu říkáš, Shannon?"

„Je to nádherná budova, vůbec si nezadá s galerií v Dublinu či v New Yorku."

„Je to náš domov," řekla Maggie prostě a zamířila ke vchodu.

Shannon vdechovala vůni růží, pivoňek i posekaného trávníku, hustého jako koberec. Když vešla dovnitř, musela dát Maggii za pravdu: byl to skutečně domov, zařízený s péčí, vkusem a elegancí.

Na stěnách hlavního sálu visely obrazy - výstižné portréty oslavující tváře a nálady obyvatel Irska. V předním salonu zdobily stěny snové akvarely, které se hodily k po-krouceným lenoškám i k decentním tónům místnosti. Byly tam skulptury, Maggiiny nedostižné sklářské výtvořky, busta mladé ženy vytesaná z alabastru, drobní skřítky vyřezané ze dřeva. Podlahu zdobil ručně tkaný koberec v ostře modrých tónech, opěradlo lenošky přikrýval tlustý přehoz.

Ve vázách z třpytivého skla a vypalované keramiky se skvěly kytice čerstvých květin.

Když Shannon spatřila na zdi vlastní obraz, mimoděk sebou trhla.

Omráčeně přistoupila blíž a zírala na akvarel Brianny.

„Já jsem tak pyšná, že to tady visí," ozvala se Brianna za jejími zády.

„Maggie mi říkala, že Rogan vystavil tři tvoje obrazy, ale neřekla mi, že je mezi nimi i tenhle."

„Tři?" Cítila, jak se její hrud' dme něčím nepoznaným a srdce jí tluče jako splašené.

Přistoupila k nim Maggie zápasící s vrtícím se Liamem. „Rogan chtěl původně vyvěsit jen Kamenný kruh, ale pak se rozhodl, že na pár dní vystaví i zbylé dva. Prý aby navnadil klientelu, naznačil jim, co můžou čekat na tvé podzimní výstavě. Na Kamenný kruh už dostal nabídku."

„Nabídku?" Ať už se její hrud' dmula čímkoli, teď jí to stoupalo do hrdla.

„Někdo to chce koupit?"

„Myslím, že řekl dva tisíce liber. Nebo možná tři, já nevím." Pokrčila rameny, když na ni Shannon zůstala užasle zírat. „On chce pochopitelně dvakrát tolik."

„Dvakrát..." Zajíkla se, pak to vzala jako pokus o vtip, a kývla. „No jo, málem jsem ti naletěla."

„Rogan je starý chamtivec," prohlásila Maggie s úsměvem. „Pořád mu říkám, že žádá nehorázné peníze, a jemu činí náramné potěšení dokazovat mi, že se mýlím, protože je nakonec vždycky dostane. A jestli chce za ten obraz šest tisíc liber, tak je taky dostane, to mi věř."

Logická část Shannonina mozku spočetla konečnou sumu v amerických dolarech a uložila ji do banky. Umělkyně v ní se topila ve zmatcích a truchlila.

„Tak jo, kloučku můj," řekla Maggie svíjejícímu se Liamovi. „Ať si tě užije taky tatínek." Když s ním odkráčela ven, Shannon zůstala civět na obraz.

„Když jsem prodal toho ročka," ozval se Murphy tichým hlasem, „málem mi to zlomilo srdce. Byl můj, patřil jen mně." Pousmál se, když se Shannon k němu otočila. „Byl jsem u toho, když přišel na svět, zůstal jsem u něj, dokud se prvně nenapil od mámy. Trénoval jsem ho, trápil jsem se, když si pochroumal koleno. Ale musel jsem ho prodat, a věděl jsem to od samého začátku. Nedá se obchodovat s koňmi, a přitom je neprodávat. A přece mi to málem zlomilo srdce."

„Já jsem dosud neprodala žádný obraz. Vždycky jsem ho někomu dala jako dárek, ale to není totéž." Dlouze se nadechla. „Netušila jsem, co budu prožívat, až se to jednou stane. Že budu tak rozrušená, zkroušená a hrozně smutná."

„Snad ti trochu pomůže, když ti prozradím, že Gray už Roganovi vyhrožoval, že z něj sedře kůži, když tvou Briannu prodá někomu jinému než jemu."

„Mohla jsem jim ten obraz darovat."

Murphy se k ní naklonil a zašeptal jí do ucha: „Neříkej to moc nahlas, Rogan má výborný sluch."

To ji rozesmálo; vzal ji za ruku a odvedl ji do další místnosti.

Trvalo více než hodinu, než se nechala přemluvit, aby opustila přízemí a vyšla do prvního patra. Bylo toho tolik k vidění, k obdivování! První, na čem jí spočinul zrak, když vyšli do místnosti v patře, byla dlouhá pokroucení-na ze skla, tvarem připomínající draka. Rozeznávala rozpětí křídel hrajících duhovými barvami, křivku krku, ostrý záklon hlavy, roztažený ocas.

„Tohle musím mít." Majetnický přejela prsty po hadovitém těle. Bylo to pochopitelně Maggiino dílo. Shannon ani nemusela hledat iniciály M. M., vyryté pod ocasem, aby to poznala.

„Dovol, abych ti to koupil já," pronesl vážně Murphy.

„Ne," pronesla kategoricky a otočila se k němu. „Já už víc než rok prahnu po tom, abych od ní něco měla, a přesně vím, co za její díla Rogan dostává. Teď si to můžu dovolit. Jakžtakž. Myslím to vážně, Murphy."

„Vzala sis ty náušnice." A měla je i dnes; to ho potěšilo.

„Já vím, a je to od tebe milé, že mi to nabízíš. Ale je pro mě důležité, abych si něco od sestry koupila sama."

Odhodlání z Murphyho očí se vytratilo. „Aha, tak takhle to je! To jsem rád."

„Já taky. Moc ráda." Její rty se zvlhly v úsměvu, když se nad ní sklonil.

„Promiňte." Ve dveřích stál Rogan. „Nerad ruším."

„Ale jdi." Vykročila k němu se vztaženýma rukama. „Neumím slovy popsat, jak mi je, když tady vidím svoje práce. Ve snu by mě nenapadlo, že se to jednou stane. Moje matka po tom celý život toužila. Děkuju ti." Stiskla mu ruce a políbila ho. „Děkuju ti, že jsi uskutečnil něco, o čem ona jen snila."

„Je mi víc než potěšením. A jsem přesvědčen, že to tak i zůstane, pro nás oba, i v příštích letech." Postřehl její váhání a raději změnil téma.

„Brianna je v kuchyni. Jakmile spatří kuchyň, nedokáže se jí vyhnout. Nechceš si dát čaj?"

„V tomto patře jsem sotva začala, kromě toho bych si s tebou ráda promluvila."

„Rogane, tady jsi!“ Do místnosti vběhla Maggie s milým úsměvem na tváři. „Liama jsem svěřila Grayovi. Řekla jsem mu, že to pro něj bude dobrá praxe, až se Kayla jednou postaví na nohy a pak už na nich nepřestane utíkat.“ Zavěsila se do Rogana. „Brianna už má čaj uvařený, a Bůh jí žehnej, přinesla z domu i sušenky, co napekla.“

„Hned jsem dole.“ Mechanicky ji poplácal po ruce. „Půjdeme ke mně do kanceláře, Shannon?“

„Ne, to není nutné. Chci si s tebou promluvit o tom drakovi.“

Skulpturu mu ani nemusela ukazovat. „Maggiin Dech ohně,“ přikývl.

„Výjimečné dílo.“

„Jistěže,“ odsekla Maggie. „Myslela jsem, že u toho umřu. Třikrát jsem začala úplně od začátku, než se mi to povedlo tak, jak jsem chtěla.“

„Já to chci.“ Shannon uměla výtečně jednat, změřila si už síly s nejlepšími mistry oboru v „diamantové“ čtvrti i v malých galeriích v Soho. Ale v tomhle případě měla tato přednost pramalou šanci proti síle umanutosti. „Chci se s tebou domluvit na koupi a převozu do New Yorku.“

Nikdo kromě Maggie nepostřehl, že Murphy náhle ustrnul a znehybněl.

„Aha,“ pronesl Rogan zamyšleně s očima upřenýma do Shannoniny tváře. „Je to dílo vskutku ojedinělé.“

„Nehodlám smlouvat. Vypíšu ti šek.“

Maggie odvrátila pohled od Murphyho a bojovně napřímila ramena.

„Rogane, nestrpím, abys...“

Shannon pobaveně sledovala, jak rozhořčená Maggie poslušně krotne a zmlká, jen co Rogan zvedl ruku. „Umělci mívají ke svým dílům hluboký citový vztah,“ pronesl mírně, zatímco oči jeho paní metaly blesky.

„Právě proto potřebují partnera, někoho, komu to myslí obchodně.“

„Zabedněnče,“ zahučela Maggie. „Pijavice! Do háje se smlouvami!“

Dodnes mě nutí, abych je podepisovala, jako bych mu neporodila dítě a nenosila další pod srdcem.“

Věnoval jí jen letmý pohled. „Skončila jsi?“ zeptal se a pokračoval, než na něj stihla vychrlit další nadávky. „Jako Maggiin partner tedy budu mluvit za ni a řeknu ti, že bychom ti to rádi věnovali jako dárek.“

Shannon začala něco namítat, ale překřičela ji šokovaná a nadšená Maggie. „Rogane Sweeney! V životě bych se nenadála, že z tvých úst uslyším někdy něco takového!“ Vesele se zasmála, popadla jeho obličej do obou dlaní a dlouze, vroucně ho políbila. „Miluju tě.“ Rozzářeně se obrátila k Shannon. „Opovaž se s námi hádat!“ poručila jí. „Prožívám okamžik velké hrdosti a ohromení nad mužem, kterého jsem si vzala. Tak si honem podejte ruce na ten obchod, než se v něm probudí jeho normální lakota.“

Shannon, přemožená tolikerou laskavostí, poslechla. „Je to od vás nesmírně štědré. Díky. Asi si teď půjdu dát ten čaj, než si prohlídnu zbytek.“

„Odvedu tě dolů. Maggie? Murphy?“

„Hned za vámi přijdeme.“ Maggie mu vyslala rychlý, němý signál, pak počkala, až jejich kroky dozní. Vycítila, že udělá nejlíp, když bude mlčet, a tak Murphyho jen objala a přitiskla se k němu.

„Neuvědomila si, co říká,“ ozvala se po chvíli, „když mluvila o převozu do New Yorku.“

To je na tom nejhorší, pomyslel si, zavřel oči a vstřebával tupou, vleklou bolest. „Protože jí to připadá jako samozřejmost. Ze odjede.“

„Jestli chceš, aby zůstala, musíš bojovat.“

Ruce na jejích zádech sevřel v pěsti. Uměl jimi bojovat, pokud byl nepřítel z masa a krve. Ale tohle bylo ne-postižitelné, prchavé jako

duchové. Jedno město, jeden názor, jeden život, který nebyl s to postihnout ani svým rozumem, ani svým srdcem.

„Ještě jsem neskončil.“ Řekl to tiše, ale s odhodláním, které Maggie vlilo naději do žil. „A ona taky ne, přísám-bůh!“

Nezeptal se jí, jestli s ním pojedou na statek; jednodušeji tam odvezl. Když vystoupili z vozu, nevešel s ní dovnitř, ale zamířil dozadu.

„Máš ještě nějakou práci?“ Podívala se mu na nohy. Neměl obuté holínky, ale sváteční boty, které nosíval do kostela a do města.

„Potom.“

Byl rozrušený; cítila to celou zpáteční cestu z Ennistymonu. Trápilo ji, že mu asi pořád vrtá hlavou, co si řekli u Loop Headu. Pod slupkou mírnosti dřímala umíněnost, pod maskou klidu doutnala vášnivost. Při pomyslení, že bude možná trvat na tom, aby si znovu promluvili o snech, se jí zmocňovala panika.

„Murphy, vidím, že jsi rozčilený. Cožpak to nemůžeme hodit za hlavu?“

„Už jsem to házel za hlavu až moc dlouho.“ Zahlédl koně na pastvě. Měl už kupce pro hříbě, hnědáčka, který zrovna nehnuté stál s hrdě vztyčenou hlavou. Murphy věděl, že se ho bude muset vzdát.

Ale jsou věci, kterých se muž nevzdává zanic na světě.

Když ji dovedl do kamenného kruhu, cítil, jak se jí nervózně chvějí ruce, jak je napjatá a strnulá. Tam ji pustil a postavil se před ni.

„Muselo to být tady. Ty to víš.“

I když se její srdce chvělo úzkostí, neuhnula pohledem. „Nevím, co tím chceš říct.“

Neměl s sebou prstýnek. Věděl, čím by ji chtěl obdařit - královským žezlem a korunou. Ale pro tuto chvíli měl jen sebe samého.

„Miluju tě, Shannon, jak jen muž dovede milovat ženu. Říkám ti to tady, na posvátné půdě, kde slunce probleskuje mezi kameny.“

Srdce se jí rozbušilo přemírou lásky i strachu. Vyčetla mu z očí další slova a bezmocně vrtěla hlavou, neboť už věděla, že ho nic nezastaví.

„Žádám tě o ruku, Chci, aby sis mě vzala, abych sdílel tvůj život a ty můj. Žádám tě o to tady, na posvátné půdě, kde slunce probleskuje mezi kameny.“

Zalila ji mohutná vlna emocí, až měla pocit, že v nich utone. „Nechtěj to po mně, Murphy.“

„Požádal jsem tě o ruku. Tys mi však neodpověděla.“

„Nemůžu. Nemůžu udělat, co ode mě žádáš.“

V očích mu blýskl hněv a bolest - spojité nádoby v jeho nitru. „Můžeš si dělat, co se ti líbí. Řekni, že si mě nevezmeš, a buď upřímná.“

„Dobrá, nevezmu si tě. A upřímná jsem od samého začátku.“

„Stejně ke mně jako sama k sobě!“ vyštěkl. Krvácel ze sta ran a neuměl to zastavit.

„To není pravda.“ Hněvu mohla čelit pouze hněvem, bolesti vzdorovat jen bolestí. „Od samého začátku jsem ti říkala, že nechci, aby ses mi dvořil, že to nemá budoucnost, a nikdy jsem se nepřetvařovala. Spala jsem s tebou,“ zvolala a hlas jí v panice stoupal, „protože jsem tě chtěla, ale to neznamená, že všechno kvůli tobě změním.“

„Řekla jsi, že mě miluješ.“

„Ano, to je pravda, miluju tě,“ vykřikla rozrušeně. „Nikdy jsem nikoho nemilovala tak jako tebe. Ale to nestačí.“ „Pro mě je to víc než dost.“

„No, pro mě ne. Já nejsem ty, Murphy. Já nejsem Brianna. Já nejsem Maggie.“ Prudce se odvrátila; měla sto chutí bušit pěstmi do kamenů, až si do krve rozdrásá ruce. „Chci zpátky všechno, o co jsem přišla, když mi máma oznámila, kdo jsem. Beru si to zpět. Mám svůj život.“

S očima potměšilými hněvem se k němu prudce obrátila. „Myslíš, že nevím, co chceš? Měl jsi to napsané ve tváři, když jsi dnes ráno vešel do kuchyně a já jsem dělala snídani. Po něčem takovém toužíš, Murphy - po ženě, která se ti bude starat o dům, přivítá tě v posteli, porodí ti děti a celá ta léta se spokojí se zahrádkou, s hezkým výhledem a s ohněm z borky.“

Tala do živého. „A něco takového je pod tvou úroveň.“

„To ne, ale není to nic pro mě!“ zvolala; nepřipustila si, aby ji ta trpká slova ranila. „Mám své povolání, které jsem zanedbávala už dost dlouho. Mám se kam vrátit - zemi, město i domov.“

„Tvůj domov je tady.“

„Mám tady příbuzné,“ řekla odhodlaně. „Mám tady lidi, kteří pro mě hodně znamenají. Ale to ještě neznamená, že je to domov.“

„Co tomu brání?“ zeptal se naléhavě. „Co brání tobě? Myslíš, že tě chci proto, abys mi vařila a prala špinavý košile? To si už léta dělám sám, a docela obstojně. Je mi fuk, jestli v životě hneš prstem. Můžu najmout pomocníci, když na to přijde. Nejsem žádný chudák. Říkáš, že máš své povolání - kdo po tobě chce, aby ses ho vzdala? Můžeš malovat od rána do večera, a já na tebe budu pyšný.“

„Ty mi nerozumíš.“

„Ne, to věru ne. Nerozumím, jak mě můžeš milovat, a přitom od toho chceš odejít, a ode mě taky. Jaký kompromis mám udělat já? Stačí říct.“

„Jaký kompromis?“ vykřikla, protože síla jeho touhy jí drtila srdce.

„Tady nejde o kompromisy, Murphy. Nemluvíme o tom, kdo se komu přizpůsobí. Tady nejde o to, přestěhovat se do nového domu nebo do jiného města. Mluvíme o různých světadílech, o různých světech! A o propastných rozdílech mezi tvým a mým. Tady nejde o drobné úpravy denního rozvrhu, abychom stíhali práci 1 domácnost, nýbrž o zásadní změnu jednoho způsobu života výměnou za jiný. Pro tebe se tím nic nezmění, zato pro mě všechno. Žádáš ode mě příliš.“

„Jsme si souzeni. Ty jen před tou pravdou zavíráš oči!“

„Kašlu na všechny sny a duchy a tajuplná znamení. Já jsem ženská z masa a krve!“ zvolala v zoufalé snaze přesvědčit sebe i jeho. „Dám ti všechno, co budu moct, a nechci ti ublížit. Ale jestli ode mě žádáš víc, nemám jinou možnost.“

„To je jediná možnost, kterou jsi ochotna vzít na vědomí?“ Odtáhl se. Oči už měl klidně a za ledovou modří by jen málokdo vytušil bouři.

„Říkáš mi, že odejdeš, když víš, co jsme spolu našli, co ke mně cítíš - odjedeš si do New Yorku a budeš žít šťastně i bez toho.“

„Žít budu, jak musím, jak umím.“

„Odpíráš mi svoje srdce, a to je od tebe kruté.“

„Já že jsem krutá? A ty si myslíš, že mi neublížeš, když ode mě žádáš, abych si vybrala mezi pravou a levou rukou?“ Najednou ji zamrazilo; objala se pažemi. „Ach, pro tebe je to hračka, čert aby tě vzal! Nemáš co riskovat ani co ztratit. Čert aby tě vzal,“ opakovala, v očích jí svítila hořkost a náhle jako by nebyly její. „Nenalezneš o nic víc klidu než já.“ Ta slova ji pálila na jazyku; obrátila se a utíkala. Hučelo ji v uších, určitě hněvem. Závrát' v ní rozbouřila změt' citů, s nimiž dokázala soupeřit jen bolest v jejím srdci.

Ale měla pocit, jako by někdo utíkal s ní, v ní, stejně zoufale nešťastný jako ona, se stejně hořkou beznadějí.

Prchala přes pole a nezastavila se ani v Briannině zahradě, kde vyskočil podřimující pes a chtěl se s ní přivítat. Utíkala, když vtrhla do kuchyně a nezastavila se, ani když na ni volala vyděšená Brianna.

Utíkala, dokud nezůstala sama ve svém pokoji za zamčenými dveřmi, a už nebylo kam utíkat.

Brianna hodinku vyčkávala, pak jemně zaklepala na dveře. Čekala, že najde Shannon v slzách nebo zmoženou spánkem. Když ji koutkem oka zahlédla ve chvíli, kdy vtrhla do kuchyně a zase z ní prchala pryč, v její tváři se zračily zoufalství a hněv.

Ale když nakoukla do jejího pokoje, Shannon neplakala ani nespala. Malovala.

„Stmívá se.“ Shannon se ani neobtěžovala zvednout hlavu. Tahy jejího štětce byly vášnivé, prudké, horečné. „Chce to pár lamp. Musím mít světlo.“

„Jistěže. Přinesu ti jich pár.“ Udělala několik kroků. Shannonin obličej netonul v zármutku; Brianna hleděla na obličej jakési divoženky.

„Shannon...“

„Teď nemůžu mluvit. Musím to dokončit, musím se toho zbavit jednou provždy. Potřebuju víc světla, Brie.“

„Dobrá. Zařídím to.“ Tiše za sebou zavřela dveře.

Malovala celou noc. To se jí ještě nestalo. Nikdy to nepotřebovala, ani po tom nepravila. Ale teď to nešlo jinak. Když skončila, bylo už ráno; v rukou měla křeče, oči ji pálily a duši měla vyprahlou. Jídla, které jí Brianna přinesla někdy pozdě v noci, se nedotkla, a ještě teď neměla na jídlo ani pomyšlení.

Aniž vrhla jediný pohled na dokončené plátno, odložila štětce do plechovky s terpentýnem a pak se oblečená svalila na postel.

Probudila se až vpodvečer - ztuhlá a omámená. Tentokrát se jí nezdálo vůbec nic, alespoň si nic nepamatovala, spala jen hlubokým spánkem vyčerpaného těla a vyprázdňené duše, po kterém se cítila jako znovuzrozená.

Mechanicky se svlékla, osprchovala, znovu oblékla, a přitom se ani jednou nepodívala na obraz, který měla nutkání začít a dokončit během jediné zoufalé noci. Místo toho zvedla táč s nedotčeným jídlem a odnesla ho dolů.

V předsíni zahlédla Briannu, jak se loučí s hosty. Beze slova kolem ní prošla do kuchyně, tam odložila táč a nalila si kávu, kterou jí Brianna před mnoha hodinami uvařila.

„Uvařím ti čerstvou,“ nabídla se paní domu, jen co se objevila na prahu.

„Ne, díky, tahle mi stačí.“ Shannon se na ni chabě pousmála a uchopila šálek. „Vážně. Promiň, že jsem nesnědla to jídlo. Asi se bude muset vyhodit.“

„Nic se neděje. Udělám ti pořádnou snídani, Shannon. Od včera jsi nic nejedla a jsi nějaká pobledlá.“

„Asi bych si něco dala.“ Jelikož v sobě nedokázala najít energii k ničemu jinému, přešla ke stolu a posadila se.

„Pohádali jste se s Murphym?“

„Ano i ne. Nechci o tom teď mluvit.“

Brianna podpálila hořák pod pánví a otevřela lednici. „Tak na tebe nebudu naléhat. Už jsi domalovala ten obraz?“

„Ano.“ Shannon zavřela oči. Teď před ní stály další úkoly. „Brie, ráda bych si teď přečetla ty dopisy. Musím je vidět.“

„Až se nasnídáš,“ prohlásila Brianna a ukrojila tlustý krajíc chleba.

„Zavolám Maggii, jestli ti to nevadí. Měly bychom u toho být všechny tři.“

„Ano.“ Shannon odstrčila šálek. „Měly bychom u toho být všechny tři.“

Kapitola dvacátá třetí

Bylo těžké hledět na tři útlé dopisy svázané vybledlou červenou stužkou. A jen sentimentálního muže, přemítala Shannon, mohlo napadnout převázat těch pár milostných psaníček stužkou, která musela časem vyblednout.

Měla chuť něčeho se napít, a tak byla Brianně vděčná, když jí postavila k ruce sklenku s brandy. Všechny tři byly usazené v obývacím pokoji a Gray odešel i s miminkem k Roganovi.

V domě tedy vládlo ticho.

V zšeřelém pokoji, u rozsvícené stojací lampy posbírala Shannon odvahu a otevřela první obálku.

Matčino písmo se nezměnilo, to bylo na první pohled patrné. Bylo odjakživa úhledné, ženské a jaksi úsporné. Tommy, miláčku můj.

Tommy, přemítala Shannon s pohledem upřeným na ten jediný řádek.

Amanda ho v dopise oslovila Tommy. A taky o něm mluvila jako o Tommym, když si o něm s dcerou poprvé a naposledy povídala.

Ale v Shannoniných myšlenkách vystupoval spíše jako Tom. Tom

Concannon, po kterém zdědila zelené oči a kaštanové vlasy. Tom Concannon, který byl nanicovatým farmářem, zato výborným otcem.

Muž, který zradil slib věrnosti a miloval jinou - aby ji nakonec nechal odejít. Který snil o tom, že bude básníkem a vydělá jmění, jenž však zemřel, aniž dokázal uskutečnit své sny.

Četla dál a v duchu mimoděk slyšela matčin hlas, plný lásky a něhy.

Nebylo v něm výčitek ani lítosti. Shannon nenacházela ani špetku lítosti ve slovech, jež vypovídala o lásce, o povinnosti a o složitosti volby.

Zaznívala v nich touha, to ano, a také vzpomínky, ale nebylo v nich ani stopy po lítosti či výčitkách.

Navždy Tvá. Tak jej zakončila. *Navždy Tvá Amanda.*

Shannon opatrně složila první dopis. „Říkala mi, že jí odepsal. Ale já jsem v jejích věcech nenašla ani jediné psaní.“

„Určitě šije neschovala,“ zamumlala Brianna. „Z úcty k manželovi.“

Vážila si ho a měla ho ráda.“

„Ano.“ Shannon se pokoušela tomu uvěřit. Když je muž ženě bezvýhradně oddán víc než pětadvacet let, nezaslouží si nic menšího.

Otevřela druhý dopis. Začínal i končil stejnými slovy jako první. Ale ostatní řádky naznačovaly něco víc než jen vzpomínky na prchavou a zakázanou lásku.

„Věděla, že je těhotná,“ usoudila Shannon. „Když tohle psala, už to věděla. Musela být vyděšená, možná dokonce zoufalá. Ale píše tak klidně a vyrovnaně, jen aby nic nevytušil.“

Když dopis poskládala, podala ho Maggiei. „Patrně potřebovala trochu času na rozmyšlenou, co udělá,“ poznamenala Maggie, „co vlastně může podniknout. Z toho, co zjistil Roganův detektiv, se dá usuzovat, že její rodina pro to zřejmě neměla pochopení.“

„Přesně tak. Když to rodičům oznámila, naléhali na ni, aby někam odjela, dítě si nechala vzít, a zabránila tak skandálu. Ona to odmítla.“

„Chtěla tě,“ řekla Brianna.

„Ano, chtěla mě.“ Shannon otevřela poslední dopis. Řádky v něm ji dojaly k slzám. Kde se v nich vzala ta radost? přemítala. Všechnu úzkost i všechen strach přehlušovala radost, neomylné štěstí. V tom dopise zaznívalo dokonce ještě víc - odmítnutí hanby i studu, který se očekával od neprovdané ženy čekající dítě s ženatým mužem.

Bylo zřejmé, že když ten dopis psala, byla už nezvratně rozhodnuta. Její rodiče jí vyhrožovali, že ji vydědí, ale jí to bylo jedno. Obětovala to, obětovala vše, co znala, pro příležitost i pro dítě, které nosila pod srdcem.

„Tvrдила mu, že už není sama.“ Shannon se třásl hlas. „Lhala mu. Byla sama. Musela odjet na sever a najít si práci, protože její rodina ji odvrhla a zablokovala jí přístup k jejím vlastním penězům. Neměla nic.“

„Měla přece tebe,“ opravila ji Brianna. „Po tom toužila. Tak se rozhodla.“

„Ale neprosila ho, aby za ní přijel ani aby ona mohla přijet za ním.“

Nedala mu příležitost, jen mu oznámila, že je těhotná, že ho miluje a že odchází.“

„Nemáš pravdu, jistou šanci mu přece jen dala.“ Maggie jí položila ruku na rameno. „Šanci být otcem dětí, které už měl, a vědomí, že bude mít další, které nalezne lásku i péči. Možná mu vzala z rukou rozhodnutí, které by ho bylo rozpoltilo, ať už by se byl rozhodl jakkoli. Myslím, že to udělala kvůli němu a kvůli tobě, a možná i kvůli sobě.“

„Nikdy ho nepřestala milovat.“ Shannon znovu poskládala dopis. „I když tak vroucně milovala mého tátu, jeho nikdy nepřestala milovat. Myslela na něj, když umírala, stejně jako on v poslední chvíli myslel na ni. Oba ztratili něco, co někdo nenajde celý život.“

„Nevíme a nemůžeme říct, co by bylo, kdyby.“ Brianna něžnými pohyby převázala dopisy stužkou. „Ani změnit, co kdo ztratil nebo našel. Ale nemyslíš, Shannon, že jsme pro ně udělaly, co jsme mohly? Sešly jsme se, vytvořily jsme rodinu z jejich rodin. Sestry z jejich dcer.“

„Moc bych si přála, aby máma věděla, že se na ni nezlobím. A že ji začínám chápat.“ Teprve v pochopení nalezne člověk pravý klid duše, uvědomila si. „Kdybych sem přijela a on ještě žil, snažila bych se mít ho ráda.“

„Tím si můžeš být jista.“ Maggie jí stiskla rameno.

„To taky jsem,“ přikývla Shannon. „Momentálně je to to jediné, co vím jistě.“

Když se zvedla, znovu se jí zmocnila únava. Brianna se zvedla s ní a podala jí dopisy. „Jsou tvoje. Určitě by si přála, abys je měla ty.“

„Díky.“ Papír jí v prstech zašustil - tenounký a křehký. A vzácný.

„Buduje střežit jako oko v hlavě, ale patří nám všem. Teď si to potřebuju srovnat v hlavě.“

„Vezmi si brandy.“ Brianna jí podala sklenku. „A dej si horkou koupel. Uvolní ti to mysl, tělo i duši.“

Byla to dobrá rada, a Shannon ji hodlala poslechnout. Ale když vešla do svého pokoje, odložila sklenku, neodolatelně přitahována obrazem, který namalovala. Než k němu přistoupila, rozsvítila všechna světla.

Zkoumavě si prohlížela muže na bílém koni i ženu. Lesknoucí se sponu i meč. Vzedmutý plášť, větrem rozevláté kaštanové vlasy.

Ale bylo tam víc, mnohem víc. Posadila se opatrně na okraj postele, s pohledem upřeným na plátno. Věděla, že to vzešlo z ní, že každý tah štětce je jejím dílem. A přece jí připadalo nemožné, že dokázala odvést takovou práci.

Proměnila vizi ve skutečnost. Bylo jí to souzeno od samého počátku.

Roztřeseně si povzdechla, zavřela oči a čekala, až bude schopna podívat se do svého nitra stejně jasně jako na plátno s postavami, jimž barvou a štětcem vdechla život.

Je to všechno tak snadné, blesklo jí hlavou. Vůbec nic složitého. To jen logika všechno komplikovala. Nyní, dokonce i s pomocí logiky, to bylo prostinké.

Musím vyřídit pár telefonátů, pomyslela si; zvedla tedy sluchátko, aby dokončila, co začala, jakmile vkročila na irskou půdu.

Za Murphym šla až ráno. Válečník opustil věstkyni taky ráno, bylo tedy správné, aby se kruh uzavřel ve stejnou dobu.

Ani na okamžik ji nenapadlo, že by nemusel být tam, kam se ho vypravila hledat. Stál v kamenném kruhu se sponou v ruce a mlžný opar se mihotal nad trávou jako dech duchů.

Když ji zaslechl, zvedl hlavu. Zhlédla překvapení i touhu, než přibouchl pomyslnou okenici - nadání, o němž neměla tušení.

„Říkal jsem si, že sem možná zajdeš.“ V jeho hlase zaznívalo pohnutí; to už ovládnout nedokázal. „Chtěl jsem ti ji tady nechat. Ale jelikož jsi tady, dám ti ji a poprosím tě, abys mě vyslechla.“

Vzala si od něj sponu; prchavý dojem, že jí v dlani vibruje, ji už ani neudivoval, ani nelekal. „Já jsem ti taky něco přinesla.“ Podala mu plátno zabalené v tlustém papíře, ale on se ani nepohnul. „Chtěl jsi, abych ti něco namalovala. Něco, co by ti mě připomínalo. Tady to je.“

„Jako dárek na rozloučenou?“ Vzal si plátno, ale poodstoupil s ním a opřel je nerozbalené o kámen. „To nestačí, Shannon.“

„Mohl by ses na to alespoň podívat.“

„Na to bude dost času, až ti povím, co mám na srdci.“

„Jsi našťvaný, Murphy. Ráda bych ti...“

„To si piš, že jsem našťvaný. Na nás na oba. Zatracení blázni. Bud' zticha," nařídil jí, „a nepřerušuj mě, ať ti to můžu říct vlastními slovy. V něčem jsi měla pravdu, já se v něčem mýlil. Ale nemýlil jsem se, když jsem tvrdil, že se milujeme a jsme si souzeni. Dvě noci jsem o tom přemýšlel, a teď vidím, že jsem od tebe žádal víc, než na co mám právo. Dá se to vyřešit i jinak; já tu možnost neuvážil, zavíral jsem před ní oči, protože to bylo snazší, než se tomu podívat zpříma do tváře.“

„Já jsem taky přemýšlela.“ Natáhla k němu ruce, ale on prudce couvl.

„Budeš chvilku zticha a necháš mě domluvit, krucinál? Já jedu s tebou.“

„Cože?“

„Jedu s tebou do New Yorku. Jestli potřebuješ víc času na dvoření - nebo jak tomu chceš říkat, mně je to fuk -tak ti ho dopřeju. Ale nakonec se za mě provdáš, a aby bylo jasno, v tom žádný kompromis dělat nehodlám.“

„Kompromis?“ Roztržitě si prohrábla vlasy, zcela vyvedená z míry.

„Tohle že je kompromis?“

„Když tady nemůžeš zůstat, tak já půjdu s tebou.“

„Ale tvůj statek...“

„Statek ať vezme ďas. Myslíš si snad, že pro mě znamená víc než ty? Mám šikovné ruce. Uživím se jimi kdekoli.“

„Tady přece nejde o práci.“

„Pro mě je důležité, aby mě neživila moje žena," vyštěkl na nijako by ji chtěl vybídnout, aby mu oponovala. „Můžeš mi klidně nadávat, že jsem zaujatý a plný předsudků, že jsem třeba blázen, idiot, jak se ti zlíbí, ale to na věci nic nezmění. Je mi fuk, jestli máš hromadu peněz nebo ani šesták, jestli je chceš utratit za luxusní vily nebo luxusní fára, skrbliť s nimi nebo je prohrát v kostkách. Mně nejde ani tak o to, abych uživil tebe, nýbrž abych uživil sám sebe.“

Chvilku byla zticha a pokoušela se uklidnit. „Sotva tě můžu nazvat bláznem, když mluvíš docela rozumně, ale klidně tě označím za blázna, jestli tě třeba jen ve snu napadne vzdát se statku.“

„Prodám ho. Takový idiot zase nejsem. Z mých příbuzných nemá nikdo zájem obdělávat půdu, a tak promluví s panem McNeem, s panem Feeneyem a s pár dalšími lidmi. Je to dobrá půda.“ Sklouzl z ní pohledem

a rozhlédl se po kopcích; na okamžik kmitla v jeho očích bolest a lítost. „Je to dobrá půda," opakoval. „A oni to ocení."

„Ach, to je prima!" zvolala v prudkém návalu vášně. „Klidně si odvrhni svoje dědictví, svůj domov! Proč nenabídnout, aby ti zároveň vyřizli srdce?"

„Nemůžu bez tebe žít," řekl prostě. „A taky nebudu. Vždyť je to jen hlína a kamení."

„Tak tohle se už v životě neopovaž přede mnou opakovat!" okřikla ho prudce. „Pro tebe znamená všechno na světě! Ach, skvěle sis to vymyslel, jen abych si připadala nízká a sobecká. To si nenechám líbit." Otočila se a s dlaněmi sevřenými v pěst kráčela od kamene ke kameni. Poté se ztěžka opřela o kvádr; jako bolestný šleh ji zasáhlo vědomí, že právě v této chvíli došla na rozcestí. Od samého počátku k němu v točité spirále směřovala.

Když se uklidnila, otočila se k němu, aby mu pohlédla do tváře. Zvláštní, blesklo jí hlavou, že je najednou tak sebejistá, tak klidná.

„Kvůli mně by ses vzdal něčeho, co pro tebe znamená vše." Zavrtěla hlavou, než stihl cokoli říct. „To je zvláštní, opravdu zvláštní. Poslední dvě noci jsem zpytovala svědomí, zkoumala jsem svou duši. Kus jsem vytrhla, jen abych mohla namalovat ten obraz. A když jsem do ní nakonec nahlédla, dlouze a důkladně, věděla jsem, že nikam neodjedu." Postřehla, jak mu zasvítily oči, než se opět ovládl. „Tvrdiš, že tady zůstaneš, obejdeš se bez toho, po čem toužíš. Má mě to snad utěšit, když vím, že tady budeš nešťastná?"

„Zříkám se sousty věcí. Opravdu se obětuju." Nevesele se usmála a prohrábla si vlasy. „To mi taky nakonec došlo. Opouštím New York. Člověk tam necítí vůni trávy, nevidí koně na pastvě. Nemůže se dívat, jak slunce na polích zažehuje světlo, až se mu dojetím svírá hrdlo. Měním hluk dopravy za zpěv drozdů a skřivanů. Naučit se s tím žít bude opravdu těžké."

Strčila ruce do kapes a začala energicky rázovat sem a tam způsobem, který ho varoval, aby se k ní nepřibližoval. „Moji přátelé - spíš většinou jen známí - si na mě občas pobaveně vzpomenou a zavrtí hlavou. Možná mě jich pár přijede navštívit, aby se na vlastní oči přesvědčili, kvůli čemu že jsem se zřekla života na vysoké noze. Měním to za rodinu, za lidi, s nimiž jsem se sblížila víc než s kýmkoli jiným, koho jsem za celý život poznala. To je fakt špatný obchod."

Zastavila se a pohlédla mezi kameny, kde hřející slunce spalovalo mlhu. „Pak je zde moje kariéra, ten veledůležitý žebřík, po kterém jsem donedávna šplhala. Ještě pět let, a ručím ti za to, že bych v ruce držela onen symbolický klíč ke kanceláři výkonné ředitelky. Shannon Bodi-neová je přece tahoun a dřič, o tom není sporu, taky je ctižádostivá a dovede makat šedesát hodin týdně a ani nehne brvou. Takových týdnů jsem zažila požehnaně, Murphy, a teď mě tak napadá, že ani jediný z nich mě nepotěšil a neuspokojil tak jako chvíle, kdy jsem tady v Irsku držela v ruce štětec. Takže hádám, že mi přijde hrozně zatěžko vyměnit sako od Armaniho za pracovní plášť."

Otočila se k němu. „Ted' už zbývá jen jediné. Jsem zpátky v New Yorku, stoupám po žebříčku zas o jednu příčku výš a jsem sama, zatímco muž, který mě miluje, je tři tisíce mil daleko." Rozhodila rukama. „Takže jaképak těžké rozhodování? Jakýpak vnitřní zápas? Ničeho se nevzdávám, protože se nemám čeho vzdát. To je ten jasný záblesk pravdy, který mě dnes v noci osvítil. Není tam nic, po čem toužím, co potřebuju nebo co miluju. To všechno je právě tady, tady s tebou."

Ale ty ses do toho musel zamíchat, co?" obořila se na něho, než k ní stačil přikročit. „Takže až se někdy pohádáme, nebudu ti moct vmést do tváře, co jsem pro tebe udělala. Protože taky nic nedělám a vím to. A ty bys byl udělal vše."

Nebyl si jist, zda bude schopen promluvit; nakonec nepříliš pevným hlasem pronesl jedinou větu: „Zůstáváš se mnou..."

Obešla kameny k místu, kde byl opřený obraz. Netrpělivě z něj strhla obal. „Koukni se na tohle a pověz mi, co vidíš." "

Muže a ženu na bílém koni, jejich důvěrně známé tváře, v krajině zalité světlem. Kamenný kruh v pozadí, se dvěma svrchními kvádry, které se později zřítily, ještě na svém místě. Měděnou sponu spínající rozevlátý plášť.

Ale nejvíc ho upoutalo něco jiného: zatímco muž jednou rukou přidržoval vzpínajícího se koně, druhou k sobě tiskl ženu. A ona jeho.

„Jsou spolu."

„Nechtěla jsem je tak namalovat. Měl od ní uhánět pryč, jak tomu bylo ve skutečnosti, opouštět ji, i když ho úpěnlivě prosila, aby zůstal. Když žadonila, když zahodila poslední zbytky hrdosti a plakala."

Shannon se nadechla, aby mohla odpovědět, co jí vytanulo na mysli i v srdci, když ten obraz malovala.

„Odešel od ní, protože byl voják a jeho život sestával z bitev. Hádám, že války si žádají taky své, stejně jako půda. Chtěl se s ní oženit, ale nemohl zůstat, i když ona spíš potřebovala, aby zůstal, než aby šiji vzal, ačkoli věděla, že s ním čeká dítě."

Murphy prudce zvedl hlavu a upřel na ni pronikavý pohled. „Ze s ním čeká dítě?"

„Neřekla mu to. Možná by pak všechno bylo jinak, ale neřekla mu to. Chtěla, aby s ní zůstal kvůli ní samé, aby odložil meč jako důkaz, že ji miluje víc než válčení. Když to odmítl, pohádali se. Právě na tomto místě. A říkali si hrozné věci, jen aby jeden druhého co nejvíc ranili. On jí vrátil sponu v hněvu, a ne na památku, jak tvrdí ta pověst, a odcválal pryč. V přesvědčení, že na něj počká. A ona za ním vykřikla kletbu, aby už nenašel klid o nic větší než ona, dokud ji nebude milovat tak, aby byl ochoten vzdát se všeho ostatního."

Shannon mu vtiskla sponu do niky a přikryla ji svou dlaní. „Měla věštecký dar, a tak vycítila okamžik, kdy padl v bitvě, kdy vykřvácel a umřel. Jeho dítě porodila o samotě. Čekala, nekonečně dlouho čekala, aby ji dost miloval."

„Celý život jsem si lámal hlavu, jak to asi bylo, a nikdy jsem na to nepřišel."

„Znát odpovědi kazí kouzlo." Odložila plátno, aby už nestálo mezi nimi.

„Teď už jsou spolu. Chci s tebou zůstat, Murphy. Nechci dopadnout jako ona nebo jako moje máma. Chci prožít život s tebou a tady. Přísahám, že moje láska k tobě je dostatečně silná."

Vzal ji za ruku a vroucně si ji přitiskl ke rtům. „Dovolíš mi, abych se ti dvořil, Shannon?"

„Ne," zvolala se smíchem. „Ale dovolím ti, aby sis mě vzal, Murphy."

„Dobrá, беру." Přitáhl ji k sobě a zabořil si obličej do jejích vlasů. „Ty jsi ta pravá, Shannon. Ty jsi pro mě ta jediná a pravá."

„Já vím." Zavřela oči, opřela si hlavu o jeho hrud' a blaženě naslouchala silnému, pevnému tlukotu jeho srdce. Láska uzavírá všechny knihy, blesklo jí hlavou. „Pojďme domů, Murphy," zamumlala. „Udělám ti snídani."

NORA ROBERTS

ZROZENÁ Z HANBY

Z anglického originálu Born in Shame, vydaného nakladatelstvím Jove Books v New Yorku roku 1996, přeložila Ingrid Vichnarová

Vydal Columbus, spol. s r. o. v Praze roku 1999 Redakce českého vydání: Miloslava Ričlová a Jana Moravcová Typografie a technická redakce: Hana D. Benešová Sazba Tanga s. r. o., Václavské nám. 36, Praha 1 Tisk Svornost', a. s.

Columbus, spol. s r. o.

Nad Kolčavkou

8 190 00 Praha 9